

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIA QUINN
—AND—
SHONDA RHIMES

QUEEN CHARLOTTE

*Before the Bridgertons
came the love story that
changed the ton...*

shondaland | **NETFLIX**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

QUEEN CHARLOTTE

THE ORIGINAL SERIES TERLERİNE İLİŞKİN
QUEEN CHARLOTTE: A BRIDCEPTÖN STORY,
SHOND'LAND RÖRxETrLix TARAFINDAN KREATED

JULIA QUINN
-AND-
SONDRA RHIMES

AVON

HarperCollins'in "Bridges"ın Kütüphanesi

Sorumluluk Reddi

Sevgili nazik okuyucu,

Bu Bridgerton'dan Kraliçe Charlotte'un hikayesi.

Bu bir tarih dersi değil.

Gerçeklerden ilham alan bir kurgu.

Yazarlar tarafından alınan tüm özgürlükler tamamen kasıtlıdır. İyi eğlenceler.

Sevgili Nazik Okuyucu

Sevgili nazik okuyucu,

Yılın bu en soğuk zamanı Prenses Kraliyet'in üzücü ölüm haberiyle daha da soğudu. Sevgili Kralımız George III ve Kraliçe Charlotte'un torunu doğum sırasında bebeğiyle birlikte **h a y a t ı n ı k a y b e t t i**.

Kalplerimiz Prenses Kraliyet'in kaybı için üzülrken, kafalarımız monarşinin geleceği için daha fazla üzülüyor. Çünkü Kraliyet'in elinde şimdi bir kriz var. Kraliçe Charlotte'un, *ton* ve evlilik pazarının çöpçatanlık çabalarını böylesine demir bir yumrukla yönettikten sonra sinir bozucu bulduğunu hayal edebileceğimiz bir kriz.

Bu Yazar ve tüm İngiltere, Kraliçe Charlotte'un çöpçatanlık enerjisini sonunda kendi ailesine yöneltmesini umabilir. Ne de olsa Majestelerinin on üç çocuğu var ve şu anda hiçbirinden bir kraliyet varisi çıkmadı. En azından meşru bir tane.

İnsan merak ediyor: Kraliçe'nin iyi bir evliliğin nasıl yapılacağı konusundaki bilgisi laftan mı ibaret?

Lady Whistledown'ın Dernek Belgeleri, 10 Kasım 1817

Elli Altı Yıl Önce . . .

Charlotte

Essex, İngiltere
The London Road
8 Eylül 1761

Alman aristokrasisinin tüm üyeleri gibi Mecklenburg-Strelitz Prensesi Sophia Charlotte da pek çok isme sahipti. Sophia, anne tarafından büyükannesi, doğuştan kontes ve evlilik yoluyla düşes olan Erbach-Erbach'lı Sophia Albertine'in adıdır. Charlotte ise babası Mecklenburg-Strelitz'li Charles Louis Frederick'in ismiydi; kendisi ikinci erkek çocuk olarak doğmuş ve ailenin reisi olamadan ölmüştü. Sonra da Mirasını oluşturan çok sayıda ve çeşitli çift namlulu topraklar ve mülkler. Mecklenburg-Strelitz ve Erbach-Erbach elbette, ama aynı zamanda Saxe-Hildburghausen, Schwarzburg-Sondershausen ve yeterince geriye gitmek istenirse Waldeck-Eisenberg.

Tüm isimlerinden hoşlanıyordu ve her biriyle gurur duyuyordu ama en çok sevdiği Lottie'ydi.

Lottie. İçlerinde en basit olanıydı ama bu yüzden sevmiyordu. Ne de olsa onun zevkleri nadiren basitti. Peruklarını uzun, elbiselerini büyük severdi ve ev halkından hiç kimsenin müziğin ya da sanatın karmaşıklığını onun kadar takdir etmediğinden emindi.

O basit bir yaratık değildi.

Değildi.

Ama ona Lottie denmesi hoşuna gidiyordu. Hoşuna gidiyordu çünkü neredeyse hiç kimse bu ismi kullanmıyordu. Ona Lottie demek için onu tanımanız gerekirdi.

Örneğin, ilkbaharda en sevdiği tatlının ahududulu-kayısılı torte, kışın ise elmalı strudel olduğunu bilmeniz gerekirdi, ama gerçek şuydu Meyveyi ve tatlıları çok severdi ve meyveden yapılan her türlü tatlı onun en büyük favorisiydi.

Ona Lottie diyenler, genç bir kızken evlerinin yanındaki gölde yüzmeyi çok sevdiğini de biliyorlardı (hava yeterince sıcak olduğunda, ki nadiren olurdu). Annesi bu alışkanlığı yasakladığında (Charlotte'un böyle bir ciddiyetsizlik için çok yaşlı olduğunu söyleyerek) Charlotte'un üç hafta boyunca onunla konuşmadığını da biliyorlardı. Barış ancak şu olaydan sonra yeniden sağlandı

Charlotte, ilgili tüm tarafların hak ve sorumluluklarını özetleyen şaşırtıcı derecede kapsamlı bir yasal belge yazmıştı. Annesi Charlotte'un argümanlarına hemen ikna olmadı ama ağabeyi Adolphus araya girmişti. Charlotte'un iyi bir dava açtığını söylemişti. Mantıklı ve zeki olduğunu göstermişti ve bu kesinlikle ödüllendirilmeliydi.

Lottie ismini bulan kişi Adolphus'tu. En sevdiği isim olmasının gerçek nedeni de buydu. Bu isim ona en sevdiği erkek kardeşi tarafından verilmişti.

Pardon, *eski* favori kardeşi.

Adolphus, sanki son üç haftasını onu bir yabancıyla evlendirmemesi için yalvararak geçirmemiÇ gibi gülümseyerek, "Bir heykel görüntüsü veriyorsun," dedi.

Charlotte onu görmezden gelmek istedi. Hayatlarının geri kalanında ona doğru tek bir kelime bile etmemekten daha iyi bir şey istemezdi, ama o bile böyle bir inatçılığın beyhudeliğinin farkındaydı. Üstelik İngiltere'nin güneydoğusunda bir arabanın içindeydiler ve hem önlerinde hem de arkalarında uzun bir yol vardı.

Sıkılmış ve öfkeliydi, asla iyi bir kombinasyon değildi.

"Heykeller sanat eseridir," dedi buz gibi. "Sanat güzeldir."

Bu, ağabeyinin gözlerini lanetleyerek gülümsemesine neden oldu. "Sanata bakmak güzel olabilir," dedi biraz eğlenerek. "Öte yandan sen göze gülünç geliyor."

"Bir anlamı var mı?" Charlotte ısırdı.

Omuz silkti. "Altı saattir bir santim bile hareket etmedin."

Oh. Oh. Oraya gitmemeliydi. Charlotte kara gözlerini, onu dehşete düşürmesi gereken bir vahşilikle onunkilere dikti. "Üzerimde Lyonnaise ipeği. Hint safirleriyle kaplı. İki yüz yıllık dantel kaplamalı."

"Ve çok güzel görünüyorsun," dedi. Dizini okşamak için uzandı, sonra yüzündeki ifadeyi fark edince elini aceleyle geri çekti.

Katil.

"Görünüşe göre çok fazla hareket safirlerin dantelleri parçalamasına neden olabilir." Charlotte homurdandı. Kelimenin tam anlamıyla hırladı. "Danteli parçalamamı mı istiyorsun? *Sen istiyor musun?*"

Onun cevap vermesini beklemedi. İkisi de cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. "Eğer bu yeterli değilse," diye devam etti, "elbise balina kemiğinden yapılmış ısmarlama bir altlığın üzerine oturuyor."

"Balina kemiği mi?"

"Evet. Balina kemiği, kardeşim. Balinaların kemikleri. *Ben böyle görünebileyim diye balinalar öldü.*"

Bunun üzerine Adolphus kahkahalarla güldü. "Lottie-"

"Yapma," diye uyardı Charlotte onu. "Sanki umurundaymış gibi bana Lottie demeye cüret etme."

"Gel, *Liebchen*, umursadığımı biliyorsun."

"Öyle mi? Çünkü umurunuzdaymış gibi hissetmiyorum. Sanki değerli bir domuz gibi kafeslenmişim ve kurban olarak bir sunağın üzerine konmuşum gibi hissediyorum."

"Charlotte-"

Dişlerini gösterdi. "Ağzıma bir elma koyar mısınız?" "Charlotte, *dur*. Bir kral tarafından seçildin. Bu büyük bir onur." "*Bu*," diye tükürdü Charlotte. "İşte bu yüzden kızgıyım. Yalanlar. "Bu yüzden kızgıyım. Yalan söylemeyi bırak."

Bu bitmek bilmeyen yalanlara dayanamıyordu. Bu bir onur değildi. Ne olduğundan emin değildi ama kesinlikle bir onur değildi.

Büyük Britanya ve İrlanda Kralı 3. George bir anda ortaya çıkmış (daha doğrusu halkı çıkmıştı; *kendisi ortaya çıkmaya tenezzül etmemişti*) ve açıklanamaz bir şekilde onun, Mecklenburg-Strelitz'li Sophia Charlotte'un bir sonraki kraliçesi olması gerektiğine karar vermişti.

Mecklenburg-Strelitz. *Mecklenburg*'a kadar seyahat etmişlerdi. *Strelitz*. Charlotte sakın gölleri ve yemyeşil çimenleriyle evini çok seviyordu ama Mecklenburg-Strelitz'in Kutsal Roma İmparatorluğu'nun en önemsiz eyaletlerinden biri olarak görüldüğünün de farkındaydı.

Mesafeden hiç bahsetmiyorum bile. Kral'ın danışmanları Mecklenburg-Strelitz'e ulaşmadan önce düzinelerce düşes ve prensesle birlikte düzinelerce düklük ve prensliğin yanından geçmek zorunda kalacaklardı.

"Sana yalan söylemiyorum Charlotte," dedi Adolphus. "Bu bir gerçek. Sen seçildin."

Charlotte balina kemiğinden korsesinin içinde hareket edebilseydi, onunla daha düzgün bir şekilde yüzleşmek için dönebilirdi. Ama yapamadı, bu yüzden buz gibi bir bakışla yetinmek zorunda kaldı. "Peki seçilmek ne kadar zordu?" diye sordu. "Neye ihtiyaçları var? Özel bir şeye değil. Bir sürü bebek yapabilecek biri. Okuyabilen biri. Tüm sosyal zarafetlere sahip biri. Kraliyet soyundan gelen biri. Tek istedikleri bu."

"Bu hiçbir şey değil, *Liebchen*."

"Bu büyük bir onur *değil*. Ve onlara başka birini seçmelerini söyleyebilirdin. Bunu isteyecek kadar aptal birini."

"Aptal birini istemediler. Seni istediler."

Yüce Tanrım, bu kadar kalın kafalı olamazdı. "Adolphus, düşün," diye yalvardı. "Neden ben? Herhangi birine sahip olabilir. Herhangi birine. Yine de kıtanın öbür ucuna kadar benim için avlanmaya geldiler. Bunun bir nedeni olmalı."

"Çünkü sen özelsin."

"Özel mi?" Kadın onun saflığına bakakaldı. Hayır, öyle değil. Saf değildi, sadece onu yatıştırmaya çalışıyordu, sanki etrafında örülen ihanet ağını fark edemeyecek kadar kör ya da aptal bir buzağı zekâlı çocukmuş gibi. "Ben onlara yabancıyım," dedi. "Onlar da bize yabancı. Benim bu kadar cahil olduğumu düşünemezsin. Bir yabancı olarak beni istemelerinin bir nedeni var. Ve bu iyi bir neden olamaz. İyi bir neden olamayacağını biliyorum çünkü bana söylediğinden beri gözlerimin içine bakmadın."

Adolphus'un konuşması bir an aldı. Konuştuğunda ise sözleri işe yaramadı. "Bu iyi bir şey, Lottie. Mutlu olacaksın."

Ona, herkesten daha iyi tanıdığını düşündüğü bu adama baktı. O onun kardeşiydi, dokuz yıl önce babalarının ölümünden beri evin reisiydi. Onu korumaya yemin etmişti. Ona iyi ve değerli olduğunu söylemişti ve o da ona *inanmıştı*.

Daha iyi bilmeliydi. O bir erkekti ve tüm erkekler gibi kadınları, mutluluklarını düşünmeden Avrupa'da dolaştırılacak piyonlar olarak görüyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi alçak bir sesle. Adam hiçbir şey söylemedi.

"Sanki bunu bilebilirmişsin gibi mutlu olacağımı ilan ediyorsun. Sanki sadece senin sözlerin bunu sağlayacakmış gibi. Bana hiç ne istediğimi sordun mu?"

Hayır, yapmadınız."

Adolphus sinirli bir nefes verdi. Charlotte onun sabrını zorluyordu, bunu anlamak kolaydı. Ama Charlotte'un umurunda değildi ve öfkesi onu pervasızlaştırıyordu.

"Arabayı geri çevirin," diye anons etti. "Bunu yapmayacağım."

Adolphus'un yüzü sertleşti. "Nişan sözleşmesini ben imzaladım. Bunu sen yapıyorsun."

"Hayır."

"Evet."

"Kardeşim." Ona iğrenç derecede hoş bir gülümseme verdi. "Çevir şunu yoksa zıplayacağım. Zıplarsam ne olacağını bilmek ister misiniz?"

"Bana söyleyeceksin, eminim."

"En iyi ve en pahalı balina kemiğinden yapılmış olan bu korsem oldukça narin. Ayrıca çok ama çok keskin. Ve tabii ki modanın zirvesindeyim, bu yüzden bu korse oldukça dar." Charlotte bir şey anlatmak için parmağını karnına vurdu ama şaka ona yapılmıştı. Göğüs kafesindeki tüm hissi kaybetmişti ve bir duvara dokunuyor da olabilirdi.

"Gevşetelim mi?" Adolphus önerdi.

"Hayır, onu gevşetmeyeceğiz," diye tısladı. "Sergilenmek için gelmeliyim, yani bu korkunç şeyin içinde bağlı kalmalıyım. Ve böylece gözünüze gülünç bir heykel görüntüsü veriyorsam, bunun nedeni hareket edemememdir. Hayır, hareket etmeye *cesaret edemiyorum*. Elbisem o kadar şık ki, eğer çok fazla hareket edersem, iç çamaşırlarım tarafından dilimlenip bıçaklanarak öldürülebilirim."

Adolphus gözlerini kırptırdı.

"Bir hanımefendi olmak ne kadar keyifli,"

diye mırıldandı. "Üzgünsün."

Onu öldürmek istiyordu.

"Charlotte-"

"Bu uygulanabilir bir seçenek," dedi. "Taşınmak. Bunu düşündüm. İç çamaşırlarım tarafından öldürülmeyi seçmek. Bunda bir ironi olmalı, her ne kadar

Henüz göremediğimi itiraf etmeliyim. Mizah, evet. Ironi . . . Emin değilim." "Charlotte, ciddiyim, dur."

Ama yapamadı. Zihni alev alev yanıyordu. Öfkesi haklıydı ve korkuyordu ve her kilometrede, bilmediği bir geleceğe doğru savruluyordu.

anlamıyordu. Ne olduğunu biliyordu ama *nedenini* bilmiyordu ve bu ona kendini aptal ve küçük hissettiriyordu.

"Ne kadar kaldı, bir saat mi?" diye söylenmeye devam etti. "Eğer hareketlerime dikkat edersem Londra'ya varmadan önce kan kaybından öleceğim kesin."

Adolphus bir iniltiyi bastırıyor gibiydi. "Dediğim gibi, üzgünsün. Duygusal. Anlıyorum-"

"Anlıyor musunuz? Gerçekten mi? Bunu duymak isterim. Çünkü üzgün değilim. Duygusal da değilim. Öfkeliyim. Ve nefes alamıyorum. Ve ikisi de senin sayende, kardeşim."

Kollarını kavuşturdu.

"Bunu yapacağım," diye uyardı. "Zıplayacağım ve kendimi bu saçma korsenin içine sokup kan kaybından öleceğim."

"Charlotte!"

Bunun üzerine sonunda çenesini kapadı. Adolphus ona karşı nadiren bu tonda konuşurdu. Aslında hiç böyle bir şey yaptığından da emin değildi.

Gözlerinin önünde güler yüzlü ağabeyi kaybolmuş, yerine sert ve güçlü Mecklenburg-Strelitz Dükü gelmişti. Rahatsız ediciydi. Çileden çıkarıcıydı. Ve bu, kalbinin derinliklerinde hâlâ yaşayan küçük kızın ağlamak istemesine neden oldu. "Biliyorum, annem ve ben sana daha sert davranmalıydık.

Babam öldü," dedi. "Çok fazla okumanıza izin verdim ve her türlü hevesinizi ve anlamsızlığınızı şımarttım. Bu yüzden şu anda son derece dik başlı olman ve yanlışlıkla karar verebileceğini düşünmen konusunda tüm sorumluluğu üstleniyorum. Veremezsiniz. Yetki bende. Bu oluyor."

"Neden yapamadığınızı anlamıyorum-"

"Çünkü onlar Britanya İmparatorluğu ve biz de Almanya'nın küçük bir vilayetiyiz!" diye kükredi.

Charlotte içine kapandı. Sadece birazcık.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye tısladı. "Başka seçeneğim yoktu. Bir sebep mi istiyorsun? İyi o zaman. Hiçbir nedenim yok. İyi bir neden yok. Aslında, sebep korkunç olabilir. Sana ya da bana benzeyen hiç kimsenin bu insanlardan biriyle evlenmediğini biliyorum. Asla. Ama sorgulayamam! Çünkü dünyanın en güçlü ulusunu düşman edinmem. Bu iş bitti." Öfke, sabırsızlık ve hatta belki de boyun eğmişlikle titreşerek öne doğru eğildi. "O yüzden kapa çeneni, ülkemize karşı görevini yap ve *mutlu ol!*"

Charlotte irkildi. Çünkü sonunda Adolphus yalan söylemiyordu. Teni kahverengiydi. Onun teni de kahverengiydi. Çikolata gibi kahverengi, sıcak, zengin ahşap gibi.

Büyük Britanya ve İrlanda Kralı III George'un öyle olmadığını anlamak için gözlerini ona dikmesine gerek yoktu.

Peki neden? Bunu *neden* yapıyordu? Soluk tenlinin ne yaptığını biliyordu. Avrupalılar onun gibi insanlar hakkında ne derdi? Neden soyunu Mağribi kökenli bir kızla "kirletmek" istesin ki? Onun ağacı Afrika'ya uzanıyordu ve oraya ulaşması çok fazla nesil almamıştı.

Onu neden istiyordu?

Ne saklıyordu?

"*Liebchen*," dedi Adolphus. İç çekti ve gözleri yumuşadı. Bir kez daha sadece onun ağabeyiydi. "Özür dilerim. Ama İngiltere Kralı'yla evlenmekten daha kötü kaderler de var."

Charlotte yutkundu ve pencereden dışarıya, İngiltere'ye baktı. Kırklar akıp gidiyordu. Yeşil ve hayat doluydu. Tarlalar ve ormanlar, şirin kiliseleri ve yüksek caddeleriyle küçük köyler. Tek bir göl bile görmemiş olmasına rağmen, memleketinden çok da farklı görünmediğini düşündü.

Bir göl istemek çok mu zordu?

"Schloss Mirow'a bir daha dönebilecek miyim?" diye sordu sessizce.

Ağabeyinin gözleri hüznü bir ifadeye büründü, hatta belki biraz da üzgün. "Muhtemelen hayır," diye itiraf etti. "İstemeyeceksin. Bir yıl içinde senin zevkine göre fazla taşralı olacağız."

Charlotte, başka bir yerde olsaydı, başka biri olsaydı ağlayabileceği gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Dün olsa gözyaşları sel olup akardı. Sıcak ve öfkeli, gençliğinin tüm tutkusuyla.

Ama şimdi Kraliçe olacaktı. O ağlamadı. Bir insanın içinde yatan, gözyaşı yaratan, hıçkırık oluşturan her neyse, o kapatılmıştı.

"Arkana yaslan," dedi. Ellerini onunkilerden çekip kurtardı ve sıkıca kucağına koydu. "Elbisemi tehlikeye atıyorsun. Geldiğimde mükemmel görünmem gerekiyor, değil mi?"

Sarayı onu bekliyordu.

George

James's Palace Londra
8 Eylöl 1761

Çoğu zaman, George Kral olmayı umursamadı.

Avantajlar çok açıktı. Bir insanın harcayabileceğinden çok daha fazla parası, evim diyebileceği birden fazla sarayı ve her isteğini yerine getirmek için birbirinin üzerine atlayan gerçek bir hizmetkâr ve danışman filosu vardı.

Sabahları tam olarak üç kaşık şeker ve bir topak sütle çikolata mı? Tam burada, Majesteleri, gümüş kenarlı bir tabakta.

Richard Bradley'in *The History of Succulent Plants kitabının* bir kopyası mı? Hiç korkmayın, 1739'da yayınlanmış olması önemli değil, sizin için hemen bulacağız!

Küçük bir fil mi? Bunu temin etmek için birkaç ay gerekebilir, ama hemen başlayacağız.

Bilgin olsun, George fil istememişti. Herhangi bir boyutta. Ama bunu yapabileceğini bilmek onu oldukça neşelendirdi.

Yani evet, Kral olmak çoğu zaman keyifliydi. Ama her zaman değil ve kişi genellikle şikâyet edemezdi, çünkü Kral olmaktan şikâyet ettiğinde bir *eşek* gibi görünürdü.

Ancak bazı dezavantajları da vardı. Örneğin, rahatsız edici derecede küçük bir mahremiyetin tadını çıkarıyordu. Şu anda olduğu gibi. Normal bir adam, uşağı tarafından tıraş edilirken kulaklarını kuş seslerinden başka bir şey doldurmazdı.

Ama George'un soyunma odası hem annesi hem de danışmanlarından biri tarafından işgal edilmişti.

İkisi de susma eğilimi göstermiyordu.

Prenses Augusta, "Ben yanından ayrıldığımda elbisesi giydiriliyordu," dedi.

"Her şey olması gerektiği gibi," diye mırıldandı Lord Bute.

"Paris'ten bir ucube giymek istedi. Paris'ten!"

Bute başını salladı; ne katıldığını ne de karşı çıktığını gösteren oldukça diplomatik bir hareketti bu. "Fransa'nın başkentinin bir moda merkezi olarak bilindiğine inanıyorum."

George gözlerini kapattı. Gerçekten de tuhaftı, ama insanlar onun yanında gözleri kapalıyken daha rahat konuşuyor gibiydiler, sanki bir şekilde onları *duyamıyordu*.

Bu George'un sık sık başvurabileceği bir numara değildi; örneğin bir tahtta otururken ya da devlet başkanlarını kabul ederken gözlerini kapatmak işe yaramazdı. Ama böyle zamanlarda, yanaklarında ve boğazında sıcak bir havluyla uzanmış, uşağının köpük ve usturayla gelmesini beklerken, oldukça aydınlatıcı olabilirdi.

Çünkü annesinin Lord Bute'la tartışması George'un nişanlısı üzerinde yoğunlaşmıştı; George'un nişanlısıyla henüz tanışmamış olması ve düğünün altı saat sonra yapılacak olması dışında bu o kadar da dikkat çekici değildi.

Bir kralın hayatı böyleydi. Tanrı tarafından meshedilmiş olmanın, düğün öncesinde geline göz koyma hakkı vereceği düşünülebilirdi. Ama hayır, bir kral ülkesi için evlenirdi, kalbi ya da beli için değil. Mecklenburg Strelitz'li Sophia Charlotte'u yeminlerini etmeden önce görmemiş olması pek de önemli değildi. Aslında, her şey düşünüldüğünde daha iyi bile olabilirdi.

Yine de merak ediyordu.

"Bir İngiliz kralıyla evleniyor," dedi annesi. "İngiliz elbisesi giymeli. Bu sabah bana takdim edilirken ne giydiğini gördün mü?"

"Korkarım fark etmedim, hanımefendi."

"Telaş ve gösteriş. Bir sabah görüşmesi için çok fazlaydı.

Safir. Günün ortasında. Ve rahibeler tarafından yapılmış danteller. Rahibeler! Bizi Katolik mi sanıyor?"

Bute, "Eminim sadece müstakbel kayınvalidesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istemiştir," diye karşı çıktı.

Prenses Augusta homurdandı. "Bu Kıtalılar. Kendilerini çok beğeniyorlar."

George kendi kendine gülümsemeye izin verdi. Annesi Saxe-Gotha-Altenburg'lu Augusta olarak doğmuştu. Kıtanın tam ortasında Gotha'dan daha iyi bir yer olamazdı.

Ama Augusta yirmi beş yıldır Büyük Britanya prensesiydi. Hayatının yarısından fazlası. Kraliçe olması gerekiyordu ama George'un babası, o zamanlar Galler Prensi, bir kriket topuyla göğsünden vurulduğunda ve kısa bir süre sonra öldüğünde bu onur ona verilmemişti. Taht bir nesil atlayarak dededen toruna geçecekti ve Kral olacak bir kocası olmadığı için Augusta Kraliçe olamayacaktı.

Yine de kendini bu ülkeye adanmıştı. Prenses Augusta, hepsi de ana dilleri İngilizce olan dokuz prens ve prenses doğurmuştu. Eğer annesi artık kendini tamamen İngiliz olarak görüyorsa, George bunun anlaşılabilir bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Yine de çekici biri," dedi Bute. "Yüzü çok hoştu. Ve kendini iyi tutuyordu. Duruşunun muhteşem olduğu söylenebilir."

"Evet, elbette," diye kabul etti Augusta. "Ama çok kahverengi."

George gözlerini açtı. Bu beklenmedik bir şeydi. "Toprak kahverengi," dedi.

Annesi ona döndü. Gözlerini kırptırdı. "Ne oluyor-" Kelime oyunu yapmadan önce kendini durdurdu, bu George'a hafif bir trajedi gibi geldi. Kasıtlı ya da değil, kelime oyunlarını çok severdi. Kelimelerin bir araya gelişini seviyordu ve eğer bu bazen cümlelerinin dört yüz altmış üç kelime uzunluğunda olması anlamına geliyorsa, o zaman bu başka birinin sorunuydu.

O kraldı. Uzun cümleler onun doğuştan hakkıydı.

"Ne," dedi annesi, George'un düşünce sürecinin tamamını kapsayacak kadar uzun görünmeyen bir aradan sonra, "bunun herhangi bir şeyle ilgisi var mı?"

"Dünyayı seviyorum," dedi George, bu açıklamanın yeterli olduğunu düşünerek. "Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldandı Bute.

George onu görmezden geldi. Bute'a aldırmıyordu; çoğunlukla yardımseverdi ve ikisi de doğa felsefesi ve bilimlere karşı ortak bir sevgiyi paylaşıyorlardı. Ama bazen de sinir bozucuydu.

"Toprak kahverengidir," dedi George tekrar. "Tüm yaşamın, tüm umudun kaynağı. Kahverengidir. Çok güzeldir."

Annesi ona baktı. Bute ona baktı. George sadece omuz silkti.

"Ne olursa olsun," diye ısrar etti annesi, "kimse bize onun bu kadar kahverengi olduğunu *söylemedi*."

"Bu bir sorun mu?" George sordu. Tekrar gözlerini kapattı. Reynolds usturayla gelmişti ve bu şekilde çok daha rahatlatıcı oluyordu. Mantıken konuşmak gerekirse, kişi boğazına yakın bir jiletle asla *çok* rahat hissetmemelidir.

"Tabii ki hayır," dedi hemen. "Ne renk olduğu kesinlikle umurunda değil."

"Mor olsaydı umurunda olurdu."

Sessizlik. George zihninde gülümsedi.

Annesi sonunda, "Bana bir megrim vereceksin," dedi.

"Sarayda çok sayıda doktor var," dedi George yardımsever bir tavırla. Bu doğrudu. Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla doktor vardı.

Görünüşe göre bir kral hariç. Bir kralın çok sayıda doktora ihtiyacı vardı. Özellikle de bu kralın.

"Aslında bir megrim almayacağımı biliyorsun," dedi annesi kızgınlıkla. "Ama gerçekten, George, bitirmeme izin verir misin?"

Eliyle işaret etti. Bu asil bir şeydi. Bunu genç yaşta öğrenmişti ve işe yarıyordu.

Annesi, "Onun bu kadar kahverengi olmasına hazırlıklı değiliz," dedi.

"Gerçekten de," dedi Lord Bute, konuşmaya kesinlikle hiçbir şey katmadan. "Ve çıkmıyor."

Bunun üzerine George'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Çıkmıyor," diye tekrarladı annesi. "Emin olmak için yanağını ovaladım."

George neredeyse sandalyesinden kalkarak, "Aman Tanrım, anne," dedi. Reynolds geri sıçradı, George'un boğazını usturayla kesmemek için yeterince hızlıydı.

George, "Lütfen bana müstakbel gelinimin derisini yüzmeye çalışmadığınızı söyle," dedi.

Kadın sinirlendi. "Hakaret etmek istemedim."

"Yine de, sen-" Durdu, burun kemiğini sıktı. *Bağırma, bağırma, bağırma*. Sakin kalması önemliydi. Sakin olduğunda en iyi halini alırdı. Bu sakinliği kaybettiğinde zihni yarışmaya başlıyordu ve şu anda ihtiyacı olan şey -her zaman ihtiyacı olan şey- zihin yarışı olmamasıydı.

Sakin ol. Sakin ol.

Bir nefes aldı. "Sen akılsız bir kadın değilsin anne. Böyle bir hareketin kabalığının farkındasınızdır."

Prenses Augusta'nın zaten dimdik olan duruşu daha da inanılmaz derecede sertleşti. "Ben Kral'ın annesiyim. Benim üstümde olan tek kişi sizsiniz. Dolayısıyla sizden başkasına kaba davranmam mümkün değil."

George ona, "Argümanınız geçerli değil," dedi. "Akşama kadar onun Kraliçe olacağını unuttun mu? Ve dolayısıyla kesinlikle senden üstün olacak."

"Pah. Rütbe olarak, belki."

"Demek istediğin tam olarak bu değil miydi?"

Ancak annesi, kendi argümanlarına ters düştüğünde hiçbir zaman mantığın dostu olmamıştı. "O bir çocuk," dedi.

"O on yedi yaşında. Sevgili babamla on altı yaşında evlendiğinizi hatırlatabilir miyim?"

"İşte bu yüzden neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. Evlendiğimde zerre kadar olgunluğa sahip değildim."

Bu George'u duraksattı. Kendisinden bu şekilde bahsetmek annesine hiç yakışmıyordu.

"Rehberliğe ihtiyacı olacak," diye devam etti annesi. "Bunu ben sağlayacağım." "Bunun için çok minnettar olacaktır," dedi Lord Bute.

Yine, her zaman çok yardımsever. George onu görmezden gelerek bir kez daha annesine döndü. "Ona bir tiyatro ucubesi gibi davrandığınıza göre, yardım ve desteğinizi almaktan çok memnun olacağına eminim."

Augusta burnunu çekti. "Bilimin ve araştırmanın erdemini her zaman çok çabuk yüceltiyorsunuz. Merakımı benden esirgemeyeceğinizden eminim. Onun renginde biriyle hiç karşılaşmadım. Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Her şeye rağmen

Biliyor musun, iki kat arsenik tentürü onu benim ten rengime getirebilir."

George gözlerini kapattı. Yüce Tanrım.

"Onun *biraz* karanlık biri olduğunu biliyordum," dedi Augusta. "Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Lord Bute.

Augusta ona döndü. "Harcourt neden onun rengini açıklamadı? Evrakları imzalarken onu gördü, değil mi?"

"Biraz Moor kanından bahsetti," diye izin verdi Bute.

"*Bazıları*," diye vurguladı Augusta. "Bu her anlama gelebilir. Sütlü kahve renginde olacağını düşünmüştüm."

"Bazıları öyle olduğunu söyleyebilir."

"Ben kahvemi böyle içmem."

"Şey, hepimiz sütümüzü farklı döküyoruz-"

"Durun!" George kükredi.

Onlar yaptı. Kral olmanın avantajı.

George, "Gelinimden lanet olası bir fincan kahve gibi söz edemezsin," diye çıkıştı.

Annesinin gözleri onun kaba konuşması karşısında büyüdü, ama o dilini tuttu.

"Majesteleri," dedi Bute.

George elinin bir hareketiyle onu susturdu. "Anne," dedi ve sorusunu bitirmeden önce gözleri onunkilere sabitlenene kadar bekledi. "Bu evliliği onaylıyor musun, onaylamıyor musun?"

Dudakları büzüldü. "Benim onaylayıp onaylamamam

önemli değil." "İkiyüzlülüğü bırak. Onaylıyor musun?"

"İstiyorum," dedi annesi. Aslında oldukça kararlıydı. "Onun senin için iyi olacağına inanıyorum. Ya da en azından kötü olmayacağına."

"Fena değil mi?" George yankıladı.

"Senin için. Senin için fena değil." Ve sonra, sanki hepsi ne demek istediğini anlamamış gibi, "Durumunuzu daha da kötüleştireceğini sanmıyorum" diye ekledi.

İşte oradaydı. Hakkında hiç konuşmadıkları şey. Gerçekleştiği ve başka seçenekleri olmadığı zamanlar hariç.

Son sefer özellikle korkunç olmuştu. George tüm ayrıntıları hatırlamıyordu; hiçbir zaman hatırlamazdı, sadece daha sonra bitkin ve kafası karışık bir şekilde uyanırdı. Ama onun hakkında konuştuklarını hatırlıyordu.

Gelin. Cuxhaven'dan bir gemiyle yola çıkmıştı bile, ama kafasının içindeki bir ses onu yolculuk için doğru zaman olmadığı konusunda uyarmıştı. Bu yolculuk için *güvenli bir* zaman değildi.

Ay'ı kaybedecekti.

Bu da ne demek oluyor? Kendisi bile bilmiyordu ve kelimeler dudaklarından dökülmüştü.

Ondan sonra ne olduğundan emin değildi. Her zamanki gibi, hafızasının devasa parçaları kaybolmuştu. George bu fenomeni her zaman, uyurken ağzından sızan ve rüzgârda sürüklenip gidene kadar gittikçe incelip yumuşayan atmosferik bir sis gibi hayal ederdi.

Sis gibi hafıza. Hafızası olmasaydı şiirsel olurdu.

George'un hatırladığı bir sonraki şey Kraliyet Doktorlar Koleji'nde uyandığı oldu. Sanki uykudan uyandırılmış gibiydi. Annesi

küçük bir avuç doktorla birlikte oradaydı.

İçlerinden biri gerçekten yardımcı olmuştu.

Bu hoş bir değişiklik.

"Devam edebilir miyim, Majesteleri?"

George, tüm bu alışveriş boyunca elinde usturasıyla sessizce duran Reynolds'a baktı. George bir parmağını kaldırarak Biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu anladı ve annesine döndü. "Bana bu evliliği desteklediğini söylüyorsun ama yine de endişeli görünüyorsun. Ben olsam açıklamayı istiyorum."

Augusta konuşmadan önce bir an durdu. "Ayarlamalar yapmamız gerekecek," dedi. "Hızlıca."

Lord Bute, "İnsanlar konuşacak," dedi.

"İnsanlar konuşacak," diye kabul etti. "Bu bir sorun. Bilmediğimizi düşünmelerini istemiyoruz."

"Teni kahverengi olduğu için mi?" George sordu.

"Kesinlikle. Bu şekilde olmasını istediğimizi düşünüyor olmalılar. Belki de bir açıklama yapmaya çalışıyoruz. Toplumu birleştirmek istiyoruz."

Lord Bute, "Ticaret anlaşmalarını zaten yaptık," dedi. "Ama onlar ..."

Augusta sert bir sesle, "Kraliyet düğününü o gün iptal edemeyiz," dedi.

"Tanrım hayır," diye mırıldandı George. Olayın nasıl gelişeceğini hayal bile edemiyordu. söylentilerin doğası.

Bute, "*Ton* onu kabul etmeyebilir," dedi. "Bu bir sorun."

Augusta bunların hiçbirini kabul etmedi. "Biz Saray'ız. Bir sorun ancak Saray sorun olduğunu söylerse sorun olur. Bu bir gerçek, değil mi?"

Bute boğazını temizledi. "Öyle."

"Ve Kral, İngiltere Kilisesi'nin egemen başı ve bu büyük ülkenin hükümdarıdır. Dolayısıyla onun yaptığı hiçbir şey Saray için sorun teşkil etmez. Öyle değil mi Lord Bute?"

"Olmaz."

"Yani, Saray'ın istediği gibi olmalı. Değil mi Lord Bute?" "Evet. Öyle olmalı."

"Güzel." Augusta'nın sesi hızlı ve işveli çıkıyordu. "O zaman Kral'ın çok bilinçli bir seçim olmuştur. Bunu açıklığa kavuşturmak için düğünün konuk listesini genişleteceğiz. Ve yeni kraliçenin sarayına ekleyeceğiz."

Bute'un gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun..."

"Kral söylüyor." Kadınsı bir dürüstlük timsali olarak elini kalbinin üzerine koydu. "Ben sadece onun annesiyim. Hiçbir şey söylemiyorum."

George bunun üzerine bir kahkaha attı.

Augusta'nın onu duyduğuna dair tek işaret ağzının hafifçe sıkılmasıydı. Lord Bute'a şöyle demeden önce zar zor durakladı bile: "*Kral* düğün için konuk listesini genişletmek ve yeni kraliçenin sarayına katkıda bulunmak istiyor."

George gülümsedi. Sonunda anlamıştı. Annesi çok zekiydi.

"Elbette, Majesteleri." Lord Bute önce Augusta'ya, sonra da George'a, sonra Augusta'ya döndü. "Sadece ... Kral düğünün altı saat sonra olduğunun farkında mı?"

"Öyle," dedi George sırtarak.

"Sanırım Danbury'ler," dedi Augusta. "Büyükbaban onlardan bahsetmişti, değil mi?"

"Söyleyemem," diye itiraf etti George.

Augusta kesin bir tavırla, "Öyle," dedi. "Şimdiki Danbury'lerden değil elbette. Onları asla tanımazdı. Ama babasını tanıyordu. İnanılmaz derecede zengindi. Sanırım elmaslar. Afrika'dan." Bute'a baktı. "Not alıyor musun?"

"Evet," dedi çabucak, kâğıt bulmaya çalışıyordu. George ona şans diledi. Soyunma odasında bulması pek mümkün değildi.

"Başka kim var?" Augusta sordu. "Basset'ler mi?"

"Mükemmel bir seçim," dedi Bute, hâlâ kâğıt arıyordu. Ve bir kalem. "Kent'leri önerebilir miyim?"

Augusta başıyla onayladı. "Evet, işe yararlar. Eminim daha fazlası da vardır. Size ve Lord Harcourt'a kimin en uygun olabileceğine karar vermeniz için güveneceğim."

"Elbette, Ekselansları. Davetiyeleri en kısa zamanda bir kez." Bute boğazını temizledi. "Bu çok kısa bir süre. Başka planları olabilir."

Augusta elini havada salladı. Bu muhteşem bir şeydi ve George onun da bunu en az kendisi kadar kullanışlı bulduğuna emindi. "Başka planlar mı?" diye yineledi, yüzünde inançsızlık ifadesi vardı. "Kim bir kraliyet törenine katılmak istemez ki? Düğün mü?"

Agatha

*James's Palace Kraliyet
Şapeli
8 Eylül 1761*

Agatha Danbury bir kraliyet düğününe katılacağını bilseydi, daha güzel bir elbise giyerdi.

Mevcut kıyafetinde bir sorun olduğundan değil. Tam tersine, Londra'nın en iyi üç modacısından biri olan Madam Duville tarafından tasarlanan elbisesi modanın doruğundaydı. Kumaş jakarlı ipekti, rengi Agatha'nın teninin koyu tonlarını tamamladığını bildiği zengin, parlak bir altın rengiydi. Karnı da çok güzeldi; göğsünün üzerinde tek bir fiyonkla son moda bir şekilde süslenmiş, ardından gümüş işlemeler ve muhteşem bir Nijerya topazıyla daha da güzelleştirilmişti.

Yani evet, objektif olarak konuşursak, elbisesi muhteşemdi.

Sorun, elbisenin özellikle bir kraliyet düğününde giyilmek üzere tasarlanmamış olmasıydı ve birazcık akli olan herkes, bir kraliyet düğününe katılacaksa, bu durum için özel olarak tasarlanmış bir elbiseye sahip olmak için paraya kıyması gerektiğini bilirdi.

Ama ne olduysa oldu, Agatha o sabah gözlerini açtığında elinde Kral 3. George ile Alman gelininin düğün davetiyesi yoktu. Kendisini kraliyet ailesinin yakınında bulacağına dair bir beklentisi de yoktu. *Onun* tarafı ve *onların* tarafı birbirine karışmıyordu.

Hiç.

Ama kimse kraliyet çağrısını görmezden gelemezdi ve şimdi o ve kocası Kraliyet Şapeli'nde şaşırtıcı derecede iyi konumlandırılmış bir sıraya oturmuş, gruplarının diğer üyeleriyle gergin bakışlar alışverişinde bulunuyorlardı.

Gergin bakışlar *atıyordu*. Kocasını uyuyordu.

Beş kelimenin yeteceği yerde her zaman on kelime kullanan Leonora Smythe-Smith dönüp ona baktı. "Neden buradayız?" diye fısıldadı.

Agatha, "Bunu söyleyemem," diye cevap verdi.

"Bize nasıl baktıklarını gördün mü?"

Agatha tıslama isteğine *karşı koydu*: "*Elbette bize nasıl baktıklarını görüyorum*. Dürüst olmak gerekirse, soylularla dolu sıralardan gelen bakışları fark etmemek için tam bir ahmak olmak gerekirdi.

Porselen gibi soluk bir tene sahip olan bir asalet.

Danbury'ler, Smythe-Smith'ler, Basset'ler, Kent'ler ve daha pek çok tanınmış aile

zenginlik ve ayrıcalık, yine de geleneksel İngiliz aristokrasisinden çok farklı bir zenginlik ve ayrıcalıktı. Agatha'nın koyu teni, kızları için asla uygun bir arkadaş olarak görülemeyeceği anlamına geliyordu. oğulları için daha az olası bir gelin.

Bu onu rahatsız etmedi. Sadece nadiren. Gerçekten de sadece böyle zamanlarda, kendini dükler, düşesler ve benzerleriyle aynı odada bulduğunda. Onların küçümsemelerine, kendisinin de kralların ve kraliçelerin soyundan geldiğini, doğum adının Soma olduğunu ve damarlarında Gbo Mende kraliyet kabilesinin kraliyet kanının aktığını açıklayarak karşılık vermek cazip geliyordu. Sierra Leone.

Ama ne anlamı olabilir ki? Çoğu Sierra Leone'yi haritada bile bulamaz. Agatha, yarısının onun tüm ülkeyi uydurduğunu düşüneceğine bahse girerdi.

Aptallar. Dünya aptallarla doluydu. *Bu gerçeği* ve bu konuda yapabileceği çok az şey olduğu iç karartıcı gerçeğini öğreneli çok olmuştu.

Derisinin rengi ne olursa olsun, bir kadının hayatı böyleydi.

Agatha kocasına bir bakış attı. Hâlâ uyuyordu. Ona dirsek attı.

"Ne?" diye sıçradı.

"Uyuyordun."

"Değildim."

Gördün mü?

Aptallar.

"Chapel Royal'de asla uyumam," dedi kadife yeleğindeki bir parça tüyü fırçalarken.

Agatha başını salladı. Evleri ile St James Sarayı arasında paltosuna tiftik bulaştırmayı nasıl başarmıştı?

Kocasının onun en sevdiği kişi değildi. Sanırım bu onu tanımlamanın en nazik yoluydu. Üç yaşından beri hayatının bir parçasıydı, ailesi onu onunla evlendirmeye söz vermişti.

Onun mükemmel karısı olmak üzere yetiştirilirken, nasıl bir adamın üç yaşındaki bir çocukla nişan sözleşmesi yaptığını merak etmişti. Herman Danbury belgeleri imzaladığında otuzunu çoktan geçmişti. Varisler konusunda istekli olsaydı, onları biraz daha aceleyle sağlayabilecek birini seçerdi.

Cevaplarını evlendikten sonra almıştı. Her şey kan bağıyla ilgiliydi. Danbury de kraliyet soyundan geliyordu ve kendi soyunu Afrika-İngiliz toplumunun en seçkinleri dışındakilerle karıştırmayı reddediyordu. Ayrıca, ona neşeyle söylediği gibi, on dört yıl daha bekâr kalmayı garantilemişti. Hangi erkek bundan memnun olmazdı ki?

Agatha, İngiltere'nin güneydoğusuna serpiştirilmiş birkaç Danbury piçinden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Ayrıca kocasının bu çocuklara neredeyse hiçbir destek sağlamadığından da şüpheleniyordu.

Bu bir suç olmalı. Gerçekten olmalı.

Her halükarda, evlendikten sonra evlilik dışı çocuk doğurmayı bırakmıştı. Agatha bunu biliyordu çünkü ona açıkça tüm ihtiyaçlarını karşıladığını söylemişti. Kendisini bu ihtiyaçları karşılarken bulduğu sıklığa bakılırsa, ona inanıyordu.

Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. O sabah kraliyet daveti geldiğinde onun ihtiyaçlarını karşılıyordu. Sonuç olarak, her zamanki sevişme sonrası ılık banyosunu yapacak zamanı olmamıştı. Ağrısı vardı. Ve muhtemelen sürtünmüştü.

Her zamankinden daha çok yara bere içindeyim.

Ama rahatsızlığını görmezden gelmeye hazırdı çünkü bir, başka seçeneği yoktu ve iki, *kraliyet düğünü*ndeydi.

Bu tür şaşkınlıklar bir ömür boyu sık sık yaşanmazdı ve onunkinde de daha önce hiç yaşanmamıştı.

"Şimdiye kadar başlamış olmaları gerekmez miydi?" Bayan Smythe-Smith sordu.

Agatha küçük bir omuz silkti. "Bilmiyorum," diye fısıldadı, çünkü hiçbir şey söylememek kabalık olurdu.

Danbury, "Kral gelmek istediğinde Kral gelecektir," dedi. "Kral odur." Bu bildiri, Danbury'nin krallarla ilgili bir deneyimi olduğunu düşündürecek kadar görkemli bir ses tonuyla yayınlandı.

O yapmadı. Agatha bundan oldukça emindi.

Ama kocası bir konuda haklıydı, diye düşündü Agatha. Bir kral, kendi düğününe geç gelmek de dahil olmak üzere, istediği her şeyi yapabiliirdi.

Ya da Londra'nın tüm koyu tenli seçkinlerini törene davet etmek.

Agatha şapelin karşı tarafına bir kez daha baktı. Soyluların hepsi ona dik dik bakmıyordu. Birkaçı sadece meraklı görünüyordu.

Bana bakmayın, onlara söylemek istedi. Ben de senin kadar bilgisizim.

En azından beklerken bakacak çok şey vardı. Kraliyet Şapeli hayal edebileceği kadar zarifti. Güncel rokoko tarzında değildi, bu da onu şaşırtmıştı. Sarayın daha *modern* olacağını düşünmüştü.

Ama bu daha sade tarz çok güzeldi ve açıkçası onun zevkine daha uygundu. Özellikle tavan bir harikaydı. Karmaşık bir şekilde kaplanmış ve bizzat Hans Holbein tarafından boyanmıştı. Ya da Agatha bir keresinde öyle okumuştı. Mimariye ve tasarıma her zaman ilgi duymuştu. Girintili paneller ona bal peteğini düşündürmüştü ve her biri-

"Aval aval bakmayı kes," diye tısladı Danbury.

Agatha bakışlarını tekrar göz hizasına indirdi.

"Köylü gibi görünüyorsun," dedi. "Sanki buraya daha önce gelmişsin gibi davranmaya çalış."

Agatha, adam başını çevirdiği anda gözlerini devirdi. Sanki o güne kadar ikisinden birinin saraya adım attığını düşünen varmış gibi.

Ama bunun Herman için ne anlama geldiğini biliyordu. Onun hayatı "Neredeyse." *Neredeyse* uyum sağlamak. *Neredeyse* kabul edilmek. Eton'a gitmişti ama takımlarda oynamasına izin verilmiş miydi? Oxford'a gitmişti ama özel, gizli kulüplerden herhangi birine davet edilmiş miydi?

Hayır, tabii ki yoktu. Parası vardı, eğitimliydi, hatta Afrika soyundan geliyordu. Ama teni çikolata kadar koyuydu ve bu yüzden *tonlarca* tarafından asla kabul edilmeyecekti.

Ve hayatının büyük çelişkisi de burada yatıyordu. Agatha kocasını sevmiyordu. Gerçekten sevmiyordu. Ama ona karşı bir şeyler hissediyordu. Kalbini gagalayan tüm aşağılamalara rağmen. Bazen acaba kocası Gerçek potansiyeline ulaşmasına izin verilseydi farklı bir adam olurdu. Eğer

Hedeflerine her yaklaştığında üzerine basılmamış ya da itilip kakılmamıştı.

Eğer toplum onu gerçekte olduğu erkek olarak görseydi, belki de *onu* gerçekte olduğu kadın olarak görebilirdi.

Belki de değildi. Toplum, kadınları aksesuar ve damızlıktan başka bir şey olarak görmeyen erkeklerle doluydu.

Yine de Agatha merak etti.

"Ah!" Bayan Smythe-Smith bir çığlık attı ve Agatha onun bakışlarını şapelin arka tarafına doğru takip etti. Önemli biri geliyordu.

"Kral mı?" Danbury sordu.

Agatha başını salladı. "Göremiyorum. Sanmıyorum." "Bu Prenses!" Bayan Smythe-Smith söyledi.

"Hangisi?" Agatha fısıldadı. Gelin mi? Kral'ın kız kardeşlerinden biri mi?

"Prenses Augusta."

Kral'ın annesi. Agatha nefesini tuttu. Prenses Augusta şüphesiz ülkedeki en güçlü kadındı. Adı dışında her şeyiyle bir kraliçe olan Augusta'nın tahtın arkasındaki gerçek güç olduğu uzun zamandır söyleniyordu.

Cemaat hep birlikte ayağa kalktı ve Agatha daha iyi görebilmek için boynunu bükte. Köylü gibi görünmenin canı cehenneme.

Prenses. Ayrıca Danbury'nin sırtı ona dönüktü ve muhtemelen kendisi de aval aval bakıyordu.

Prenses Augusta bir kraliçe gibi hareket ediyordu ya da en azından Agatha bir kraliçenin nasıl hareket edeceğini düşünüyordu - zarafet ve amaçla, yelpazesi sağ elinin zarif bir uzantısıydı. Sırtı bir ok gibi dümdüzdü. Elbisesinin bariz ağırlığından -sadece kumaş bile neredeyse bir taş ağırlığında olmalıydı- dolayı kendini yük altında hissediyorsa da bunu belli etmiyordu.

İnsanın üzerinde bu kadar çok göz olması nasıl bir şeydi? Agatha bunu hayal bile edemezdi. Muhtemelen her gün böyle bir ilginin merkezinde olmak. Çok yorucu olmalı.

Ama güç. İstediklerini yapabilme, istediklerini görebilme ve daha da önemlisi, kaçınmak istediklerini *görmeme* yeteneği.

Ne yazık ki Agatha bunu da hayal edemiyordu.

Prenses Augusta orta koridorda ilerlerken onu daha iyi görebiliyordu. Aynı anda hem kimseye hem de herkese bakıyor gibiydi, sanki "*Hepinizi görüyorum ama benim gözümün önünden bile geçmiyorsunuz*" der gibiydi. Gözleri

kalabalığın içinde, kimseye odaklanmadan-

Ona odaklandılar.

Agatha nefes almayı bıraktı. Bu doğru olamazdı.

Prenses Augusta görkemli yürüyüşüne devam ederek daha da yaklaştı ve Agatha, kendisinin ve kocasının Prensesi aşağılamak için ne yapmış olabileceklerini düşünmeye bile başlayamıyordu, çünkü başka neden onları böyle tek bir bakışla sabitlesin ki?

Bunu hayal ediyor olamazdı, değil mi? Belki de Prenses gerçekten Smythe-Smith'lere bakıyordu. Ama buna inanmak da bir o kadar zordu.

Beş metre uzakta, iki metre . . .

Durdu. Danbury'lerin tam önünde.

Agatha reverans yaptı. Derinden. Ayağa kalktığında Prenses Augusta Danbury ile konuşuyordu.

Prenses, "Babanız, oğlumun dedesi Majesteleri ile dosttu, değil mi?" diye sordu.

Bu doğrudu. Danbury'nin babası Kral 2. George'u tanıyordu. Agatha aralarındaki ilişkinin dostluk olarak adlandırılabilceğinden emin değildi ama Majesteleri ailenin Kenema'daki madenlerinden çıkan elmasları çok beğenmişti.

Prenses gerçek bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu, çünkü "Bu aile vesilesiyle bugün burada bizimle olmanızdan çok memnunum *Lord Danbury*," demeden önce duraksamadı.

Agatha öne doğru eğildiğini hissetti. Bunu doğru mu duymuştu?

"Lordum?" Danbury kekeledi. "I . . . Ne yapacağımı bilmiyorum-"

Prenses Augusta onun sözünü sertçe kesti. "Düğünden sonra Kral'dan resmi bildiriye alacaksınız. Artık Lord ve Leydi Danbury olmaktan onur duyuyorsunuz."

Leydi Danbury mi? O, Agatha Danbury, artık Leydi Danbury'ydi. Ve düzinelerce tanığın önünde, St. Kraliyet Şapeli'nde böyle ilan edilmişti. James's Palace.

Bu olamazdı. Böyle bir şey olamaz.

Yine de öyleydi. Prenses Augusta tam önünde durdu ve "*Ton*'un tüm üyeleri unvanlı olmalı," dedi.

"*Ton mu*, Majesteleri?" Agatha yankıladı.

Prenses Augusta başının küçük bir ucuyla onu onayladı. "Bir toplum olarak birleşmemizin zamanı geldi, öyle değil mi?"

Agatha'nın dudakları aralandı ama konuşacak aklı olsaydı bile bunun bir önemi yoktu çünkü Prenses Augusta yan sıraya geçmiş, *Lord* ve *Leydi* Smythe-Smith'i selamlıyordu.

Az önce ne oldu öyle?

Yanında oturan kocası gururla şişindi. "Lord Danbury," dedi saygılı bir fısıltıyla. "Hayal edin."

Agatha usulca, "Hayal görüyorum," dedi. Yeni Leydi Smythe-Smith'in derin bir reverans yapmasını izledi, o kadar uzun süre öylece kaldı ki Prenses Augusta sonunda ona ayağa kalkmasını emretmek zorunda kaldı.

Leydi Smythe-Smith, "Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Yani, teşekkür ederim, Majesteleri, ben-"

Prenses Augusta, "Son bir şey daha," diye araya girdi ama bunu söylerken dikkatini Danbury'lere vermişti. "Senin adın ne?" diye sordu Agatha'ya.

"Ben mi?" Agatha kendini işaret etti.

Prenses Augusta başıyla keskin bir selam

verdi. "Agatha Louisa Aminata

Danbury." "Bu güzel bir isim."

"Teşekkür ederim, Ekselansları."

Prenses ona delici gözlerle baktı. "Bu ne anlama geliyor, Aminata? Louisa'nın büyük prenseslerimizin onuruna olduğunu varsayıyorum."

"Elbette, Ekselansları." Bu doğrudu. Agatha'nın ailesi kızlarının her iki kültüre de uygun bir kraliyet ismi taşımasını istemiş ve bu yüzden ikinci isim olarak İngiliz kraliyet ailesinde popüler olan Louisa'yı seçmişlerdi. Üçüncü ismi içinse . . .

"Aminata-" Agatha boğazını temizledi. Prenses Augusta'nın rütbesinde biriyle konuşmaya alışık değildi ve açıkçası çok korkmuştu. Ama dadısının bir zamanlar ona söylediği bir şeyi hatırladı.

Korkutucu ol.

Korkunç olmasa bile, dehşete düşmüş olsa bile ...

Korkutucu olduğunu hayal edebiliyordu. Erkekleri ve kadınları dize getirecek güce ve kudrete sahip olduğunu hayal edebilirdi. Ve belki de bu hayalin bir ipucu tenine kadar süzülürdü.

Prenses Augusta'nın gözlerinin içine baktı. "Aminata bir aile adıdır. Güvenilir, sadık ve dürüst anlamına gelir."

"Güvenilir, sadık ve dürüst *müsünüz*?"

"Öyleyim, Majesteleri."

Prenses Augusta rahat olacağından birkaç saniye daha uzun süre ona baktı. "Güzel," dedi sonunda. "Kraliçe'ye sarayının bir üyesi olarak hizmet edeceksin."

"I-" *Ne dedin?* Agatha'nın ağzı, kelimeleri oluşturmayı başarana kadar birkaç saniye hareket etti. "Evet. Evet, Ekselansları. Bu benim için büyük bir onur olacak."

"Elbette olacak." Prenses Augusta iki kadına da şaşkınlıkla bakan Danbury'ye döndü ve başıyla hızlıca selam verdi. Sonra da gitti.

"Az önce ne oldu?" Agatha fısıldadı. "Neden sen?" Danbury talep etti.

"Bilmiyorum."

"Bu senin adın," dedi Leydi Smythe-Smith. "Animata."

"Aminata," diye düzeltti Agatha, "ve bu benim adım değil." "Az önce öyle olduğunu söyledin."

Agatha başını salladı. Yüce Tanrım, bu kadın tam bir aptaldı. "*Neden* değil o beni seçti."

"O zaman neden yaptı?"

"Bilmiyorum. Neden herhangi birimizi seçti? Birdenbire hepimiz soylu mu olduk?"

"Öyleyiz," dedi Danbury huysuzca. "Siz daha fazlasısınız. Sen bir saray üyesisin."

"Ben de senin kadar şaşkınım," diye onu temin etti.

"Merhum Kral'la ilişkisi olan benim ailemdi."

"Biliyorum."

"Peki *seni* neden istiyorlar?"

"Bilmiyorum. Bu insanları tanımıyorum."

Leydi Smythe-Smith, hâlâ kulak misafiri olduğunu hatırlatarak, "Olacaksın," dedi.

Agatha kocasının kolunu okşayarak, "Canım," dedi, "eminim ki beni seçmelerinin tek nedeni sen ve senin itibarıdır. Ne de olsa Kraliçe'nin sarayı için *seni* seçemezler. Sen bir erkeksin. Sana sahip olamadılar, bu yüzden senin yerine beni istediler."

"Sanırım," diye homurdandı Danbury.

"Sensiz ben bir hiçim, sevgilim," dedi. Bu sözleri defalarca söylemişti ve etkisini hiç kaybetmemişti. Danbury dikkatini şapelin önüne verdi ve Agatha konuşmasına devam etti

tavanı inceledi. Sekizgenlerin ve İsviçre haçlarının bir desen oluşturmaları çok hoşuna gitmişti.

Bir hareket gözüne çarptı. Balkonda biri vardı. Agatha hızla etrafına bakındı. Başka kimse fark etmiş miydi?

Hayır. Başka kimse yukarı bakmıyordu.

Genç bir kadındı. Teni Agatha'nınkiyle aynı renkteydi. ton farklıydı; bu ışıktaki bunu söylemek imkânsızdı. Ama kesinlikle beyaz değildi ve kesinlikle yasak bir bölgedeydi.

Agatha tekrar etrafındaki insanlara baktı. Hepsi birbirine bakıyor, bazıları oda kalabalıktan ısındığı için kendilerini yelpazelemeye başlıyordu.

Tekrar yukarı baktı. Kız gitmişti. Meraklı.

Ama o gün olan diğer her şey kadar merak uyandırıcı değildi.

Leydi Danbury. Kraliçe'nin hizmetçisi.

Gah.

Brimsley

*James's Palace Kraliyet
Şapeli
8 Eylül 1761*

Bartholomew Brimsley işini kaybedecekti.

Ya da onu asarlardı.

Ya da ikisi birden. Dürüst olmak gerekirse, bu akla yatkın görünüyordu. Kraliyet görevlisi olarak görevinden azledilecek ve sonra asılacaktı, ve sonra, çünkü

Hanover Kraliyet Hanedanı için çalışıyor olsaydı ve dünyanın yarısına sahip olsalardı ve istedikleri her şeyi yapabilselerdi, muhtemelen cesedinin üzerinde tepinmeleri için İtalyan üzüm toplayıcılarından oluşan gezici bir grup kiralayacaklardı.

Ondan geriye saç ve bağırsak parçalarından başka bir şey kalmayacaktı ve bu hak ettiğinden daha azı olmayacaktı.

"Tek bir görevin vardı," diye mırıldandı kendi kendine. "Bir. Görev."

Ne yazık ki Brimsley için o tek görev Prenses'e çobanlık yapmaktı. Mecklenburg-Strelitz'li Sophia Charlotte, Büyük Britanya ve İrlanda Kralı Majesteleri George III ile evleneceği Aziz James Sarayı'ndaki Kraliyet Şapeli'ne götürüldü.

Tam şu anda. Ve onu kaybetmişti.

Bunu bir *terfi olarak* düşünmüştü. Prenses Augusta'nın baş hizmetçisi Sophronia Pratt daha geçen hafta onu bir kenara çekmiş ve "Yeni kraliçemize hizmet etme onuru sana verildi," demişti.

Brimsley bu şaşırtıcı gelişmeyi sindirmeye çalışırken Pratt, "Prenses Sophia olarak değil Prenses Charlotte olarak biliniyor. Bu ilk

bilmeniz gereken bir şey var."

"O zaman kraliyet adı Charlotte mu olacak?"

"Bilmiyoruz. Sadece varsayımda bulunabiliriz ve söz konusu kraliyet mensupları olduğunda asla varsayımda bulunmamak en iyisidir."

"Evet efendim," dedi Brimsley. Kendisine ne tür bir üniforma verileceğini merak ediyordu. Uşakların ve şoförlerin parlak kırmızısı değil, daha yüksek mevkisine yakışır, daha belirgin bir şey verilecekti. Kral'ın adamı donanma mavisini giyerdi ama Brimsley kırmızıyı severdi.

"Önümüzdeki hafta gelecek," diye devam etti Pratt. "Henüz tam günü bilmiyoruz ama düğünün hemen yapılacağı konusunda bilgilendirildim."

"Derhal mi, hanımefendi?" Brimsley yineledi.

"Birkaç saat içinde. Emin olmak için aynı gün."

"Bu kadar acele etmenizin bir nedeni var mı hanımefendi?"

Pratt ona ters ters baktı. "Eğer varsa bile, bunu bilmemelisin." Brimsley,

"Tabii ki hayır, hanımefendi," dedi ama içinden azarlıyordu Kendisi. Pratt, terfisini onun uzattığı kadar kolay bir şekilde iptal edebilirdi. Bu yüzden başını uygun bir şekilde eğdi ve "Hazır olacağım hanımefendi," dedi.

"Güzel. Şimdi onun beş adım gerisinden yürüyeceksin. Her zaman. Her zaman onun yanında olacaksın. Sorularını cevaplayacaksın."

"Her zaman mı?" Brimsley söyledi.

"Bazen." Pratt ona sert ve küçümseyici bir bakış attı. "*Bazen* onun sorularına cevap vereceksin."

Brimsley bundan ne anlam çıkaracağından pek emin değildi.

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyecek," diye açıkladı Pratt, *küçümseme* artık sertliğin önüne geçmişti. "Öğrenmesine yardımcı olmak senin başlıca görevlerinden biri olacak."

"Bu onun sorularını yanıtlamamı gerektirmez mi?"

Pratt'in gözleri göğe doğru süzüldü ve Brimsley, dudak okuma konusunda yetenekli olmasa da, onun *Tanrı yardımcım olsun* sözlerini mırıldandığından oldukça emindi.

Tanrı ikisine de yardım etsin. Gerçekten. Kurtların önüne atılıyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

Pratt, "Alman prensesi bizim gibi yaşamayı öğrenmeli," dedi.

Brimsley ciddi bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum, hanımefendi."

"Bu mahkemede."

"Elbette hanımefendi."

"*Prenses Augusta'nın* sarayı."

Brimsley ağzını açtı. Elbette yeni kraliçenin sarayı olacaktı, Prenses Augusta'nın değil.

Pratt şaşırtıcı derecede emperyal bir kaşını kaldırdı. "Evet?"

Brimsley aptal değildi. Belki kibirliydi ama aptal değildi. "Çok iyi anlıyorum, hanımefendi," dedi.

"Olabileceğini düşünmüştüm," diye yanıtladı Pratt. "Bu yüzden seni bu pozisyon için önerdim."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Pratt ona teşekkürünün önemsiz olduğunu belirten bir bakış attı. "Sizi tavsiye etmemin diğer nedenini bilmek ister misiniz?"

Brimsley bundan emin değildi.

"Bu senin yüzün," dedi Pratt. "Biraz balığa benziyor." "Teşekkür ederim." Öksürdü.

"Hanımefendi."

"Sanırım bu da başka bir neden. Az önce sana hakaret ettim ve sen bana teşekkür ettin. Kraliçe'den çok şey alacaksın."

Brimsley bundan pek hoşlanmamıştı. "Onun hakkında çok şey duydunuz mu?"

"Tek kelime yok," dedi Pratt hızlıca, "ama kraliyet mensupları bu konuda hep aynıdır. Her neyse, balık suratınız size sürekli bir küçümseme havası veriyor. Kendinizden oldukça memnun görünüyorsunuz, oysa ikimiz de biliyoruz ki memnun olmanız için hiçbir neden yok."

Brimsley daha önce hiç bu kadar aşağılandığından emin değildi ve eğer kurban kendisi olmasaydı, muhtemelen bunun için ona hayranlık duyardı. Gerçekten de oldukça ustacaydı.

"Son bir şey daha," dedi Pratt. "Yeni kraliçenin sorduğu sorular, yaşam tarzımıza nasıl uyum sağlayacağını öğrenmesine en elverişli sorular olmayabilir. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Brimsley, çünkü gerçekten de bu kadın dehşet vericiydi.

Ve işi istiyordu. Zamla birlikte geleceğini düşündüğü işi.

Böylece, *hiç de* beklediği gibi biri olmadığını söylemesi gereken Prenses Charlotte'un önünde el pençe divan durmuş ve hayatının işi olduğunu varsaydığı şeye, yani onun zarif kraliyet formunun beş adım gerisinde yürümeye başlamıştı.

Ancak Prenses bunların nasıl işlediğini anlamamış gibiydi, çünkü uzun koridorda odalarına doğru yürürlerken

durdu.

O yüzden durdu.

Kadın bir an hareketsiz durdu, muhtemelen ona katılmasını bekliyordu, tabii ki bunu yapamazdı, bu yüzden kadın yürümeye devam edene kadar acı içinde orada durdu ve sonra-

Yine durdu. O yine durdu.

Yüzünü ona dönmedi ama omuzlarındaki gerginlikten sinirli olduğunu anlayabiliyordu.

Bir adım attı. Sadece bir adım, ağırlığını bile tam olarak değiştirmeden. Sonra sanki onu ne yaparken yakalamaya çalışıyormuş gibi arkasını döndü. Bilmiyordu. Kraliyet ailesi tuhaf, garip yaratıklardı.

"Neden hareket etmedin?" diye sordu.

"Hareket etmediniz," diye cevap verdi.

"Ekselansları." "Hareket ettim."

"Uzayda hareket etmediniz," diye açıkladı. "Sadece bir adım atıyormuş gibi yaptınız."

Kadın uzun bir süre ona baktı ve Brimsley'nin aklına zamanla Prenses Augusta ya da Bayan Pratt'ten bile daha korkunç olabileceği geldi.

"Ekselansları?" diye sordu. Çok dikkatli bir şekilde.

"Benimle yürü," dedi. "Sorularım var."

Kendini sabit tuttu. "Bu iş böyle yapılmaz, Majesteleri." "Ne demek istiyorsunuz?"

İşaret etmedi, çünkü müstakbel bir kraliçenin huzurunda asla işaret edilmezdi, ama eliyle zarıfçe giydirilmiş ayaklarının çevresini işaret etti. "Siz şuraya yürüyün, ben de" -bu kez kesinlikle daha az zarif olan ayakkabılarını işaret etti- "buraya doğru yürüyeyim, Majesteleri."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Benimle yürüyemez misin?"

"Her zaman yanınızdayım, Majesteleri." Boğazını temizledi. "Beş adım geride."

"Beş adım geride."

"Beş adım geride," diye onayladı. "Her zaman."

"Her zaman, Majesteleri." *Ben senin gölgenim*, diye düşündü histeri krizleri geçirerek. *Benim kısa boylu ve solgun, senin ise uzun boylu ve görkemli bir meşe renginde tenin olması dışında.*

Onun farklı olduğunu fark etti. Teninin rengi ya da saçının dokusu yüzünden değil. Onun içi farklıydı. Büyülü bir yanı vardı, İnsanların ona yakın olmak istemesine neden olan soyut bir nitelik. Onun sözlerini duymak ve etrafındaki havayı solumak için. Brimsley daha hayalperest bir adam olsaydı, onun ışıldadığını söylerdi.

Ama o hayalperest değildi. Bunun yerine onu zeki olarak tanımlardı. Ve dengeli. Ve o gün ikisinin de kurtların önüne atıldığını fark etti.

"Sen her zaman oradasın," dedi.

Her zaman, diye yemin etti. Ama kalbini beklenmedik bir şekilde saran bu ateşli duyguyu itiraf etmek yakışık almazdı, bu yüzden sadece "Bana ne zaman ihtiyacınız olursa, Majesteleri" demekle yetindi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Brimsley, Majesteleri." "Sadece Brimsley mi?"

"Bartholomew Brimsley."

"Bartholomew. Sana yakışıyor. Elbette onu asla kullanmayacağım." "Elbette," diye yineledi. Kızın bunu sorması bile onu şaşırtmıştı.

"Brimsley," dedi ona göre geleceğin kraliçesi için tam da doğru keskinlikte bir sesle, "bana Kral'dan bahset."

"Kral, Majesteleri?"

Ona sanki zekâsı oldukça düşük bir yaratıkmış gibi baktı. "Kral," dedi tekrar. "O benim kocam olacak. Onun hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Kral," dedi tekrar, umutsuzca oyalanarak. Yaşayan bir kâbusa girdiğinden oldukça emindi. Şüphesiz bu da o sorulardan biriydi Mrs. Pratt ona cevap vermemesini söylemişti.

"Bana onun hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?" Prenses Charlotte ısrar etti. "Şey ..."

Prenses, muhtemelen elbisesi buna izin vermeyecek kadar görkemli olduğu için kollarını kavuşturmadı, ancak yüzündeki ifade açıkça kollarını kavuşturmuş bir ifadeydi.

"Kral," dedi Brimsley.

"Kral. Onun kim olduğunu biliyorsun." "Biliyorum, Majesteleri. O Kral." "*Tanrım*," diye mırıldandı Prenses.

Ve böylece Brimsley ona Kral'dan *bahsetmedi*. Aslında ona Kral'dan bahsetmemek için aklına gelen her türlü konuşma hilesine başvurmuştu. Ama şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Kral'ın yakışıklı ya da onurlu olduğunu söyleseydi -ki ikisi de doğrudu- düğününden sadece birkaç dakika önce kaçıp gitmezdi.

Belki de Kral'ın tarım ve astronomiyle ilgilendiğini söyleseydi -ki bu da doğrudu- o, Brimsley, kilisenin dış kenarı boyunca sinsice ilerleyip kutsal odaya giderken kendini görünmez kılmaya çalışmazdı.

Neyse ki düğün davetlileri, korkmuş bir yengeç gibi hareket eden yalnız bir hizmetçiden çok birbirleriyle ilgileniyorlardı. Bir kapıdan geçmeyi başardı, sonra bir diğerinden, ve sonra-

Kral!

Brimsley altına işememeye çalıştı. Çoğunlukla başarılı oldu.

Kendisini hiç fark etmeyen Kral'ın yanından geçti, kendisine bir tür rahip eli sallayan başpiskoposun önünde eğildi ve sonunda Kral'ın özel adamı Reynolds'un dikkatini çekti.

"Bir sorun var," diye fısıldadı Brimsley.

Reynolds, Brimsley'den uzun, Brimsley'den fit ve Brimsley'den daha yakışıklı. Ve ikisi de bunu biliyordu. Ama yine de Brimsley'nin birkaç avantajı vardı.

Şu anda yok ama.

"Şimdi ne yaptın?" Reynolds her zamanki gibi küçümseyerek sordu.

Brimsley yutkundu. "Gelin kayıp."

Reynolds onun kolunu tuttu. "Ne dedin sen?"

"Beni duydunuz." Brimsley odadakilere panik içinde bir bakış attı. Başpiskoposun yarı sağır olduğu belliydi ama Kral doğrudan ona bakıyordu.

Brimsley yana kaydı. Kral'a sırtını dönemezdi - bu idamlık bir suç değilse bile en azından saraydan atılması için yeterliydi. Dürüst olmak gerekirse, yukarıda bahsi geçen gelini yanlış yerleştirmesi şu anda muhtemelen daha büyük bir endişe kaynağıydı.

Ne olursa olsun, Kral'ın kendisine baktığını göremeyeceği bir şekilde konumlanabilseydi kendini çok daha iyi hissedecekti.

"Brimsley," diye tısladı Reynolds. "Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Brimsley. "Belli ki."

Reynolds hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "İşe yaramazın tekisin."

"Mutsuz bir kadının izini sürdüğünü göremiyorum."

"Mutsuz bir kadını takip etmek benim işim değil. Benim işim Kral."

Haklıydı, lanet olsun ona, ama Brimsley bunu asla kabul etmeyecekti. Reynolds günlerce ona efendilik taslayacaktı.

Brimsley umutsuzca Kral'a bakmamaya çalışarak, "Şimdi tartışmanın sırası değil," diye fısıldadı. Ama insan bir krala nasıl bakmazdı ki? Bu güneşe bakmamak gibi bir şeydi.

Ne kadar uygun bir metafor. Kral'a çok uzun süre bakarsa, kesinlikle yanacaktı. Ve yine de, onsuz hiçbir şey var olamazdı. Ne bu saray, ne bu ülke, ne de-

"Brimsley!" Reynolds tersledi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Brimsley. Bu, hayatının en acı itirafıydı.

"En son nerede-"

Ancak Reynolds'ın sorusu, bir sandalyenin yerde sürtünme sesiyle susturuldu. Kral ayağa kalkmıştı.

"Majesteleri," dedi Reynolds ve Brimsley'nin Kral'ın ayaklarının dibinde secdeye kapanmasını engelleyen tek şey Brimsley'nin kolundaki eli oldu.

"Görünüşe göre bana ihtiyaç yok," dedi Kral. Ve hemen çıkıp gitti.

Brimsley bakakaldı. Reynolds baktı. Sonra birbirlerine baktılar. "Az önce ne oldu?" Brimsley sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Reynolds, "ama iyi bir şey olamaz." "Peşinden gitmeli miyiz?"

"Yapmamalısın." Reynolds, Brimsley'i başpiskoposla yalnız bırakarak Kral'ın peşinden kapıdan içeri koştu.

Brimsley zayıfça gülümseyerek, "Ekselansları,"

dedi. "O halde hazır mıyız?" diye sordu başpiskopos.

"Pek sayılmaz." Brimsley kapıya doğru geri geri yürüdü -çünkü insan bir başpiskoposa da sırtını dönmezdi- sonra hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Fazla uzağa gitmiş olamazlar. Bu kapı doğrudan dışarıya açılıyordu, diğeri ise şapele gidiyordu.

Brimsley köşeyi döndüğünde durdu. Reynolds, Brimsley'nin daha önce hiç görmediği bir adamla konuşan Kral'ı izliyordu. Ne konuştuklarını duyacak kadar yakın değildi ama Kral dikkatle dinliyordu ve sonra Kral bir şey söyledi, sonra adam bir şey söyledi ve sonra-

Adam Kral'ın suratına bir tokat attı.

Brimsley neredeyse bayılıyordu.

İki muhafız, muhtemelen onu zincire vurmak için ileri atıldı, ancak Kral onları durdurdu ve garip adamın gitmesine izin verdi. Ve sonra dışarı çıktı. Düşün gününde. Kral şapelden dışarı çıktı.

Brimsley bir adım öne çıktı, az önce gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Ve ayrıca çılgınca meraklandı. Saray personeli arasında bilgi para demekti ve bu altın değerindeydi.

Ancak o anda Reynolds onu gördü. "Burada olmamalısın," diye fısıldadı sertçe.

"Az önce ne oldu?" "Tek kelime etmedim.

Kimseye." "Ama-"

"Değil. A. Word."

Brimsley ağzını düz bir çizgi halinde kapattı. Soruları vardı. Oh, soruları vardı. Ama Reynolds Kral'ın adamıydı ve o değildi. Aslında Prenses Charlotte'un yerini bulamazsa kimsenin adamı olamazdı.

"Gitmem gerek," dedi aniden.

Reynolds kibirli burnuyla aşağıya baktı. "Öyle yap." Brimsley koridordan geçerek şapele doğru adımlarını geri çekti.

Tanrım, Reynolds'dan nefret ediyordu.

Bazen.

Charlotte

*James's Palace
Kraliyet Şapeli'nin
dışında 8 Eylül 1761*

Charlotte bahçe duvarına baktı. Bunu yapabilirdi. Tuğlaya tırmanan odunsu sarmaşığa tutunur, ayağını mor çiçeklerin arkasındaki o küçük kuytuya sıkıştırır ve kendini yukarı kaldırırsa ...

Kısa sürede ayağa kalkar.

Schloss Mirow'daki tüm ağaçlara boşuna tırmanmamıştı.

Gelinliğinin içinde bu hiç de kolay olmayacaktı. Prenses Augusta'nın seçimi sadeydi ama kumaşı ağırdı ve çantaları geniştir. Yine de içinde hareket etmek Charlotte'un Paris'ten getirdiğinden daha kolaydı.

Teşekkürler, Augusta. En azından bunun için.

Charlotte dişlerini sıktı, ayağını kuytuya sıkıştırdı, uzanabildiği kadar yüksekteki sarmaşığı kavradı ve çekti.

Başaramadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Tekrar deneyebilirdi. Ölse bile bu lanet saraydan çıkacaktı. Kimse ona Kral'dan bahsetmeyecekti. Annesine sormuştu, o aptal Brimsley'e sormuştu, bu iğrenç gelinliğin gerçekten modaymış gibi davranan terziye sormuştu ama hayır, hiçbiri ona önemli bir şey söylememişti.

Yakışıklı mıydı?

Nazik miydi? Atletik miydi? Okumayı sever miydi?

Belki de çirkindi. Belki de bu yüzden kimse ona onun hakkında bir şey söylemiyordu. Ona minyatürü gösterilmişti ama herkes biliyordu ki Minyatürcülere, erkekleri olduklarından daha yakışıklı göstermeleri için para ödenirdi.

Adam çirkin olsa bile bunu aşabilirdi. Güzellik içerideydi, değil mi?

Pekala, öyle değildi. Güzellik dışarıdan çok belli oluyordu ama o iyi bir insandı. Üstesinden gelirdi.

Peki bu insanlar -Brimsley ve teorik olarak onun için çalışan terzi- onun sorularına ne cevap vermişti?

Nichts. Hiçbir şey. Brimsley ilk olarak Kral'ın kral olduğunu, ikinci olarak Büyük Britanya ve İrlanda'nın hükümdarı olduğunu ve üçüncü olarak da Ekim ayından bu yana hükümdar olduğunu söyleyerek cevap vermişti.

Kral, hükümdar, monark. Hiçbir şey ifade etmeyen üç eşanlamlı kelime.

Ve terzi! Charlotte ona Kral'ın zalim olup olmadığını sorduğunda, "Birlikte harika çocuklarınız olacak, Majesteleri" demişti.

Bu da ne *demek oluyor*?

Gidiyordu. Cuxhaven'den okyanus geçişinin Adolphus'un üzerine altı kez kusmasına neden olacak kadar berbat geçmiş olması umurunda değildi. Ölse bile Mecklenburg-Strelitz'e dönecekti. Ayrıca Adolphus onun kusmuğunun her damlasını hak etmişti. En başta bu duruma itilmesi onun suçuydu.

Birkaç adım geri gitti. Belki koşmaya başlarsa ... "Merhaba leydim."

Charlotte neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bahçede yalnız olmadığından haberi yoktu. Genç bir adam -kendisinden daha yaşlı ama yine de gençti- fark etmediği bir kapıdan içeri girmişti.

Adama hızlıca bir göz attı ve saray için çalıştığı ve onu şapele geri götürmek için gönderildiği fikrini hemen reddetti. Belli ki düğün konuklarından biriydi; gümüş grisi Elbisesi, başka bir şey olamayacak kadar şıktı. Koyu renk saçlarının üzerine peruk takmamıştı ki bu Charlotte'un da onayladığı bir moda seçimiydi. Kaşları da oldukça koyuydu ve Charlotte'un gözüne Başının üstünde kabarık beyaz bir paspasla gülünç.

Başka bir gün olsa -başka herhangi bir gün- Charlotte onun yüzün oldukça hoş olması için. Ama bugün değil. Böyle bir ciddiyetsizliğe ayıracak zamanı yoktu. "Bir tür yardıma mı ihtiyacınız var?" diye sordu.

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Ben gayet iyiyim. Teşekkür ederim."

Bu açık bir kovmaydı, ama orada öylece durdu ve oldukça anlaşılmaz bir ifadeyle onu izledi. Düşmanca değil, sadece incelenabilir de değil.

Elini şapele doğru salladı. "İçeri girip diğer aval aval bakanlarla birlikte bekleyebilirsin."

"Yapacağım," dedi. "Ama önce merak ediyorum. Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi hemen.

"Belli ki bir şeyler yapıyorsunuz," dedi, doğruyu söylemek gerekirse oldukça nazık bir şekilde.

Bir elini kalçasına koydu ve diğer kolunu kesinlikle hiçbir şeyi işaret etmeyen bir kavisle salladı. "Ben değilim."

Eğlenmiş ve açıkçası biraz da küçümsemiş görünüyordu. "Öylesin."

"Değilim," diye mırıldandı.

"Öylesin."

Himmel, sinir bozucuydu. "Bilmeniz gerekiyorsa, bahçe duvarına tırmanmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Tırman..." Duvara baktı, sonra tekrar ona döndü. "Ne için?"

Charlotte o kadar sinirlenmişti ki ağlamak istiyordu. Tek yapmak istediği kaçmaktı ama bu yabancı ona sorular sormaktan vazgeçmiyordu.

En kötüsü de, bu konuşmayı *korkunç* bir dil olan İngilizce yapmak zorunda kalmasıydı. Çok yararsız. Almanca'da sözcükleri birbirine karıştırabiliyor ve yeni sözcükler yaratabiliyordu, keyifli bir şekilde uzun ve açıklayıcı. "Düğünümünden kaçmak için duvardan atlıyorum" demek yerine

tüm bu durumu *düğün öncesi duvara atlama* olarak tanımlıyor.

Bir Alman onun ne demek istediğini çok iyi

bilirdi. İngiliz mi? Bah.

"Lütfen beni yalnız bırakın," dedi yabancıya. "Gerçekten gitmeliyim." "Ama neden?" diye ısrar etti adam.

"Çünkü onun bir canavar olabileceğini düşünüyorum," diye patladı.

Bu onun dikkatini çekti. Kaşları -peruk altında çok gülünç görünecek olan o güzel kara kaşları- kalktı. "Bir canavar."

"Ya da bir trol."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Tam olarak kimi tartışıyoruz?"

"Bu çok küstahça. Ve bu seni ilgilendirmez." Ve sonra, Aklını kaçırdığı her halinden belli olduğu için gidip ona her şeyi anlatarak kendisiyle çelişti. "Kral," dedi umutsuzca. "Kral'dan bahsediyorum."

"Anlıyorum." Yüzü düşünceli bir hal aldı. Yakışıklı bir yüzdü, diye düşündü Charlotte bir parça histeriyle. Kendisinden saklanan Kral'ın aksine.

"Kimse onun hakkında konuşmayacak," dedi. "Hiç kimse. O açıkça bir canavar. Ya da bir trol."

"Anlaşıldı."

Charlotte dikkatini tekrar bahçe duvarına verdi. "Biliyor musun, eğer oraya tutunursam . . ."

"Tam orada mı?" Bir noktayı işaret etti.

"Evet." Charlotte ona yeni bir ilgiyle baktı. Gerçekten de giysilerinin altında iyi yapılı, fit ve atletik bir vücudu vardı. Çok sayıda erkek kardeşi vardı ve terzilerin erkekleri daha güçlü ve erkeksi göstermek için sayısız numara yaptıklarını biliyordu. Bu hileleri nasıl fark edeceğini de biliyordu. Bu adamın terzisinin onlardan hiçbirini çalıştırmadığı çok açıktı.

Kesinlikle işe yarayacak kadar güçlüydü.

Oyunbazca gülümsedi. "Belki beni kaldırarak bana yardımcı olabilirsiniz?" "Evet, elbette," dedi adam, tüm sevecenliği ve kibarlığıyla. "Bir tane var

Yine de bir sorum var. Canavarları ya da trolleri sevmiyor musunuz?"

Ona bir bakış attı. Zamanını boşa harcıyordu. Onun kesinlikle sahip olmadığı bir zamanı. "Kimse canavarları ya da trolleri sevmez."

Ama genç adamın soruları bitmemişti. "Nasıl görüldüğü bu kadar önemli mi?"

"Nasıl görüldüğü *umurumda* değil," dedi Charlotte neredeyse ağlayarak. "Hoşuma gitmeyen şey bilmemek. *Herkese* onun hakkında sorular sordum. Sadece neye benzediğini değil. Nasıl biri *olduğunu da*. Ve kimse bana bir şey söylemiyor."

"Bu bir sorun," diye mırıldandı.

"İşte," dedi, ona doğru işaret ederek. "Şuraya tutun. Bir asansörle bahçe duvarını aşabileceğime inanıyorum."

"Kaçabilmen için seni duvarın üzerinden kaldırmamı istiyorsun."

Tanrım, çok yavaştı. "Ben de öyle dedim, evet."

Arkasına, şapele doğru baktı. "İnsanlar senin kaybolduğunu fark edecekler, değil mi?"

"Bunun için daha sonra endişeleneceğim. Şimdi, lütfen, sadece biraz yardıma ihtiyacım var." Acilen eliyle işaret etti. "Gelin, acele edin."

Ama o sadece kollarını kavuşturdu. "Sana yardım etmek gibi bir niyetim kesinlikle yok."

Şimdi sinirlenmişti. Adam o kadar kibar ve konuşkandı ki, bir beyefendi olduğunu her haliyle belli ediyordu ama aslında tek yaptığı onun zamanını boşa harcamaktı. "Ben zor durumda bir bayanım," diye tersledi. "Zor durumdaki bir bayana yardım etmeyi mi reddediyorsun?"

"Sıkıntı içindeki o kadın benimle evlenmek zorunda kalmamak için duvarı aşmaya çalıştığında bunu reddediyorum."

Charlotte hareketsiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki kanının durduğuna yemin edebilirdi. Yukarı baktı. Adamın çok ama çok eğlenen gözlerine.

"Merhaba Charlotte," dedi. "Ben George."

"BEN-BEN-"

Ağzı şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen . . . ?"

Reverans yaptı. Çok, çok derin bir reverans. Anatomik olarak mümkün olsaydı alnını yere sürtebilirdi. "Çok ama çok özür dilerim Majesteleri."

Uzandı ve elini tutarak onu tekrar ayağa kaldırdı. "Majesteleri değil. George." Ağzında tuhaf bir çizgi oluştu ve bir an için neredeyse telaşlanmış gibi göründü. "Yani, evet, Majesteleri. Ama senin için, George."

Charlotte, içinde bulunduğu sefil durumu anlatacak kelimelerin olmadığından oldukça emindi. Ne İngilizce ne de Almanca. Ama yine de denedi. "Lütfen özrümü kabul edin," diye yalvardı. "Eğer senin sen olduğunu bilseydim. . ."

"Ne yapacaktın? Kaçmaya çalıştığını bana söylemeyecek miydin?"

Onunla alay ediyordu. Bunu sesinden anlayabiliyordu. Ama bu, onun mutlak ve tam utancını hafifletmek için çok az şey yaptı. Ve korkusunu.

İyi bir adama *benziyordu*. Onun davranışları yüzünden öfkeden deliye dönmemişti. Ama ikisi de onun bir parmak şıklatmasıyla hayatını cehenneme çevirebileceğini biliyordu. Ve az önce ona olabilecek en kötü şekilde hakaret etmişti.

"Şey..." dedi, böyle bir duruma uyabilecek kelimeleri bulmaya çalışarak. "Evet. Yani, hayır. Yani, özür dilerim, Majesteleri."

"George," dedi. "Sadece George."

Gözlerini ondan alamıyordu. Çok nazıktı. Herkesi onun hakkında boş yere sorgulamaya çalışmadan önce bile hiç beklediği gibi değildi.

Mesele yakışıklı olması değildi, ki öyleydi.

Gerçekten öyleydi.

Bu başka bir şeydi. Elini tuttuğundan beri kolunun karıncalanması dışında nasıl tarif edeceğini bilmediği bir şeydi.

vücudunun bir an öncesine göre daha hafif olduğuna yemin edebilirdi, sanki aniden kendini yerden birkaç santim yukarıda süzülürken bulabilirdi.

Her şey farklıydı. *O* farklı hissediyordu.

Eğildi. "Kral'ın durumu," dedi neredeyse komplocu bir tavırla. "Üzerimizde yükseliyor. Benim açımdan bir doğum kazası. Ama karım olarak bunu görmezden gelebileceğini ve senin için sadece George olabileceğimi düşündüm."

"Sadece . . . George?" diye yineledi.

Başını salladı. "Bu tabii ki benimle evlenmek istemediğini öğrenmeden önceydi."

Charlotte hızla, "Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Oh, söyledin."

"Yapmadım."

"Yaptın."

"Öyle değil..." Charlotte tamamen hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. "Seni tanımıyorum."

Kollarını iki yana açtı. "Ben de seni tanımıyorum. Duvara tırmanma konusunda berbat olman dışında."

"Sen bir de bu giysilerle duvara tırmanmayı dene," diye karşılık verdi. Adam kıkırdadı.

Sırıttı.

"Ne?" diye sordu.

Kendi düşüncelerine tam olarak inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sen eşsizsin. Kimse bana bu kadar güzel olacağını söylememişti."

Birden Charlotte elleriyle ne yapacağını bilemez hale geldi. Ya da bacaklarıyla.

Vücudu garip hissediyordu, sanki soluduğu hava rüzgârda parıldayan köpüklü yabancı bir maddeydi.

"Benimle evlenemeyecek kadar güzel olabilirsin," diye devam etti George. "İnsanlar konuşacak." Başını eğerek şeytani bir gülümseme takındı. "Bir erkek olduğum düşünülürse trol."

Charlotte ölmek istiyordu. "Majesteleri-"

"George."

"George," diye tekrarlamak için kendini zorladı. Bu hiç de kolay değildi. O bir kraldı. Kimse kralları Hristiyan isimleriyle çağırmazdı.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu. "Neyi?"

"Beni tanımıyorsunuz. Sorun da bu, değil mi? Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?"

"Bu oldukça . . . Ben ..."

Beklentiyle gülümsedi, gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadı. "Her şey," dedi.

Yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Her şey, ha? Her şey. Prematüre doğmuşum ve herkes öleceğimi düşünmüş. Ama ölmedim. Ben iyi bir eskrimciyim. Daha da iyi bir atıcıyım. En sevdiğim yemek koyun etidir. Ben yemem.

Balık." Sertçe başını kaldırdı. "Balık sever misin?"

"I-"

"Önemli değil," dedi, onun cevabıyla ilgilenmediği belliydi. "Onu yemeyeceğiz. Kitapları, sanatı ve güzel sohbetleri severim. Ama hepsinden çok bilim."

"Bilim mi?"

"Kimya, fizik, botanik. Ve özellikle astronomi. Yıldızlar ve gökler. Oldukça çiftçiyim, zaten meşgul olmasaydım muhtemelen çiftçi olurum."

Charlotte gözlerini kırpıştırarak ona ayak uydurmaya çalıştı.

Göğüs kafesini işaret etti. "Atımdan düştüğüm için burada bir yara izim var. Bir tane de şurada" -elini, başparmağının dibini gösterdi- "soyma bıçağıyla inanılmaz derecede beceriksiz olduğum için. Ve düğünden sadece birkaç dakika önce tanıştığım bir kızla evleneceğim için çok gerginim ama bunu gösterip bir duvara tırmanamam çünkü ben Büyük Britanya ve İrlanda Kralıyım ve bu bir skandala neden olur. Ama sana söz veriyorum, ben ne bir trolüm ne de bir canavar." Durakladı ve Charlotte sonunda onun sıcak, koyu renk gözlerindeki sinirli ifadeyi gördü.

Ona baktı. Gerçekten baktı. Ve dedi ki, "Ben sadece George'um."

Charlotte yüzünün değiştiğini hissetti. Gülümsüyordu. En son ne zaman bu kadar geniş gülümsediğini hatırlamıyordu. Ondan hoşlanmıştı. Ondan *hoşlanmıştı*. Bir mucize gibi görünüyordu ama evlenmesi emredilen bu adamdan hoşlanmıştı. Konuşmaya başladığında biraz hızlı konuşuyordu ama ilginç biriydi. Ve komikti.

Ve gerçekten çok yakışıklı.

"George," dedi, onun adını dilinin ucunda test ederek. "I-"

"*Liebchen!*"

Etrafında döndü. Adolphus ona doğru koşuyordu.

"Her yerde seni arıyorduk!" dedi kardeşi. "Sen ne-" Nefes nefese kaldı. "Majesteleri."

Adolphus eğildi. Derinden. Alçakgönüllülükle.

"Ah," dedi George, hayal edilebilecek en dostane tavırla. "Gelecekteki olası mutluluğumdan sorumlu olan kişi sizsiniz."

"Evet," dedi Adolphus, son derece rahatsız görünüyordu. "Özür dilerim. Evet. Hayır.

Ben-"

"Çok uygun bir zamanda geldiniz," dedi George. "Charlotte tam da benimle evlenmek isteyip istemediğine karar veriyordu."

Adolphus'un yüzünde büyük bir telaş ifadesi belirdi. "Charlotte karınız olmaktan büyük *mutluluk duyuyorum*."

"Hayır," dedi George sert bir sesle. "Hâlâ karar veriyor." Başını bahçe duvarına doğru çevirdi. "Onun yerine duvarın üzerinden geçebilir."

Adolphus'un ağzı açıldı. Sonra kapanmaya başladı. Sonra tekrar açıldı.

"Seçim tamamen ona kalmış," dedi George.

Charlotte o anda onu sevdiğine karar verdi. Böyle bir şeye ne kadar karar verilebilirse. Ayrıca onu sadece beş dakikadır tanıyordu. O kadar da hayalperest değildi.

George biraz mahcup bir gülümsemeyele ona döndü. "Geri dönmeliyim çünkü şimdiye kadar kaçırıldığımı düşünen çok endişeli muhafızlar olduğundan şüpheleniyorum. Charlotte?"

Ona baktı, kelimelerle ifade edemeyeceği bir şekilde.

Onun elini tuttu ve eğilerek dudaklarını parmak eklemlerine değdirdi. "Umarım seni orada görürüm."

Sadece bakabildi.

"Ve eğer öyleyse," dedi George, parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek, "Canterbury Başpiskoposu'nun yanında duran kişi ben olacağım."

Zengin işlemeli paltosunun içinde ihtişamlı bir şekilde yürüdü. "Bana hâlâ tereddüt ettiğini söyleme sakın."

Adolphus söyledi.

Charlotte yavaşça kardeşine döndü. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu. "Şey," dedi yavaşça, iğrenç elbisesine bakarak Prenses Augusta onu zorlamıştı, "önce üzerimi değiştirmeliyim."

George

*James's Palace
Resepsiyon Salonu
Gecenin ilerleyen
saatlerinde*

George dehşete düşmüştü.

Bir insan aynı anda hem dehşete kapılıp hem de sevinebilir miydi? Bu mümkün olmalıydı, çünkü dehşetle birlikte her ikisini de hissediyordu.

Korku.

Hayır, bu korku ile aynı şeydi.

Bu sayılır mı? İkisi birlikte mi? Korku ve dehşet eşanlamlıysa, bu aynı şey oldukları anlamına geliyordu ve dolayısıyla hissettiği iki değil, sadece bir duyguydu.

Ellerine baktı. Seğiriyorlar mıydı?

Hayır, ama *titriyorlar* mıydı? Belki, ama havada bir soğukluk vardı. Sebebi bu olabilir.

Titreme ve seğirme eşanlamlı mıydı? İşte bu ilginç bir soruydu. Hayır demek zorundaydı. Pek sayılmaz. Kayda değer bir Titreme ve seğirme arasındaki fark. Korku ve dehşet gibi değil. Korku, dehşetin daha hafif bir biçimiydi ama titremek seğirmekle aynı hareket değildi. İkisini karşılaştıramazsınız.

İki kelime çiftiydi bu. Bütün mesele, *her bir* çifti kendi içinde karşılaştırıyor olmasıydı.

Bir nefes aldı. *Dur*, dedi kendine. *Zihnini sakinleştir.*

Bu bazen olurdu. Sık sık.

İstediğinden daha fazla.

Beyni onsuz çalışıyormuş gibi görünüyordu ve düşüncelerini kontrol edemiyordu. İşin en kötü yanı da buydu, çünkü bir adamın kendi zihnini kontrol edebilmesi gerekmez miydi? O bir kraldı. Kendi zihnine hükmedemiyorsa, başka bir şeye hükmetmeyi nasıl bekleyebilirdi ki?

Ve şimdi dehşete düşmüştü. Ve sevinçliydi. Daha önce de belirtildiği gibi.

Hepsi onun yüzünden oldu. Mecklenburg Strelitz Prensesi Sophia Charlotte. Hayır, artık evliydi. Büyük Britanya ve İrlanda Kraliçesi Charlotte'du.

O artık bir kraliçeydi. Onun kraliçesi.

Şapelin bahçesinde karşılaştıklarında George onu aramıyordu. Sadece ona kaçtığını söylemişlerdi ve o da çok büyük bir rahatlama ve utanç hissetmişti -yine çelişkili duyguların birleşimiyle.

Havaya ihtiyacı vardı.

Kendine çok güveniyordu. Ona yeni bir doktor bulmuşlardı, Londra'da çalışan bir İskoç. Sadece bir hafta olmuştu ama George kendini yeniden evlenmeye hazır bir adam gibi hissediyordu. Ama sonra Küçük kurbağa uşak gelip Reynolds'a gelinin kaybolduğunu söylemişti. George yere baktı, elleri titremeye başladı ve tek düşünebildiği şeydu

Kaçış.

Gelin yok, düğün yok. Orada olmasına gerek yoktu.

Şapelin bahçesini her zaman sevmişti. Tarlaların genişlediği ve ağaçların görkemli olduğu, gerçek anlamda dışarıda olmak gibi değildi ama pastoral ve dini bir alan için nispeten desensizdi. Elbette çitler vardı ama yıllar önce birileri açık alanlara kır çiçekleri ekmişti. George mahremiyete ihtiyaç duyduğunda sık sık oraya kaçardı.

Ayrıca, kimse onu orada aramıyor gibiydi. Bu bir nimetti.

Ama Doktor Monro koridorda duruyordu, muhtemelen George'un annesi tarafından oraya yerleştirilmişti ve işini şansa bırakmıyordu.

George'un mazeretlerini ya da açıklamalarını kabul etti. Eğilmemişti; George'un yüzüğünü öpmemişti. Bunun yerine, George hazır olmadığını ve haklı olmadığını söylediğinde, Doktor Monro kralının gözlerinin içine bakarak, "Sizi iyice muayene ettim ve tamamen haklısınız," demişti.

"Sana doğru görünüyor muyum?" George seğiren ellerini uzatarak sordu.

Bunun son olacağını düşünmüştü, çünkü herhangi bir aptal bile onun iyi olmadığını görebilirdi, ama doktor "*Tamamen haklısın*" diye kükredi ve sonra yüzüne bir tokat attı.

Ve bu yapmıştı.

Seğirmesi durdu. Zihni yavaşladı ve odaklandı. George gözlerini kırıştırdı, muhafızların Doktor Monro'yu en yakın zindana götürmelerini engellemek için elini kaldırdı ve doktora teşekkür etti.

Vahiy gibiydi. Bir mucizeydi.

Monro'nun sesinde bir şey vardı. Ve belki tokatta da, ama en çok sesinde. Yumuşak ve derindi. Emrediciydi. Monro konuştuğunda George kendine geliyordu. Düşünceleri hızlanmayı, elleri seğirmeyi kesmiş ve kendini hazır hissetmişti.

Serin havayı solumak için dışarı çıkmıştı ve işte oradaydı, odunsu bir salkım sarmaşığa tırmanmaya çalışıyordu. Charlotte. Prensesi, yakında kraliçesi olacak. Konuşmadan önce o olduğundan emin değildi ama şüphelenmişti. Annesinin ona söylediği gibi teni esmerdi ve annesinin tarifine uyan çok sade kesimli fildişi bir elbise giyiyordu. Doğru yaşıyordu ve kendini bir kraliyet mensubu gibi görüyordu.

Onun güzel olduğunu düşünmüştü.

Onu duvarın yanında dururken gördüğünde düşündüğü tek şey buydu aslında.

Ama sonra konuştu.

Ve sonsuza dek kayboldu.

Charlotte konuştuğunda dünya canlanırdı. Sert, inatçı ve şaşırtıcı derecede açık sözlüydü. Zekâsı güzel yüzünü akkor haline getirmişti. Gerçekten de bir kadının bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordu.

O bir yıldızdı. O bir kuyruklu yıldızdı. Kilisenin var olmadığına yemin ettiği sihirle yeryüzüne indirilen, gece gökyüzünde parıldayan her şeydi.

Bazı insanların özel olduğunu nasıl açıkladınız? Onların bir şekilde herkesten daha *fazla mı*? Bir meleğin kanatları altında mı doğdular? Kanları farklı bir hızda mı akıyordu?

Hayatı boyunca insanlar ona böyle biri olduğunu söylemişti ama o gerçeği biliyordu. Bu bir doğum kazasıydı. Kral olmak için doğmuştu ve bu yüzden şımartılmış ve övülmüştü. O konuştuğunda insanlar dinliyordu.

Ama Krallarını dinliyorlardı. George'u değil.

Charlotte farklıydı. Bir kanalizasyonda doğmuş olsa bile insanlar onun sözlerini duymak için barikatların üzerinden atlardı. Onunki taklit edilemeyecek bir karizmaydı.

Ya da öğretti.

O, oldukça basit bir şekilde, muhteşemdi. Onun olmayı umabileceğinden çok daha fazla.

Sadece güzelliği değildi. Korkunç derecede zekiydi. Sorun da buydu. Eğer çirkin olsaydı, eğer sıkıcı olsaydı, kendini onun kocası olma görevine uygun hissedebilirdi.

George, bu evliliği isteyip istemediğine kendi karar vermesi için ona izin vermesi gerektiğini biliyordu. Bir şekilde onun ruhuna hükmedilemeyeceğini anlamıştı. Evet, ona şapeldeki yerini almasını emredebileceğini düşünmüştü ve evet, ağabeyinin ona bu evliliği yapmasını emrettiğinden oldukça emindi.

Ama George baskı altında yapılan bir evliliğin asla gerçek bir birliktelik olamayacağını biliyordu. Onunla olmazdı.

O evcilleştirilemezdi. Denemek bile suç olurdu.

Bu yüzden şansını denedi. Ona evliliği terk etme fırsatı verdi. Ve kendine otuz dakikalık iğrenç bir endişe verdi.

Kadının evlenmeye karar vereceğinden oldukça emindi. Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Konuşmaları iyi geçmişti. Belki kadın Eros'un yayından onun kadar temiz bir şekilde etkilenmemişti ama ondan yeterince hoşlanmış görünüyordu ki bu da bir kraliyet evliliğinde umulabilecek en iyi şeydi.

Ama onun gümüş ve altınla işlenmiş fildişi pelerinli bir elbisenin içinde ıslıl ıslıl kiliseye girdiğini görene kadar, geleceğinden emin olamamıştı.

Koridorda yürüdü ve her adımda sevinci daha da arttı. Onu izledi ve o kadar emindi ki, bu kadının mükemmel olduğundan ve bu evliliğin doğru olduğundan o kadar emindi ki.

Bu birliktelik onu yaratacaktı.

Charlotte'un erkek kardeşi Charlotte'un elini tutup kendi elinin içine koydu ve George gülümseyerek, "Elbiseni değiştirmişsin," dedi.

"Bir kraliçeye daha çok yakışan bir şeye ihtiyacım vardı,"

diye yanıtladı. Onun kraliçesi.

Kalbinin şarkı söylediğine yemin edebilirdi.

Ama şimdi, uzun ve ciddi törenden ve isimlerini asla hatırlamayacağı insanlarla saatlerce süren kibar sohbetlerden sonra

Karanlık ve çirkin bir şey mutluluğunun kenarlarını tırmalıyordu.

Bu muhteşem yaratığa layık değildi. Ve zamanla bunu anlayacaktı.

Çoğu zaman *iyiydi*. Normaldi, ya da en azından bir kralın olabileceği kadar normaldi. Ama sonra bir şey onu harekete geçiriyordu. Bunu açıklayamıyordu - zihninde bir şey kıvılcımlanıyordu ve içinde yanan ve kopan garip, tanrısal olmayan alevi söndüremiyordu.

Kelimelerle doluydu - bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Vücudu kelimelerle doluydu, genellikle gökler ve yıldızlar hakkında ama bazen de deniz, tanrılar ve sıradan insanlar hakkında. Heceler içinde bükülüp karmakarışık oluyor, ağzını yakıyor ve derisine baskı yapıyordu. Sonunda her şey çok fazla geldi ve *söylemek* zorunda kaldı.

Ve en kötüsü, en kötüsü de zihninin düzgün çalışmadığını *anlamasıydı*. En azından bir bölümün başlangıcında. Bir şeylerin hasta ve çürümüş olduğunu anlayabiliyordu ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Ama şimdi değil.

Bir nefes aldı. Gayet iyiydi. Tamamen haklıydı. Bu onun düğün günüydü ve o tamamen iyi ve haklıydı.

Charlotte sadece birkaç metre ötede kardeşi ve yeni Leydi Danbury ile konuşuyordu. Güzel ve asil görünüyordu, saçları mükemmel bir bulut gibiydi.

George'un şimdiye kadar gördüğü en tuhaf ve peri benzeri taçla süslenmişti. Aklına, gelinini dansa kaldırmanın zamanının çoktan geldiği geldi.

Aradaki mesafeyi geçti ve eğildi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, Majesteleri?"

Sanki içinden bir ışık yanıyormuş gibi gülümsedi. "Memnuniyetle Majesteleri."

George onu pistin ortasına kadar götürdü. Birazdan diğer çiftler de onlara katılacaktı ama bu dansın sadece Kral ve Kraliçe için olacağı anlaşılmıştı. Tüm gece boyunca birbirlerine bir şeyler söylemiş olsalar da, törenden bu yana ilk kez baş başa konuşuyorlardı.

Müziğin başlamasını bekledi, ilk adımlarda ona yol gösterdi ve ardından "Kraliçe olmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

Küçük bir şaşkınlıkla irkildi. "Bilmiyorum," dedi. "Kral olmak nasıl bir duygu?"

"Başka bir şey bilmiyorum."

"Bu doğru olamaz. Tahta çıkmanızın üzerinden bir yıl bile geçmedi."

"Doğru," diye kabul etti, "ama bunun benim kaderim olduğunu hep biliyordum. Ben bir kralın en büyük oğlunun en büyük oğluyum. Babam öldüğünde sadece on iki yaşındaydım ve Galler Prensi oldum. Hiçbir zaman sıradan bir insan muamelesi görmedim."

Sesindeki hüznü tınıyı duymuş muydu? Kral olmak *istemiyordu* ama bahçesinde çalışmak için devlet işlerini memnuniyetle atladığı zamanlar da oluyordu.

Çiftçi George. İnsanlar ona arkasından böyle seslenirdi. Onun bunu bir iltifat olarak algıladığını bilmiyorlardı. O sabah annesine söylediklerinde ciddiye. Toprak çok güzeldi. Toprak bir mucizeydi ve ondan tüm yaşam ve umut fişkırıyordu.

"Bana cevap vermedin," diyerek kızın elini tuttu ve dönebilmesi için omuzlarının üzerine kaldırdı. "Kraliçe olmak nasıl bir duygu?"

"Bu imkansız bir soru."

"Öyle mi? Ben öyle düşünmemiştim. Prenses olarak büyümüş bir kadın için bile olağanüstü bir değişiklik olurdu."

"Belki de." Dans onları birkaç saniyeliğine ayırdı ve tekrar yüz yüze geldiklerinde, "Avrupa'da prenses olmak çok daha az özel. Dürüst olmak gerekirse, yerimizde sayıyoruz."

Sırıttığını hissetti. "Bu görüntü hoş mu yoksa korkunç mu karar veremiyorum."

"Bir yığın prenses mi?"

"Bir ordu," diye karar verdi.

"Bu korkunç olurdu," dedi. "Kız kardeşimin silahla ateş ettiğini görmediniz."

George kıkırdadı. "Kaç kız kardeşin olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Hâlâ hayatta olan tek kişi."

"Özür dilerim."

Biraz omuz silkti. "Geri kalanların hepsi ben doğmadan önce gitmişler. Onları tanıma fırsatım olmadı."

"Çoğu zaman olduğu gibi." George'un kendi anne ve babası, tüm çocuklarının bebeklik dönemini atlatmış olmasından dolayı uzun zamandır kutsanmış sayılıyordu. Kız kardeşi Elizabeth iki yıl önce on sekiz yaşında ölmüştü ve onun yasını gerçekten tutmuştu. Ama şimdiye kadar kardeşleri arasında ölen tek kişi oydu.

"Çok sayıda erkek ve kız kardeşin var," dedi Charlotte.

"Evet. Umarım onları kendinizinmiş gibi görürsünüz. Caroline Matilda - en küçük kız kardeşim- prensesler ordunuzla oldukça ilgilenecektir, eminim."

"İyi bir nişancı mı?"

"Tanrım, umarım değildir. Daha on yaşında."

Charlotte güldü. Zengin bir sesti, özellikle müzikal değildi ama neşe doluydu. "İtiraf etmeliyim ki ben de silah kullanmakta pek becerikli değilim. Kız kardeşin ve ben birlikte öğreneceğiz."

"Korkutucu bir olasılık," diye mırıldandı George. "Ve bunu önlemek için çaba sarf etmem gerekebilir. Ama daha da önemlisi, buna ne diyeceğiz? prenses ordusu?"

Charlotte burnunu küçümseyici bir şekilde kırıştırarak, "İşte İngilizcenin bizi hayal kırıklığına uğrattığı yer burası," dedi. "Almancada bunun için bir kelimemiz var. *Armeeprinzessinnen*. Hepimiz tam olarak ne anlama geldiğini bilirdik."

"Ben de Almanca konuşuyorum," diye hatırlattı George ona. "Ve yeni bir kelimeye gerek olduğunu sanmıyorum. *Armee der Prinzessinnen* demememiz için bir neden var mı?"

"Ayrıntılar," diye alay etti Charlotte. "Ben uzun kelimeleri tercih ederim." "*Backpfeifengesicht*," diye mırıldandı George.

Charlotte'un yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Yumruğa ihtiyacı olan bir yüz. Ne kadar kullanışlı bir kelime. İngilizce'de buna ihtiyaç var."

"Her dilde buna ihtiyaç olduğunu söyleyebilirim," dedi George. "Ama ne olursa olsun, siz Kraliçesiniz. İstedığınız tüm kelimeleri uydurabilirsiniz."

Sırıttı. "Yüze ihtiyacı olan yumruk."

"Yumrukla yüzleşmek mi?" diye karşı çıktı.

"Seninki daha doğru ama benimki daha tatmin edici."

George bir kahkaha patlattı, meraklı bakışları üzerine çekecek kadar yüksek sesle. Charlotte gülümsemesinde cüretkâr bir pırıltıyla, "Dikkatli ol," dedi. "İnsanlar

Sanırım birbirimizden

hoşlanıyoruz." "Öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Ama dansın adımları onu cevap vermekten kurtardı. Elleri bir kez daha birbirine değmeden önce her ikisi de görkemli bir daire çizdi ve o, "Umarım öyledir," dedi.

"Bu devlet evlilikleri oynadığımız bir kumardır," dedi.

Bunu küçük bir baş hareketiyle onayladı ve ardından, "Başka seçeneğim olmadığını bilmelisin," dedi.

"Doğru değil," diye mırıldandı. Hayali bir orta koridorda yürürken onun elini tuttu. Konukların geri kalanı henüz onlara katılmamıştı, bu yüzden sadece ikisi baş başa işlem yapıyordu. "Kardeşine seçimin tamamen sana bağlı olduğunu söylediğimi çok net hatırlıyorum."

"*Gerçekten başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?*"

George göğsündeki küçük tedirginlikleri görmezden gelmeye çalıştı. "Bahçe duvarının üzerinden geçmeye çalıştığında bunu düşündüğüne dair her türlü işareti verdin."

"Bunu inkar edemem."

"Ve ben size bir seçenek sundum. Eğer bunu böyle görmediyseniz, bu tamamen size kalmış bir şeydi."

Konuşmadan önce bir süre bunu düşündü. "Teklifinizi çok takdir ettim. Bunu yapmana şaşırdım."

"Ben öyle bir dev değilim. Ne de," diye ekledi başının ucuyla, "bir trol ya da canavar."

Müzik yükselip sonra alçalarak solo ilk dansın sona erdiğini gösterdi. George koluyla muhteşem bir hareket yaparak davetlilerin onlara katılmasını istedi. Parfümlü saten ve ipeklerden oluşan bir bulanıklık içinde kraliyet çiftinin etrafına üşüştiler. O ve Charlotte hala ilgi odağıyken, kendini pek de teşhirde hissetmiyordu.

Bu bir çeşit rahatlamaydı.

"Bana senin hakkında neredeyse hiçbir şey söylemediler," dedi Charlotte. "Bana da senin hakkında pek bir şey anlatmadılar."

"Eminim söylenecek daha az şey vardır."

"İmkânsız. Sizi anlatmaya kelimeler yetmez."

"Artık abarttığınızı biliyorum." Ama biraz kızardı. Kızın teninde bunu görmek onunkinde olduğu kadar kolay değildi ama adam bunu heyecan verici buluyordu. Sanki o daha büyük bir meydan okumaydı.

Onu anlamak kolay olmayacaktı. O bir elması. Kusursuz. Ama kimse bir elmasın nasıl kusursuz olduğunu bilmiyordu. Öylece ortaya çıktılar, dünyanın büyüü.

"Gelin," dedi, odanın yan tarafını işaret ederek. "Dans pistini misafirlerimize bırakalım."

Balo salonunun yan tarafına döndüler. Charlotte kalabalığa bakarken, adam da Charlotte'a baktı. "Çok güzelsin," dedi. Bunu söylemek istememişti, tam o anda değil, ama dudaklarından bir şiir gibi döküldü.

Döndü. "Çok nazıksınız."

İlgisiz görünmek için elinden geleni yaptı. "Gerçeklerden başka bir şey değil, ama bunu mutlaka biliyor olmalısınız."

"Güzellik bakanın gözünde değil midir?"

"Eğer öyleyse, o zaman sen doğmuş en mükemmel yaratıksın, çünkü seni seyreden benim."

Bunun üzerine gülümsedi, gerçek bir gülümseme. Ama sanki daha fazlasını saklıyormuş gibi görünüyordu. Bir kahkaha mı?

"Ne?" diye sordu.

"Ne ne?"

"Gülmek üzereydin."

Çenesini geriye çekti. "Değildim."

"Kendimi düzeltmeme izin verin. Gülmemek için kendinizi zor tutuyordunuz." "Bu aynı şey değil mi?"

"Hiç de bile. Ama sorumdan kaçıyorsunuz."

"Pekala, eğer bilmeniz gerekiyorsa-"

"Yapmalıyım," diye araya girdi ve sırtıttı. En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu; kazanması, kur yapması ve en önemlisi de bunu hak etmesi gerekiyormuş gibi.

"Düşünüyordum da," dedi, "bu kadar zengin bir dil size yakışmıyor."

"Düşünüyordun, değil mi?"

Duruşunu değiştirdi. Omuzlarını biraz oynattı. Kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Öyleydim."

"Daha yeni tanıştığımıza göre bunu nereden biliyorsunuz?" "Sizi tanıdığımı düşünmem dışında bir şey söyleyemem."

Kalbi yerinden fırladı. Yükseldi. Dehşetin siyah eli yılan gibi uzanıp göğsünü sıkmasaydı bu muhteşem bir şey olacaktı. Onu tanımıyordu. Tanısaydı, onunla evlenmezdi.

George eline baktı. Elinin seğirdiğini göremiyordu ama seğiriyormuş gibi hissediyordu. Sanki olabilirmiş gibi.

Olabilir. Sorun buydu. Ne olabileceği. O bilmiyordu. Asla bilemedi. Tek bildiği, onu incitmek istemediğiydi.

Ona zarar veremezdi. Bu en önemli şeydi. Öyle olmak zorundaydı. Bir karar verdi.

"Sana bir sürprizim var," dedi.

"Benim için mi?" Yüzünde bir sevinç pırıltısı belirdi. "Neymiş o?"

"Sabırlı olmanız gerekecek. Ve pelerininize ihtiyacınız olacak." "Dışarıda mı o zaman?"

"Tam olarak değil. Şey, evet, tam olarak. Göreceksiniz." Elini tuttu ve onu Mecklenburg-Strelitz delegasyonunun üyeleriyle sohbet etmekte olan annesine doğru çekti. "Vedalaşma vaktimiz geldi."

Charlotte hâlâ neşeli bir şekilde dans eden konuklara baktı. "şimdiden mi?" "Artık bize ihtiyaç yok. Biz gidene kadar kimse gidemez, yani gerçekten, hepsine iyilik yapıyoruz."

"George," dedi annesi, onun yanına vardıklarında. "İyi görünüyorsun." Söylenmeyen mesaj şu: Bazen *yapmazsınız*.

George konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Bugün benim düğün gnm anne. Elbette iyi görünüyorum."

Augusta Charlotte'a döndü ve reverans yaptı. "Majesteleri."

Charlotte bir an için bundan ne anlam çıkaracağını bilemez gibi göründü. Daha o sabah Augusta'ya reverans yapan kendisiydi. Sonunda başını salladı ve "Ekselansları" dedi.

"Birazdan yola çıkıyoruz," dedi George. "Charlotte'u hediyesini görmeye götürüyorum."

"Hediyesi mi?" Augusta kaşlarını çattı. "Oh, demek istiyorsun-" "Eh eh eh. Tek kelime etme. Bu bir sürpriz."

"Kardeşimle vedalaşmalıyım," dedi Charlotte. "Birazdan döneceğim."

Prinses Augusta, Charlotte gittikten sonra, "O senin için iyi," dedi. "Evet," dedi George.

"Ve tabii ki sen onun için iyisin. Sen Kral'sın. Herkes için iyi olursun."

Aslında başını sallamak istemiyordu ama salladı. İfadesini bir şekilde onaylamak zorundaydı.

"Bu gece onunla yatacak mısın?" Augusta sordu. Ama bu aslında bir talebe daha yakındı.

"Anne!"

"Tahta bir varis ıkaramadığınız her gün, ailemizin konumu zayıflıyor."

"Bir kral bu kadar mı?" George karşı ıktı. Bu konuşmadan o kadar sıkılmıştı ki. Annesi en azından iki günde bir bu konuyu açıyordu. "Seçilmiş kısırak için koşturulan bir kraliyet damızlık atı mı?"

Augusta sadece güldü. "Kızmış gibi davranma. Ona nasıl baktığını gördüm."

"Bu tartışmayı annemle yapmak istemiyorum."

"Bu tartışmayı oğlumla yapmak istemiyorum, ama görünüşe göre gerekir." Ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgiler gerildi. "Bu ülkeye karşı görevinizi unutmayın."

"Seni temin ederim anne, bu konu aklımdan hiç çıkmıyor."

"Artık her şey çok modern," dedi Augusta. "Benim zamanımda, düğün gecemde evlilik eylemine tanıklık etmek için yatak odasında yedi kişi vardı. Baban ve benim seni yaratmak için gereken her şeyi yaptığımızı onaylamak için."

Yüce Tanrım.

"Şimdi," diye devam etti, "bu çifte mahremiyet sağlayacak bir şey. Normalde böyle bir sorun olmazdı. Ama seninle ilgili bir şey var, George..."

Gözlerini kapattı. "Yapma anne."

Ama o söyledi. "Sadece senin kendi aklın var."

Söylenmeyen mesaj -ve *garip bir zihin*.

George bir nefes verdi. Elleri tuhaf hissediyordu. Gitmesi gerekiyordu. Ve onun söylemediği mesajlardan o kadar bıkmıştı ki. "Sadece ne demek istediğini söyle, anne."

Gözlerini onunkilere dikti. "Yapılması gerekeni yap." "Ve sonuçlarına lanet mi edeyim?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Gerek yoktu."

Augusta hâlâ kardeşiyle vedalaşmakta olan Charlotte'a baktı. "Çok güzel *bir kız*. Zeki de. Çoğu erkeğin söylediğinin aksine bu iyi bir şey. İyi bebekler yapacak."

Başını iki yana salladı. "İyi geceler anne."

Başını onun omzunun ötesindeki bir noktaya doğru eğdi. "Geri geliyor."

"Beklediğiniz için teşekkür ederim," dedi Charlotte.

"Ben hazırım." "Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Augusta.

George ona bir bakış fırlattı, neyse ki Charlotte bunu görmedi. "Hadi gidelim," dedi yeni karısının elini çekiştirerek.

"Veda etmemiz gereken başka kimse yok mu?"

"Hiç kimse." Annesiyle yaptığı konuşmadan sonra saraydan çıkmak için sabırsızlanarak hızla yürümeye başladı. Onu seviyordu, gerçekten seviyordu ama son zamanlarda onu hep geriyor gibiydi.

Arabaları yolda bekliyordu ve on dakikadan kısa bir süre sonra varış noktalarındaydılar.

"Beni nereye götürüyorsun?" Charlotte sordu. "Daha varmadık mı?"

"Sakın bakma. Gözlerini kapalı tut."

Charlotte itaat etti. Neredeyse. Bir gözünün kirpiklerinin arasından baktığını gördü. "Baktığını görüyorum," dedi alaycı bir tavırla.

"Birini göndermem gerekiyor mu?

göz bağı için uşaklar?"

"Hayır, hayır, yemin ederim," dedi gülerek.

"Bakmayacağım." Adam elini kadının gözlerinin üzerine koydu. "Sana inanmıyorum."

"Gözlerim kapalıyken arabadan inemem."

"Bunu bana itaatsizlik etmeden önce düşünmeliydin." "George!"

Adının onun dudaklarında, özellikle de kahkahayla karışık bu şekilde duyulmasını seviyordu. Bu hediyeği takdir edecekti. Takdir edeceğini biliyordu.

Bu onun iyiliği içindi. O

anlayacaktır.

Yapmak zorundaydı.

Charlotte

*Buckingham House
Londra*

"Hazır mısın?" George sordu.

Charlotte dudaklarını çekiştiren aptalca gülümsemeyi dizginlemeye çalışarak başını salladı. Parmaklarını gözlerinin üzerine koymuştu, çocukken hiç hoşlanmadığı bir şeydi bu ama yine de bu gece itiraz etmedi. Adamın eli büyük ve sıcaktı, gücü ise hınzırca ve harika bir şeye işaret ediyordu.

Nasıl bu kadar şanslı olabilirdi? İnsanın çocukluk evinden koparılıp evlenmeye gönderilmesinin ne demek olduğunu biliyordu. Ailesinde ilk evlenen o olabilirdi ama diğer Alman soyluları çok uzakta yaşamıyordu ve dedikodu rüzgâr gibi yayılıyordu. Gelinler, kültürleri ya da dilleri düşünülmeden takas edilirdi.

Ya da damadı umursayıp umursamadıklarını. İnsanlar hâlâ Prusyalı Sophia Dorothea ile "Deli" damat arasındaki korkunç eşleşmeyi konuşuyordu.

Brandenburg-Schwedt Margrave'i ve bu Charlotte daha doğmadan önce gerçekleşmişti.

Ama George mükemmeldi. Ya da belki mükemmel değildi, çünkü Charlotte mantıklıydı ve kimsenin mükemmel olamayacağını biliyordu. Ama o, Charlotte'un umabileceği her şeye sahipti. Ve Adolphus ona Mecklenburg-Strelitz'den ayrılacağını haber verdiğinden beri ilk kez mutluydu.

"Sadece birkaç adım daha," dedi George, onları Londra'ya götüren süslü Altın Devlet Arabası'ndan indiklerinde. "En iyi görüş açısına sahip olmanı istiyorum."

"Neyin?"

"Şimdi, şimdi, bu kadar sabırsız olmaya gerek yok."

Çıtır çıtır çakılların arasından geçmesine izin verdi. Araba mı? Öyle olmalıydı; bir arabayla gelmişlerdi.

"Neredeyse geldik," dedi George. "Bir, iki . . ."

Ve üç deyince elini kaldırarak güzel, görkemli bir evi gösterdi. Neoklasik tarzda, U şeklindeydi, sütunlar ve pilastrlar cephesi boyunca ilerliyordu. Ana girişten arabaya kadar uzanan merdivenlerden aşağıya kırmızı bir halı serilmişti.

"Ne düşünüyorsun?" George hevesle sordu.

"Çok güzel." Yeni kocasına döndü ve onun koyu renk gözlerinde meşalelerin alevlerinin titreşmesini izledi. "Burada kim yaşıyor?"

"Sadece senin için yeniden tasarlattım."

Charlotte bunun tamamen doğru olamayacağını biliyordu, hele de düşünleri sadece birkaç ay önce kararlaştırılmışken. Ama yine de burayı sevmişti. Taş işçiliği Aziz James Sarayı'nın tuğlalarından çok daha hoşuna gitmişti.

En önemlisi, kendi evinin reisi olacaktı. Sadece ülkesinin değil, evinin de kraliçesi olacaktı. Prenses Augusta'nın ikamet ettiği St. James's'de bu kolay kolay elde edilemeyecekti.

Burada, at-

Durakladı. "Adı ne?"

"Buckingham Evi," dedi. "Ama eğer arzunuz buysa adını değiştirebilirsiniz."

"Hayır, hoşuma gitti. Kalıcı olacak bir şeye benziyor." "Öyle olması için dua ediyorum."

Charlotte gülümsemesini durduramıyordu. İçinde böyle bir neşe olduğunu, başka bir insan tarafından bu kadar mutlu edilebileceğini bilmiyordu. Ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemiyordu. George nazık, komik ve çok zeki görünüyordu. St. Petersburg'dan gelirken James'in Sarayı'nda ona bazı bilimsel ilgi alanlarından bahsetmişti. Görünüşe göre bir teleskopu vardı -çok büyük bir teleskop- ve gezegenlerin ve uyduların konumlarını tahmin eden orrery denen başka bir şeyi.

Astronomiyle hiç ilgilenmemişti ama George ona astronomiden bahsedince astronomi canlandı. Daha fazlasını bilmek istiyordu. *Öğrenmek* istiyordu.

Şimdi de ona *bunu* mu almıştı? Tekrar ona baktı. "Bu gerçekten bizim evimiz mi? Oh, George ..."

"Burası senin evin," dedi.

Onu doğru duymadığından emin bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Benim evim.

Ne demek istiyorsun?"

Arkasındaki devasa binayı işaret etti. "Burada yaşayacaksınız. Tören sırasında tüm eşyalarını buraya taşıttım."

Charlotte binaya bakmaya devam etti, sanki bir şekilde taşın içinden dolaplara ve dolaplara saklanmış biblolarını ve elbiselerini görebilecekmiş gibi. "Anladığımdan emin değilim," dedi. "Eğer burası benim evimse, aynı zamanda *bizim* de evimiz değil mi?"

"Sanırım resmi olarak St. James's bizim evimiz," dedi, o ana kadar bu konuyu düşünmediğini belli eden bir ses tonuyla. "Ama burada kalacaksınız."

Tek söyleyebildiği "Oh" oldu.

Onun kolunu okşadı. "Burada çok rahat edeceksiniz. Burası çok modern."

"Nerede kalacaksın?" diye sordu sonunda. Çünkü kendi planları hakkında tek bir kelime bile etmemişti.

"Kew'de bir mülküm var."

"Kew," diye tekrarladı. Ne kadar çok tek kelimelik cümle vardı ve onun sözlerinin yankılarından başka bir şey yoktu. Dürüst olmak gerekirse kendini oldukça aptal hissediyordu.

Aptal hissetmekten nefret ederdi. Gerçekten de, tahammül edemediği tek şey buydu.

"Uzak değil. On milden daha az."

"Yani Kew'de yaşayacaksın."

"Evet."

Ellerini gözlerinden çektiğinde çok görkemli görünen Buckingham Evi'ne baktı. Şimdi sadece bir evdi. Büyük, zarif ama sadece bir ev.

Zorla gülümsedi. Yine de pek değil. "Ve ben burada yaşayacağım."

"Evet."

"George," dedi temkinli bir şekilde. "Bu bizim düğün gecemiz."

"Ve geç oldu," dedi, sesi sanki konuyu değiştirmek için doğru cümleyi bekliyormuş gibi hafif tempoluydu. "Seyahat ediyordunuz ve içeri girmenize izin vermeliyim. Personelinizle görüşmeniz gerekecek ve biraz uyumak isteyeceksiniz."

"Hayır," diye itiraz etti. "George. Bu bizim düğün gecemiz. Yapmamız gereken ..."

Adam ona öylece bakıyordu ve kadın adamın gözlerinde bir şeylerin *değiştiğine* yemin edebilirdi. Titremenin zıttı neydi? Çünkü olan buydu. Bir şeyler düzleşti. Hatta belki biraz soğudu.

"Biz evliyiz," dedi. "Evli insanların yaptıklarını yapmamız gerekmiyor mu?"

Kaşları kalktı, ama eğlenerek değil. "Sana karşı evlilik görevimi yerine getirmemi mi talep ediyorsun?"

"Ben talepkar değilim. Evlilik görevinin ne olduğundan bile emin değilim.

Ben sadece

biliyorum ..." Charlotte kendini çırpınırken hissetti. Kararsızdı, ayakları yerden kesilmişti. Ne olduğunu bilmiyordu ve daha da kötüsü, ne olması *gerektiğinden* de emin değildi.

"Bu geceyi birlikte geçirmeyecek miyiz?" diye sordu sonunda.

"Mürebbiyem düğün gecelerinde böyle olduğunu söyledi. Gelin ve damat bir yatakta birlikte uyurlar."

George sıkıntıyla, "Peki," dedi. "Ben kalacağım."

Charlotte onun eve doğru adım atışını izledi, davranışlarındaki ani değişim karşısında tamamen şaşırılmıştı. "George?" diye sordu, sesi çekingendi.

Girişe yakın bir yerde durakladı ve daha arkasını dönmeden, onun kendisine gözlerini devirdiğini anlayabildi. "Kalacağımı söyledim," dedi.

"Sen

Geliyor musun?"

"Ben- Evet." Eteklerini topladı ve onun peşinden koştu. Ne oldu? Oluyordu? Prenses orduları ve bahçe duvarından atlama konusunda onunla dalga geçen sevgili adam neredeydi?

Cevap ver: Onun önünde, onların gelişini beklemek için sıraya girmiş hizmetkârların yanından geçerek.

"Ah, merhaba, merhaba," dedi, koridorun yarısını çoktan geçmiş olan öfkeli kocasının aksine başını sallamak ve genel olarak kibar olmak için durakladı.

Hizmetçi olduğunu tahmin ettiği kadına, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Brimsley, buradasın. Tabii ki buradasın."

Eğildi. "Hizmetkârınız, Majesteleri. Asayı takdim edebilir miyim?"

Charlotte, merdivenlerde gözden kaybolmakta olan George'a umutsuz bir bakış fırlattı. "Belki başka zaman." Koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı hareket ederek uzaklaştı. "George! George!"

Ama o çoktan merdivenleri çıkmıştı.

"George!" Hızını artırdı ama gelinliğinin içinde yapabileceği çok şey vardı. "Yetişemiyorum. Lütfen yavaşla. Yavaşla."

Adam aniden dönünce kadın tökezleyerek geri çekildi. "Beni yatak odasında istediğini sanıyordum," dedi ve kollarından birini koridorun aşağısını işaret edecek şekilde uzattı. "Olmam gereken yer orası değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Eğer bu şekilde davranacaksan olmaz. Kızgınsın. Sorun nedir? Ne yaptım ben? Her neyse, özür dilerim." Cesaret için içine uzandı, sonra ona uzandı. Elini tuttu. "Lütfen," dedi. "Affet beni. Neler olduğunu bilmiyorum."

Adamın elinin titrediğini hissetti, nefesinin kesildiğini ve sonra yavaşladığını duydu. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadın," dedi. "Ben sadece ... Sadece Kew'e gitmek istiyorum."

"Öyleyse Kew'e gidelim."

"Hayır," dedi, çok yüksek sesle. "I . . ."

O anladı. Ve bu korkunçtu. "Kew'e gitmemi istemiyorsun." "Burası senin evin," dedi George, ama sözcükler kulağa mekanik geliyordu. Eğer kafasında çalışmış olsaydı.

"Ve Kew senin evin," diye bitirdi Charlotte.

"Evet."

"Anlıyorum," dedi. Ama görmedi. Hiç görmüyordu.

"Öyle mi?" George parlak bir sesle söyledi. Elini geri çekti. "Güzel. Bu çok iyi. O halde iyisin. Yerleşeceksin, rahat edeceksin ve her şey iyi ve doğru olacak. Seninle daha sonra konuşacağım. . sonra." Adam ona, samimiyetine karar veremediği bir gülümsemeyle karşılık verdi ve koridorda merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Ne?

Hayır.

"Ben iyi değilim," dedi Charlotte zorla.

Döndü.

"Böyle mi olacak?" diye sordu. "Evliliğimiz bu mu? Sen orada, ben burada?"

Yutkundu. "Evet."

"Neden?"

"Öyle olacağını düşünmüştüm..." Tekrar yutkundu ve gerçekten de pek iyi görünmüyordu. "Daha kolay."

"Kimin için?"

"Ne için?"

"Kimin için daha kolay?" diye sordu. "Senin için mi, benim için mi?" "Bunu seninle tartışmayacağım."

"Sadece anlamak istiyorum. Bu akşam seninle harika vakit geçirdim. Harika vakit geçirdik. Bana aksini söyleyemezsin. En azından bana söylemelisin-"

"Benim bir şey yapmama gerek yok. Ben karar veririm!" diye gürledi. "Ben karar verdim. Ben sizin kralınızım."

"Ah." Charlotte geri çekildi ve bir yerlerde, bir şekilde gururunu buldu. "Benim hatam," dedi keskin bir kayıtsızlıkla. "Sadece George olduğunuzu sanmıştım. Bağışlayın beni, Majesteleri."

Reverans yaptı.

Ama sonra onun adını söyledi. Sanki umursuyormuş gibi pişmanlıkla söyledi. Sanki önemsiz olduğunu açıkça bildiği halde önemliymiş gibi.

Tekrar konuştuğunda sesi son derece kibar oldu. "İzninizle Geri çekilin Majesteleri, yoksa bana söylemek istediğiniz başka bir şey mi vardı?"

Ama sesi ağırbaşlı olsa da bakışları öyle değildi. Bağlantıyı koparan kişi olmayı reddederek gözlerini baştan sona onun üzerinde tuttu.

"Charlotte," dedi. "En iyisi bu."

"Elbette, Majesteleri. Siz nasıl isterseniz."

Ona baktı. O gittikten sonra da merdivene baktı. Nefes aldı. Ağlamamaya çalıştı.

Queens ağlamadı. O sabah erken saatlerde buna karar vermemiş miydi?

Tanrım, daha bu sabah mı Adolphus'la bir arabaya binmişti? Bu bir ömür önceydi.

Uzun koridora baktı. Hangi oda onunkiydi? George işaret etmişti ama o kadar kızgındı ki. Nereyi işaret ettiğini anlayamamıştı.

Omuzlarını dikleştirdi. İşe yaramaz değildi. Kendi yatak odasını bulabilirdi. Ama yürümeye başladığında bir varlık hissetti. İç çekti. Brimsley. O olmalıydı.

Onun adını söyledi.

Sanki bir dumandan çıkmış gibi cisimleşti. "Evet, Majesteleri." "Siz de buradasınız. Bu koridordasın."

"Siz neredesiniz ben de oradayım, Majesteleri." Bir mum uzatarak onun yolunu aydınlattı.

"Doğru." İçini çekti ama hava boğazına takıldı ve sanki ağlayacakmış gibi bir ses çıkardı.

"Senin-"

"Ben *iyiyim*, Brimsley." Onun sözünü kesmek zorunda kaldı. Onun halini hatırını sormasına dayanamazdı.

"Evet, Majesteleri."

"Benim odam," dedi, omurgasının çökmesine izin vermemek için büyük çaba harcayarak. "Bu taraftan mı?"

"Evet, Majesteleri. Koridorun sonundaki açık kapı. Size göstermekten mutluluk duyarım."

"Beni takip etmene gerek

yok." "Ama geleceğim,

Majesteleri."

Tanrı aşkına. "Bana Majesteleri demeyi kes."

Brimsley acı çekmiş görünüyordu. Ya da belki kabızdı. "Siz Büyük Britanya ve İrlanda Kraliçesisiniz, Majesteleri. Size başka bir şey diyemem."

İç çekti. Derinden. "O zaman beni takip etmeyi

bırak." "Bunu yapamam, Majesteleri."

"Seni öldürmem yasalara aykırı mı?" diye mırıldandı nefesinin altında.

"Neydi o, Majesteleri?"

Doğruldu. "Kraliçeniz olarak, beni takip etmeyi bırakmanızı emrediyorum!"

Brimsley'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. "Sizinle ilgilenmek benim yeminli görevimdir, Majesteleri. Her zaman."

"Seni burada istemiyorum."

George'u istiyordu. Ama onu Buckingham Evi'ne getiren adamı değil. Bahçedeki adamı istiyordu.

Sadece George.

Onun George olduğunu sanıyordu.

Brimsley, "Umarım zamanla bana alışırsınız Majesteleri," dedi.

"Harika," dedi Charlotte, tamamen bitkin bir halde. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirebiliriz."

Onu odasına götürmesine izin verdi ve sonra yeni hizmetçilerinin onu yatağa hazırlamasına izin verdi. Ve sonunda yalnız kaldığında, dev yatağının ortasına uzandı ve görkemli gölgeğinin üzerindeki zarif dikişlere baktı.

Gözlerini kapattı. "Duvarı aşmalıydım."

Brimsley

Buckingham Evi 11
Eylül 1761

Brimsley yeni işini sevdi.

Kendisine altın brokar yelekli yepyeni bir üniforma verilmişti ve Buckingham House'a taşınması onun en tepede olduğu anlamına geliyordu. Alt kattaki hiyerarşi. Kraliçe'nin baş hizmetkârından daha önemli kim olabilir?

Hizmetkârların odasında masanın başında oturmayabilirdi -kâhya otururdu- ama kâhyanın sağ koluydu.

Yemek yerken tabağı için en seçkin et parçalarını seçerdi. Herkese yetecek kadar puding olup olmadığı konusunda asla endişelenmesine gerek yoktu, çünkü servis edilecek ikinci kişi olsaydınız her zaman yeteri kadar puding olurdu.

Herkes de ona farklı gözle bakıyordu. Hizmetçiler artık ona burunlarının ucuyla bakmıyordu. Artık o da *onlara*, hatta daha uzun boylu olanlara, ki dürüst olmak gerekirse, çoğuna burun kıvrıyordu.

Balık suratı, kıcı. Dünyanın tepesindeydi.

Yeni kraliçe onun pek çok meziyetini henüz takdir etmemişti ama dürüst olmak gerekirse düğünün üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Tıpkı Bayan Pratt'in söylediği gibi yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Ama en azından Prenses Augusta'nın hâlâ sıkı bir şekilde yönetimde olduğu St. James's'te sıkışıp kalmamıştı. Brimsley, Kraliçe'nin burada, Buckingham'da daha mutlu olacağından emindi.

Bir kere alıştı mı.

Uyum sağladıysa.
Ki öyle olacaktı. Bundan emin olacaktı.
Günleri Brimsley'nin beklediği gibi geçti:
Ayağa kalktı.
Giyinmişti. Saçları
şekillendirilmişti.
Kahvaltı yapmıştı.
Pencereden dışarı baktı.
Öğle yemeği yedi.
Bir kitap okudu.

Kıyafetlerinin değiştirildiği ve saçlarının akşam yemeği için yeniden
şekillendirildiği odasına geri götürüldü ve ardından uzun, resmi yemek
salonuna gitti ve akşam yemeğini yedi.

Bazı günler pencereden dışarı bakmadan önce kitabı okuyordu.

Dürüst olmak gerekirse biraz sıkılmış görünüyordu ama Brimsley onunla
anında yer değiştirebilirdi. Boş bir hayat mı? Muhteşem kıyafetler ve
özenle hazırlanmış kuaförler ve sadece kişinin en sevdiği yiyecekler mi?

Onu her gün yaşarken görmeseydi bunu anlaması mümkün olmazdı.

Buckingham'ı keşfederken onu takip etmek için çok zaman harcadı ve bu
gezintilerden birinde aniden durup onun adını söyledi.

Bir adım öne çıktı. "Majesteleri."

"Bu haftaki nişan günlüğümde ne var?"

Doğru duyduğundan emin değildi. "Nişan günlüğü, Majesteleri?" Yüzünü
ona döndü. "Sanırım hayırsever ziyaretleri olacak? Fakirleri.

Ya da yetimler?"

"Yetim yok, Majesteleri."

Asil kaşları kalktı. "Hiç yetim yok mu, Brimsley? Tüm Londra'da mı?"

Öksürdü. Biraz acıyla. "Nişan günlüğünüzde yok, Majesteleri."

"Şuraya biraz koyabilir miyiz?"

Brimsley, küçük yetimleri fiziksel olarak kaldırıp Kraliçe'nin yanına
yerleştirdiğini hayal etti.

Bu vizyondan hoşlanmadı.

"Yetimler için en iyi haftanın bu olduğunu düşünmüyorum, Majesteleri."

Kraliçe sabırsız bir ses çıkardı. "Pekâlâ o zaman. Bekleyen hanımlarımla görüşmem gerektiğini biliyorum. Bu önemli bir konu. Ve burada görülecek çok şey var. Sanat. Londra'nın galerilerini görmek. Tiyatro ve müziği her zaman sevmişimdir. Nişan günlüğümde konserler var mı? Operalar?"

"Majesteleri."

Beklentiyle ona baktı.

"Nişan günlüğünüzde hiçbir şey yok, Majesteleri." "Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

Brimsley ayak parmaklarının botlarının içinde kıvrıldığını hissetti. Kıpırdanmak için çaresizce bir dürtü duyuyordu ve o asla kıpırdanmazdı. Bu göreve terfi etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ya da Reynolds ona öyle söylemişti ve Reynolds her şeyi biliyor gibiydi.

"Nişan günlüğümde hiçbir şey yok mu?" diye sordu Kraliçe. "Hiçbir şey yok mu?"

"Hayır, Majesteleri."

Ona doğru bir adım attı. Adam bir adım geri atmaya çalıştı ama kadın bir bakışıyla onu durdurdu. Adam olduğu yerde donup kaldı.

"Brimsley," dedi. "Ben Kraliçe'yim. Görevlerim var. Resmi görevlerim, değil mi?"

"Var, Majesteleri. Birçok görev."

"O zaman Kraliçe'nin nişan günlüğünde nasıl olur da hiçbir şey olmaz?"

Günlerinin neden bu kadar boş geçtiğinin farkında olmadığı aklına gelmemiştir. "Şu anda evliliğin ilk günlerinin mahremiyetinin tadını çıkarıyorsunuz Majesteleri."

Gözlerini ona daktı. "Bu benim balayım," dedi sonunda.

Ve onu gördüğünden beri ilk kez onun için gerçekten üzülyordu. "Evet, Majesteleri."

Bir sonraki hafta bir tekrar alıştırmasıydı. Kraliçe ayağa kalktı.

Giyinmişti. Saçları

şekillendirilmişti.

Kahvaltı yapmıştı.

Pencereden dışarı baktı.

Öğle yemeği yedi.

Bir kitap okudu.

Ve böyle devam eder. Hepsi, tek başına.

Brimsley hariç, her zaman beş adım ötede.

Kadın perişan haldeydi ve adamın bu konuda ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Reynolds'a danışmayı düşündü. Kraliçe'nin sefaletine açıkça Kral neden olmuştu ve Kral'ın durumunu Reynolds'tan daha iyi kimse bilemezdi.

Ama bunun için Reynolds'a Kraliçe'nin yanındaki yeni görevinde başarısız olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu ve bundan daha kötü bir şey olamazdı.

Sonra Prenses Augusta'dan bir mektup aldı.

James's Palace

Prenses Augusta'nın Oturma Odası

O Günü İlerleyen Saatleri

Prenses Augusta, "Sizi bu öğleden sonra neden buraya çağırdığımı bildiğinizi varsayıyorum," dedi.

Aslında Brimsley, kadının onu neden oraya çağırdığını bilmiyordu. Özellikle de Kral'ın en uzun süreli danışmanlarından ikisi olan Earl Harcourt ve Lord Bute ile birlikte Reynolds da orada olduğu için.

Parlak sarı saçları, delici mavi gözleri ve dikkat çekici derecede derin sesiyle Reynolds. Reynolds, bir santim bile olsa iki metre boyunda, bir düke hiç de yakışmayacak bir tavır ve duruşa sahipti. Brimsley onu düşünme zahmetine katlansa bu adamdan nefret ederdi.

Tabii ki bunu yapmadı. Neden onu düşünsün ki?

Reynolds Kral'la, Brimsley de Kraliçe'yle birlikteydi, dolayısıyla Brimsley'nin Reynolds'ın gülünç derecede simetrik yüzünü hayal etmesinin tek nedeni Kral ve Kraliçe'nin birlikte iş yaptığı zamanlardı.

Ya da Reynolds'la birlikte iş yaptıklarında, ki bazen yaparlardı. Bir çeşit.

Brimsley arkadaş olduklarını söylemezdi ama aralarında bazı ortak ilgi alanları vardı. Ve bu yüzden bazen kendilerini birbirlerinin arkadaşlığında buluyorlardı.

Bazen.

Ara sıra.

Gerçekten, sadece şimdi ve sonra.

Kral'ın annesi tarafından daha önce hiç aynı anda toplantıya çağrılmamışlardı. Açıkçası dehşet vericiydi. Bununla birlikte, Reynolds'un da bu durumdan ne anlam çıkaracağını bilemiyor gibi görünmesi Brimsley'i biraz olsun tatmin etmişti.

Prenses Augusta, "İsterseniz bir rapor," diye sordu. "Kral ve Kraliçe hakkında bilgi almak istiyorum. Nasıl geçiniyorlar?"

Oh.

Oh.

Ah canım.

Brimsley rahatsız bir şekilde yutkundu ve sonra dişlerinin arasından yalan söyledi. "Çok memnun görünüyorlar."

Bu Prenses'i yatıştırmışa benzemiyordu. "Memnuniyet ve hoşnutluk görüntüsünden daha fazla haber beklerdim," dedi.

"Birlikte harikalar yaratıyorlar," dedi Reynolds alışılmadık bir dramatiklikle. "Adam kızın güzelliğine vurulmuş durumda."

"Gerçekten mi?" Prenses Augusta'nın kaşları birbirine yaklaştı ve her zaman biraz kısık olan dudakları bir çizgi halinde gerildi. "Kral George vuruldun mu? Bu kadar çabuk mu?"

Brimsley neredeyse gözlerini devirecekti. Reynolds'un bu işi abarttığını biliyordu. "Kral'ın duygularını tanımlamaya cesaret edemem," dedi.

Reynolds hemen, "Tabii ki hayır," diye ekledi. "Ben sadece mutlu göründüğünü kastetmiştim."

"Peki bunun için ne kanıtınız var?" Prenses Augusta sordu. "Bir sürü konuşma," dedi Brimsley.

"Konuşmak mı?"

Brimsley başını salladı. "Ve yürümek."

Kraliçe yürüdü. Brimsley, Kral'ın da yürüdüğünü varsaydı.

"Kahkaha," diye ekledi Reynolds. "Kahkaha var. Tanık olmak insanın içini ısıtıyor."

Prenses Augusta her nasılsa kılını bile kıpırdatmadan öne doğru eğilmiş gibi bir görüntü verdi. "Peki ya akrabaları?"

Brimsley öylece baktı. Herhalde demek istediği

... değildi. "Evlilik bağları," diye açıkladı.

"Tahviller," diye yineledi Reynolds.

Brimsley bir bakış attı. Reynolds da en az onun kadar dehşete düşmüş görünüyordu ama omuz silkerek ve *"Neden bahsettiğini bilmiyorum"* der gibi bir ifadeyle bunu çabucak gizledi. *Neden bahsettiğini biliyor musun?*

Brimsley de benzer bir ifadeyle karşılık verdi: *"Neden bahsettiğini ben de bilmiyorum. Belki de çiçeklerle ilgili bir şeydir. Ya da pasta."*

Aynı derecede boş yüzlerle üç devlet adamına geri döndüler.

Lord Bute elini sandalyesinin koluna vurdu. "Dowager Prenses evliliğın onaylandığını teyit etmek istiyor. tamamlandı."

Brimsley daha ne kadar aptal numarası yapabileceğini merak ediyordu.

Earl Harcourt, "Cinsel olarak," diye neredeyse havladı. Sonra kravatını düzeltti. "Elbette ülkenin iyiliğı için istiyor."

Brimsley zayıf bir sesle, "Elbette,"

dedi. "Yani?" Lord Bute sordu.

Brimsley Reynolds'a baktı. Buna cevap vermek zorunda kalacaktı. Ne de olsa Kral'ın suçuydu. Buckingham Sarayı'ndaki herkes düğün gecesi neler olduğunu görmüştü. Kraliçe görevini yapmaya ve Kral'la yatmaya tamamen hazırdu. Görünürde hiçbir neden yokken çekip giden *o olmuştı*.

Reynolds kıvrandı. Brimsley'nin kulaklarına pek emin gelmese de sonunda, "Kesinlikle," dedi. "Yani, anlatabildiğım kadarıyla, diyebilirim ki Evet."

"Söyleyebildiğınız kadarıyla mı?" Prenses Augusta söyledi.

"Yatak odalarına girerken onlara eşlik etmedim, Majesteleri."

Brimsley kahkahaya boğuldu.

"Söyleyecek bir şeyiniz mi var?" Lord Bute sordu.

"Evet, Brimsley," dedi Reynolds sinirli bir ses tonuyla. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Brimsley, "Ayrıca yatak odalarına girerken onlara eşlik etmedim," diye ağzından kaçırdı.

Reynolds inledi.

Prenses Augusta onlara aptallarla uğraşmaya alışık olmadığını belirten bir bakış attıktan sonra sordu: "Yani bunun başarılı bir iş olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Balayı mı?"

"Gerçekten de öyle," dedi Reynolds. "Katılıyor musun,

Brimsley?" Brimsley başını sallamak için kendini zorladı.

"Çok başarılı."

Prenses'in gözleri kısıldı ve Brimsley'nin kâbusu geri döndü - cesedinin İtalyan üzüm toplayıcıları tarafından ezildiğı kâbus. Ama bu sefer bir keçi vardı.

Ama sonra Prenses Augusta ellerini birbirine vurdu ve gülümsedi. "Bu çok iyi!" diye haykırdı. Arkadaşlarına baktı. "Biz bunun iyi mi?"

"Çok iyi," dedi Lord Bute.

Earl Harcourt, "Mükemmel," diye söze karıştı. "Çok mükemmel."

Prens Augustus, "Belki de önümüzdeki iki haftadan önce bir varisimiz olacak," dedi. "Bu muhteşem olmaz mıydı?"

Brimsley onun kendisiyle konuşmadığını fark etmeden önce, "Evet, Ekselansları," dedi.

Kapıyı işaret etti. "Gidebilirsiniz."

Geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, Reynolds onunla birlikte hareket etti. Birlikte kapıya kadar geri gittiler ve sonunda koridora kaçtılar.

"Az önce ne oldu?" Reynolds fısıldadı.

Bunun üzerine Brimsley, "Bunun için asılabilir miyiz?" diye sordu.

Reynolds ona baktı. "Gerçekten mi? Merak ettiğin şey bu mu?" "Merak etmiyor musun?"

Reynolds, "Çok bencilsin," dedi.

"Ve sen körsün," diye karşılık verdi Brimsley. "Biz Kral ve Kraliçe'nin keyfine göre hizmet etmiyoruz, onların keyfine göre *var oluyoruz*. Ve buna bağlı olarak Kral'ın annesinin de. Eğer hoşnut değilse ..." Boğazını keser gibi bir hareket yaptı.

"Sen sahneye aitsin," dedi Reynolds. Sanki her zaman Brimsley'i küçümsüyormuş gibi bir hali vardı ve bunun tek nedeni kendisinden neredeyse bir karış daha uzun olması değildi.

"Prens Augustus'a *yalan söyledik*," diye tısladı Brimsley. "Prens Augustus'a

Önümüzdeki iki hafta içinde bir bebek vaadi olmadığında bir şeylerin yanlış gittiğini anlayın."

"Bu konuda ne yapabileceğimizi bilmiyorum."

"*Biz diye bir şey yok*," dedi Brimsley. "Sadece sen varsın. Kralı onu çağırması için ikna etmelisin."

"Yapamam."

Reynolds'ın gözlerinde öyle hızlı bir şey titreşti ki Brimsley neredeyse kaçırıyordu. Acı. Belki de endişe.

Brimsley'nin zihninde, Kraliyet Şapeli'nin dışındaki salonda bulunan o adamın anısı canlandı. Kral'ın suratına tokat atan adam.

Kelimelerini çok dikkatli seçti. "Kral hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sadece Kralınız olduğunu." "Ama Kraliçe ..."

"Kraliçe, dünyanın olmasa bile ülkenin en yüce makamına yükseltildi. Kraliçe'nin kendi adına bir endişesi olması mümkün değildir."

Brimsley neredeyse inliyordu. "Reynolds-"

Reynolds aniden, "Gitmeliyim," dedi. "Kral'ı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ona ne olabilir ki?" Brimsley alay etti. Reynolds'ın ifadesi karardı. Sonra hızla uzaklaştı.

Buckingham Evi

Yemek Odası 12

Eylül 1761

Brimsley ertesi gün Kraliçe'nin akşam yemeğini yiyişini izlerken hâlâ bu konuşmayı düşünüyordu. Kraliçe her zaman olduğu gibi masanın ayak ucuna oturmuş, yuvarlak yakalı altın rengi bir elbiseyle göz kamaştırıyordu.

Yirmi kişilik masa, bir kişilik yer düzeni.

Yemek yerken onun yapabileceği pek bir şey yoktu. Yemeğiyle ilgilenmek için altı uşak hazır bulunuyordu. Çorbasını (bu akşam tavuk konsomesi) bitirir bitirmez, eğer bir porsiyon daha isterse, Bir Numaralı Uşak elinde küçük bir kapla sağında belirliyordu. İki Numaralı Uşak da solunda belirerek, eğer istemezse kâsesini alıp götürüyordu.

"James," diye fısıldadı Brimsley Üç Numaralı Uşak'a. Hepsinin adı James'ti. Böylesi daha kolaydı.

Çeyrek santim döndü. Sadece duyduğunu gösterecek kadar. "Bu gece iyi görünüyor mu?" Brimsley fısıldadı.

"Kraliçe mi?"

Ses çıkarmasına izin verilseydi Brimsley inlerdi. Tabii ki Kraliçe'yi kastediyordu. Odadaki tek *kadın oydu*.

Yine de tek yaptığı başını sallamaktı. Bir James'i yabancılaştırmak tehlikeliydi. Birbirlerinden ayrılmama eğilimindeydiler. Ve hepsi oldukça atletikti.

Uşak sadece omuz silkti. İşe yaramaz. Brimsley Kraliçe Charlotte'u daha iyi görebilmek için biraz sola doğru eğildi. Kraliçe huzursuz görünüyordu. Ama neden böyle düşündüğünü açıklayamadı. Belki de sadece tedirgin olduğu içindi.

Prences Augusta ile yaptığı konuşma konusunda hâlâ oldukça endişeliydi. "Oldukça endişeli" derken, sindirim süreçlerinin bir gün boyunca çalışmamasına neden olacak kadar dehşete düşmüş olması kastediliyorsa tabii.

Prenses bir noktada Kral ve Kraliçe'nin ayrı evlerde yaşadığını fark edecekti. Henüz kimsenin onu bilgilendirmemiş olması açıkçası bir mucizeydi.

Yoksa öyle miydi?

Asit boğazından yukarı tırmandı.

Belki de Prenses sadece onlarla oynuyordu. Belki de kraliyet evliliğinin çoktan bayatladığını biliyordu. Belki de Brimsley'i görevden almamasının tek nedeni daha kötü bir şey düşünüyor olmasıydı.

Hala insanları garotte ediyorlar mıydı?

Ya da -Tanrı korusun- rütbesini indirirse? Onu ahıra gönderebilirdi. Masanın başında oturmayı unut. Üzerindeki ahır kokusuyla mutfığa girmesine bile izin vermezlerdi.

Ve alacağı *bakışlar*. Acıma bile yok. Sadece küçümseme.

Belki de garotte daha iyi olurdu. O- "Brimsley."

Birden dikkat kesildi. Kraliçe çatal bıçak takımını bırakmıştı ama hâlâ çorba tabağındaydı. Yemeğini bitirmek üzere değildi.

Hızla onun yanına gitti. "Evet, Majesteleri?" "Arabayı hazırlayın."

Gözlerini kırıştırdı. Bu çok sıra dışıydı. Ama eğer istediği buysa...

"Elbette, Majesteleri." Kapıya yöneldi, sonra durakladı

"Gideceğimiz yeri söyleyebilir miyim?" "Kocamı görmeye gidiyoruz." Oh.

Oh.

Aman

Tanrı

m.

Kew Palace

Londra

O akşamın ilerleyen saatlerinde

"Nerede o?"

Brimsley, Kraliçe Charlotte'a yetişmek için koştu. Onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemişti. Arabanın kapısını zar zor açmıştı ki Kraliçe ayaklarını yere düşü ve koyu mor pelerini arkasında dalgalanarak yol boyunca ilerliyordu.

Reynolds'un da aralarında bulunduğu küçük bir hizmetli filosu sarayın kapısından dışarı fırladı; Reynolds'un her zamanki gibi soğukkanlı görünmediğı söylenebilirdi. Brimsley onun dikkatini çekmeye çalıştı ve ne yazık ki başardı.

"Şimdi ne yaptın?" Reynolds talep etti. "Oh, bu benim hatam mı?" Brimsley karşılık verdi.

"Sen!" dedi Kraliçe buyurgan bir tavırla, Reynolds'ı işaret ederek. Aceleyle başını eğdi. "Majesteleri, sizi beklemiyorduk." "Nerede o?" diye sordu.

"Gözlemevi, Majesteleri."

Kraliçe Reynolds'a baktı. Brimsley buna *bayıldı*. Reynolds işaret etti. "Bu taraftan, Majesteleri."

Doğru yönde yürüdü ve Brimsley beş adım gerideki yerini aldı. Ama sonra bir elini kaldırdı. "Burada bekle."

Brimsley ilk kez onun gözünün önünden uzaklaşmasına izin verdi. "Ona kızacak mı?" diye sordu Reynolds'a.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Reynolds, gözlerini hâlâ Kraliçe'ye dikerek. "Ama ona karşı koyuyor. Belki de bu iyi bir şeydir."

"Belki de," diye yineledi Brimsley, o kadar emin değildi. "Belki de kötüdür."

Reynolds boğazını temizledi. "Öğrenmek için beklerken içeriye geçmek ister misiniz?"

"İyi mi kötü mü?" Brimsley sordu.

Yan yana duruyorlardı ve ikisi de önlerine bakıyorlardı. Brimsley Reynolds'a baktı ama sadece gözleriyle. Çok istekli görünmek istemiyordu.

Reynolds küçük bir onay mırıltısı çıkardı. "İçeri girip ısınmalısın. Serin bir gece."

Öyle değildi. Hava oldukça hoştu.

Brimsley bir heyecan dalgası hissetti. İçeride Reynolds'la olmak daha keyifli olacaktı. "Teşekkür ederim, efendim," dedi, sesine bir parça flört havası girmesine izin vererek. "Teklifiniz çok nazık ve cömertçe."

Reynolds içeri girdi, belli ki Brimsley'nin de onu takip etmesini bekliyordu, o da öyle yaptı. Bunu daha önce de yapmışlardı -ikisinin de istediğı kadar sık değil ama Brimsley'nin yolu bildiğı kadar sık.

Reynolds çok gösterişliydi ama adam bir rüya gibi öpüşüyordu.

Reynolds'un odasına vardıklarında Brimsley, "Kralın Adamının Kraliçenin Adamından çok daha iyi bir odası olmasını her zaman kıskanmışımdır," dedi.

"Beklendiğı gibi," diye yanıtladı Reynolds. "Ben senden daha önemliyim."

Brimsley bunu görmezden gelmeye karar verdi, çünkü kısmen Reynolds'u zaten duvara yaslamıştı, kısmen de doğrudu.

Ama hâlâ konuşulacak çok şey vardı. Brimsley, "Bir sorunumuz var," dedi ve Reynolds'ın pantolonunu düzeltmeye koyuldu. Anları hep çalınırdı; hızlı olmaları gerekiyordu.

"Emin olmak için."

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

Reynolds, Brimsley'nin gömleğini kafasına geçirdi. "Prenses'ten başka bir mektup aldın mı?"

Brimsley başını salladı, sonra da ona daha iyi erişebilmek için boynunu eğdi. Gecenin bu saatinde Reynolds'ın kirli sakalları, Brimsley'nin Brimsley'nin derisi zevkle ürperdi. "Saray bir rapor istiyor." Reynolds'ın pantolonunu çekip çıkardı ve onu yatağa itti. "Onlara ne anlatacaksın?"

"Ben mi?" Reynolds, Brimsley'nin pantolonu üzerinde çalışmaya başladı. "Onlara bir şey söyleyecek kişi neden ben olayım ki?"

Brimsley üstüne çıktı ve onu ısrarla öptü. "Evliliği tamamlamayı reddeden Kral'dı."

Reynolds geri çekilip "Onu baştan çıkarabilirdi" diyene kadar her şey harikaydı.

"O bir hanımefendi. Saf ve iyi yetiştirilmiş."

"Peki," dedi Reynolds, parmaklarını Brimsley'nin boyuna dolayarak. Nazlı nazlı gülümsedi ve sıktı. "Yine de ona biraz ayak bileği gösterebilirdi ya da-"

Brimsley aşağı bastırdı, böylece ten tene oldular. Sertti ve Reynolds sertti ve baş başa kalma fırsatı bulamadıklarından beri haftalar geçmişti. Bu adamın dokunuşu için yanıp tutuşuyordu ve şimdi ona sahip olduğu için yeterince yaklaşamıyordu. Yine de, bu birkaç dakikalık çalıntı tutku anında bile Kraliçe'sini savunmak zorundaydı.

"Ondan kalmasını istedi." Brimsley onu öptü. "Buraya, Kew'e dönmeyi talep etti." Bir öpücük daha. "Onsuz. Bildiğiniz gibi."

Reynolds üstte kalacak şekilde yuvarlandı. "Bunu bir suçlama notuyla söylüyorsun."

Brimsley hemen geri döndü. "Bir şey yapmış olabilirsin."

"Onu ben kontrol etmiyorum."

"Ona hizmet ediyorsunuz. Onu tanıyorsunuz. Bir sorun mu var? Bir deformasyon mu?" Brimsley soruyu güçlkle dile getirebildi. "Onunla ilgili bir sorun mu var?"

bit?"

Reynolds arkasına yaslandı. "Bu hiç hoş değil." "Sadece soruyorum. Bir sorunumuz var."

Reynolds sanki bu tür raporlara maruz kaldığına inanamıyormuş gibi bir inilti çıkardı. "Parçalarının iyi olduğuna inanıyorum. Büyük. Gördüğüm kadarıyla büyük ve sağlıklı organları var. Şekil bozukluğu yok."

"Evet. O bir güzellik. Benzeri olmayan bir mücevher." Brimsley durakladı, Çok dikkatli konuşması gerektiğinin farkındaydı. "Ama belki de kız ona güzel gelmiyordur. Onun tipi değil mi?"

Reynolds ona şaşkınlıkla baktı. "Onun tipini tanımlayabileceğimi sanmıyorum."

Brimsley dikkatle her ikisinin de artık hafifçe sönmüş olan penislerine baktı.

Konuşma göz önüne alındığında anlaşılabilir.

"Kadın," dedi Reynolds. "Onun tipi kesinlikle kadın. Ondan sonrasına hiç dikkat etmedim."

"Peki." Brimsley bunu düşündü. "Belki de ihtiyaçları olan şey sadece birlikte zaman geçirmektir. Şu anda oldukları gibi."

Reynolds yavaşça başını salladı ve sonra parmak uçlarını Brimsley'nin göğsünde gezdirdi. Aşağı, sonra daha aşağı, sonunda onu avucunun içine alıncaya kadar. "Sence şimdi birlikte on beş dakika geçirebilirler mi?"

Brimsley bir parmağını Reynolds'un dudaklarına dokundurdu. "Yirmi olmasını umalım."

George

*Kew Sarayı
Gözlemevi On
dakika önce*

Kew'e gelmişti.

Bunu beklemiyordu.

George doğru olanı, onurlu olanı yapmıştı. Ülkesine ve tacına karşı görevini yerine getirmiş ve Alman prensesiyle evlenmişti. Sonra da onu yalnız bırakmıştı.

Kimse bunun ne büyük bir fedakârlık olduğunun farkında değildi. Yeni gelini onu büyülemişti. Belki de bu büyük bir karasevdadan başka bir şey olmayacaktı ama Charlotte onun tek düşünebildiği şeydi. Onun güzelliği, zekâsı, hafızasında parıldıyor gibi görünmesi. Düğününden sonraki günlerde gözünü teleskobundan ayırmamıştı çünkü bazen gökyüzüne bakıp yörüngeleri ve mesafeleri hesaplamaya çalışırken bir karısı olduğunu unutabiliyordu.

Korkuyordu. Aklını anlamıyordu, nedenini çözemiyordu.

Bazen hızlanıyor, bazen hızlanmıyordu. Seçirmeye başladığında, ağzından kelimeler döküldüğünde, kafasında bir anlam ifade eden ama başka hiçbir yerde anlam ifade etmeyen isim ve fiil dizileri döküldüğünde annesinin gözlerindeki dehşet ifadesini görmüştü.

Bir keresinde Reynolds'tan bunu yazmasını istemişti.

Böylece daha rahat bir durumda olduğunda bunları çözmeye çalışabilirdi. mantıklı bir ruh hali. Korkunçtu. Charlotte'un onu bu haldeyken görmesine izin veremezdi.

Onu bundan koruması gerekiyordu.

Kendini onun tiksintisinden koruması gerekiyordu.

Ama gökler güvendeydi. Güneş, yıldızlar ve gezegenler. Meteorlar ve uydular. Onlara zarar veremezdi. Ve ona asla utançla bakmazlardı.

Bu yüzden George kendini Kew Sarayı'ndaki gözlemevine kapatmıştı, dev Gregoryen teleskopuyla saatlerini geçirdiği yer. James Short'un bizzat tasarladığı bu teleskop, Fransız kralının kısa süre önce Paris'teki Benedikten rahiplerine yaptırdığı teleskopla rekabet edebilecek bir başyapıttı.

Charlotte'un Buckingham Evi'ne yerleşmekte olduğu söylenmişti. Güvendiği birkaç hizmetçiden ona göz kulak olmalarını istemişti ve onlar da günlerinin huzurlu geçtiğini bildirmişlerdi. Okumayı ve pencereden dışarı bakmayı seviyor gibiydi.

Bu normal görünüyordu.

Peki neden aniden Kew'e gelmişti?

Dinledi. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Sadece bir set. O zaman yalnızdı.

Gömleğindeki yemek kırıntılarını fırçaladı. Prezantabl mıydı? Pek krallara layık görünmüyordu. Günlerdir gözlemevindeydi, hatta köşedeki bir karyolada uyumayı bile tercih etmişti. Akşam yemeğinden kalan tabaklar henüz masadan kaldırılmamıştı. Zaman yoktu.

Reynolds birkaç dakika önce Kraliçe'nin arabasının köprüde görüldüğünü söylemek için merdivenlerden koşarak çıkmıştı.

Teleskopa geri döndü ve gözünü merceğe dayadı. Onu bekliyormuş gibi görünmek istemiyordu.

Durakladı. Ayak sesleri yaklaştı.

Sonunda, onun sesi. "Burası neresi?" diye sordu.

George onu dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışarak geri çekildi.

"Charlotte. Charlotte. Merhaba. İşte buradasın."

Dudakları kıpırdadı ama tam olarak bir gülümsemeye dönüşmedi. "İşte buradayım."

"Burası benim gözlemevim," dedi koluyla işaret ederek. "Yıldızlara baktığım yer burası." İlgilenecek miydi? İlgileneceğini düşünmüştü.

"Bu gece tamamen açık bir gece," dedi ve onu teleskopa doğru işaret etti. "Takımyıldızları görebiliyorsun. Sanırım bir gezegeni de görebiliyorum. Gel, bak. Bak."

Ona doğru yavaş bir adım attı, çevresini incelerken yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirdi.

"Dağınıklığa aldırmayın," dedi birkaç kâğıt yığınınını karıştırarak.
"Geleceğinizi bilmiyordum."

"Yoksa ortalığı toplar mıydın?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti.

Kızın odayı incelemesini izledi. Onun burada olması garipti ve bu onu geriyordu. Gözlemevinde başka insanların olmasından hoşlanmazdı; burası gerçekten yalnız kalabildiği birkaç yerden biriydi. Hizmetkârların girmesine bile izin vermiyordu. Reynolds hariç tabii. Birinin rasathaneye Tabaklar girip çıkıyordu. Ve Reynolds ne zaman konuşmayacağını bilirdi. Daha da önemlisi, Reynolds ne zaman dinleyeceğini bilirdi. Çünkü bazen George'un sadece dinleyecek birine ihtiyacı olurdu.

Charlotte, adamın birkaç çizim iliştiirdiği uzak duvara doğru yürüdü. Bir tanesi yeni tip bir teleskopun tasarımıydı. Bir diğeri güney gökyüzündeki takımyıldızların bir çizelgesiydi.

"Yaptığın şey bu muydu?" diye sordu aniden. George gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Düğünden beri." Önce duvardaki çizelgeyi, sonra da teleskopu işaret etti. "Düğünden beri zamanını böyle mi geçiriyorsun? Düğün mü?"

Parladı. Bu cevaplayabileceği bir soruydu. "Şey, evet. Çok heyecan verici. Bir hizalanma var-"

"Bu odada," dedi ve sesi biraz gerginleşir gibi oldu. "Bunca zamandır bu odadaydın."

"Gözlemevi," diye düzeltti. "Ama evet. Teleskoptan bakmak ister misiniz? Dediğim gibi oldukça açık bir gece ve ben neredeyse Venüs'ü bulduğumdan eminim. Yani, Venüs'ü bulduğumdan eminim, ama haritalarımla doğrulamalıyım. Bilimin yolu budur, bilirsiniz. Biri kaydetmeli, biri doğrulamalı."

Kadın konuşmadı ve adam sessizliği doldurmak zorunda hissederek kadının bakmakta olduğu çizelgeyi işaret etti. "O değil. Bu güney yarımküre için. Avustralya'da gökyüzünün aynı görünmediğini biliyor muydun?"

bizimkiyle aynı mı? Biri tamamen farklı takımyıldızları görüyor. Bir ara gitmek isterim ama fırsatım olacağından şüpheliyim. Evde yapacak çok işim var."

Beklentiyle ona baktı. Onun astronomiyle ilgilenebileceğini tahmin etmemişti.

Ama o sadece başını sallıyordu. "Ben ne yanlış yaptım?" diye sordu.
"Pardon?"

"Ne hata yaptım?"

"Hata yapmadınız." Kadının, ayrılıklarının kendi hatası olduğunu düşünebileceği aklına gelmemişti. Ama kendi eksikliklerini ortaya çıkarmadan onun yanlış anlamasını nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

"Seni kıracak bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Hayır." Tabii ki hayır. O mükemmeldi. Sorun da buydu zaten. "Seni kıracak bir şey mi *yaptım*?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman ne var?" diye bağırdı. "Benim neyim var böyle?"

"Senin hiçbir sorunun yok," dedi adam basitçe.

Onun kuyruklu yıldızıydı, kayan yıldızıydı. Gökler gibi parılıyordu ve gülümsediğinde sanki matematik denklemleri yerine oturuyordu. Dünya dengede, her iki taraf da uygun şekilde ağırlıklandırılmış.

O, güzelliğin ve parlaklığın her şeyiydi ve o da-
İyi değildi.

İyi ve doğru değildi, ama daha da kötüsü, *ne zaman* iyi ve doğru olmayacağını tahmin edemiyordu. Eğer onun önünde büyülerinden birini geçirirse, onu en kötü halinde görürse ...

Buna nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

Ama böyle bir şey nasıl açıklanabilirdi? Elbette açıklayamazdı. Bu yüzden sözlerini tekrarlardı ve bunların yeterli olacağını umdu. "Senin hiçbir sorunun yok Charlotte."

Sesi daha da yükseldi. "Öyle olmalı, yoksa beni bu kadar kolay bir kenara atmazdın."

Onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu. Onun yüksek duyguları kendi duygularını tetikler miydi? Sakin kalması gerekiyordu. Doktor Monro'dan öğrendiği en önemli şey buydu. Söylemeyi sevdiği şey neydi?

George'un kendini yönetmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Kendini yönetemezse başkalarını nasıl yönetebilirdi?

Bir nefes aldı. Charlotte'un ne yapacağı belli olmazdı. Kaprisliydi. Buckingham Sarayı'ndaki balayı odasını tüm gelenek ve görenekleri ihlal ederek terk etmişti, onun doğrudan emrinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Buraya, onun gözlemesine, özel mabedine habersizce girmişti.

Kim yaptı bunu? Nasıl bir kadındı bu? "Benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu.

"Nefret etmiyorum-" Bir küfür mırıldandı. Konuşmanın kontrolünü kaybediyordu. Bu kabul edilebilir bir şey değildi. "Mantıksız olma."

"George, bir genelevi ziyaret ettiğini sandım!"

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Genelevin ne olduğunu biliyorum," dedi sınırcasına. "Neredeyse. Erkek kardeşlerim var. Ama bu bir şey ifade etmiyor. Diyorum ki, neredeyse bir genelevi ziyaret ediyor olmanızı *tercih ederdim*."

"Anladığımı sanmıyorum," dedi.

"Bunu daha iyi anlayabilirim," dedi gözlerini sinirli bir şekilde devirerek. "Ama bu- Gerçekten de yıldızları benim arkadaşlığıma tercih ediyor musun?"

"Tercih ettiğimi söylemedim-"

"Bu odadaydın-"

"Gözlemevi," dedi tekrar. "Tüm İngiltere'de türünün tek örneği." Oyunbazca gülümsedi. "İstersen sana gösterebilirim. Özellikle teleskop bir şaheser."

Kadın ona baktı ve kutsal olan her şey aşkına, onun ne düşündüğünü tahmin etmeye başlayamadı. "Anladığımdan emin olmama izin ver," dedi. "Türünün tek örneği olan bu gözlem odasında uyuyor, yemek yiyor, gökyüzüne bakıyor ve takımyıldızlardan büyük heyecan duyuyorsun. Düğün gecemizden beri o havasız evde sıkışıp kalmış, günde üç kez oyuncak bebek gibi üstümü değiştirirken gidecek hiçbir yerim, konuşacak kimsem ve yapacak hiçbir şeyim yoktu."

"Siz Kraliçe'siniz," dedi açıkça. "Ne istersen yapabilirsin." "Kocamla vakit geçirmek dışında."

"Hadi ama Charlotte-"

"Bana patronluk taslamayı bırak!"

"Neden şikayet ettiğinizi anlamıyorum."

"Yedi ve on yaşlarındayım ve birden Kraliçe oldum."

O konuşurken kendini geri çekilirken buldu. Bunu yapmak istememişti. İstemiyordu da. Sadece zihninin kızıştığını hissedebiliyordu. Kelimeler beyninden zar gibi geçiyordu ve başını yana doğru sallamamak için kendini zor tutuyordu.

"Yabancı bir ülkedeyim," dedi Charlotte. "Garip yemekleri olan. Ve tuhaf gelenekleri var."

"Şeflerden tanıdık yemekler hazırlamalarını isteyebiliriz," diye önerdi. "Şnitzel? Strudel? Eminim öğrenebilirler."

"Bu yemekle ilgili değil," diye patladı, her ne kadar biraz önce bunun yemekle ilgili olduğunu söylemiş olsa da. "Anlamıyorsun çünkü sen böyle olmak için doğdun. Ne istersem yapabileceğimi söylüyorsun, ama ben olamaz. Kraliçe'nin modacılar, galerilere ya da buz dükkanlarına gitmesine izin verilmiyor. Arkadaş edinmem. Kendimi ayrı tutmalıyım. Burada tek bir kişi bile tanımıyorum. Siz hariç ve siz benimle olmayacaksınız."

Onunla birlikte *olamazdı*. Bu farklıydı.

"Tamamen yalnızım," dedi, sesi giderek kısılıyordu. "Ve sen gökyüzünü bana tercih ediyorsun."

Konuşmadı. Sadece ona baktı. Onun mutlu olmasını istiyordu. Kendini evinde hissetmesini istiyordu. Onun çabaladığını göremiyor muydu?

"Bir şey söyle!" diye yalvardı.

Başını iki yana salladı. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Seninle dövüşmek *istiyorum!*" diye bağırdı. "Her şey bundan daha iyi olurdu."

-Bu ihmal. Bu umursamazlık. Buna dayanamıyorum."

Kendini hareketsiz tuttu. Bir heykel gibiydi. Tek yolu buydu. "Benimle dövüş," diye yalvardı. "Lütfen."

Hareket etmedi. Kıpırdamadan durabilirse, bu geceyi bir nöbet geçirmeden atlatabilirdi. Ya da en azından o gidene kadar atlatabilirdi.

Venüs, Venüs'ün Geçışı . . .

Şimdi olmaz. Şu anda kontrolünü kaybedemezdi.

Venüs, Venüs, Mars, Jüpiter . . .

"Benim *için* savaş George," diye fısıldadı. Onu incitmek istemiyordu.

Başını bile sallamadı. Teleskobuna döndü ve "Evine git Charlotte" dedi.

Gözünü merceğe yerleştirdi ve parmaklarını odak düğmesinin üzerine getirdi, zaten tam olarak olmasını istediği yerde olmasına rağmen.

Meşgulmüş gibi davranması gerekiyordu. Kadın gidecekti. Yüzündeki ifadeyi görmeyecekti.

Ama kadın gitmedi, onun düşündüğü kadar çabuk gitmedi. Orada öylece durmak zorunda kaldı, gözlerini teleskopa dikmiş, onun varlığının acı verici bir şekilde farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Onu izliyor muydu? Onu yargılıyor muydu?

Yıldızlara baktı. Venüs'ü buldu.
Gitmesi için dua etti.
Sonunda yaptı.

Kew Sarayı
Gözlemevi
Ertesi sabah

"Majesteleri," dedi Reynolds, "Doktor Monro geldi."

"Onu içeri al." George ayağa kalkarken kâğıtlarını karıştırdı. Gözlemevinde insanları kabul etmekten hoşlanmazdı. Doktor birkaç gün içinde ikinci misafiri olacaktı, ama umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

Reynolds doktoru içeri götürürken George, "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Elbette, Majesteleri." Doktor Monro gözlemevinin ekipmanlarına hayranlık dolu bakışlar attı. "Çok etkileyici bir bilimsel koleksiyon. İngiltere'de buna eşdeğer başka bir yer var mı bilmiyorum."

George ona kendini küçümseyen bir gülümseme sundu. "Hükümdar olmanın birkaç avantajı var. Bunlardan biri de en iyi şeyleri alabiliyor olmanız." Ama George ilk kez felsefe masası ya da mikroskobu hakkında konuşmak istemiyordu. Nefes aldı. Yardım istemekten hoşlanmıyordu. Ama istemesi gerektiğini biliyordu. "Monro, yardımına ihtiyacım var."

"Elbette. Majesteleri ne zaman bir kriz hissetse ben hemen yanı başınızdayım."

"Mesele şu ki, bu yeterli değil." George bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Annesi ona her zaman bunun asil bir alışkanlık olmadığını söylerdi ama şu anda umurunda bile değildi. "Bakın, bilim hakkında bir iki şey öğrendim ve öğrendiğim bir şey de şu: Bilim adamları en iyilerini kendilerine saklarlar. Haksız mıyım, Monro?"

"Anladığımdan emin değilim, Majesteleri."

"Halkın en yeni keşifleri öğrenmesi yıllar sürebilir. Ve anlıyorum ki bu ihtiyat için iyi bir neden var. Diyelim ki bir kralı tedavi etmesi için bir doktor getirildi."

"Varsayımlarla mı konuşuyoruz?" Monro mırıldandı.

George bu oyunu oynamaya istekliydi. Şimdilik. "Elbette," diye izin verdi. "Bu sadece bir örnek. Bir kralı tedavi eden bu doktor başarısız olma ya da Tanrı korusun, hükümdarına zarar verme riskini göze alamazdı. Bu yüzden sadece

en güvenli, en kanıtlanmış tedavileri. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlanana kadar yöntemlerinin en ileri noktasını kendine saklayacaktır."

George gözlerini doktorun gözlerine dikmeden önce felsefe masasının üzerindeki taşla oynadı. "Şimdi beni anlıyor musun, Monroe?"

Doktor yavaşça başını salladı. "Başlayabilirim."

"Nöbetler bir kez başladığında iyileştirmek için yeterli değil. Kraliçe beni böyle görseydi, yapamazdım-" Bunu hayal bile edemezdi. Hayal edemezdi. bunu yapmasına izin ver.

Doktor, "Kraliçe'nin durumunuzdan haberdar olmadığını varsayabilir miyim?" diye sordu.

"Öyle değil." George bir enstrüman alma isteğiyle savaştı. Kıpırdamadan durmak zordu ama doktorun onun ne kadar ciddi olduğunu görmesine ihtiyacı vardı. "Tanrı korusun, ona zarar verecek olursam... Mutlaka yapabileceğiniz bir şey olmalı? Nöbetleri başlamadan bitirecek bir şey."

Ve sonra hayal etmesine asla izin vermediği o tek kelimeyi söyledi. "Sonsuza kadar mı?"

Monro onun isteğini düşünmek için bir an durdu. "Daha proaktif bir şey deniyordum."

"Lütfen. İyi olmak istiyorum."

"Sarayda odaya ihtiyacım var. Majestelerine tam erişim. Her zaman. Ve daha fazlasını yapma yetkisi"- boğazını temizledi-"aşırı önlemler."

"Her şeyi," dedi George hevesle. "Ne yapman gerekiyorsa. Balayı için zamanımız ve mahremiyetimiz var."

Monro odaya göz gezdirdi. "Bu senin balayın mı?"

"Sorunumu görüyorsunuz. Onu gelinimle geçirmeye cesaret edemiyorum. Kendimde değilken beni görmesi riskini göze alamam."

Bu sözleri söylerken bile George onun bir sahtekâr olup olmadığını merak ediyordu. Ya olduğu şey buysa? Ya saçmalıklara dalan, ertesi gün hatırlamadığı nöbetler ve seğirmelerle saatlerini kaybeden adam Ya gerçek adam buysa?

Belki de serap buydu. Çiftçi George, Bilim Adamı George. Karısını sevmek isteyen adam. Ya sahte kral oysa?

"Ben hazırım Doktor Monroe," dedi. Gerçeği öğrenme zamanı gelmişti. "Bugün başlayabiliriz," diye önerdi Monroe.

"Mükemmel. Neye ihtiyacınız var?"

"Ehrm ... başlayacak bir şey yok. Sadece konuşacağız. Ancak sahada bir laboratuvar kurmam gerekecek. Ekipmanlarımı Kew'e taşımak için adam sağlayabilir misiniz?"

"Hemen," dedi George.

"Ve bu öğleden sonrası için bir buz banyosu."

"Buz banyosu mu yapmak istiyorsunuz?" George daha az hoş bir şey hayal edemiyordu ama doktor sularını soğuk seviyorsa

"Öyle yapacaksın." Monro ona keskin bir ifadeyle baktı. "Eğer sana ben davranacaksam, sen benim kralım değilsin. Ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı George. Çünkü iyi olmak istiyordu. Ve aylardır ilk kez içinde bir iyimserlik fısıltısı hissetti. Bir karar vermiş olmak, sonunda kendi bakımının dizginlerini eline almış olmak, her ne kadar bu dizginleri bir başkasının ellerine teslim ediyor olsa da, iyi hissettiriyordu.

"Şimdi başlayabilir miyiz?" George sordu.

Monro şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. "Evet," dedi, yüzünde bir memnuniyet -ya da belki zevk- ifadesi belirdi. "Evet, yapabiliriz. Oturun." Düz sırtlı ahşap bir sandalyeyi işaret etti. "Tam şurası olur."

George onun talimatını izledi ve oturdu.

"Ben seninle konuşurken kıpırdama," dedi Monro.

George başını salladı.

"Sizin durumunuzdaki sorun açık. Sen bir kralsın."

George tekrar başını sallamak istedi ama yapmadı. Doktorun emirlerine uymaya kararlıydı.

"Bu nedenle, başkalarının itaatine alışkınsınız."

George doktorun önünde yavaşça adım atmaya başlamasını izledi. Üç adım bir tarafa, üç adım diğer tarafa.

"Siz kendiniz itaat etmeyi öğrenmemişsiniz."

George bunun doğru olup olmadığını merak etti. Büyük ihtimalle öyleydi.

"Her şeyden önemlisi, boyun eğmeyi hiç öğrenmedin. Zihniniz disiplinsiz bir şekilde hareket ediyor. Bağlanmadan, aklın sınırlarını test ediyor. Uyumsuzluklarınızın kaynağı bu. Anlıyor musun?"

George konuşmadı. Konuşması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Monro kısa bir süre durdu ve sonra yüzünü George'un yüzüne yaklaştırdı. "*Anlıyor musun?*" diye kükredi.

George irkildi. "Evet," dedi. "Evet. Anlıyorum."

"Majesteleri!" Reynolds kayarak odaya girdi. "Neler oluyor? İyi misiniz?"

"Yalnızlığa ihtiyacımız var," dedi Monro. Reynolds'a zar zor bir bakış fırlattı. "Gidebilirsiniz."

Reynolds George'a baktı. Belli ki, Kral'ın izni olmadan buradan ayrılmayacaktı. George yutkundu ve başını salladı. Bunu yapmak zorundaydı. Bu onun tek şansıydı.

Reynolds mutlu görünmüyordu ama kapıya doğru ilerledi.

"Bekle!" Monro havladı.

Reynolds döndü. "Efendim?"

"Hastamın diyetini değiştirmesi gerekiyor."

"Kral'ı mı kastediyorsunuz?" Reynolds'ın sesinde küstahlık vardı. George yardım edemedi ama bundan memnun oldu.

"Hastamı kastediyorum. Öngörülebilir gelecekte o böyle olacak. Lütfen sabah yemeğini yulaf lapası olarak değiştirmeleri için mutfağa talimat verin."

"Yulaf lapası, efendim?"

Reynolds dedi ki. "İnce lapa."

Reynolds, "Bunu Kew'deki bulaşıkçı hizmetçilere bile yedirmiyoruz," dedi.

Monro cevap vermeyi uygun görmedi.

"Kral'ı yulaf ezmesiyle beslemek istiyorsun," dedi Reynolds, yüzünde inanmaz bir ifade vardı.

George gülümsemesini engellemek için dudaklarını bastırdı. Reynolds sadıktı. Hatta bir dosttu. İnsanın içini ısıtıyordu.

Ama Monro'nun yardımına ihtiyacı vardı, bu yüzden Reynolds'a döndü ve "Lütfen doktorun dediğini yapın. Bu yeni bir tedavi ve büyük umut vaat ediyor."

"Majesteleri." Reynolds açıkça ikna olmamıştı.

"Eminim, Reynolds," dedi George. "Git."

*Kew Sarayı
Gözlemevi 14
Eylül 1761*

Ertesi gün George daha az emindi. Ama yine de bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Doktor Monro, Kew'in bodrum katında bir laboratuvar kurmuş ve George'un tedavilerini bu rutubetli kata taşımıştı.

George orada bir yakınlık hissetmeliydi - ne de olsa duvarlarda anatomik çizelgeler, kitap ve kavanozlarla dolu raflar olan bir bilim yeri. Ama George'un aklına gelen tek şey dehşetti. Göksel gözlemevinin aksine, burası karanlık ve yeraltıydı. Titreyen meşaleler uğursuz gölgeler saçıyordu ama en kötüsü Monro'nun hayvanlarla dolu kafesler getirmiş olmasıydı. Çoğunlukla sıçanlar. Bir ya da iki tavşan. Hatta birkaç köpek.

İyi görünmüyorlardı.

"Tedavi bu," dedi doktor, George'u yere sabitlenmiş düz sırtlı bir sandalyeye yönlendirerek. "Teslimiyet. Size daha önce de söylediğim gibi. Eğer kendini yönetemiyorsan, başkalarını yönetmeye de uygun değilsindir."

George sandalyeye dehşetle baktı. Demir ve tahtadan basitçe yapılmıştı, ama uğursuz düğmeler ve kollar vardı ve koltuk başlığından sarkan bu kayışlar neydi? Herhalde yüzünü sarmak için değillerdi?

Monro asistanlarına, "Onu bağlayın," dedi.

George, el ve ayak bileklerine deri kelepçeler takılırken nefes alış verişini kontrol etmeye çalıştı.

Bu gerekli, dedi kendi kendine. Bu doğru.

Kendini yönet. Kendini kontrol et.

Ama kalbi hızla çarpıyor, nefesi daha hızlı ve daha ağır yudumlarla içinde ilerliyordu. Korkuyordu. Bu gerekliydi ve doğrudu ama korkuyordu. Elbette bu normaldi. Öyle olmalıydı.

"Sen kendini yönetecek duruma gelene kadar," dedi Monro, "seni ben yöneteceğim. Beni anlıyor musun?" George başını salladı ve evet demeye başladı, ama Monro'nun yardımcılarının biri ağzına bir tıkaç soktu.

"Beni anlıyor musun, evlat?" Monro kükredi.

George çılgınca başını salladı.

"Babanın kim olduğu, kaç unvana sahip olduğun ya da Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi olup olmadığı umurumda değil. Burada sadece kafesteki bir hayvansın. Ve tıpkı bir hayvan gibi, *seni kıracağım.*"

Monro'nun yardımcıları alnına bir deri kayış daha geçirirken George gözlerini kapattı. Kırılmaya hazırdı.

Agatha

Buckingham Evi
Kraliçe'nin Oturma
Odası 14 Eylül 1761

Ve şimdi Kraliçe ile çay içiyordu. Agatha bu ana nasıl geldiğini gerçekten anlamıyordu.

Tabii ki *anlıyordu*. Kraliçe koyu tenliydi ve Saray onun hoş karşılandığından ve evinde hissettiğinden emin olmak istiyordu. Bu nedenle, koyu tenli diğer kişilerin nihayet uygun bir arkadaş olarak kabul edilebileceğine karar vermişlerdi. Ama Agatha, eski Kraliçe'nin nasıl olup da

Mecklenburg-Strelitz Prensesi Sophia Charlotte ilk etapta Kraliçe olarak seçilmişti.

Fısıltılara göre, açık tenli soyluların kendilerine verdiği isimle "eski" *tonlar* hâlâ evliliğin iptal edilip edilemeyeceğini ve aralarından yeni bir kraliçe bulunup bulunamayacağını merak ediyordu. Çoğu olmasa da birçoğu, yeni yükselmiş akranlarını kabul etmeyi hâlâ reddediyordu. Lord Danbury de dahil olmak üzere yeni lordlardan birkaçı White's'a üye olmaya çalışmıştı.

Hepsi kapıda geri çevrilmişti.

Agatha, Saray'ın Charlotte'un ten rengini tahmin edemediğini düşünmeden edemiyordu. Eğer öyleyse, Londra'nın koyu tenli seçkinlerine düğün davetiyelerini *biraz* daha önceden vermeleri gerekmez miydi? Agatha şikâyetçi değildi; kim bir kraliyet düğünü davetiyesinden şikâyet ederdi ki? Ama eski *tonların* davetiyelerini haftalar öncesinden aldıkları bilinen bir gerçektir.

Artık İngiltere'de farklı ten renklerine sahip soylular vardı. Parlamento buna "Büyük Deney" diyordu. Agatha'ya göre öyleydi de. Hem büyük hem de bir deney. Aralarındaki masada duran özenle hazırlanmış ikinci çayının üzerinden yeni kraliçeye baktı.

Charlotte'un yarattığı değişim hakkında bir fikri var mıydı? Sadece varlığıyla mı? Agatha, Buckingham Evi'nde olduğu gibi tecrit edildiği için bilmediğinden şüpheleniyordu.

Agatha, "Beni çaya davet etmeniz büyük incelik," dedi.

Kraliçe Charlotte gülümsedi ve başını salladı. Her şey çok kibardı.

Agatha tabağındaki yemeği işaret etti, henüz tadına bakmadığını fark etti ve aceleyle bir ısırık aldı. "Çörekler çok lezzetli."

"Evet, Londra'ya gelmeden önce hiç denememiştim. Mecklenburg-Strelitz'de farklı yemeklerimiz var."

"Öyle mi? Elbette yapmalısın. İngiltere'de yemeklerin tadını çıkarıyor musun?"

"Çok lezzetli. Her şey çok lezzetli." Kraliçe derdini anlatmak istercesine bir kayısı bisküvi aldı ve bir ısırık aldı. Ama bu hareket çok ani olmuştu ve Agatha'yı doğal olarak tedirgin eden bir yanı vardı.

Ki bu çok garip bir şeydi. Büyük Britanya ve İrlanda Kraliçesi neden *onunla* tanışmak için gergin olsun ki?

"Ne kadar harika," diye mırıldandı Agatha. Çayından bir yudum aldı, ağzıyla sohbet etmekten başka bir şey yapmak istiyordu. Dürüst olmak gerekirse,

Bu çok garip bir tabloydu. Bir kraliçeyle nasıl konuşulurdu? Rütbe meselesini bir kenara bırakırsak (sanki mümkünmüş gibi), odada en az altı hizmetçi vardı.

Ve bir arpçı. Konuşmaya elverişli olandan biraz daha yüksek sesle çalışıyordu.

"Gelebilmenize çok sevindim," dedi Kraliçe.

Sanki Agatha reddedebilirmiş gibi. Kibarca gülümsedi ve "Bekleyen hanımlarınızın her biriyle ayrı ayrı mı görüşeceksiniz?" diye sordu.

"Hayır."

"Oh."

Kraliçe hizmetçisine umursamazca el salladı. "Brimsley sizi davet etmemi söyledi.

Sizin en ihtiyatlı kişi olacağınızı söyledi."

Bu Agatha'yı duraksattı. "Tedbirli olmamız mı gerekiyor?" "Çünkü balayındayım."

"Balayınız mı?" Agatha yankılandı. Yüce Tanrım, neden Kraliçe'nin balayı sırasında saraya çağrılmıştı? Brimsley'e kaçamak bir bakış attı. Telaşlanmış görünüyordu.

Agatha ona en ufak bir baş sallama hareketi yaptı, onun bunu görmemesi bile mümkündü. Ama durumun hassasiyetini anladığını birinin bilmesini istiyordu. Kraliçe'nin balayı sırasında bir arkadaşına ihtiyaç duyduğu duyulmamalıydı.

Kral'ınki dışında tabii ki.

Ancak Kral görünürde yoktu ve Agatha deniz mavisi, altın ve krem tonlarında dekore edilmiş bu görkemli oturma odasına yönlendirilmeden önce Kral'ın evde olmadığına dair fısıltılar duymuştu.

"Her şey *harika* gidiyor," dedi Kraliçe Charlotte. "Bu muhteşem bir balayı. Kocam kocaların en iyisi. Çok zeki biri. Ve çok yakışıklı."

Agatha dikkatle, "Kral her zaman göze hoş gelen biri olarak görülmüştür," dedi.

"Evet."

Agatha çayından bir yudum daha aldı.

"Biraz daha?" diye sordu Kraliçe.

Agatha minnetle başını salladı.

Kraliçe elini kaldırdı ve üç hizmetçi aceleyle öne atıldı. Biri Agatha'nın çayını yeniden doldurdu, diğeri bardağa biraz süt koydu ve üçüncüsü de bir küp şeker attı.

Agatha nefesinin altında, "Çay Hizmetçilerinin Dansı," dedi.

"Ne dedin sen?"

Patlama. Bunun duyulmasını istememişti. Agatha, "Hizmetçilerinizin hassasiyetine hayran kaldım," dedi. "Sanki koreografisi çok güzel yapılmış bir danstaymış gibi hareket ediyorlardı."

Kraliçe bunu düşündü ve sonra başını salladı. Hatta gülümsedi. "Öyleydi, değil mi? Ama söylediğiniz bu değildi."

Agatha, "Ben buna 'Çay Hizmetçilerinin Dansı' adını verdim," diye itiraf etti.

Kraliçe'nin gülümsemesi büyüdü. Fazla değil. Dişlerini gösterecek kadar bile değil. Ama Agatha onun gerçekten de rahatlamaya başladığını hissetti.

Zavallı kadın. Zavallı kız, gerçekten. Daha kaç yaşındaydı, on yedi mi? Agatha da Danbury'yle evlendiğinde benzer yaşlardaydı ama en azından başka bir ülkeye taşınmak zorunda kalmamıştı.

Evliliğin o ilk günleri korkunçtu. Çoğu zaman hâlâ berbattı ama en azından ne yaptığını biliyordu. Kendi kültüründeydi ve beklenmedik bir şekilde bu nedime pozisyonuna yükselene kadar kendi toplumunda nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Kraliçe Charlotte akıntıya kapılmıştı.

Agatha çayından bir yudum aldı. O olaydan sonra bunu yapmamak suç olurdu.

hizmetkârlar onu büyük bir ustalıkla hazırlamıştı. Ama o ve Kraliçe yine garip bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Kraliçe aniden, "Müzik sever misin?" diye sordu.

"Dinliyorum. Bu konuda bilgili olduğumu söyleyemem ama dinlemekten keyif alıyorum."

"Ben büyük bir meraklıyım."

"Bizim için ne büyük şans. Konserlere ev sahipliği yapacak mısınız?"

Kraliçe Brimsley'e baktı, o da başıyla küçük bir selam verdi. "Yakında," dedi. "Balayım biter bitmez."

"Ah." Ve bu konuşma da böylece sona erdi. Agatha uygun başka bir konu bulmaya çalışmaktan uşağın içeri girmesiyle kurtuldu. Agatha'nın Kraliçe'nin en güvendiği danışmanı olduğunu anlamaya başladığı Brimsley ile birkaç sessiz kelime paylaştı.

İki haftadan daha kısa bir süredir tanışan birine ne kadar güvenilebilirse o kadar.

Brimsley öne çıktı. "Kral size bir hediye gönderdi, Majesteleri. Fuayede bekliyor. Ve bir de not var, hanımefendi." Kraliçe'ye uzattı.

"Bir not mu?" Kraliçe'nin yüzü heyecanla parlıyordu. Bunu izlemek neredeyse acı vericiydi. Agatha, mührü yırtıp açarken sabırla bekledi.

"Oh, bu çok güzel," dedi Kraliçe. "Çok güzel değil mi?" Elinde tuttuğu Agatha'nın notayı alması gerektiğini anlaması bir an sürdü.

Kral ve Kraliçe arasındaki özel yazışmalar ve onun, Agatha Danbury'nin bunları okuması mı gerekiyordu?

Eğer Katolik olsaydı, haç çıkarırdı. Dürüstçe. "Yüksek sesle oku," diye emretti Kraliçe Charlotte.

"*Kendini asla yalnız hissetmeni istemiyorum,*" diye okudu Agatha. Boğazını temizledi. "*George R.*"

"Onun imzası."

"Evet, elbette." Agatha kartı masaya koymadan önce zarif el yazısına bir kez daha baktı. "Daha önce bir hükümdarın imzasını gördüğümü sanmıyorum."

Kraliçe Charlotte bir an için bunu düşündü. "Sanırım ben de öyle. Hayır, durun, kilisede kayıt defterini imzaladık, değil mi?"

Agatha başını salladı. "Adettendir, hanımefendi."

Kraliçe Brimsley'e döndü. "Bana hediyeği göster."

Brimsley hafif bir rahatsızlık sesi çıkardı. "Ehrm, şu an uygun bir zaman olmayabilir."

"Saçmalama. Şimdi göreceğim."

Agatha endişesini gizlemeye çalıştı. Brimsley'nin sarayın işleyişini Kraliçe'den çok daha iyi anladığından şüpheleniyordu ve eğer Kral'ın hediyesi için doğru zaman olmadığını düşünüyorsa, muhtemelen çok iyi bir nedeni vardı.

Ama kimse kraliyet ailesinden gelen bir emre karşı gelemezdi, bu yüzden bir dakika sonra hasır bir sepet getirildi.

"Bu da ne?" Kraliçe Charlotte sordu.

Agatha öne doğru eğildi. Tek görebildiği karamel rengine dev bir tüy yumağıydı.

Brimsley, "Bu Kral'dan bir hediye, Majesteleri," dedi. "Ama nedir o?"

"Sanırım o bir köpek, Majesteleri."

Kraliçe önce puf topuna, sonra Agatha'ya, sonra da Brimsley'e baktı. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Köpekler büyük ve görkemlidir. Bir pinscher, bir çoban köpeği, bir schnauzer. Bu ise deforme olmuş bir tavşan."

Agatha bir kahkaha attı.

"O halde kabul ediyorsunuz," dedi Kraliçe, sertçe yüzünü ona dönerek.

"Şey, şey... Köpekleri hiçbir zaman sevmedim," diye itiraf etti Agatha. "Her türden."

"Deforme olmuş tavşanlardan hoşlanırmısınız?" "Kesinlikle hayır."

Kraliçe bir an köpeğe baktı. "Bir adı var mı?" "Pom Pom, Majesteleri," dedi Brimsley.

"*Pom Pom*?" Nefesinin altında Almanca bir şeyler mırıldandı.

Brimsley, "Kral'ın adamı bana bu ismi Kral'ın kendisinin verdiğini söyledi," dedi. "Kral'ın adamı mı? Kew'de tanıştığım adam mı?"

"Reynolds," diye onayladı Brimsley.

"Bu Reynolds Kralı iyi tanıyor mu?"

"Oldukça."

Kraliçe bunu düşündü. "Ve Reynolds, Kral'ın bunu benim almamı istediğini söyledi?"

"Hem de çok, hanımefendi. Kral'ın en çok sizin mutluluğunuzla ilgilendiğini söyledi."

Kraliçe'nin gözleri kısıldı. "Bu Reynolds'ı oldukça iyi tanıyor gibisiniz."

Brimsley öksürdü ve kızardı. Agatha'nın kaşları kalktı. İşte *bu* ilginçti.

Brimsley sonunda, "Reynolds ve ben ikimiz de birkaç yıldır kraliyet ailesi için çalışıyoruz," diye cevap verdi.

Ama Kraliçe artık ona hiç dikkat etmiyordu. "Sanırım düşünceli bir hediye," dedi bir parmağını kürkün içine sokarak. Yüzünde kararlı ve mutlu bir ifadeyle Agatha'ya baktı. "Benim kocam kocaların en iyisidir."

Agatha, "Evet, bahsetmişsiniz," demedi. Ancak başını salladı. "Bu bizim balayımız," dedi Kraliçe. Yutkundu ve Hareket onun narin, mücevher yüklü boğazında neredeyse acı verici görünüyordu.

Agatha daha fazla dayanamadı. Dikkatle çayını bıraktı. Konuştuğunda daha alçak bir sesle konuşuyordu. "Rahatça konuşabilir miyim, Majesteleri?"

Kraliçe, başını sallayarak odayı boşaltmayı başaran Brimsley'e döndü. Pom Pom'la birlikte sepeti aldı ve kapıya doğru yürüdü. "En fazla beş adım ötede olacağım," diye Kraliçe'ye güvence verdi.

Kraliçe o gidene kadar bekledi ve sonra gözlerinde rahatlamaya benzer bir şeyle Agatha'ya döndü. Ya da belki çaresizlikti. "Lütfen özgürce konuşun," dedi. "Başka kimse konuşmuyor."

Agatha cesaretini toplamak için mecazi bir nefes aldı ve ardından söze girdi. "Birincisi, sen korkunç bir yalancısın. Balayınız hakkında söylediğiniz tek bir kelimeye bile inanmadım. Bunu toplumun önünde deneme. Skandala neden olur."

Kraliçe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah. Fark etmemiştim-"

"Balayım tam bir felaketti," dedi Agatha açık yüreklilikle. "Düğün gecemde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve kocam yaşlı ve sabırsızdı. Hâlâ da yaşlı ve sabırsız."

"Özür dilerim."

Agatha omuz silkti. Uzun zamandır hayattaki kaderini kabullenmişti. Gerçek konforun zerresine sahip olmayan lüks ve zenginlik. "Tüm olay acı vericiydi ve

oldukça korkutucu. Dügün gecenizin mükemmel ya da görkemli olmamasının normal olduğunu söylemek için buradayım."

Kraliçe hiçbir şey söylemedi. Agatha bekledi.

Hiçbir şey.

Yüce Tanrım.

"Majesteleri," dedi Agatha, çok ama *çok* dikkatli bir şekilde, "dügün gecesi yaşadınız mı?"

Sanki bir baraj patlamış gibiydi. "Çok kabaydı," diye haykırdı Kraliçe. "Ve kaba. Ve bencildi. Sadece gitmek istiyordu. Sanırım kendini kötü hissediyordu ve ben burada konuşacak kimsem olmadan sıkışıp kalmışken neden onun Kew'de yaşamasını istemediğimi anlamıyor gibiydi ve sonra sanki bu her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi bana o canavarı verdi ama bu-"

"*Majesteleri*," diye araya girdi Agatha.

Kraliçe Charlotte konuşmayı kesti ve başını salladı. Tanrım, çok genç görünüyordu.

"Hâlâ özgürce konuşmama izin var mı?" Agatha söyledi. Kraliçe tekrar başını salladı.

"Ben evliliğin tamamlanmasından bahsediyorum. Siz ve Kral evliliğinizi tamamladınız, değil mi?"

Ama Kraliçe yüzünde tamamen boş bir ifadeyle öylece oturuyordu.

Agatha artan bir telaşla, "Majesteleri," dedi. "*Charlotte*. Eğer sen yapmadıysan evliliği tamamlarsanız, aslında Kral'la evli değilsiniz. Tüm konumunuz tehlikede. Büyük Deney tehlikede. Tanrım, evliliği *tamamladın* mı?"

Kraliçe konuşmadı.

"Mükemmel dediğimde ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?" Agatha cevaptan korkarak sordu.

Kraliçe'nin yüzü belli belirsiz yardımsever bir ifade aldı. "Bunun bu büyük deneyle bir ilgisi var mı?"

Oh, Tanrım. Tanrı ikisine de yardım etsin.

Agatha omuzlarını dikleştirdi. Tarihteki yerini sağlamlaştırmak üzereydi ama bunu kimse bilmeyecekti. "Brimsley'i çağıralım," dedi acımasız bir kararlılıkla. "Erzağa ihtiyacımız olacak."

Kraliçe ona başıyla bir selam verdikten sonra kapıya doğru döndü.

"Brimsley!" Koşarak içeri girdi.

Kraliçe Agatha'yı işaret etti. "Neye ihtiyacı varsa."

"Resim kâğıdı," dedi Agatha. "Ve kömürler. Ya da kurşun kalemler. İkisi de olur."

Talep karşısında şaşırdıysa da yüzü bunu ele vermedi. Malzemeleri on dakikadan kısa bir sürede teslim etti.

"Çok yetenekli bir ressam değilim," dedi Agatha, eskiz yapmaya başlayarak. "Saçmalama. Mükemmel olduğunuza eminim. Yine de ..."
Charlotte eğildi
ileri. "Bu da *ne*?"

Agatha ilk kez uyanıkken bir kâbusun içinde olup olmadığını merak etti. "Bu," dedi, "bir erkeğin penisi."

"Neyini?"

"Onun-"

"*Hanımfendi*," dedi Brimsley boğuk bir sesle.

Agatha dönüp ona baktı. "Onun cehalet içinde devam etmesini ister miydin?"

"Evet, Brimsley," diye dürtükledi Charlotte, "cehaletle devam etmemi mi istiyorsun?"

Brimsley gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Elbette hayır, Majesteleri."

"Gerçekten şekli bu mu?" Charlotte çizimin izini sürerek sordu. Kömür tozuyla grileşmiş parmaklarına baktı ve sonra en kötüsünü temizlemek için parmaklarını birbirine sürttü. "Pratik görünmüyor."

Agatha, "Şey, değişiyor," dedi.

"Gerçekten mi?" Kraliçe Brimsley'e döndü. "Sizde de bunlardan bir tane var, değil mi?"

Brimsley'nin yanakları pembeleşti. "Evet,

Majesteleri." "Peki bu durum ne zaman değişiyor-"

Agatha'ya baktı. "Erkek karısını arzuladığında," diye onayladı Agatha.

"O zaman," dedi Kraliçe Brimsley'e. "O zaman değişir mi?"

Brimsley, Agatha'ya umutsuz bir bakış fırlattı. "Bu gerçekten konuşulacak türden bir konuşma değil-"

Agatha, "Farkındayım," diye ısırdı.

Kraliçe, "Brimsley'nin bir karısı yok," diye belirtti.

"Şey, evet," dedi Agatha. "Tam olarak konuşmak gerekirse, bir eş olmak zorunda değil."

Sanırım herhangi bir kadın da olabilir." Brimsley yutkundu.

Kraliçe tekrar çizime baktı. "Onunla ne yapıyor?"

Agatha Brimsley'e baktı. Gözle görülür bir şekilde terliyordu ve gözleri tavana sabitlenmişti.

Agatha, "Onu senin içine koyuyor," dedi.

Kraliçe geri çekildi, çenesi neredeyse boynunun içinde kaybolacaktı.
"Şaka yapıyorsunuz."

"Korkarım ki hayır."

Kraliçe onay için Brimsley'e döndü. "Brimsley . . ." "Lütfen, Majesteleri," diye yalvardı. "Size yalvarıyorum."

Agatha'ya döndü. "Onu rahatsız ediyoruz." "Oldukça," diye yutkundu Brimsley.

"İçine sokuyor," dedi Agatha tekrar. "Bacaklarının arasına. Bacaklarının arasına."

-" Kağıda baktı ve küçük bir inilti çıkardı. "Bunu çizebileceğimi sanmıyorum."

Kraliçe Brimsley'e baktı. "Yapabilir misin-"

"Hayır!" Yüzü artık domatese dönmüştü.

Kraliçe Agatha'ya döndü. "Peki kaç kez yerleştiriyor?"

"Gerektiği kadar, Majesteleri." "Ne kadar sürer?"

Agatha yalan söyleyemezdi. "Bazen sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

Kraliçe bu bilgiyi özümseyerek yavaşça başını salladı. "Bundan zevk alacak mıyım?" "Hiç hoşlanmadım. Ama bunu bir şey olarak düşündüğümü hiç sanmıyorum

zevk almak için. Daha çok bir angarya aslında. Belki insan bunu sevdiği biriyle yaparsa durum değişir." Agatha omuz silkti. "Bilmiyorum."

Ve büyük ihtimalle asla yapmayacaktı.

Kraliçe açıkça, "Ben George'dan hoşlanmıyorum," dedi. "Bu yüzden bunu yapmak için neden kendimizi rahatsız etmemiz gerektiğini anlamıyorum."

"Hayır!" Agatha tepkisini kontrol edemedi patladı. "Yapmalısın. Majesteleri, burası Britanya. Kraliçelerin çocuk doğurmadıkları için başlarının kesilmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmedi."

"Hamile kalmanın tek yolu bu mu? Emin misiniz?"

"Oldukça eminim."

Kraliçe kaşlarını çattı. "Elbette acelemiz yok."

Agatha, bunun protokole kesinlikle aykırı olduğunun bilincinde olarak Kraliçe'nin elini tuttu. "Majesteleri," dedi büyük bir aciliyetle, "evlilik eylemi gerçekleştirilmeli yoksa Kraliçe değilsiniz."

"Ama biz evliyiz."

"Tam olarak değil."

Kraliçe bir şeyler mırıldandı - Agatha bunun *Almanca Tohumlarımız var* olduğunu düşündü ama bunun doğru *olamayacağından emindi*.

"Hanımefendi?" diye sordu tereddütle.

"Almancama ihtiyacım olduğunu söyledim," dedi Kraliçe çok sinirli bir ses tonuyla. "Uzun kelimelerime ihtiyacım var. Bu yarım yamalak evlilik. Bu çok gülünç. Almanca'da bunun için bir kelimemiz olurdu ve ben de bunu *bilirdim*."

"Elbette," diye mırıldandı Agatha, onun neden bahsettiğinden tam olarak emin değildi.

Kraliçe'nin gözleri parladı. "Ben aptal değilim. Değilim."

"Hayır," diye kabul etti Agatha, konunun aniden değişmesinden ürkmüştü. Ama sadece laf olsun diye konuşmuyordu. Charlotte aptal değildi. Tam tersine, Agatha onun tanışabileceği en zeki insanlardan biri olduğundan şüpheleniyordu. Ama imkânsız bir durumun içine itilmişti.

Ama imkansız değildi, değil mi? Çünkü bu Charlotte'un hayatıydı.

Yalnızdı. Kraliçe umutsuzca yalnızdı ve Agatha'nın bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Ben aptal değilim," dedi Charlotte tekrar. "Ama her gün bana öyle hissettiriyorlar. Beni giydirip süslüyorlar, nereye gideceğimi, kimi görüp kimi görmeyeceğimi ve ne yapabileceğimi söylüyorlar-" Birden başını kaldırdı. "Balık bile yiyemiyorum!"

"Pardon?"

"Kral balıktan nefret eder, bu yüzden aynı evde yaşamıyor olsak bile yiyemem. Ben balığa bayılırım. Bunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım."

"Ringa balığı. Baltık Denizi yakınlarında büyüdüm ve ringa balığı yeriz. Bu Danimarkalılara özgü bir şey."

Agatha zayıf bir sesle, "Danca," diye tekrarladı.

"Danimarka'ya çok yakınız. Ama bunu bilen var mı? Hayır, bilmiyorlar, çünkü benimle ilgilenmiyorlar."

"Bunun doğru olmadığına eminim."

"Öyle mi?" Charlotte sertçe ona döndü. "Nasıl olabileceğinizi anlamıyorum. Bu sadece ikinci karşılaşmamız."

"Şey ..." Agatha kelimeleri bulmakta zorlandı. "Sen Kraliçe'sin. Tanım gereği, herkes sizi önemsiyor."

Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Belli ki kraliçe olmak hakkında çok az şey biliyorsun."

"Giderek daha fazla farkına varıyorum."

Charlotte'un ağız sert bir çizgi halinde kenetlendi. "Bu," dedi masanın üzerindeki çizimleri göstererek. "Gerçekten yapılması gerekiyor mu?"

"Öyle olmalı." Agatha küçük bir gülümsemeyi başardı. "Eminim Almanca'da bunun için bir kelime vardır."

Charlotte bir süre öylece baktı, sonra beklenmedik bir kahkaha attı. "Çok komiksin." Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra içini çekti. "Şey. Belli ki iki dilde de cahil bırakılmışım."

"Özür dilerim," dedi

Agatha. "Bu senin hatan değil."

"Hayır, ama durumunuz için üzgünüm. Korkarım ki kadınların çoğu böyle. Bu adil değil ve doğru da değil."

"Hayır, değil, değil mi? Bu-" Charlotte elini masanın üzerinde sallayarak korkunç çizimleri gösterdi. "Bu benim başarısızlığım değil. Kral'ın beni istemediği çok açık. Ve bunu benimle yapmak istemesi için onu bir şekilde zorlayamam. Belki de bu iyi bir şeydir. Eğer Kraliçe olmazsam, eğer evlenmezsek, o zaman belki tüm bunları unutabiliriz ve ben de evime dönebilirim."

"Hayır!" Agatha haykırdı.

Charlotte ona biraz şaşkınlıkla baktı. Bu ani bir patlamaydı.

"Umarım kalırsınız," dedi Agatha, sesini daha sakın bir tonda çıkarmaya zorlayarak. Charlotte ayrıldıysa, Büyük Deney de ayrılmıştı.

"Beni istemiyor," dedi Charlotte.

Agatha nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonunda şöyle dedi: "Bu bir Pomeranian. Senin deforme tavşanın."

"Pom Pom?"

"Bu bir köpek. Çok nadir bulunan, safkan bir Pomeranian. Eğer bir mücevher olsaydı, elmas olurdu."

Charlotte boynundaki mücevherlere dokundu. "Elmaslar," dedi Agatha.

"En sevdiğim," diye fısıldadı Charlotte. Döndü ve Brimsley'e baktı. O da başıyla onayladı. "Ben köpeği getireyim."

James's Palace

Prences Augusta'nın Oturma

Odası Bir saat sonra

Agatha daha Buckingham'dan ayrılmamıştı ki, bir hizmetçi onu bir çağrı ile durdurdu. Eve gitmeyecekti. Aksine, doğrudan St. James Sarayı'na gidecekti. Prenses Augusta onun orada bulunmasını istiyordu.

"Tanrı yardımcım olsun," diye iç geçirdi arabasının içinde. Bir günde bu kadar kraliyet mensubu bir arada olamazdı. Kocası bu ilgiyi kıskanıyor olabilirdi ama dürüst olmak gerekirse bu çok yorucuydu.

"Leydi Danbury," diye hatırlattı kendine. "*Leydi Danbury*."

Görünüşe göre unvanını hak etmesi gerekiyordu.

Prenses onu bekletmedi ve hemen oturma odasına götürüldü.

Prenses Augusta, "Earl Harcourt'u tanıyorsunuz elbette," dedi.

Agatha, Earl Harcourt'u tanı mıyordu. Earl Harcourt kraliyet düğününden önce onun varlığını kabul etmeye asla tenezzül etmezdi. Ama o reverans yaptı ve "Elbette." dedi.

Prenses Augusta ona oturmasını işaret ettikten sonra buz mavisi gözlerini ona çevirdi. "Lütfen Kraliçe ile görüşmenizi detaylandırın."

Agatha şaşkınlığını bastırmak için yüz hatlarını düzeltti. Haberler hızlı yayılırdı.

Prenses'in oldukça geniş bir casus ağı olmalı. "Anladığımdan emin değilim."

Prenses Augusta, "Majesteleriyle görüştünüz," dedi.

"Görüşüm."

"Detaylandırmanızı rica ediyorum."

Agatha cahil numarası yaptı. "Çay içtik."

Prenses ona baktı.

Prenses'e baktı.

Sonunda Augusta, "Çay içmişsiniz,"

dedi. Agatha, "Evet," dedi.

"Ve?"

"Yavru köpeğiyle

tanıştım." "Yavru

köpeğiyle."

"Evet." Agatha kibarca gülümsedi. "Onun bir

Pomeranian'ı var." Prenses ona baktı.

Prenses'e baktı.

Prenses çok sabırsız bir ses çıkardı ve sonra Earl Harcourt'a baktı.

Boğazını temizledi. "Majesteleriyle ne hakkında konuştunuz?"

Agatha'nın *o çantanın* içindekileri ifşa etmesine imkan yoktu. sohbet ettik. "Hatırlamadığıma eminim," dedi.

Earl Harcourt'un kaşları öfkeli bir şekilde çatıldı. "Eminim biliyorsunuzdur."

"İki hanımefendinin çayda ne konuştuğunu mu ifade ediyor? Çayda genellikle elbiseler, çiçek düzenlemeleri, nakışlar, sosyal sezon dedikoduları ve eğer cesursak en son müzik besteleri konuşulur."

Earl Harcourt sözünü keserek, "Kızın bildiğini sanmıyorum," dedi ve bunu Prenses Augusta'ya yöneltti.

Prenses sert bir sesle, "Biliyor," dedi. Agatha'ya döndü. "Çayın genel olarak ne hakkında olduğunu biliyoruz. *Bu çay* ne hakkındaydı, kızım?"

"Bu çay mı?" Agatha tüm masumiyetiyle sordu.

"Bilerek engel oluyorsun Agatha ve buna izin vermeyeceğim." Agatha sessizce, "Leydi Danbury," dedi.

"Affedersiniz?"

"Leydi Danbury. Bu benim unvanım, Ekselansları. Bana bahşetme nezaketinde bulunduğunuz unvan. Leydi. Agatha. Danbury. Ve bu çayla ilgili bir şey hatırlıyorum. O da Kraliçemizin henüz unvanlarımızın parlak ve yeni olduğunun farkında olmadığını anlamamdı. Bu, *gelecek* çay için ilginç bir konu değil mi?"

Prenses ona baktı. Prenses ona baktı.

Prenses Augusta ona bakmadan, "Harcourt," dedi, "belki de ikimiz kadınca konuşmalıyız."

Harcourt, "Bırak da onu senin için ben halledeyim," diye kabalaştı. "Eğer Lord Bute-"

Ama Prenses Augusta'nın sözünü kesmesi çok sert oldu. "Sanırım idare edebilirim."

O ayrılırken iki kadın sessizce bekledi. Sonra Prenses Augusta Agatha'ya değerlendirici bir şekilde baktı ve "Beni şaşırttınız. Senin hep sessiz biri olduğunu düşünmüştüm."

"Ben sessiz değilim. Sadece kocam çok gürültücü."

Prenses Augusta bunu anladı. Agatha onun yüzünde isteksiz bir saygı gördüğünü düşündü.

Ama emin olmak mümkün değildi.

"Leydi Danbury," dedi Prenses. "Buckingham Sarayı'nda neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Güvenilir bir kulağa ihtiyacım var. Anlıyor musunuz?"

"İstiyorum."

"Peki o zaman..."

Agatha kelimelerini çok dikkatli seçti. "Geleneksel olarak, bir unvan verildiğinde, geliri ve toprağı da beraberinde getirir. Bir mülk. Bunlar olmadan, bir unvan sadece ... bir unvandır." Ellerini kucağında birleştirdi. "Hepimizin ihtiyaçları var, hanımefendi."

Augusta'nın dudakları gerildi. "Para istiyorsun."

Hayır, para istemiyordu. Saygı görmek istiyordu. Neden birdenbire kocasına karşı bu kadar korumacı hissettiğini bilmiyordu - kocasını sevmiyordu bile.

Ama yeni bir hakaret ya da aşağılamadan sonra eve her gelişinde yüzündeki ifadeye katlanamıyordu. Bir lord olmuştu. Kral tarafından ülkedeki en önemli adamlardan biri olarak ilan edilmişti ama kimse ona böyle davranmıyordu. Kimse yeni lordların hiçbirine Lordlara gereken saygıyı gösterdiler.

Agatha kendini Prens'in doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorladı. *Vahşi ol*, dedi kendi kendine. *Korkunç ol*. Ve şöyle dedi: "Kayınpederinizin ailemi tanımasının nedeninin kayınpederimin de bir kral olması olduğunu unutuyorsunuz. Ve Sierra Leone çok zengin. Zaten paramız var. Paramız var.

tondan daha fazla parası var. İhtiyacım olan şey kocamın White's'a girmesine izin verilmemesi. Onun avlara davet edilmesine ihtiyacım var. Caddenin karşısına geçip en iyi modacıya gidebilmeliyim. opera."

"Bu açgözlülük," dedi Augusta. "Oldukça fazla şey istiyorsun. Sana verdiklerimiz için minnettar olmalısın."

Agatha prensese soğuk bir bakışla baktı. "İhtiyacınız olduğunu söylüyorsunuz

Buckingham House'da neler olup bittiğini bilmek. Sanırım buna ihtiyaç duymanızın nedeni Lord Bute'un durumu kontrol altında tuttuğunuza inanması.

Çünkü bunu yapmazsanız, Lordlar Kamarası kapınıza dayanacaktır. Bu bir gerçek değil mi?"

Prens Augusta, "Dikkatli olun, Leydi Danbury," diye uyardı.

"Ben sadece ikimizin de ihtiyaçları olduğunu belirtiyorum. Buckingham Sarayında neler olup bittiğini bilmeniz gerekiyor. *Ton'un* eşit üyeleri olmamız gerekiyor." Çayını dudaklarına götürdü. "Birbirimize minnettar olabiliriz."

Prens Augusta uzun bir aradan sonra, "Söylediğinizden daha fazlasınız," dedi. "Sen de öylesin."

Prens ona kurnazca bir bakış attı. "Sanırım bir anlaşmamız var."

"Öyle mi?"

"Ama tabii ki bir anlayış sadece bu. Bir anlayış. Para birimi olmadan hiçbir şeydir."

"Bilginin para birimi," dedi Agatha.

"Kesinlikle." Augusta'nın başı çok hafifçe yana eğildi. "Peki size soruyorum Leydi Danbury, ne biliyorsunuz? Buckingham'da neler oluyor? Ev mi?"

"Önemli olan ne olduğu değil," dedi Agatha, "ne *olmadığıdır*. oluyor."

Prens Augustus *çok* uzun bir süre ona baktı. "Anlıyorum," dedi sonunda.

"Belki de biliyorsunuzdur."

"Bundan emin misiniz?" Augustus sordu.

"Kesinlikle."

Prens Augustus'un duygularını belli etmeyen bir yüzü vardı ama Agatha tüm hayatını sessiz kalması gereken etkinliklere sürüklenerek geçirmişti. İnsanları nasıl okuyacağını biliyordu.

Augustus kızgındı. Ve korkmuştu.

Hayal kırıklığına uğramıştı, hesap yapıyordu ve şimdiden bir sonraki hamlesini planlıyordu. "Evinize gidin, Leydi Danbury," dedi. "Sizinle temasa geçeceğim."

Agatha ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Talimatlarınızı bekliyorum, Majesteleri."

Ertesi gün, Lord Danbury'ye hitaben yazılmış bir mektup geldi. Kraliyet mührünü taşıyordu. Kocasının mektubu açarken Agatha sakın bir tavırla durdu.

"Bize toprak verildi!" diye haykırdı. Agatha elini kalbinin üzerine koydu. "Hayır!"

"Tam burada, Londra'da. Çocuklara Eton'da yer garantisi verildi."

"Gelecekleri garanti altında," diye mırıldandı Agatha.

"Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Danbury. Dudağı titriyordu. "Yaşadığım onca şeyden sonra Katlandığım onca şeyden sonra ..." Agatha'ya döndü. "Bunun nasıl olduğunu biliyor musun?"

Ona söyleyebilirdi. Kral'ın annesiyle bir anlaşma yaptığını, kendi Kraliçesine ihanet ettiğini söyleyebilirdi. Ona bunun zekâsı ve kurnazlığı sayesinde olduğunu söyleyebilirdi ama onun yüzüne baktığında, o kadar şaşırmış, o kadar uzun zamandır mahrum bırakıldığı saygınlık ve saygıyı nihayet elde etmiş olmaktan o kadar memnun olmuştu ki, buna değmeyeceğine karar verdi.

Bu anı hak etmişti.

Agatha gülümsedi ve onun eline dokundu. "Hiçbir fikrim yok."

"Sana söyleyeceğim," diye açıkladı Herman, bir tür zafer tezahüratı yapar gibi kolunu kaldırarak. "Kral beni görüyor. Kim olduğumu görüyor. Benim değerimi. Benim değerimi. Eski yöntemlerin sona erdiğini ve bunun yeni bir dünya olduğunu anlıyor. İnsanın insan olduğunu, nereden geldiğine bakılmaksızın."

"Ve kadınlar kadındır," dedi Agatha sessizce.

"Ne?"

"Hiçbir şey, sevgilim." Onun omzuna hafifçe vurdu. "Bana yeni evimizden biraz daha bahset."

"Çok şık bir adres. Herkes bizi kıskanacak. Basset asla inanmayacak ..."

Ama Agatha dinlemeyi bırakmıştı. Bu onun zaferiydi. Bunu o başarmıştı. Asla övgü almayacaktı ama kendini gördü. Kim olduğunu. Onun değerini. Onun değerini.

Eski yöntemler sona ermişti. Yeni bir dünyaydı.

George

*Kew Sarayı
Kral'ın Özel Komutu 15 Eylül
1761*

"Majesteleri iyi mi?"

George o gün için giyinmeye çalışırken durakladı. Reynolds elinde kahvaltı tepsisiyle kapıda duruyordu.

"Elbette," dedi George, ama aslında düğmelerinden birini iliklemekte zorlanıyordu. "Neden olmayayım ki?"

"Titriyorsunuz, Majesteleri."

"Öyle miyim?" George kollarına baktı. Gerçekten de titriyorlardı.

"Soğuk mu?"

"Öyle değil," dedi Reynolds, "ama her gün muazzam miktarda buz teslim ediliyor."

"Evet. Banyolar ..." İğrenç.

Kabusların malzemesi.

Birinin taşakları için çok

kötü.

George boğazını temizledi. "Eminim yardımcı oluyorlardır."

En azından öyle olduklarını umuyordu. Banyoda geçirdiği zamanın çoğu Monro'nun iri yarı yardımcılarının kafasını suyun altına sokmasından ibaretti. Korkunçtu ama George buna alışmaya başlamıştı. Ve Monro'nun bunun eninde sonunda nöbetlerini durduracağına dair inancına güvenmek zorundaydı.

Başka ne seçeneği vardı ki?

Reynolds'ın ağız hoşnutsuz bir kaşla büzüldü. "Bu yiyeceğe gelince," dedi tepsiyi masaya koyarken, "bunun en alt düzeydeki seyisimize yedirildiğini göreceğimi sanmıyorum. Atlara yedirildiğini bile görmezdim."

"Doktorun yöntemlerini mi sorguluyorsun, Reynolds?" Her zaman ihtiyatlı davranan Reynolds konuşmadı.

"Benim de şüphelerim var," diye itiraf etti George. "Ama denemek zorundayım. Onunla birlikte olmak için tek şansım bu."

"Saygılarımla, Majesteleri . . . Majesteleri. Majesteleri istediğini yapabilir. Majesteleri şu anda onunla birlikte olabilir."

Çok cazipti. Tek düşündüğü buydu. Ama hazır olmadığını biliyordu.

"Bu riski göze alamam," dedi George ona. "Özellikle de ne yapacağı belli olmayan bir kadınla. Çok kaprisli. Geçen gece ona inanabiliyor muydun? Kew'e habersiz mi geldin?" Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. O güzelliğinden, zekâsından çok daha fazlasıydı.

Muhteşemdi.

"O da neredeyse benim kadar deli," diye mırıldandı

George. Reynolds, "Majesteleri," diye sitem etti.

George başıyla onu onayladı. Reynolds'ın kendisinden deli diye söz etmesinden hoşlanmadığını biliyordu. George'un Kral, Reynolds'un da Reynolds olacağı belli olmadan önce, çocukluklarından beri birlikteydiler. Aralarında bir dostluk bağı ve paylaştıkları sırlar vardı.

"Pekâlâ," dedi George. "Başka şekilde ifade edeyim. Böyle bir kadın benim gibi bir erkek için çok tehlikeli."

"Ya da belki mükemmel bir eşleşme."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu, George'u söyleyebileceğinden çok daha fazla memnun etti.

"Sanırım Majesteleri onunla daha fazla zaman geçirene kadar bunu bilemeyiz."

George kaşığını yulaf lapasına daldırdı. Gerçekten de berbattı. Ama sahip olduğu tek şey buydu. "Onunla birlikte olamam," dedi iç çekerek. "Ama belki sen

duydun mu? Şu hizmetçi arkadaşı. Küçük olan. Sana bir şey söyledi mi?"

"Brimsley," dedi Reynolds. "Konuştuk." "Ve?"

Reynolds kelimelerini seçmek için bir an bekledi. "Sanırım o yalnız, Majesteleri."

"Yalnız. Düşünsene. Tüm hayatımı kendime zaman ayırmak için özlem duyarak geçirdim."

Reynolds, "Burada, Kew'de sahip olduğunuz şey bu," diye işaret etti. "Kendi tasarımınız."

"Neredeyse yalnız değilim, Reynolds. İyi doktor ve uşakları her yerde beni izliyor."

"Tekrar ediyorum efendim, bu sizin seçiminiz. Kolayca tersine çevirebileceğiniz bir seçim." George başını salladı. Herkes bunun kolay olduğunu düşünüyor gibiydi.

King, herkese emir verebilmenin hayatı bir şekilde eğlenceli hale getirdiğini düşünüyordu. Ancak mutfığa en sevdiği pudingi yapması için talimat vermek ve her seferinde bunu elde etmek, kişinin tıbbi tedavisini durdurmaktan çok uzaktı.

çünkü biri bunu nahoş buldu.

"Bunu sonuna kadar götürmeliyim," dedi George. "Bu ayrılığı ... Bunu onun için yapıyorum."

Reynolds dilini tuttu ama sadece bir an için. "O daha yeni evlendi, Majesteleri. Bu onun balayı. Kocasını özleyebilir."

George kendi kendine hüzünlü bir gülümsemeye izin verdi. "Sanırım ben de onu özlüyorum."

Reynolds daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama George başını sallayarak bunu engelledi. Reynolds kendini tekrarlıyordu; bu konuşmayı birden fazla kez yapmışlardı. Üstelik Doktor Monroe da gelmişti.

Alışkanlığı olduğu üzere kapıyı çalmadan içeri girdi. "Doktor," dedi George.

Reynolds eğildi, ama çok sığdı.

Monro meşgul görünüyordu. "Majesteleri onun güvenliğinden emin mi?"

"Güvenliğim mi, Doktor?"

"Majestelerinin muhafızları, uşakları, hizmetlileri." Elini öfkeyle havada gezdirdi, sanki Kew'deki her bir adama iftira atabilecekmiş gibi sağa sola savurdu. "Bu üzücü günlerde Kraliyet'in o kadar çok düşmanı var ki, Majesteleri'nin çevresine bir casusun sızdığını düşünmek bile istemezsiniz. Haydutlardan, şarlatanlardan, küçük hırslılardan bahsetmiyorum bile-"

"Doktor," diye araya girdi George, çünkü dürüst olmak gerekirse onu takip etmek imkânsızdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Köpeğim kayıp." Oh.

"Ne kadar korkunç," dedi George dikkatle. "Hangisi?"

"Pomeranian. Daha iki hafta önce satın aldım. Üzerinde herhangi bir deney yapma şansım bile olmadı."

"Yazık," diye mırıldandı George. Reynolds'a bakmadı ve Reynolds'un da ona bakmadığından emindi.

"Gerçekten de." Monroe hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. "Bu sabah laboratuvarıma geldiğimde kafesin kilidinin açık olduğunu ve aptal yaratığın hiçbir yerde bulunmadığını gördüm."

George içini çekti ve neredeyse sempati duyuyormuş gibi görünerek önünü salladı. "Canavar o kadar da aptal olmayabilir. Kucak köpeği ya da kurt, bir hayvan çok geçmeden kafesinden bıkır. Katılıyor musunuz, Doktor?"

Monro ona sertçe baktı. George yüz hatlarını hemen can sıkıntısına dönüştürdü. Ya da boşluğa. İkisi de uygun görünüyordu.

Monro, "Majesteleri gözlemevinde çok fazla zaman geçiriyor," diye karar verdi. "Majestelerinin cildindeki solgunluktan, gözlerinin etrafındaki renkten hoşlanmıyorum. Başka bir krizin yakın olmasından endişe ediyorum."

Reynolds boğazını temizledi. "Majesteleri'nin ... ah ... nöbetleri hiçbir zaman ten rengindeki bir değişiklikle önceden haber verilmemiştir."

Monro yüzünü ona döndü.

"Efendim," diye ekledi

Reynolds.

Monro, "Bir uşaktan tıbbi tavsiye alacak değilim," diye ısırdı ve George'a döndü. "Hedeflerimizi unuttuk. Rutinimizde çok gevşek davrandık. Ama önemli değil, kendimizi düzeltebiliriz. Hemen bir buz banyosu hazırlatacağım, sonra da doğruca sandalyeye."

George sakın bir nefes aldı. Sandalyeden nefret ediyordu. Neredeyse buz banyoları. Ama bunlar gerekliydi. İyi olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Ama Monro kapıya yöneldiğinde, bir uşak elinde bir tabağın üzerinde katlanmış ve mühürlenmiş bir kâğıtla geldi. Monro ona uzandı.

"Bu Reynolds için, Doktor," dedi uşak, tabağı kenara çekerek.

"Okuyabiliyor mu ki?" Monro tükürdü.

"Doktor," dedi George sertçe, "bu tür hakaretler gereksiz."

"Bağışlayın beni, Majesteleri."

George bunu elinin bir hareketiyle onayladıktan sonra dikkatini Reynolds'a çevirdi. Yazışmaları kabul etmesi pek sık rastlanan bir durum değildi ya da kabul ettiyse bile Kral'ın önünde kabul etmesi pek sık rastlanan bir durum değildi.

Reynolds okumayı bitirdiğinde başını kaldırarak, "Buckingham Sarayı'ndan haberler," dedi.

George parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kraliçe sizin, ah" -Monro'ya baktı- "jestinizi kabul etti."

"Oh?" Yani şifreli konuşuyorlardı. George çok eğlenmişti. "Peki o ne düşünüyordu?"

Reynolds tereddüt

etti. George, "Devam

et," dedi.

"Şey, ona deforme olmuş tavşan

dedi." Deforme olmuş-

Ne?

Ve sonra George güldü. Günlerdir gülmediği kadar güldü. Karısını hayal etti. O gülünç köpek yumağını hayal etti. Ve güldü, güldü, güldü.

Sanki güneşin ışığı nihayet yüzüne ulaşmış gibiydi.

"Biliyor musun?" dedi ayağa kalkarken. "Buz banyosu yok. Bugün sandalye yok."

"Majesteleri," dedi Monro sert bir sesle. "Buna izin vermeyeceğiz. Sizin ve benim yapacak çok işimiz var."

"Üzgünüm, Doktor. Bugün çiftliğimde çalışmayı tercih ederim. Temiz hava ve egzersiz tam bana göre."

"*Evlat*," diye gürledi Monro. George'un önüne geçerek yolunu kesmeye çalıştı. "Sana kalmanı emrediyorum."

Ama Monro'nun sesi ilk kez George'u itaat etmeye zorlamadı. Bunun yerine doktora sırtıttı ve ceketini almak için odanın diğer ucuna geçti. "Araba, Reynolds!"

"Memnuniyetle, Majesteleri."

George koridorda adım adım ilerliyor, neredeyse alışılmadık bir hız ve amaçla hareket ediyordu.

"Bütün gün tarlada mı olacaksınız Majesteleri?" diye sordu Reynolds.

"Yağmur yağmadığı sürece."

"Çok iyi. Peki ya akşam yemeği?"

George merdivenlerden aşağı birkaç adım attı ve sonra durakladı. "Bu iyi bir soru."

"Seçenekler var."

"Gerçekten de öyle." George elini bacağına vurdu. Gergin bir enerjiyle doluydu ama bu *kötü bir şey* değildi. Farkında hissediyordu. Bekliyordu.

Umutlu.

"Efendi

m?"

Kararını verdi. "Sanırım karımla yemek yiyeceğim."

"Mükemmel, Majesteleri. Buckingham Sarayını uyaracağım."

"Doğru. Yine de Kraliçe'ye haber *vermeyin*. Her ihtimale karşı ..." George bunu söylemek istemedi.

"Fikrini mi değiştirdin?" Reynolds önerdi.

George rahat bir nefes aldı. "Kesinlikle."

Reynolds gülümsedi. "Değiştirmeyeceksiniz, Majesteleri."

Buckingham House

Yemek Odası

Gecenin ilerleyen

saatlerinde

Bu bir hataydı.

Kolay olmalıydı. O bir kraldı ve burası da onun kalesiydi. Metaforik olarak.

Buckingham Evi sadece bir evdi. Ama onu Charlotte için almıştı. Onun eviydi. Ev halkının oraya şimdiden Kraliçe'nin Evi dediğini duymuştu.

Araya giren oydu.

George buradaki yeni yemek salonuna ilk kez adım atıyordu. Çoğu kraliyet hizmetinde yeni olan hizmetkârlar duvarda sıralanmıştı ve hepsinin ortasında Charlotte'un boş sandalyesi duruyordu.

Yakında gelecekti. Bundan emindi, çünkü onun orada olduğunu bilmiyordu. Hizmetçilere bu haberi ondan saklamaları talimatı verilmişti. Hepsinin bunu romantik bir sürpriz olarak düşündüklerini sanıyordu, oysa gerçek şu ki, onu beklediğini öğrenirse odasında bir tepsi alacağından korkuyordu.

İşler kötü gidebilir.

Venüs geçişi yakında gerçekleşecekti.

Venüs'ün Geçişi, Venüs, Mars, Jüpiter ...

Masanın kenarını kavradı. Şu anda düşünmek istediği şey bu değildi. Bir önemi yoktu. Önemi vardı. Elbette önemliydi. Aslında hayati derecede önemliydi ama şu *anda bir önemi yoktu*.

Neden bunu düşünmemesi gerektiğini. Charlotte'u düşünmesi gerekiyordu. Karısını. Gelinini. O çok güzeldi. Çok güzeldi. Onun için fazla güzeldi.

O bir trolcü, trol değil, belki bir trol, çok güzeldi-

"Majesteleri."

Reynolds'dı. George'un omzuna sakinleştirici bir el koydu. Onu tuttu. George'un solunumu durulana ve şaraptan bir yudum alabilene kadar orada kaldı. "Bu şarabın rengi güzelmiş, Reynolds," dedi George.

"Mutfağa haber vereceğim, Majesteleri."

George yavaşça başını salladı. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapmak *istiyordu*. Yapabiliirdi.

-

O buradaydı. Ama onu henüz görmemişti. Masaya bakmıyordu; onun yerine bakışları havada bir şeye, belki de hiçbir şeye odaklanmış gibiydi.

Kendisi gibi görünmüyordu. Bağlantısız görünüyordu.

Kalbinin çatladığını hissetti. Bu, evlendiği keskin gözlü, sivri dilli kadın değildi.

Ayağa kalktı. "Merhaba, Charlotte."

Kadın olduğu yerde durdu. Mum ışığında bile, sanki kaçışını planlıyormuş gibi gözlerinin bir o yana bir bu yana kaydığını görebiliyordu.

"Merhaba," dedi, belki biraz temkinli bir şekilde. Masaya doğru hareket etmedi. Küçük hizmetçisi arkasında durmuş, manzarayı izliyordu.

George önlerine serilen ziyafeti işaret etti. "Bu akşam yemek için size katılmamanın bir sakıncası var mı?"

"Yemek mi?" diye yankılandı.

Adam cevap vermeye başladı ama kadın

daha bitirmemişti. "Yemek mi?! Sen bir

yemek misin?!"

O zaman kızgındı. Ama en azından bir kez daha kendisi gibi

görünüyordu. "Gerçekten de seninle masanın karşısına oturup bir şeyler paylaşacağımı mı düşünüyorsun?"

yemekten sonra-" Kollarını havaya kaldırdı. "Sen

delisin." George yüzünü buruşturdu. Reynolds bir

adım öne çıktı.

"Tek açıklaması bu olabilir." Kendi kendine konuşuyordu ama her kelime George'un ruhunu delip geçiyordu. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu.

Reynolds'ın sesi alçak ve güven verici bir şekilde, "Majesteleri," dedi.

George zorla başını salladı. Sonra onun gitmekte olduğunu fark etti.

"Charlotte, lütfen.

Gitme."
Dinlemedi.

George onun peşinden koştu, sadece Brimsley'e doğru bir parmağını sallayarak durakladı. "Kal."

Brimsley itaatsizlik edecekmiş gibi görünüyordu ama Reynolds elini onun koluna koydu.

"Charlotte!" George tekrar seslendi. Çok hızlı hareket ediyordu. Böyle bir elbise giyen herkes bunu yapabilmeli. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum! Sadece ... senden uzakta!" "Her nerede değilsen!" diye tükürecek kadar uzun bir süre için arkasını döndü.

"Charlotte," diye yalvardı George. "Charlotte, lütfen. Eğer bana bir şans verirsen-"

Bunun için hiçbir şey yoktu. Kral olmak zorundaydı. "*Charlotte*," diye emretti. "*Hemen yürümeyi bırak*."

Döndü. Ama arkasını dönmedi.

"Benden hoşlanmak için hiçbir nedenin olmadığını farkındayım," dedi George onun arkasından. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok."

"Yok," diye duyduğunu sandı.

Boynunu yana doğru kırdı, bu hareket bir şekilde duygularını dizginlemesine yardımcı oldu. "Bu duygularında haklısın. Seninle evleniyorum ve sonra gözlememimde kayboluyorum ve sonra buraya yemeğe geliyorum sanki ..."

Neymiş gibi? O bile bilmiyordu.

Nefes verdi. "Ama bana sadece bir akşamınızı ayırırsanız. Sana aklımın nerelerde olduğunu göstermeme izin ver. Bu beni affetmeni sağlamayacak ama benden biraz daha az nefret etmeni sağlayabilir."

İç çekti. Adam bunu duymadı ama omuzlarının hafifçe kalkıp inişinde gördü.

"Lütfen," dedi.

Kadın arkasını döndü.

Adam elini uzattı ve mucizelerin mucizesi, kız elini tuttu.

Charlotte

*Kew Sarayı
Gözlemevi Bir
saat sonra*

"Bak. Görüyor musun?"

Charlotte merceğin önündeki pozisyonunu düzeltti. George onu gözlemevine geri getirmişti ve devasa teleskopuyla ona bir şeyler göstermeye çalışıyordu. Ama neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şey arada bir parıldayan ışık kırıntılarından ibaretti.

"Öyle değil," dedi. Ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu yeniden ayarladı. "Şimdi. Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey görmüyorum."

"Peki, konsantre ol."

Gözlerini devirdi. Daha doğrusu bir tanesini yuvarladı. Diğer hâlâ mercekte sabitti. Omuzlarını kıpırdatarak onu rahat bırakmaya çalıştı. "Sen etrafımda dolanıp nefes alıp verirken ve bana konsantre olmamı söylerken konsantre olamıyorum."

Küçük bir nefes verdi. Bu onu rahatsız etti.

"Pekâlâ." Elini onun önüne uzattı. "Sadece odağı biraz çevirmeme izin ver."

"Sadece geri çekilip bana izin verir misin-

"Nefesi kesildi.

"Aman Tanrım," diye haykırdı. "O da ne?" "Bu Venüs," dedi George hissedilir bir gururla.

"Venüs. *Venüs*." Charlotte başını bir an için geriye çekti. George son derece memnun ve belki de biraz gururlu görünüyordu. Charlotte kendi yüzünde dolaşan duyguların genişliğini hayal bile edemiyordu. Belki de şaşkınlık? Huşu mu?

Göz merceğine geri döndü. "Venüs gezegeni. Venüs gezegenine bakıyorum.

Venüs mü?"

"Öylesin. Ben-"

"Gezegen," diye açıkladı, tekrar ona bakarak.

"Evet, gezegen." Adam ona eğlenen bir gülümseme verdi; kızın sevincinden etkilendiği belliydi.

"Gezegen," dedi tekrar. "Bir *gezegene* bakıyorum. Elbette ben-" Sonuçlarını düşünmek için duraklamak zorunda kaldı. "Bunun mucizesi. Birisi bunu icat etti" -teleskopu gösterdi- "ve binlerce mil ötesini görmemizi sağlayabiliyor"

"Milyonlarca," dedi George.

"Milyonlar mı?"

Sırıttı.

Bir süre öylece durdu, gözlerini kırptırdı. "Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum

Böyle bir mesafeyi düşünemiyorum bile. Buradan Mecklenburg-Strelitz'e ne kadar var, beş yüz mil mi?"

"Yaklaşık. Belki biraz daha fazla." "Bu-"

Sırıttı. Şapelin bahçesinde ona verdiği aynı etkilenmemiş sırtışı. Sadece George olduğu zaman. "Ne?"

"Aritmetik yapmaya çalışıyorum. Bir milyon mil . . . Sanırım . . . Beş yüz milden iki milyon kat daha fazla. Doğru mu?"

Başını salladı. "Ve Venüs bir milyon milden çok daha uzakta."

"*Tanrım*."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Olağanüstü. *Harika*." Şaşkınlık içinde başını salladı. "İngilizce'de bu görevi yerine getirebilecek tek bir kelime bile bilmiyorum."

"Belki de bir tane uydurmanız gerekecek," dedi. "Hatırlarsanız, Kraliçe olarak bu sizin hakkınız."

Güldü. Buna inanamıyordu. Bu adama çok kızmıştı. Hâlâ da öyleydi; adam bu kadar kolay paçayı kurtaramazdı. Ama yine de onu güldürmeyi başarmıştı.

"Bilim insanlarının bundan sonra neler icat edebileceğini hayal bile edemiyorum" dedi.

"Bu her gün düşündüğüm bir şey," dedi ciddiyetle. "Ya Ay'a gidebilseydik?"

"Saçmalama," diye alay etti Charlotte.

"Ya vücudumuzu kesip açmadan içini görebilseydik?" "Bu çok iğrenç."

"Ama ya yapabilseydik?"

Charlotte tiksintiyle ürperdi. "Venüs'ü düşünmeyi tercih ederim."

"Mükemmel seçim." George'un yüzü heyecanla parlıyordu. Gerçekte, onun

Tüm vücudu. Neredeyse elektriklenmiş, içten içe yanıyor gibiydi. Charlotte, tutkunun bir insana yaptığı şeyin bu olduğunu fark etti. Bir şeyi bu kadar derinden önemseyen birini bulmak ender rastlanan bir şeydi. Müzik hakkında böyle hissettiğini sanıyordu ama George'u görünce ...

Açıkça bir amatördü.

"Üzerinde çalışıyordum," dedi ona. Bir yığın çizelgeyi karıştırıp bir tanesini çıkardı ve heyecanla noktalı bir çizgiyi işaret etti. "Nadir görülen bir olay yaklaşıyor. Birkaç yıl uzakta ama bilim insanlarının hazırlanması zaman alacak.

Venüs belirli bir kavis çizecek ve bize çok hassas ölçümler yapmamız için tek bir an verecek. Ve bu sayede Dünya'nın Güneş'e olan uzaklığını öğrenebileceğiz."

"Bu inanılmaz," dedi.

Işıl ışıl parlıyordu. "Venüs'ün geçişi deniyor. Tam bir gösteri olacak."

"Ve bundan" -Charlotte parmağını kaldırdı, sanki Venüs'ü kastettiği anlaşılabilir gibi- "tamamen farklı iki gök cismi arasındaki mesafeleri hesaplayabilir misin?"

"Fikir bu." "Bana

öğretebilir misin?"

"Şey, ben-" George kelimelerinde tökezledi. Belli ki kız onu şaşırtmıştı. "Neden olmasın anlamıyorum. Matematik okudunuz mu?"

Charlotte biraz sinirlenerek, "Bu tür bir hesaplama için gerekli olduğunu düşündüğüm türden değil," dedi. "Bir kız ve bir erkek çocuk için uygun olduğu düşünülen eğitim arasında uçurum var."

Omuz silkti. "Eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsan, öğrenmelisin."

Charlotte gülümsememeye çalıştı. Böyle anlarda ona aşık olmamak çok zordu.

Teleskoba geri döndü ve Venüs'ün yerini belirlemek için bir an ayırdı. Gece gökyüzünde parlak ve ışıltı ışıltı, her yıldızı gölgede bırakıyordu. "Bu

Çok güzel, George," diye
mırıldandı. "Öyle."

Ve sesi memnun geliyordu.

Ona bakmak için geri çekildi. "Yaptığın şey bu muydu? Bunca zamandır?"

Başını salladı. "Göklerle ilgili bir şey var. İçinde yaşadığımız ve bana bu kadar güç ve ilgi gösterilen bu dünyada, evrendeki küçük bir noktanın üzerindeki bir toz parçası olduğumu hatırlamak iyi geliyor." Çocuksu bir şekilde gülümsedi. "İnsanın alçakgönüllü olmasını sağlıyor."

Elleri uzanmak için kaşınıyordu. Ama yapamadı. Henüz yapamadı. Ona tam olarak güvenmiyordu.

"Kral olmak bir tehlikedir," diye devam etti. "Benim dünyam benim etrafımda dönüyor. Bu beni bencilleştirdi." Gözlerini kısa bir süreliğine kaçırdı, sonra tekrar onunkilere çevirdi. "Düğün geceni mahvetmemin ne kadar acı verici ve zalimce olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O gece senin de düğün gecendi," diye hatırlattı ona.

"Çok özür dilerim."

"Evet, şey." Yutkundu. "Seni affetmiyorum. Henüz."

"Henüz." Sesinde bir gülümseme vardı. "Henüz iyidir. Henüz umuttur."

"Belki de," diye izin verdi Charlotte.

"Biliyor musun," dedi George, ona doğru küçük bir adım atarak, "bu neredeyse bir düğün gecesi sayılmaz."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Aslında gece kısmını yaşamadık."

Charlotte, Leydi Danbury ile yaptığı konuşmayı hatırladı. Agatha'nın Uyarılar onu evlilik görevleri için biraz daha az istekli hale getirmişti. Ama aynı zamanda bunun yapılması gerektiğini de anlamıştı. Birleşme. O olmadan, gerçek bir kraliçe olamazdı.

"Baştan başlayabiliriz," diye önerdi George. "Tekrar denemek mi?"

"Bu makul bir fikir gibi görünüyor," dedi Charlotte. İlgisiz görünmek için eteğindeki hayali tozu fırçaladı. "Evleneli bir haftadan fazla oldu."

"Evet," dedi George usulca. "Ve seni sadece bir kez öptüm."

"Düğünümüzde."

"Bunu tekrar yapmak için can atıyordum." Gözleri onunkilerle buluştu. "Öyle mi?"

"Her dakika" -yaklaştı- "her gün."

"Neden?"

"Neden?" diye

yineledi. Kadın başını

salladı.

"Çünkü sen varsın," dedi, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Seni gördüm, seninle tanıştım ve seninle konuştum. Büyülendim. Seni tekrar öpmek istediğim için zor nefes alıyorum."

Charlotte bir şekilde uzayda asılı kaldığı gibi garip bir hisse kapıldı. Etrafındaki hava biraz katılaşmıştı ve onu yukarıda tutuyor, nefesi vücudunda gıdıklanırken onu sabit tutuyordu.

"Bana izin verecek misin?" George fısıldadı.

Başını salladı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu, sadece ona dokunmazsa ölebileceğini düşünüyordu.

Ama yine de garipti. Ve komikti, neredeyse. Adam gülümsedi ve kadın onun da kendisi kadar gergin olduğunu fark etti.

Bu yüzden gülümsedi. Çünkü elinde değildi.

Ve sonra adamın eli yanağına dokundu.

"Charlotte," diye fısıldadı.

"George."

Dudakları onunkilerle buluştu. "Her zaman."

Adamın eli Charlotte'un sırtına uzandı ve onu kendine doğru çekti. Charlotte daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın durmamıştı. Adamın sıcaklığı, kontrol altında tuttuğu gücü Charlotte'un nefesini kesmişti.

Yumuşak ve gevrek saçlarına dokundu ve adam küçük bir sevinç sesi çıkardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu utangaçça.

"Hem de çok. Hoşuma gitmeyecek hiçbir şey yapamayacağınızı söyleyebilirim."

Elini onun göğsüne koydu.

"Bu hoşuma gitti," dedi.

Cesaretleterek -ve eğlenerek- uzandı ve kulak memesini cimcikledi. "O da var."

"Fikirlerim tükendi," diye itiraf etti.

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bende çok var."

"Senin var mı?"

"Mmm-hmm." Dudakları bir kez daha onunkilere yaklaştı ve bu kez ağzı daha talepkârdı. "Örneğin bu."

Ondan sonra, başka söz yoktu. George onu, yıldızlardan bahsederken sesinde duyduğu tutkuyla öptü. Onu sanki en nadide mücevhermiş gibi öptü, değerli ve yine de yok edilemez.

Tapıldığını hissetti.

Tapılmış.

O, bir kez daha, Sadece George'du.

Ama kilisenin bahçesinde sadece George vardı. Ve değişmişti. Temkinli bir şekilde geri adım attı. Eli, sadece parmakları birbirine değene kadar adamın kolunda gezindi. Bu öpücüğün ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyordu.

"Bu eve döneceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Buckingham Evi'ne mi?"

"Evet," dedi. "Eve, Buckingham Evi'ne geliyorum." "Bu gece mi?"

Başıyla onayladı. "Arabanıza dönün ve geri dönün. Ben hemen geliyorum."

"Birlikte seyahat etmeyebilir miyiz? Düğünden hemen sonra yapmıştık."

Ona o mahcup omuz silkmelerinden birini yaptı. "Korkarım ki veraseti korumaya yönelik kurallar. Düğünden hemen sonra, bir sonraki kralı taşıma ihtimaliniz yoktu."

"Artık böyle bir ihtimal yok."

"Bunu bilmiyorlar." George onu tekrar öptü, dudakları şefkatli bir söz veriyordu. "Ve bu geceden sonra, olacak."

*Buckingham Evi
Kral'ın Yatak Odası O
gecenin ilerleyen
saatlerinde*

Düğünden bu yana geçen süre içinde Charlotte, George'un yatak odasına göz atmaya izin vermemişti.

Bu hiç de kolay olmamıştı. Odası onunkinin yanındaydı ve aslında ikisi bir dizi küçük oturma odasıyla birbirine bağlıydı. Merak ediyordu. Ve belki de biraz kinci. Charlotte birçok gece üstünü başını yırtıp onun süitine gitmek ve bir şeyleri kırmak istemişti. Bazen onun için önemliymiş gibi görünen bir şeyi kırmak istiyordu. Bazen de Küçük bir şey kırmak istedi, kimsenin hemen fark etmeyeceği bir şey. İltihaplanabilirdi.

Tıpkı iltihaplanmış gibi.

Ama o direndi.

Tuhaf bir varoluştı, yeni hayatı. Dünyadaki en güçlü ulusun kraliçesiydi. Eğer bir şeyi kırmak isteseydi, ortalık hemen temizlenirdi ve sonra hizmetkârlar muhtemelen bunun için onu alkışlamaları gerektiğini düşünürlerdi.

Çok iyi, Majesteleri. Yıkım yetenekleriniz kıyas kabul etmez.

Bunu hayal edebiliyordu. Kolayca. Hizmetçilerden ve uşaklardan oluşan küçük bir ordu, hayatlarını biraz daha çekilmez hale getirdiği için onu övüyordu.

Yani hayır, George'un yatak odasına girip bir şeyleri kırmayacaktı. Elinde kalan tek şey saygınlığıydı. Ya da en azından bunu kontrol edebiliyordu. Dik başlı olabilirdi. Hatta kaprisli bile olabilirdi. Ama bir canavar olmayı reddediyordu.

Ama şimdi her şey farklıydı. George'u ayrı yaşama kararını yeniden gözden geçirmeye iten şeyin ne olduğundan emin değildi ama bunu sorgulamamaya karar vermişti. Yaraları deşerek kazanılacak bir şey yoktu. Yeni bir başlangıç yapma şansları varken olmazdı.

Ve ondan hoşlandı.

Ondan *çok* hoşlanıyordu.

İşte buradaydı, onun yatak odasının eşiğinde. Kendisininkiyle aynı büyüklükteydi ama her dekorasyon, her mobilya parçası Bir kralın varlığı. Geçmiş kralların ve prenslerin resimleri. Görkemli, peluş halılar. Yatağının başlığı, krallara layık kırmızı, altınla taçlandırılmış.

Gergindi ama aynı zamanda heyecanlıydı. Ve hazırды. Bu gece bir eş olacaktı.

Bir kraliçe.

Siyah sabahlığıyla şöminenin yanında duruyordu, elinde bir bardak bir şey vardı. Kadının içeri girdiğini duyunca bardağı yere bıraktı.

"Charlotte."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "George."

Ona doğru yürüdü. Kadın hareket etmedi. Tam olarak korkmuyordu, ama midesindeki *kelebekler Schuhplattler* dansı yapıyordu. Bu şeyler onunla yapması gerekenler onun için yeniydi. Yetkin olmaktan daha azını yapmaktan hiç hoşlanmamıştı. Kendini aptal ya da öğrenmemiş hissetmekten *nefret* ederdi.

Tam önünde durdu, sonra uzanıp elini tuttu. "Nefes kesicisin."

Charlotte geceliğini işaret etti. "Çok güzel ama binlerce küçük düğmesi var. Birden hizmetçilerimin yanlış düğme yaptıklarından endişelenmeye başladım. seçim."

George'un gülümsemesi hınzır bir vaatle doluydu. "Düğmeler konusunda çok iyiyimdir."

Parmakları sözlerini yerine getirerek her bir düğmeyi saten ilmeğinden çevikçe kurtardı. Tüm bu süre boyunca ona yakın durdu, alnı neredeyse onunkine değiyordu, nefesinin sıcaklığı dudaklarında dolaşıyordu.

Onun için yanıp tutuşuyordu.

"Bunun hayalini kurmuştum," diye fısıldadı. "Sanırım ... belki ... Ben de gördüm."

Gözleri parladı ve iri ellerinden biri kadının kalçasına yerleşti. "Bunun beni ne kadar memnun ettiğini bilemezsin."

"Beni öpmen hoşuma gitti," dedi utangaç bir sesle.

Sırıttı, çocuksu bir yarı gülümsemeydi ve kadının içini titretti. "Buna sevindim."

Sonra aralarındaki boşluk kayboldu ve adam onu tekrar öpmeye başladı. Ağız sıcak ve açtı ve kız ona karşı inlediğinde, dili içeri kaydı ve kızını süpürdü.

Muhteşemdi ve daha fazlasını istiyordu ama adam geri çekildi.

"Charlotte," diye sordu, "düğün gecesine ne olur biliyor musun?"

"Ah, evet," dedi, bildiği bir şey hakkında konuşuyor olmanın rahatlığıyla. "Her şeyi biliyorum. Çizimleri gördüm ve neler olacağına dair ayrıntılı bir açıklama aldım."

"Şey." Şaşırmış görünüyordu. Daha doğrusu. "Bunu bilmek güzel."

"I-" Dudağını ısırды. İstekte bulunmak uygun muydu? İzni var mıydı?

"Ne oldu?" diye sordu.

İsteklerini açıklayarak kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verdi.

"Kafamın tekrar tekrar duvara çarptığı kısımdan hoşlanmıyorum. Bundan kaçınmanın bir yolu var mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana *kim* talimat verdi?"

"Önemli değil," dedi Charlotte. Agatha deneyimlerini gizlilik içinde paylaşmıştı ve kimliğini açıklamak sadakatsizlik gibi görünüyordu. "Sadece şu-"

"Evet," diye araya girdi George. "Bundan kaçınmanın bir yolu var." "Emin misin? Çünkü bu şekilde yapılması gerekiyorsa ..." "Öyle değil." Dudağını ısırды. "Söz veriyorum."

Gözleri kısıldı. "Gülmemeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır!" dedi, gerekli olduğunu düşündüğünden biraz daha fazla enerjiyle.

"Öylesin."

"Değilim."

"Yalan söylüyorsun."

"Sadece birazcık," diye itiraf etti.

"Biliyordum." Onun omzuna hafifçe vurdu. "Bu neden bu kadar komik?"

"I . . ." Nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi.

"Söyle bana," diye ısrar etti.

"Sadece nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Şey-" Kaşlarını çatı ama sadece ağzının bir tarafıyla. Bu biraz sevimliydi. "Sanırım kafanı tekrar tekrar duvara çarptırmanın bir yolunu bulabilirim," diye devam etti, "ama neden bunu yapmak isteyeceğimi hayal bile edemiyorum."

"Bu büyük bir rahatlama."

"Charlotte," dedi elini tutarak, "sana ne söylendi bilmiyorum ama bu - düğün gecemiz- acı verici olmak zorunda değil. En azından en başından sonra. Tuhaf olabilir, hatta muhtemelen tuhaf olacak, ama umarım sana zevk verir."

Charlotte gözlerini kırıştırdı. Bu Agatha'nın ona söylediği her şeyle çelişiyordu. George onun elini dudaklarına götürdü.

"Denememe izin verecek misin?" "Denemek için ..."

Parmakları binlerce küçük düğmeye geri döndü. "Sana zevk vermek için."

Adamın sözleri kadının teninde bir ürperti dalgası yarattı. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Birkaç düğme daha açtı, sonra dudaklarını az önce ortaya çıkardığı deri parçasına değdirdi. "Gel," diye mırıldandı ve elini tutup onu yatağına götürdü.

Örtüler çoktan geriye itilmişti ve Charlotte ipek çarşaflara yaslanmıştı. George sabahlığının omuzlarından düşmesine izin verdi. Charlotte başka tarafa baktı. Bunu yapmak istememişti ama onun tam o anda soyunmasını beklemiyordu.

"Korkma," dedi, onun yanına tırmanarak.

"Korkmuyorum."

Kendini yan tarafına yasladı. "Güzel," dedi ve saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. Bir an için sadece ona baktı.

"Ne?" diye sordu, onun dikkatle incelemesinden utanarak.

"Çok güzelsin," dedi. "Benim olduğuna inanamıyorum."

Zevkten kızardığını hissetti. İltifatlara alışık değildi ama ondan gelince farklı hissetti. Bu sadece bir iltifat değildi. Çok daha fazlasıydı.

Sonunda bakmak yetmedi. George uzandı ve onu kendine çekti. Ellerinden biri geceliğinin altından kayarak bacağına uzunluğu boyunca ilerledi. Kalçasının etrafında hafifçe kıvrılana kadar daha da yukarıya.

Nefesi kesildi. Adam ona dokunduğunda, bunu içinde hissetti. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama yavaş yavaş anlamın ötesine geçiyordu. Adam yavaşça elbiseyi tamamen çıkardı ve kadın onun yanında çırılçıplak kaldı.

"Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var," dedi.

Yukarı baktı, sorusu gözlerindeydi. Adamın eli kızın etrafına uzandı ve sonra her ikisini de kızın üzerinde durana kadar döndürdü, karanlık gözleri kızınkilerle buluştu.

"Her iki taraf için de geçerli," dedi. "Ben seninim."

Onu kontrolsüz bir tutkuyla, kendisini en paha biçilmez hazine gibi hissettiren bir açlıkla öptü.

Bu Agatha'nın söylediği gibi *değildi*. Bu muhteşemdi.

Adam kadının bacaklarının arasına yerleşti ve kadın onu açıklığında hissetti. "Umarım bu acıtmaz," dedi, "ama acırsa da çok uzun sürmez."

Başını salladı. "Sana güveniyorum."

İleri doğru itti. Yavaşça. Sonra tekrar hareket etmeden önce biraz geri çekildi. "Bu iyi mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Çok garip ama... evet."

Tekrar hareket etti ve çok garipti ama acı çekiyor gibi görünüyordu.

"İyi *misin*?" diye sordu biraz endişeyle. "Oldukça," dedi ama dişlerini sıkıyordu.

"Görünüyorsun-"

"Şşt ..." diye yalvardı. "Çok çabalıyorum."

"Ne yapmak için?"

Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Ama bu, insanın olup bitenlere tam olarak inanmadığı zamanlarda yaptığı türden bir gülümsemeydi.

"George!"

"Deniyorum Charlotte," diye mırıldandı. "Ne yapmaya?"

"Yavaşça gitmek için. Sana acı çektirmek istemiyorum."

Oh. Bunu düşündü. "Daha hızlı hareket etmek ister misin?"

"*Tanrım*, evet."

Charlotte onun sesindeki çaresizlikten hoşlandığını hissetmekten kendini alamadı.

Bu onu cüretkâr yapıyordu. "Belki de yapmalısın," dedi.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ama yakında."

Eli vücutlarının arasında gezindi. "Bundan hoşlanacaksın," dedi.

"Umarım."

Nefes nefese kaldı. Parmakları etinin üzerinde nazikçe daireler çiziyordu. Bu onu sıcak hissettirdi ve bunu tüm vücudunda hissetti.

Düşünemiyordu

Başka hiçbir şey düşünmüyordu, sadece onun hınzır parmakları vardı ve sonra, o daha ne olduğunu anlamadan, adam tamamen içine oturmuştu.

"Charlotte," dedi.

"George." Bir kelimeye gülümsemenin mümkün olduğunu bilmiyordu ama öyle yaptı.

"İşte buradayım."

"Buyurun."

Ve onun içinde hareket etmeye başladığında, hareketleri daha çılgınca ve kontrolsüz hale geldiğinde, tek düşüncesi buydu.

İşte oradaydılar.

Birlikte.

Ertesi sabah

Charlotte uyandığında George'un yatağında yalnızdı. Bu onu rahatsız etmemişti; belki de George erken kalkıyordu.

Birbirleri hakkında hâlâ öğrenecekleri çok şey vardı.

Geceliğini giydi ve bağlantı odalarından geçerek kendi yatak odasına doğru ilerledi. Sabah abdesti için bir leğen çoktan hazırlanmıştı ve yüzüne su çarptıktan sonra her gün onu giydiren hizmetçi grubunu çağırdı. Ama ilk kez, bu bir angarya gibi gelmiyordu. Mutluluktan başka bir şey hissetmiyordu. Önündeki gün için zevk ve beklentiden başka bir şey yoktu.

Koridora adım attığında Brimsley her zamanki gibi onu bekliyordu. Kolları kıpır kıpır tüylerle doluydu.

"Pom Pom!" Charlotte haykırdı.

Brimsley onun köpeğini gördüğünde heyecanının belirgin bir şekilde artmasını merak ettiyse de bunu dile getirmedi. "Majesteleri," dedi Pomeranian'ı onun kollarına bırakırken.

"Ne kadar güzel bir sabah, değil mi?" Charlotte söyledi.

Gökyüzünün gri ve çiseleyen yağmurlu olduğunu gösteren bir pencerenin önünden geçtiler.

Brimsley, "Burası pastoral bir ihtişamın resmi," dedi. Bu yalanı ısıltılı bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Kralı gördünüz mü?" diye sordu. "Eğer gezmeye ya da yürüyüşe çıktıysa, kahvaltayı onun için hazırlayalım. Birlikte yememizi isterim."

"Dışarı çıktığını sanmıyorum, Majesteleri. Sanırım bir ziyaretçisi var."

"Bir ziyaretçi mi?"

"Annesi," diye onayladı Brimsley.

"Ah." Charlotte aslında Augusta'yla konuşmak istemiyordu ama kocasını tekrar görmek için sabırsızlanıyordu, onu çıkarmak için konuşmalarını kesmeye razı olacak kadar sabırsızlanıyordu. Brimsley'ye döndü. "Oturma odasındalar mı?"

"Evet, Majesteleri."

Charlotte o yöne doğru ilerledi (Brimsley beş adım gerisindeydi, *doğal olarak*) ama varlığını belli etmeden önce durdu. Augusta'nın sesi çok keskindi. Her zamankinden daha da keskindi.

Augusta, "Bana bu soruyu sordurmayın," dedi.

Charlotte elini sallayarak Brimsley'i susturdu ve sonra geri çekildi. Görülmek istemiyordu.

"Sana sordurmuyorum," dedi George. "Bu seni ilgilendirmez. Bu benim evliliğim."

Charlotte'un kulak misafiri olmakla ilgili endişeleri anında buharlaştı. *Onun* hakkında konuşuyorlardı. Elbette dinlemeye hakkı vardı.

Augusta o korkunç aksanıyla, "Evliliğiniz Saray'ı ilgilendirir," dedi. "Evliliğiniz Parlamento'nun işi. Evliliğiniz bu ülkenin işi."

"Anne-"

"Bu iş yanlış gidemez," diye araya girdi. "Onunla düzgün bir şekilde yatıp yatmadığını bilmem gerekiyor."

Charlotte'un eli ağzına gitti.

Augusta, "Krallığın kaderinin sizin omuzlarınızda olduğunu hatırlatmama gerek yok," dedi.

"Başım, sanırım," diye mırıldandı George.

Charlotte onun bu esprisinden memnun olmuş bir şekilde gülümsedi.

"Aptallık etme," diye tersledi Augusta. "Şimdi söyle bana. Gerekeni yaptın mı?"

"Bana Kraliyet için evlenmem gerektiğini söylemiştin," dedi George, sesinde sabırsızlık vardı. "Söyledim. Kraliyet'in işini kolaylaştırmak için onu etkilememi söyledin. Elimden geleni yaptım. Beni *tanımasına* izin veremeyeceğimi söyledin.

çünkü Kraliyet'in sırlarını korumak zorundayım. Ben korumadım."

Charlotte donakaldı. Kendisini tanımasına izin vermemiş miydi? *Bu ne anlama geliyordu?* Hâlâ beş adım ötede duran Brimsley'ye baktı. Bunu duyuyor muydu?

Ama George'un konuşması bitmemişti. Konuşmasına devam ederken sesi yükseldi. "Onunla yatmamı söylemiştin. Ben de öyle yaptım. Anlıyorum. İlk nefesimden beri büyük bir ulusun mutluluğu ya da sefaleti için doğduğumu ve bu nedenle çoğu zaman tutkularıma aykırı davranmak zorunda olduğumu çok iyi biliyorum."

Charlotte daha fazla bir şey duymak istemiyordu ama hareket de edemiyordu.

İçinde bir şeyler ölmeye başladı.

Hayır, ölüm değildi. Çürümeydi. Bu berbat his yakın zamanda geçmeyecekti. Sadece daha da kötüleşecekti, yavaş yavaş, santim santim çürüyecekti.

"Ben görevin resmiyim," dedi George ve şimdi sesi alaycılıkla ekşimişti. "Kraliyet içimde bir bıçak gibi saplı duruyor. Bunu bana açıklamana gerek yok anne. *O benim.*"

Charlotte bir adım geri attı. Sonra bir adım daha. Sonra tamamen arkasını döndü.

Brimsley dikkatli bir ifadeyle onu izliyordu. Onun yanından geçip yemek odasına doğru yürüdü.

George ve annesinin duyamayacağından emin olduktan sonra, "Şimdi kahvaltımı yapacağım," dedi. "Sabah kahvaltısını beklemeye gerek yok. Kral."

George

*Buckingham Evi
Ana Oturma Odası 16
Eylül 1761*

Evlilik. Evlilik saray işiydi. Parlamento işi. Parlamento, Lordlar Kamarası, Lord, Lord, Lord Bute, Lord Bute değil, yeni lordlar, o kadar çok yeni lord vardı ki ...

George gözlerini sıkıca kapattı. Aklı yine yarışıyordu. Bunun olmaması gerekiyordu. Bugün değil, hayatının en güzel sabahı değil.

Sabah, sabah. Sabah güneşi, güneşin sıcaklığı, güneş bir yıldızdı. Kanıtlanmadı, kanıtlanmadı.

Charlotte. Charlotte'u düşün. Yüzünü, gülümsemesini. Bir nefes aldı.

Kendini yönet.

Annesi o sabah *neden* aramaya gelmişti? O kadar mutluydu ki. Kendindeydi.

Annesi çok talepkârdı, güzel bir şeyi soğuk bir göreve dönüştürmeye çok kararlıydı. Sesi deliciydi ve o sadece ondan kurtulmak istemişti.

Onun gitmesi için her şeyi söyleyebilirdi.

Tek istediği bu bir gündü. Sadece bir gün erkek gibi hissetmek. Sadece bir erkek.

Sadece George.

Arkasında bir boğaz temizlendi. Reynolds.

"O gitti mi?" George sordu.

Sadece George, sadece George.

O sadece George'du. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Kendini yönet.

"Anneniz gitti, Majesteleri. Ben kendim gördüm."

George, sırtı hâlâ Reynolds'a dönük olmasına rağmen başını salladı.

Kendini dik tuttu. Kontrolü elinde tutması gerekiyordu. "Ya Charlotte?"

"Kraliçe yemek salonunda kahvaltıda. Eğer ona katılmak isterseniz ..."

Reynolds'ın sesi kesildi. George ellerine baktı. Titriyorlardı. Fazla değil.

Ama yeterli.

Sadece George. Sadece George.

Charlotte yemek odasında idi. Onu göremezdi. Düşerse, kontrolünü kaybederse ...

Dizleri büküldü ve yere yuvarlanmadan önce en yakındaki sandalyenin koluna tutundu. Reynolds hemen yanına koşarak onu minderli koltuğa yatırdı.

"Majesteleri," dedi Reynolds. George'un bileğini tuttu ve nabzını yokladı. "Kalbiniz hızla atıyor."

"Biliyorum."

"Doktor çağırayım mı?" Reynolds sordu.

"Hayır." Monro'nun yüzüne bakamazdı. Bu sabah olmazdı. O kadar mutluymıştı. "Ben iyiyim. Ona ihtiyacım yok."

Ama titriyordu. Tüm vücudu titriyordu. Ve eğer Charlotte onu görseydi . .

"Evet. Evet. Onu buraya getirin." Daha iyi olması gerekiyordu. Böyle olamazdı. Artık olamazdı.

Yalvaran gözlerle Reynolds'a baktı. "Charlotte. . ."

Reynolds ona tek ve emin bir baş selamı verdi. "Bundan asla haberi olmayacak."

Buckingham House

The Cellar

On beş dakika sonra

Doktor Monro'nun laboratuvarını Buckingham'ın alt katlarına taşımasına karar verilmişti. Ama sadece kısmen. Ne tüm hayvanat bahçesini ne de grotesk demir sandalyeyi taşıyamazdı. Bazı şeyler çok basitti

dolu bir evde sergilenmesi garip. Kilerin en uzak köşesinde bile.

Sadece birkaç kişi derme çatma laboratuvarından haberdardı ve aralarında Buckingham House personelinden sadece Reynolds doktorun gerçek kimliğini ve ikamet nedenini biliyordu. Kral'ın sinirsel bir rahatsızlık nedeniyle tedavi gördüğü bir türlü ortaya çıkmıyordu.

Parlamento kaos içinde patlak verecekti. Britanyalılar kraliyete olan inançlarını kaybedeceklerdi.

Bir de Charlotte vardı. George onun nöbetlerinden birine tanık olursa buna dayanamazdı. Hayatında tek bir şeyin saf olmasını istiyordu. Pozisyonu, görevleri tarafından lekelenmemiş.

Deliliğiyle.

Her şey plana uygun giderse, Doktor Monro onu iyileştirecekti. George yeniden bir bütün olacaktı, olmak istediği gibi bir insan. Bir kadının kocası. Charlotte'un hak ettiği gibi.

Mahzene inerlerken George Reynolds'a, "Hemen başlamak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Hevesli misiniz, efendim?" Reynolds açıkça kuşkuluydu.

George kendi kendine alaycı bir gülümsemeye izin verdi. "Sonuçlar için hevesli," diye açıkladı. Tedavi için hevesli değildi. Ama Monro şu ana kadar başarıya ulaşan tek doktordu. Düğün günü George'u gerçeğe döndürmeyi başarmıştı. Yüzüne bir tokat atması gerekmişti ama George sakinleşmişti. Koşuşturan düşünceleri dizginlenmişti ve kilisenin bahçesinde Charlotte'la karşılaştığında, onunla sohbet edebilecek kadar kendine gelmişti. Hatta onunla flört bile edebilmişti.

İlk konuşmaları büyüleyiciydi ve Doktor Monro olmasaydı bu mümkün olmazdı.

Bu yüzden doktorun tüm şüphelerine hak vermeye hazırды.

George mahzene indikten bir saat kadar sonra doktor, yanında iki iri yarı asistanıyla geldi. George onları görünce neredeyse irkilecekti. Reynolds açıkça düşmanca davrandı.

"Bunu tahmin etmiştim," dedi Monro selamlayarak. George, "Kriz geçirmedim," diye belirtti.

Monro ona açıkça "*O zaman ben neden buradayım?*" diyen bir bakış attı.

"Birinin yaklaştığını hissettim," dedi George. Sonra düzeltti: "Birinin gelme olasılığını hissettim."

"Açıkla."

George ona annesiyle yaptığı konuşmadan bahsetti, annesinin nasıl sürekli zorladığını ve sanki güzel bir şeyi angarya haline getiriyormuş gibi hissettiğini anlattı.

"Güzelliği hak etmiyorsun," dedi Monro.

George buna ne diyeceğini bilemedi. "Sen sadece bir erkeksin. Özel değilsin." "Ben özel değilim," diye tekrarladı George.

"Hiç kimseden daha iyi olmadığınızı anlamalısınız."

"Anlıyorum."

"Sana inanmıyorum," diye tükürdü Monro.

"Doktor!" Reynolds araya girdi. "Onun sözünden şüphe edemezsiniz. O bir Kral."

"*O bir hiç!*" Monro ellerini masaya vurdu. "O sadece bir insan, senden ya da benden daha büyük değil. Hatta" -odada bir yırtıcı gibi dolaşarak adım atmaya başladı- "senden ya da benden daha küçük."

Reynolds dişlerini birbirine geçirdi.

"O çok daha az," diye devam etti Monro, "ve yeniden inşa edilebilmesi için önce sifıra indirilmesi gerekiyor." Doğrudan George'a baktı.

"Laboratuvarımdayken sana *çocuk diye hitap edeceğim*."

Reynolds dehşet içinde George'a döndü. "Majesteleri," diye yalvardı. "Yapamazsınız-"

"Sözümü kesme!" Monro ağzından tükürükler saçarak bağırdı. "İ onun üzerinde tam yetkiye sahip. Harcadığınız her an onun iyileşmesini tehdit ediyor."

"Denemesine izin vermeliyiz," dedi George Reynolds'a.

"Efendim, sanmıyorum-"

"Bir keresinde bana yardım etmişti," dedi George. "Düğünden önce. Bana tekrar yardım edebileceğine inanmalıyım."

Reynolds geri çekildi ama bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi. Monro ise gülümseyerek, "Anladığım kadarıyla gizlilik içinde çalışmamız gerekiyor," dedi.

George başıyla onayladı.

Monro yardımcılarına işaret etti. "O zaman benim işlerimi yapamazlar. Eğer resmi olarak var değillerse."

Reynolds'a baktı.

"*Hayır*," dedi Reynolds. Ancak bu bir reddetme değil, bir inançsızlık ifadesiydi.

"Lütfen," dedi George. "Denemem gerek."

Reynolds bunu ürpererek ve başını sallayarak onayladı.

Monro ona zaferle baktı, sonra başını George'a çevirdi. "Çocuğun bir buz banyosuna ihtiyacı var."

Reynolds George'a döndü, o da başıyla onayladı. Ancak o zaman yola çıktı.

Monro asistanlarına arkasında beklemelerini söyledi, sonra tüm dikkatini hastasına verdi. "İhtişama alışkınsınız," dedi, ellerini parmaklarıyla odayı arşınılıyordu. "Lüks. Konfor. Spartalıların alışkanlıklarının rahatlatıcı gücünü hiç bilmediniz."

George bunu düşündü. "Eğer zenginlik düzensiz bir zihne yol açıyorsa, neden tüm krallar deli değil?"

"Öyle olmadıklarını kim söyleyebilir?"

"Babamın aklı başında olduğundan oldukça eminim. Büyükbabamın da öyle. Zalim," diye ekledi George, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, çünkü büyükbabası sopayı hiç esirgememişti, "ama kesinlikle aklı başındaydı."

"Söyleyemem. Onları hiç incelemedim." Monro yaklaştı ve yüzünü George'un yüzüne rahatsız edici bir şekilde yaklaştırdı. "Dünyanın çoğuna akıl sağlığın yerindeymiş izlenimi veriyorsun. Senin gerçek doğanı bilen sadece birkaç kişi var."

"Bu şekilde kalmasını istiyorum."

Monro başını salladı. "Basit yöntemlere ihtiyacımız var. Öncelikle sizi yulaf lapası ve şalgam diyetinize geri döndürmeliyiz."

"Korkarım bu imkânsız," dedi George. Yukarıya, evin geri kalanına doğru işaret etti. "Bunu nasıl açıklayabilirim?"

"Size Kew'den ayrılmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Burada optimum sonuçlar elde edemeyeceğiz."

"O halde elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Monro'nun ağzı öfkeli bir tomurcuk halinde büzüldü. "Benim yöntemlerim her şeyi kapsar. Seçip seçip uygularsanız işe yaramazlar."

"O zaman Buckingham Sarayı'nda yapılabilecek her şeyi ben seçerim," dedi George. "Elbette bu hiç yoktan iyidir."

Monro sıkıntıyla oflayıp pufladı. Yardımcılarından birine, "Ağzını tıkayın," dedi.

George mücadele etmedi. İlk seferinde etmişti. Tamamen içgüdüsel. Artık daha iyi biliyordu.

Boyun eğecekti. Bu onu bütün yapacaktı.

Günün sonunda George bitkin düşmüştü. Ve donuyordu. Monro buz banyosunu iki kez kullanmış, demir sandalyenin kaybını telafi etmek için iki katına çıkmanın gerekli olduğunu iddia etmişti. Ekim ayı soğuğuyla birlikte geliyordu ve Buckingham House'un nispeten yeni inşa edilmiş olmasına rağmen cereyan yapıyordu. Reynolds ona bir battaniye getirmişti ama George evin içinde bir bebek gibi sarılarak yürürken görülmeyi reddediyordu.

Monro onu kırmak istedi. George bunu anlıyordu. Ama elbette biraz gurur duymaya hakkı vardı.

Charlotte'u görmek için sabırsızlanıyordu. Charlotte, bilimiyle birlikte ona neşe veren şeydi. Kendini buna maruz bırakmasının nedeni oydu.

Kadının o gün kendini nasıl meşgul ettiğini bilmiyordu. Daha önceki raporları doğruysa, büyük olasılıkla bir kitap okumuş ve pencereden dışarı bakmıştı.

Belki de Pom Pom ile oynamıştır. Sonunda köpeği sevdiğini duymuştu.

Her iki durumda da, kadın kesinlikle ondan daha keyifli bir gün geçirmişti.

Yemek yedikten ve sıcak bir banyo yaptıktan sonra onu görmeyi umuyordu ama yatak odalarının dışındaki koridorda karşılaştılar. Akşam yemeği için çoktan giyinmiş, görkemli bordo renginde özenle hazırlanmış bir elbise giymişti. Saçları George'un aldatıcı bir şekilde basit olduğundan şüphelendiği bir şekilde şekillendirilmişti.

Ona basit görünüyordu. Böyle bir pastoral mükemmelliğe ulaşmak için muhtemelen bir saat oturması gerekmişti.

Kadınlar gizemli yaratıklardı.

"Charlotte," dedi. Gülümsedi. En iyi halinde olmasa bile onu gördüğü için mutluydu.

"George."

Kaşlarını çattı. Sesi memnun olmuş gibi gelmiyordu. Aslında, sesi oldukça *hoşnutsuz*.

Kadının elindeki kitabı fark etti. "Kitap mı okuyordun?"

"Evet." Kitabı yan tarafına doğru tuttu. Brimsley hemen cisimlendi ve kitabı aldı.

"İlginç bir şey var mı?"

"Şiir."

"Peki hoşuna gitti mi?"

Omuz silkti.

Bu konuşmanın tonu beklediği gibi değildi. Kadın neredeyse somurtkandı. Yine de sebat etti. Kendisine üstü örtülü bir düşmanlıkla bakan Brimsley'e baktı.

Bu da ne?

George hâlâ battaniyeyi tutan Reynolds'a baktı. O da Brimsley'e bakıyordu. George bilmese, ikisinin sessizce iletişim kurmaya çalıştıklarını düşünebilirdi.

Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Bir iç çekti. Çok yorgundu ve saray entrikaları için sabrı yoktu. Dikkatini Charlotte'a verdi ve berbat ruh haline rağmen neşeli kalmak için elinden geleni yaptı. "Yazarı sorabilir miyim?"

"Shakespeare," dedi. "Ah.

Soneler, o zaman."

"Evet."

Tanrım, diş çekmek gibiydi. Onun bu kadar iletişimsiz olduğunu hiç görmemişti. Onu uzun zamandır tanıdığından değil. Ama yine de, bu açıkça ona benzemiyordu.

"En sevdiğin bir şey var mı?" diye sordu.

Ona baktı. Öfkeyle değil. Sadece duygusuzca. "*Seni bir yaz gününe benzeteyim mi?*" diye önerdi.

Hayır mı?

Tekrar denedi. "*Hanımımın gözleri güneşe hiç benzemiyor mu?*"

Kaşlarını kaldırdı ve ezberinden okudu: "*Aşkım doğruluk üzerine yemin ettiğinde, yalan söylediğini bilsem de ona inanırım.*"

Bu beklenmedik bir şeydi.

George boğazını temizlemek için bir an durdu. "Sanırım zamirleri değiştirmişsiniz. Shakespeare bu şiirde bir kadından bahsetmiyor mu?"

"Ben buna kendi yorumumu kattım."

"Charlotte," dedi ve sonunda Reynolds'ın elinden battaniyeyi kaptı. Bu koridorda daha ne kadar onunla didişeceğini Tanrı bilirdi ve lanet olsun, üşüyordu. "Bir sorun mu var?"

Gülümsedi, tüm dişleri ve samimiyetsizliğiyle. "Ben tamamen harikayım." Bu kesinlikle doğru değildi, ama onunla mücadele edecek enerjisi yoktu.

Bir süre birbirlerine baktılar ve sonra kadın onun etrafından dolaşmak istediğini işaret etti.

"Yapacak çok işim var," dedi.

"Bugün seni henüz görmedim."

Duruşu gerginleşti. "Peki bu kimin seçimiydi?"

"Charlotte, Kral olarak görevlerim olduğunu bilmelisin." Teknik olarak yalan değildi. Kraliyet görevleri vardı. Sadece yokluğunun nedeni onlar değildi.

"Evet, görevleriniz hakkında her şeyi biliyorum." Ona bir başka sahte gülümseme daha verdi. "Ben de onlardan biriyim, değil mi?"

Bu düşmanlık nereden geliyordu? Başını iki yana salladı. "Sen bir görevden çok uzaksın."

Alay etti.

Öfkesini kontrol altında tutarken başını sertçe yana eğdi. Bütün gün kendisine şiddetle bağırılmıştı. Acımasızca iki kez buz banyosuna sokulmuştu; hepsi onun içindi.

Onunla kibarca bile konuşamıyordu.

George, "Bu akşam yemeğimi yatak odamda yemeyi planlıyorum," dedi. Gece elbisesi giyme düşüncesi çok yorucuydu. Belki yalnız kaldıklarında ruh hali yumuşardı. "Bana katılır mısın?"

"Planlarım var."

"Planlar," diye tekrarladı donuk bir sesle.

"Çoktan giyindim," dedi zarif kıyafetlerini göstererek. "Resmi bir şekilde yemek yiyeceğim."

"Benimle yemek yemeni tercih ederim."

"Brimsley," dedi sertçe. "Yemek odasında bekleniyor muyum?"

"Ee ..." Çılgınca Kral ve Kraliçe'nin arasına baktı. "Brimsley," dedi tekrar.

"Evet, Majesteleri, sanırım siz-"

"Ah, ama o Kraliçe," diye araya girdi George. "Kendi programını kendisi belirliyor, değil mi?"

Brimsley refleks olarak yutkundu. "Evet, Majesteleri. O-" "Brimsley," dedi Charlotte neredeyse havlayarak. "Brimsley için çalışıyor musun, çalışmıyor musun?"

Ben mi?"

Brimsley şimdi gözle görülür bir şekilde terliyordu. "Evet, Majesteleri. Size hizmet ediyorum-"

"Brimsley," dedi George, sesi ikinci hecede yükseliyordu. "Seni kim tuttu?"

Brimsley'nin başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu, sonunda çaresizlik içinde Reynolds'a döndü.

Reynolds ayaklarına baktı.

Brimsley sonunda George'a, "Ev halkı tarafından işe alındım, Majesteleri," dedi.

"Hangisi ... tarafından yönetiliyor? ?" "Siz, Majesteleri." "Hain," diye tısladı Charlotte.

"*Majesteleri*," diye yalvardı Brimsley.

"Boş ver," dedi George, sabrı tükenmişti. "Ne yapacaksan yap, Charlotte. Zamanım burada durup seninle tartışmak için çok değerli."

Sola doğru adım atarak kadının etrafından dolaşmaya çalıştı ama salonda dört kişi vardı ve kadının kanlı etekleri yolu kapatıyordu.

Nefesinin altında küfretti.

Nefes nefese kaldı. "O da neydi?"

"Eteklerin çok geniş," diye bağırdı.

Geri çekildi. Gerçekten mi? Onu rahatsız eden *bu* muydu?

"Modanın zirvesinde olduğumu bilmenizi isterim," diye tersledi.

"Eminim öylesinizdir."

"Modayı ben *belirledim*."

"Senin için ne kadar güzel. Şimdi izin verirsiniz..." Kadının eteğini itti ve belki de Doktor Monro'nun ısrar ettiği kadar kötü niyetli biriydi çünkü kadının tökezlemesinden biraz keyif aldı.

"Belki de sen benim için bir görevsin!" diye patladı. Adam yavaşça dönüp ona baktı. "Öyle mi?" Kadının çenesi dışarı fırlamıştı.

"İyi," dedi.

"Tamam."

Ama tam o sırada Reynolds öne çıktı. "Majesteleri," dedi. Sırtı Kraliçe'ye dönüktü, bu yüzden George'un ellerine dikkatle baktığını göremedi.

Titremeye başlamışlardı.

"İyi geceler Charlotte," dedi George. "Afiyet olsun."

"Eğleneceğim. I-"

Ama George çoktan Reynolds'un onu götürmesine izin vermişti.

Charlotte

*Buckingham Evi
Kraliçe'nin Yatak Odası O
gecenin ilerleyen saatlerinde*

Kapı çalındığında Charlotte yatağına uzanmış, temizlenmiş ve en eski, en yumuşak geceliğini giymişti.

Tuhaf. Hizmetçiler kapıyı hiç çalmazdı. Hayalet gibi girip çıkıyorlardı. Charlotte'un onları fark etmemesi gerekiyordu ve çoğu zaman da fark etmedi.

Muhtemelen Brimsley'di. Kadın yattıktan sonra habersizce içeri girmezdi. Çok kolay utanırdı.

Onu uyku bonesi, göz altı kremleri ve erkeklerin bilmemesi gereken diğer tüm gizli kadınsı numaralarıyla görmesi gerekecekti.

"Girin!" diye seslendi, adamın küçük bedeninin kapıda belirmesini bekliyordu.

Ama yatak odasına giren çok daha uzun boylu bir adamdı. Çok daha geniş bir adam.

George.

Yüzündeki kremi aceleyle ovuştururken dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını hissetti. O neden buradaydı? Onun için bir görevden başka bir şey değildi. Bunu oldukça açık bir şekilde söylemişti ve her kelimeyi cerrahi bir netlikle hatırlıyordu:

*Onunla yatmamı söylemiştin. Ben de yaptım. Anlıyorum. Bu oldu
İlk nefesimden beri çok açık ki, ben mutluluk için doğdum ya da*

Büyük bir ulusun sefaleti ve sonuç olarak çoğu zaman tutkularına aykırı davranmak zorundayım.

O bir görevdi. Bir angarya. Ve onu gerçekten istememişti bile.

Yalan söylememiş olsaydı, buna daha iyi katlanabilirdi. Ona istendiğini hissettirmişti. Hatta tapıldığını. Ona özel olduğunu, kıyaslanamaz olduğunu söylemişti. Nadir bir mücevher.

Ona, aralarındaki birlikteliğin diplomatik bir anlaşmadan öte, sıra dışı bir birliktelik olacağını hissettirmişti.

En kötüsü, onu umutlandırmıştı.

Onunla birlikte sadece George olabileceğini düşünmesini sağlamıştı. Ve belki o da sadece Charlotte olabilirdi.

Korkunç kalsaydı daha iyi olurdu. Kendini bu kadar ihanete uğramış hissetmezdi.

"İyi akşamlar," dedi. Her şey düşünüldüğünde, nezaketinden oldukça gurur duyuyordu. "Ne halt etmeye *buradasın?*" demek istemişti.

Ve belki bir şeyler fırlatırım.

"İyi akşamlar," dedi karşılığında. Bir gece önce giydiği sabahlığın aynısını giymişti. Herhalde *bunu* tekrar yapacaklarını düşünmüyordu. Onun hakkında söylediklerinden sonra?

Onun duyduğunu bilmemesi dışında.

Bu bir çıkmazdı. Gizlice dinlediğini kabul etmek istemiyordu. Böyle bir davranış ona yakışmazdı ve bunun yanı sıra, gerçeği bildiğini itiraf etmenin korkunç bir yanı vardı. Ona bakıp, "Biliyorum, ben de senin kraliyet görevlerinden biriyim," demesi nasıl beklenebilirdi ki?

Onu umursamıyormuş gibi davranmak daha kolaydı.

"Seni bu akşam yemekte görmedim," dedi.

"Size söyledim, resmi bir yemek yemek istedim." "Yemeğinizi beğendiniz mi?"

Ona baktı. Gerçekten de yatak odasına gelip kibarca sohbet edecek miydi? Ne amaçla?

"Aç değildim," dedi sonunda.

"Öyleydin," diye cevap verdi. Odayı geçti ve kendini yatağın kenarına yasladı. "Oldukça."

Ve sonra orada öylece durdu. Ona baktı.

"Ben kitap okuyacağım," diye ilan etti. Yatağının başucuna bıraktığı kitaplardan birini alıp eline aldı. Zekâsız değildi. O

ipucunu alırdı.

Adam bir şey söylemedi, o da cildi gereğinden fazla bir hızla açtı ve başlık sayfasını çevirdi. Almanca'ydı. Güzeldi. Bu akşam tanıdık bir şeyler kullanabilirdi.

"Pekâlâ." George kendini yatağın kenarından itti ve diğer tarafa doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye yarı çığlık attı.

"Yatağa giriyorum. Bunun açık olduğunu düşünmeliydim."

Yatağın en ucuna doğru kıvrıldı. "Burada uyuyamazsın." "Bizimkinin gerçek bir evlilik olacağı izlenimine kapılmıştım."

"Belki," dedi Charlotte. "Ama bu gece değil."

Hareketlerinde durakladı ve soğukkanlı bir değerlendirmeye ona baktı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Kaşları kalktı. "Eğer seni vefasız bir kadından başka bir şey olarak değerlendirmemi istiyorsan, evet, öyle."

"Peki," dedi ve sanki yerini işaretlemesi gerekiyormuş gibi kitabı parmağıyla kapattı. Adam onun gerçekten okuduğunu da düşünebilirdi. "Bugün seni görmedim."

"Sebebiniz *bu mu*?" Yüzü şaşkınlığını ele veriyordu ve sanki ona gülecekmiş gibi bakıyordu. "Bugün beni görmediniz."

Charlotte bile bunun zayıf bir argüman olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Şey ..." diye durakladı.

"Bugün. Bu gün. Bu bir gün."

Sertleşti. "Lütfen benimle alay etme."

"Alay etmiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum." "Kendimi alay edilmiş hissediyorum."

Düşüncelerini sıralamak için zaman ayırıyormuş gibi başını yana eğdi. "Pekâlâ. Evet, sizinle alay ediyorum. Ama sadece gülünç olduğun için."

"Eğer bedensel özerkliğim yoksa, neyim var?"

Şimdi gülüyordu. Sertçe. "İkimizin de bedensel özerkliği yok. İkimiz de bebek yapmak zorundayız."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı. "Büyük bir ulusun mutluluğu ve sefaleti için yaşıyorsunuz."

"Ah. Demek bunu söylediğimi duydunuz."

Dondu kaldı. Kulak misafiri olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Ama sonra ekledi, "Bu konuşmayı sayısız kez yaptım. O kadar ki, hükümdarın resmi sloganı olarak 'Tanrı ve benim hakkım'ın yerini almasından korkuyorum. Ama bilmeniz gereken bir şey var. Her seferinde bunu kastettim.

söylemişim. Ben kendimin adamı değilim, Charlotte. Taç başımın üzerinde ağır bir yük."

Yakında onunkine de dayanacaktı. Gerçek anlamda. Taç giyme töreni çok uzakta değildi. "Hükümdar olarak görevlerim var. Bunu biliyorsun."

"Görevler," diye alay etti. Bu kelimedenden nefret etmeye başlamıştı.

Bir nefes aldı. Dürüst olmak gerekirse oldukça uzun ve garip bir nefes. "Zor bir gün geçirdim," dedi sonunda. Durakladı ve elleriyle garip bir şeyler yapıyor gibiydi. Sonunda sert yumruklar oluşturdular ve kollarını iki yanına koydu. "Karımla tartışmak istemiyorum."

"Karınızla tartışmanıza gerek yok. Sadece kendi yatak odana geri dönmelisin."

"Burada uyumak istiyorum," dedi ve sanki her bir kelime ruhunun derinliklerinden çıkarılmış gibiydi. "Rahat etmeyi umuyordum."

"Rahatlık," diye yineledi.

"Evet, rahatlık. Uğruna çalıştığım karımdan-" Nefesinin altında küfretti. Ve sonra çok garip bir şey oldu. Ağzı hareket etmedi ama kendi kendine konuştuğuna yemin edebilirdi.

"Sen benim karımsın," dedi sonunda yüksek sesle.

Başını iki yana salladı. "Bütün gün beni görmezden gelip sonra da burada yatmamı bekleyemezsin--"

"Ve?"

"Ve akşamları sana hizmet ediyorum."

Ağzı açık kaldı. "Bana hizmet etmek mi? Buna böyle mi diyorsun?" "Bu benim ilk seferimdi. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yorganı, pembe yastıklardan birini uçuracak kadar büyük bir güçle geri çekti. "Eğlendiğin izlenimine kapılmışım."

"Öyleydi ..." Charlotte soğukkanlı görünmek için çok uğraştı. "Hoştu, sanırım."

"Hoş." Yatağın üzerinde süründü.

Ona bakmamaya çalışıyordu ama adam üzerine doğru geliyordu ve bu ona bir şeyler hissettiriyordu. "Hoş," diye tekrarladı.

"Hangi kısmı hoştu?"

"Anlayamadım?"

"Hangi kısmı" -yaklaştı- "hoştu."

"I . . . Şey . . ."

Yüzü kurt gibi bir ifade aldı. "Seni öptüğüm zaman mıydı?"

"Şey, evet, ama-" Lanet olsun. Bunların hiçbirini ona itiraf etmek istemiyordu. "Sana dokunduğum zaman mıydı? . . buraya?"

Adam boynunun yan tarafını okşamadan önce elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Seni istemiyorum," dedi.

"Yalancı."

"Tamam. Seni istemek *istemiyorum*." Kadın dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama adam ona yaklaşırken yanlışlıkla damask yatak örtüsünü etrafına sıkıştırmıştı. Kadın örtüyü çekti ama pek başarılı olamadı. "Ve bu gece seni kesinlikle istemiyorum."

Bu onu eğlendiriyor gibiydi. "Bu gece beni istemiyor musun, yoksa "Bu gece beni *ister misin*?"

Başını iki yana salladı. "Sen delisin." Adam acımasız bir kahkaha attı.

Charlotte sonunda yatak örtülerinin bir kısmını gevşetmeyi başardı ve birkaç santim uzaklaştı. "Yatak odama öylece girip benden görevimi yapmamı bekleyemezsin."

"Hatırladığım kadarıyla görevinizi severek yapıyordunuz. Ve ayrıca *-romenade*?" "Bilgiçlik taslama."

"Ben gezintiye çıkmam." Yüzünde bir inançsızlık ifadesiyle kalçalarının üzerine oturdu. Belki de tiksinti. "Gezinecek zamanım yok."

"Peki *seni hiç görmediğim* için bunu nasıl bilebilirim?" Gözlerini devirdi. "Yapmam gereken şeyler var." "Ne işleri?"

"Özel şeyler."

Gözlerini devirdi.

"Hayatımda seninle hiçbir ilgisi olmayan şeyler var." Sesi yükselmeye başladı ve gergin olduğunda elleriyle yaptığı o komik şeyi yapmaya başladı.

Garip bir şekilde, onun en sevdiği yanlarından biri de buydu; birlikte olduklarında onun da bazen gergin hissetmesi. Bu ona kendini daha az yalnız hissettiriyordu.

"Karım olabilirsin," dedi George, "ama bu sana varlığımın her köşesine erişim hakkı vermez."

"O zaman sen de *benim* varlığımın her köşesine erişemezsin." Kulağa çocukça gelmesini umursamıyordu; meramını anlatmak zorundaydı.

"Charlotte, bu yapılmalı." Yatağı işaret etti. İkisi de ne demek istediğini biliyordu.

"İstemiyorum," dedi çok kısık bir sesle. Çünkü yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordu. Onu istiyordu. Kocasını istiyordu. Memleketinden çıkarılmış ve denizaşırı ülkelere gönderilmişti. Tek başına.

Başka bir insana yakın hissetmek istiyordu.

Ama o insanın, olduğunu düşündüğü George olmasını istiyordu. Sadece George.

Sadece George nazik ve komikti ve onu öptüğünde tüm mantığını kaybetti.

Bu George -ona bir görev olduğunu söyleyen ve "bunun yapılması gerektiğini" hatırlatan George- muhtemelen tek bir öpücükle tüm mantığını kaybetmesine de neden olabilirdi.

Ama kalbi dokunulmamış olarak kalacaktı.

Yine de onu düşünmeden edemiyordu -gülümsediğinde başını eğişini ya da kahkahasının tam sesini. Kew'deki gözlemesinde öpüşmelerini ve ona dokunmak için can attığını söylemesini düşünmeden edemiyordu. Ama en önemlisi, geçirdikleri o mükemmel geceyi düşünmeden edemiyordu.

Vücudunu yaladığı zaman, ve-

"Arrrrrrrrgh."

"Az önce hırladın mı?" diye sordu.

"Hayır." Tanrım, bu çok utanç vericiydi. "Pekala, kenara çekil, bunu yapmanın zamanı geldi." "Ve sana söyledim. İstemiyorum."

Neredeyse bir adım kalana kadar şiltenin üzerinde zıpladı. Sırıttı. "Sana inanmıyorum."

"Yani beni zorlayacak mısın?"

Gülümsedi. Bir haydut gibi. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Peki, sana sahip olmayacağım."

"Öp beni," dedi aniden.

"Özür dilerim."

"Öp beni. Bir kere. Eğer hala beni istemiyorsan, o zaman giderim." Kız bununla alay etti. "Saçmalama."

"Korkuyor musun?"

"Korkuyor musun? Tabii ki korkmuyorum. Senden korkmuyorum."

"Güzel," dedi. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Kendinden korkuyorsun."

"Değilim."

"Öylesin."

"*Değilim.*"

"Çocuk gibi konuşuyorsun."

Biliyordu ve onu suçluyordu. Böyle bir huysuzluğu ortaya çıkaran tek kişi oydu. Diğer herkesle *pırıl pırıl* bir sohbetçiydi.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu aniden.

Gözlerini kırıştırdı ve başını iki yana salladı, konunun bir anda değişmesine şaşırılmıştı. "Sanırım Salı günü."

"Randevu," dedi sertçe. "Tarihi kastetmiştim." "Eylül'ün on altısı."

"Çift günler o zaman," dedi kolunu yatağın geri kalanına doğru genişçe sallayarak. "Bunu çift günlerde yapacağız."

"Günler bile," diye tekrarladı.

"Ben de öyle dedim." Ve eğer sesi gururlu geliyorsa, öyle olsun. Durumun kontrolünü yeniden ele geçirmişti. İstedikini elde edebilirdi ama bu onun şartlarıyla olacaktı.

Ama hâlâ ona sanki biraz kafası karışmış gibi bakıyordu. "Çiftleşme için bir programımız olacak."

Omuz silkti. "Eğer bu konuda bu kadar klinik konuşmak istiyorsanız."

"Aramızdaki duygu eksikliği göz önüne alındığında, klinik olarak bu konuda konuşmanın tek yolu bu."

"Belli ki."

"Peki o zaman." Hâlâ sol elinde tuttuğu kitabına başıyla işaret etti. "Ne?"

"Kurtul ondan. Yapacak işlerimiz var."

Kafasının karışıklık içinde titrediğini hissetti. Neden bahsediyordu?

"Bugün eşit bir gün," dedi. Kitabı ondan aldı ve bir kenara fırlattı. "Oh."
Oh.

George

Bu bir Pirus zaferiydi ama George umursamadığına karar verdi.

"Bu sefer aşk soneleri değil mi?" diye takıldı.

"Geçen seferki aşk soneleri değildi."

Yorganı kenara çekti ve hâlâ elleri ve dizleri üzerinde olan kızın üzerine yürüdü. "Şu anda aşk soneleri olmayacak," diye uyardı. Bu acımasızcaydı ama onu reddetmesi de acımasızcaydı. Düğün gecelerinin bir *anlamı* olduğunu düşünmüştü.

Onun için bir anlamı vardı.

Aşağı baktı, gözlerinde korkunun ipuçlarını aradı -kızın kendisinden korkması halinde bununla yaşayabileceğini sanmıyordu. Ama tek gördüğü heyecanlı bir meydan okumaydı. Gözleri enerjiyle parlıyor, nefesi hızlanıyor ve

Sığ.

Tıpkı onunki gibi.

"Dokunuşumdan bu kadar nefret etmen çok kötü," diye alay ederek parmaklarını boğazının kenarından geçirdi.

Bacaklarının arasına uzandı ve sıktı. "Nefret etmen çok kötü dokunuşum çok fazla."

Oh, bu şekilde oynayacaktı, değil mi? Onları yuvarladı, böylece üstteydi, bol geceliğinin eteğini yakaladı ve başının üzerinden geçirdi.

"Düğme yok," dedi onaylayarak.

Adamın hareketlerinin çabukluğu karşısında nefesi kesildi ama çıplaklığından utandıysa bile bunu belli etmedi. Bunun yerine daha sert sıktı.

Dürüst olmak gerekirse, biraz fazla sert.

Ama bu işte yeniydi. Bir erkeğin zevki ve acısı arasındaki sınırı bilmiyordu.

En azından öyle olmadığını umuyordu. Aksi takdirde ona ciddi bir zarar vermeye çalışıyordu.

"Biraz daha az dinç," dedi, elini onun eliyle penisinin arasına sıkıştırarak. Sabahlığı düşmüştü ve tüm niyet ve amaçlar için artık onun kadar çıplaktı.

"İşte böyle," diye talimat vererek ona nasıl tutulmaktan ve okşanmaktan hoşlandığını gösterdi. Ve adil bir oyun olduğu için, o da bu iyiliğe karşılık verdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, bacaklarının arasına hafifçe dokunarak.

Kadın başını salladı. "Evet, bu. Hayır, *bu*."

Kurt gibi gülümsedi. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi ve görünüşe göre ona en çok zevk veren noktayı bulmuştu.

Çok yumuşak bir
şekilde ovuşturdu. "Oh,
evet."

Ve sonra daireler çizerek.

"Bunun gibi mi?" Çılgınca
başını salladı.

"Daha da iyisini yapabilirim."

Ona inanmış gibi görünmüyordu.

"Sadece bekle," diye mırıldandı ve sonra, kız onun neyin peşinde olduğunu anlayamadan, onu ters çevirdi, vücudundan aşağı indi ve yüzünü tam bacaklarının arasına yerleştirdi.

Kadın şaşkınlıkla çığlık
attı. Yaladı.

"George! Ne yapıyorsun? Yapamazsın-"

"Oh, yapabilirim," dedi, bir an durup ona bakarak. "Sen de seveceksin."

"Emin misin?"

Tekrar durakladı. "Eğer istemiyorsan, söyle bana."

Başıyla onayladı. En azından bu konuda ona güveniyordu.

Bunu daha önce de yapmıştı ama sık sık değil. On altı yaşındayken amcasının onu gönderdiği fahişe, kadınların buna bayıldığını söylemişti.

"Sonsuza dek senin olacaklar," demişti, burnuna küçümseyici bir şaplak attıktan hemen sonra. "Tabii iyi yaparsan."

Bunu makul ölçüde iyi yapmayı öğrendiğinden oldukça emindi, ama gerçekte bu ona her zaman biraz angarya gibi gelmişti.

Bencil değildi; bir kadının birleşmelerinden zevk almasını önemsiyordu. Ama onun için bu açıkçası biraz sıkıcıydı.

Artık değil.

Charlotte'u bu kadar yakından öpmek bir keşifti. Onun tadı, sıcaklığı... her küçük yalamada ve ısırmada çıkardığı sesler... Onun Zevk, onunkini mümkün olduğunu bilmediği bir şekilde ateşledi. Kızın her inleyişinde ve kıvranışında, kendisinin inanılmaz derecede sertleştiğini hissetti. O

Bu heyecanı daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu ama yine de içindeki bir şey durmasına izin vermiyordu.

Onu patlatacaktı. Bu onun hayatının tutkusu haline gelmişti. Bir parmağını onun içine kaydırды.

"Oh!" Nefes nefese bir çığlık attı. Bu, adamın ona karşı gülümsemesine neden oldu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı. Bir parmağını ikiye çevirdi.

Kalçaları sarsıldı ve onun adını haykırdı. "Bekle!" diye nefes nefese kaldı. "Yapamam!"

Tekrar gülümsedi. Yapabilirdi ve yapacaktı da. Ve onu oraya getirecekti.

"Artık yok," diye inledi. "Artık yok."

Ona baktı, teninde nasıl parladığını görüp görmediğini merak ediyordu. "Gerçekten durmamı istiyor musun?"

"Hayır!" diye haykırarak parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve onu tekrar aşağı itti.

Adam zevkle güldü ve çabalarını iki katına çıkardı. Onu istemediğini söyleyebilirdi ama ikisi de gerçeği biliyordu. Adam onu doruğa çıkaracaktı ve kadın onu arzulamadığını asla söyleyemeyecekti.

Bir gün ondan hoşlanmadığına karar verebilirdi, ama her zaman onu istediğini bilecekti.

"George," diye tekrar nefes aldı. "George George George."

Onu yalarken parmaklarını hareket ettirdi, sevişme hareketlerini taklit ediyordu ama biraz bükerek ve sonra-

Adının dudaklarından bir sonraki çıkışı bir çığlık oldu.

Yüzü onunkinden bir nefes uzakta olana kadar vücudunu yukarı kaydırды. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Konuşamıyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kendini konumlandırdı ve zaten gevşek olan bacaklarını daha da genişletti. "Hazır mısın?"

Kadın şaşkın bir şekilde başını salladı ve adam ileri atıldı.

Muhteşem bir şekilde ıslanmıştı ama bu sadece ikinci seferiydi ve ona uyum sağlaması için zaman vermesi gerektiğini biliyordu. "Canını yakarsam bana söyleyeceksin Sen," dedi.

Öfkeyle başını salladı.

Kıpırdamadan durdu. "Seni incitiyor muyum?" "Hayır, sadece sana söyleyeceğim demek istedim."

Tanrıya şükür. Çekilebilirdi. Çekerdi. Ama bu onu öldürebilirdi.

Yavaşça ya da en azından olabildiğince yavaşça, sonunda tamamen içine girene kadar hareket etti. "Charlotte," diye inledi, çünkü gerçekten de o anda Charlotte onun tüm dünyasıydı. Geri çekildi, sürtünme titreme gönderdi omurgasından aşağı zevk.

Parmakları adamın omuzlarını kavradı, kalçaları yukarı kalktı ve adam ileri atıldı. Ve sonra tekrar, ve tekrar, hareketleri tüm ritmini kaybedene ve geriye kalan tek şey ihtiyaç olana kadar.

Yatak sarsıldı ve gıcırdadı ve adam ona çarpmaya devam etti, ama kadın onu itme için itme karşılıyordu ve sonra tekrar doruğa ulaştığını hissetti, onu çok sıkı sıktı ve onu tam kenara gönderdi.

"Charlotte!" diye bağırdı ve hiç hayal etmediği bir şekilde kendini ona harcadı.

Yere yığıldı, onu ezmek için yana doğru yuvarlandı.

"Tanrım," dedi.

Sadece nefes aldı. Ağır ağır.

"Bu- bu-" Söyleyecek sözü yoktu. Gerçekten. Kız onun aklını başından almıştı. Muhtemelen ironikti.

"Bebek mi yaptık?" diye sordu.

George bu soru karşısında irkilerek başını çevirdi. "Bir süre daha bilemeyeceğiz."

"Gerçekten mi?"

Kaşlarının çatıldığını hissetti. "Birinin bunu açıkladığını söylediğini sanıyordum." "Açıkladılar. Bunu birçok kez yapmamız gerekebileceğini söylediler, ama ben işe yarayıp yaramadığını hemen anlardık."

"Derslerinizi kaçırdığınız zaman. Böyle anlarsın."

"*Bunu* biliyorum," dedi, sesi biraz sabırsız çıkıyordu. "Yani, birinin derslerini kaçırmasının ne anlama geldiğini biliyorum. Ben sadece o zamana kadar zaten bildiğimi sanıyordum. Bu ... bir şekilde ..."

"Ne zaman olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını salladı.

"Hayır," dedi, bakışlarını tavana çevirerek.

Sinirli bir ses çıkardı. Cahil olmaktan hoşlanmıyordu - bunu onun hakkında çoktan öğrenmişti.

Açıkçası, onu suçlayamazdı.

"Pekala," dedi. "Sanırım artık gitmelisin."

"Gitmek mi?"

"Yatak odamdasın."

Evet. Ve orada kalacağını düşündü. Bir gece önce bunu yaptıklarında geceyi *onun* yatak odasında geçirmişti. Ama bu, o kadar soğuk ve mesafeli olmadan önceydi.

Yatak örtülerini vücuduna doğru tutarak doğruldu. Isınmak için mi? İçin Alçakgönüllülük mü? Az önce ona yaptıkları düşünüldüğünde bu çok saçma görünüyordu. Kadınlar onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve en anlamsızı da kadındı.

Ondan hoşlandığını düşünmüştü. Onu değerli bir insan olarak gördüğüne dair her türlü işareti vermişti. Bu sabah yatağından sevinçle ayrılmıştı. Ama öğleden sonra geç saatlerde onu tekrar gördüğünde, kadın soğuktu. Bir şekilde onun hakkındaki gerçeği anlamıştı. Ya da gerçeği değilse bile, gerçeğe yakın bir şeyi. Ona layık değildi. Büyük olasılıkla, asla da olmayacaktı.

"Eee?" dedi, başını dikkatle kapıya doğru eğerek.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu. "Ondan sonra" -başını yatağa doğru eğdi- "*ondan* sonra mı?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Çıplaklığına aldırmadan yorganı geri çekti. "Görünüşe göre değil."

"Bebek yapmak bizim görevimiz," dedi Charlotte. "Başka bir şey değil."

George yatağın ayak ucundan sabahlığını almaya çalıştı.

Çabaları o kadar akrobatikti ki, direğin etrafına dolanmıştı. "Hiçbir şey yok," diye homurdanarak lanet şeyi çekip kurtardı.

"İki gün sonra görüşürüz," dedi kibarca.

Kemerini vahşi bir düğümle bağladı. "Ve bir dakika önce değil," diye homurdandı.

"Sizi görmemek benim için büyük bir zevk olacak."

"Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi. "Ne kadar çabuk çocuk sahibi olursan, bu işe o kadar çabuk son verebiliriz" -yatağa doğru en iyi kraliyet küçümsemesiyle işaret etti

-"Performans."

Omuz silkti. "Görevimiz tamamlanmış olacak. Sen Kew'deki yıldızlarına ve gökyüzüne geri dönebilirsin, ben de artık senin yüzünü görmek zorunda kalmam."

Alaycı bir selam verdi. "Majesteleri."

Ona başıyla selam verdi. *O!* Sonra da kapıyı işaret etti. "Çık dışarı."

"Memnuniyetle." Kapıyı çarparak açtı ve çıktı.

Buckingham House

Monro'nun

Laboratuvarı 18

Eylül 1761

Sonraki birkaç gün de daha iyi geçmedi. George hâlâ Charlotte'un ona neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordu ama dürüst olmak gerekirse o kadar kızgındı ki artık umursadığından da emin değildi.

Daha da önemlisi, onun için endişelenecek zamanı yoktu. Monro tedavisini hızlandırmıştı ve George artık her günün büyük bir bölümünü Buckingham Evi'nin mahzeninde geçiriyordu.

Doktor demir sandalyesini kaybettiğinden yakınıyor ve George'un ilerlemesinin bu yüzden engellendiğine inanıyordu.

"Diyetiniz de öyle," dedi Doktor Monro. "Bu bir sorun."

"Yemekte yulaf ezmesi yiyebilseydim, yerdim," dedi George bıkkınlıkla. "Ama bu çok fazla konuşmaya neden olur."

"Bu bir sorun."

George, "Evet, bahsetmişsiniz" deme dürtüsüne direndi. Doktora karşı küstahça davranmak iyi bir şey değildi. Bu ona buz banyosunda fazladan zaman kazandırdı ve Monro'nun asistanları giderek daha uzun süreler boyunca George'un başını suyun altında tutmaya başladılar.

Monro, "Bu eksiklikleri başka yollarla telafi etmemiz gerekecek," diye karar verdi. "Şaka!"

Yardımcılarından biri aceleyle öne atıldı ve onun emrini yerine getirdi. George'un bilekleri ve ayak bilekleri sert tahta sandalyeye zaten bağlıydı, bu yüzden şimdi iyice küçülmüştü.

"Konuşamazsın," dedi Monro, "bu yüzden sana verdiğim düşünceleri düşünmelisin. Beni anlıyor musun, evlat?"

George başını salladı.

"Boyun eğmeyi öğrenmelisin. Hiç kimse olmadığınızı anlamalısınız. Başka hiç kimseden daha iyi değilsin." Monro duvara doğru yürüdü.

aletler kancalara asılmıştı. Doğru olanı seçmek için biraz zaman harcadı ve sonunda ince bir çubukta karar kıldı.

"Her vuruşta kendi kendine 'Ben hiç kimse değilim' diye düşünmelisin. Anlıyor musun?"

George tekrar başını salladı ve sopaya endişeyle baktı. Bu noktaya kadar Doktor Monro ona elinden başka bir şeyle vurmamıştı.

Monro çubuğu yardımcısına uzattı. "Başlayalım." Başıyla onayladı ve asistan çubuğu George'un kalçalarına indirdi. Acıdı ama George'un beklediği kadar acı verici değildi.

"Bunu sen mi düşündün?" Monro talep etti.

George unutmıştu. Başını iki yana salladı. Tedavisinin ilerlemesini istiyorsa dürüst olması gerekiyordu.

Monro asistanına "Daha sert," diye talimat verdi. Çubuk bir tokatla aşağı indi.

Ben hiç kimse değilim, diye düşündü George. "Bunu sen mi düşündün?"

Bu kez George başını salladı. "Buna inandın mı?"

George biraz omuz silkti. Belki mi? Dürüst olmak gerekirse, emin değildi.

Monro bir an için ona baktı, sonra bunun hala çünkü başını salladı ve odanın diğer tarafına geçip oturdu ve defterini eline aldı. Notlarından başını zorlukla kaldırarak, "Yine." dedi.

Tokat!

Ben hiç

kimse

değilim.

"Tekrar."

Tokat!

Monro kaşlarını çatı. "Tepki veriyor gibi görünmüyor."

George'un gözleri büyüdü ve tıkacının arkasından homurdandı. "Ellerine doğru ilerleyin."

George bağlarına karşı zorlandı. Uyluklarının aksine, elleri çıplaktı. Bu-Whack!

George çığlık attı.

"Çok daha iyi," diye homurdandı

Monro. Vur!

"Talimatlarıma uyuyor musun?"

George başını
salladı.

Whack!

Ben hiç kimse değilim.

Whack!

Ben hiç kimse değilim.

Whack!

"Dikkat et de kanamasın," dedi Monro. George'un ellerini daha iyi görebilmek için yana doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Bu soru işaretlerine neden olur."

Asistan başını salladı ve bir sonraki darbe George'un o zamana kadar korunmuş olan ön kollarına indi.

Monro, "Yine de sanırım ona eldiven giydirebiliriz," dedi.

*Ben hiç kimse değilim. Ben
hiç kimseyim. Vur! Ellerine
geri dön. Ben hiç
kimseyim.*

"Talimatlarımı takip ediyor musun?" Monro sordu.

George şiddetle başını salladı. Gözlerinden yaşlar kaçmış ve tı kacına dolmuştu. Çok utanmıştı.

"Güzel. O zaman işe yarıyor." Monro tekrar asistanına baktı. "Devam edelim."

Whack!

Ben hiç kimse değilim.

Whack!

Ben hiç kimse değilim.

Ben hiç kimse değilim.

İki gün sonra

O kraldı.

Kimse olmadığını söyleyip duruyordu ve kimse olmadığını düşünüyordu ama sabah uyandığında Kral olduğunu biliyordu.

Olmak için doğduğu tek şey buydu.

Ama George iyi olmak istiyordu ve koridorda Charlotte'u her gördüğünde, yüzünde ona karşı duyduğu hoşnutsuzluk, bu tedaviyi sonuna kadar götürme kararlılığını yeniliyordu.

Bir şekilde onun maskesinin ardını mı görmüştü? Gözlerinin ardındaki deliliği fark etmiş miydi?

Geceleri bile, bağırp çağırtdıkları ve evet, seviştikleri o günlerde bile, onun tarafında hiçbir şefkat yoktu, onu fiziksel bir zevk kaynağından başka bir şey olarak gördüğünü gösteren hiçbir şey yoktu.

Ve bir bebek. Bunu unutmamalıyız.

Bu, çabalarını iki katına çıkarma isteğı uyandırdı. Onu hamile bıraktıklarında bir daha birbirlerini görmek zorunda kalmayacaklardı ve bu harika olmaz mıydı? Artık her köşeden ona hakaretler yağmayacaktı. Artık o sinir bozucu, ufak tefek hizmetçisinin bakışları olmayacaktı. Adı neydi onun? Burdock mu?

Bramwell?

Brimsley. İşte buydu. Brimsley. Patlamakla yanmak arasında gidip gelen mevcut saray havasının suçlusu oymuş gibi George'a dik dik bakmaya devam etti.

Charlotte yaptı. *Onun* hatasıydı. Mantıklı davranıyordu - yani bir deliden beklenebileceğı kadar mantıklı davranıyordu - ve dahası, kendini iyileştirmek için kanlı işkencelere boyun eğiyordu.

Doğru, bunu yaptığının ya da ara sıra kafasına dokunduğunun tam olarak farkında değildi ama bir yerlerde birileri çetele tutuyordu ve o da kesinlikle üzerine düşeni yapıyordu.

"Allah *kahretsin*," demeye çalıştı.

Denedi, çünkü her zamanki gibi ağzı kapatılmıştı.

"O da neydi?" Monroe başını küçük defterinden kaldırarak sordu. "Onu çözün."

George'un Helmut adını vermeye karar verdiği asistanlardan biri ağzındaki bağı çözdü.

Çıkarılırken George tükürdü. "Günlerdir bu işle uğraşıyoruz. Daha ne kadar sürecek?"

Monro tüm sakinliğiyle, "Amacımıza ulaşmak için ne kadar gerekiyorsa," dedi. "Anlaşmamız buydu."

"Amacımız beni kendime getirmektir. Bundan daha fazlası olursa dönecek bir benliğim olmayacak. Kırık bir kral gerçekten deli bir kraldan daha mı iyi?"

Monro not defterini yere bıraktı ve bir öğretmenin dersini görsel olarak noktalamasına benzer şekilde elini havada gezdirdi. "Buna boşuna 'müthiş yöntem' demiyorum. Dehşet onun temelidir. Ama bu dehşetten Sonuç."

Doktorun "ne sonuç" dediğinde sevinçten titremesi George'un içini rahatlatmadı.

Monro ayağa kalkarak, "Alman Kara Ormanı'nın kurtları meşhurdu," diye devam etti. "Dünyanın en vahşi kurtları. Tavuk ve sığır çalmakla yetinmez, çocukları da alıp kaçarlardı. Yaşlıları. Ama o kurtlar şimdi nerede?"

George bunun retorik bir soru olmasını umuyordu.

"Gittiler!" Monro havladı. "Onlar sadece efsanelerde, peri masallarında varlar.

Almanlar bilim ve irade gücüyle kurtlarını eskiden sahip olduğum Pomeranian gibi zavallı yaratıklara dönüştürdüler. Gördün mü evlat, hayvan doğası kil gibidir. Yeterli güçle onu şekillendirebilirsin. Almanların kurtlarına yaptığını ben de sana yapacağım. Seni şekillendireceğim. Ta ki o lanet Pomeranian gibi zararsız ve itaatkâr olana kadar."

"Pomeranian kaçtı," diye fısıldadı George.

Monro dönüp ona baktı. "Kraliçe'nin yeni evcil hayvanını gördüm, *Majesteleri*."

George yüzündeki meydan okumayı engellemek için mücadele etti. Doktora karşı gelmemesi gerekiyordu. Bunu yapmak istemiyordu.

"Bana itaatsizlik ettin," dedi Monro. "Bedelini ödeyeceksin." "Ben Kralım," dedi George.

"*Sen hiç kimse değilsin!*" Monro çılgık attı. "Sana olmanı söylediğim kişisin. Beni anlıyor musun?"

George tekrar, "Ben Kralım," dedi.

Monro onu tokatladı. "Bir daha söyle," diye meydan okudu.

"Ben Kralım." Ama George'un sesi bu kez daha zayıftı.

Bir tokat daha. "Tekrar."

"Ben . . . Kralım."

Bir başkası.

"Tekrar." "Ben . . .

. Ben . . ."

O kraldı. Ama buna değer miydi? Bunu söylemek için bir neden var mıydı? Bu ona sadece bir tokat daha kazandıracaktı ve Doktor Monro ona yardım etmeye çalışıyordu, değil mi?

"Kimsin sen?" Monro sordu. Sesi alçaktı. Emrediciydi.

"Ben hiç kimse değilim," dedi George. Buna tam olarak inanmıyordu ama söylemeye hazırdı. Eğer bu durmasını sağlayacaksa.

Bu yüzden tekrar söyledi. Ve tekrar. Ama o tamamen başka bir şey düşünüyordu.

Eşit bir gündü.

Ve bir şekilde gülümsedi.

Brimsley

Buckingham Evi
Aşağıda Bir Yerde 22
Eylül 1761
Taç Giyme Günü

Brimsley gergindi.

Elbette bunun kendisi için alışılmadık bir durum olmadığını kabul eden ilk kişi o olacaktır.

Bunu Reynolds dışında herkese itiraf ederdi.

Brimsley kendini gergin hissettiğinde bunun nedeni genellikle yanlış bir şey yapmış olmasıydı. Ya da yanlış bir şey yapmak üzereydi. Ya da muhtemelen

Başka biri yanlış bir şey yapmıştı ve bunun için suçlanması muhtemeldi.

Ne olursa olsun, işlerin ters gitmesiyle çok ilgisi vardı.

Ancak şu anda her şey yolunda gidiyordu. Teoride. Kral ve Kraliçe aynı evde yaşıyordu ve artık korkması gerekmiyordu.

Prenses Augusta'nın ateşli gazabına uğradı çünkü *kesinlikle* ilişkileri vardı.

Çok gürültülü ilişkiler.

Brimsley, diğer hizmetlileri kraliyet yatak odalarının dışındaki koridordan uzaklaştırmak için çok zaman harcadı.

Ama yine de huzursuzdu. Reynolds ondan bir şeyler saklıyordu, bu da Kral'ın Kraliçe'den bir şeyler sakladığı anlamına geliyordu, bu da Brimsley'nin onu koruma görevini yerine getirmediği anlamına geliyordu.

Bu onun yeminli göreviydi.

Dahası, Kral ve Kraliçe tüm gürültülü ilişkilerine rağmen birbirlerinden nefret ediyor gibiydiler. Bu durum gelecek için iyiye işaret değildi. Kimsenin geleceği için.

Ve şimdi Taç Giyme Günü'ydü. Bu da Büyük Britanya ve İrlanda Kralı George ile Kraliçe Charlotte'un birbirlerinin arkadaşlığına tahammül ediyor görüntüsü vermeleri gerektiği anlamına geliyordu. Brimsley Kraliçe'nin bunu başaracağından emindi. Kendisinden ne istendiğini biliyordu. Onu endişelendiren Kral'dı. Onun ruh hali Kraliçe'ninkinden çok daha az eşitlikçiydi ve daha da önemlisi-

Hangi cehennemdeydi?

Kraliyet düğünü yeniden başlamıştı ama şimdi kaybolan Kral'dı.

Brimsley ellerini yüzüne götürdü ve ellerini kelimenin tam anlamıyla boğazını açmak için kullandı.

Çene. Kral ve Kraliçe onun ölümü olacaktı. Dişlerini toz haline getirecekti. Ve sonra yemek yiyemeyecekti. Yavaş yavaş açlıktan ölecekti ve bu İtalyan için her şeyi çok daha kolay hale getirmeyecek miydi? Üzüm toplayıcıları ve keçileri mi?

Bunun bitmesi gerekiyordu. Akıl sağlığı ve dişleri için. Reynolds'ı bulması gerekiyordu. Gerçekte neler olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Brimsley, Reynolds'un aşağıda, odaların arasında olduğundan şüpheleniyordu.

Buckingham Evi'nin yeraltı katını oluşturan koridorlar. Onu daha önce de oraya giderken yakalamıştı.

Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda merdivenlerden. Ve kesinlikle sinsi sinsi yürüyordu. Reynolds genellikle dünyanın geri kalanının yolundan çekilmesini bekleyen bir adam havasındaydı ama Brimsley onu gözetlediğinde son derece sinsi bir tavır takınmış, bir o yana bir bu yana bakarak kimsenin onu ana kattaki görevinden ayrılırken görmediğinden emin olmak için.

Kral'ın kendi adamı olan Reynolds'un alt katta iş yapması için hiçbir neden yoktu, hem de hiç. Burası çamaşırların yıkandığı, yiyeceklerin depolandığı ve kapların yıkandığı yerd. Yukarıdaki ısıltılı saraydan ayrı bir dünyaydı ve sınırı neredeyse hiç kimse geçmiyordu.

Bugün -Koronasyon Günü- salonlar en güzel kıyafetlerini giymiş hizmetkârlarla dolup taşıyordu. Öğleden sonra bir geçit töreni yapılacaktı ve kutlamalar için herkese yarım gün izin verilmişti. Ama Reynolds iki metre boyundaydı ve saçları o kadar güzel, parlak sarıydı ki göze çarpmaması mümkün değildi.

Brimsley'nin onu fark etmesi iki dakikasını aldı. Yanaştı. "Seninle

konuşmam gerek," dedi nefesinin altından.

"Neden buradasın?" Reynolds sordu. "Alt kata gelmiyorsun."

"Neden buradasın?" Brimsley karşı çıktı.

"İhtiyacım var. Bir iş için geldim."

"O zaman benim de olmam gerek. Sen olduğun için buradayım. Kral senin elinde."

"Ve onu arıyor."

"Konuşmadıklarını sanıyordum."

"Bugün Taç Giyme Günü," diye fısıldadı Brimsley ısrarla. "Konuşmaları önemli değil. Birlik olmalılar. Peki o nerede?"

Reynolds onu duyulma ihtimalinin daha düşük olduğu bir oyuğa çekti.

"Buraya gelmemelisin."

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Saçmalama. Senin görevin Kraliçe'ye karşı."

"Ve Kraliçe'nin Kral'a ihtiyacı var." Brimsley gözlerini devirmek için içindeki dürtüyle savaştı. Ya da Reynolds'ı yumruklamak. Daire çizerek konuşuyorlardı. Yaptıkları tek şey yuvarlak konuşmaktı.

Reynolds cevap vermeden önce koridora baktı. "Kral yakında onunla birlikte olacak. Kütüphanede bilimleri üzerine çalışıyor."

Brimsley kaşlarını çattı. Bir saat kadar önce kütüphaneye gitmişti. Kral'dan hiçbir iz yoktu.

Reynolds o sinir bozucu üstünlük taslayan tavrıyla, "İlerleyin," dedi. "Kraliçenizle ilgilenin."

Ama gergin görünüyordu. Neredeyse kaypak. Ve sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. Sanki belki

Başka biriyle mi birlikte oluyordu? Başka erkeklerle görüşmeyeceklerini hiçbir zaman açıkça söylememişlerdi.

"Neler oluyor?" Brimsley şüpheyle sordu.

"Bir şey olduğu yok." Reynolds ona kızgın bir bakış attı. "Aşırı aktif bir hayal gücün var."

Brimsley çenesini kaldırdı. Buna tahammül edilemezdi. "Beni iyi dinle, Reynolds," dedi. "Eğer kendine başka bir binici daha alırsan, umurunda olduğunu sanma. Ama" -etkileyici olmayan çevrelerine bakarken ağzı öfkeli bir şekilde büzüldü- "doğru mevkide olmasına dikkat et."

Reynolds öfkeyle geri çekildi. "Ben ... bu değil ..."

Brimsley kollarını kavuşturdu. Reynolds evdeki amiri olabilirdi ama yatak odası tamamen farklı bir konuydu.

Reynolds sonunda, "Başka *binici* yok," diye mırıldandı. "Ben sadece alt kattayım."

"Ama yine de hiç öyle değilsin," diye mırıldandı Brimsley. "Nereden biliyorsun ki? Asla öyle değilsin."

"Ben de seni arıyordum."

Reynolds büyük bir of çekti. Sesi bir parça sinirli, bir parça da ... açıkçası Brimsley bunu nasıl yorumlayacağından emin değildi. Sonunda Reynolds, "Ben sadece alt kattayım. Hepsi bu kadar. Git Kraliçe'nin yanına. Taç Giyme Günü hem kendisi hem de ülke için büyük bir gün."

Brimsley kaşlarını çattı, garip bir şekilde hareket etmeye hazır değildi.

"Kıskanmıyorum," dedi. "Tabii ki kıskanmıyorsun."

"Olmak için bir nedenim yok. Hiçbir söz vermedik." "Hiç," dedi Reynolds.

Brimsley yutkundu. Bir söz mü istiyordu? Sadakat isteyebilecek bir konumda olabileceği hiç aklına gelmemişti. Çünkü bu ne anlama geliyordu ki? İki erkek arasında bir söz mü? Bunu bir kiliseye götüremezlerdi. Bir hakime gösteremezlerdi.

Yine de Reynolds'a baktığında... koridorda göz göze geldiklerinde...

Onun için bir anlamı vardı.

"Brimsley," dedi Reynolds. Ve sonra: "*Bartholomew*."

Brimsley yukarı baktı. Reynolds elini saçlarının arasında gezdiriyordu. Onun soğukkanlı tavrı ...

Uçtu.

"Başka kimse yok," dedi Reynolds sessizce. "Bundan emin olabilirsiniz."

Brimsley rahatsız bir şekilde başını salladı. "Benim için de öyle."

"Geri dönmelisin," dedi Reynolds. "Bugün yapacak çok şey var. Çok fazla."

"Evet." Brimsley içini çekti ve gitmek için döndü, ama o sırada koridorun sonunda bir kapı açıldı. Elinde tıbbi malzeme tutan biri çıktı ve-

İçerideki Kral mıydı?

Reynolds onun görüşünü engellemek için neredeyse önüne atlıyordu.

"Bu bir doktor mu?" Brimsley sordu. "Kral neden mahzende yabancı bir doktor tarafından muayene ediliyor?"

"Brimsley."

"Neden Kraliyet Hekimi tarafından muayene edilmiyor?"

"Brimsley."

Reynolds'un sesinde bir şey vardı. Brimsley anında konuşmayı kesti. Reynolds, "Hiçbir şey görmediniz," dedi.

Brimsley daha fazlasını söylemek istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ama Reynolds'un gözleri ona yalvarıyordu ve Reynolds asla yalvarmazdı.

Brimsley başını salladı. "Kraliçemin yanına gitmeliyim," dedi. Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Buckingham Evi

Kraliyet Yatak Odaları

yakınında 3 Ekim 1761

Taç giyme töreni muhteşemdi. Herkes öyle söyledi. Kral ve Kraliçe muhteşem görünüyordu. Rollerini çok iyi oynamışlardı. Aslında, Brimsley'in onları çatlarken gördüğü tek an Buckingham Sarayına döndükleri andı. Taçlarının ağırlığı oldukça gerçekçiydi ve ikisi de çok yorgundu.

Aslında o kadar bitkin düşmüşlerdi ki, kendi odalarına dönmüşler ve gecenin geri kalanını orada geçirmişlerdi.

Eşit bir günde, eşit.

"Sence bu anlaşma nasıl ortaya çıktı?" Brimsley, koridorda birlikte yürürken Reynolds'a sordu, her biri işvereni için gümüş bir tepsi taşıyordu. Akşamın erken saatleriydi; güneş batmak üzereydi ve Buckingham Sarayı'nın havası alacakaranlıkla altın rengini almıştı.

"Günler bile mi demek istiyorsun?"

Reynolds sordu. "Evet."

"Düşündükçe

ürperiyorum." "Bu

çok tuhaf."

Reynolds, "Kraliyet ailesinin yöntemlerini sorgulamak bana düşmez," dedi. "Ama . . . ?" Çünkü açıkça ima edilen bir *ama vardı*.

"İfadem bitirmeyeceğim."

Brimsley kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Hiç eğlenceli değilsin." "Olmam gerektiği kadar eğlenceliyim," dedi Reynolds.

"Tam olarak demek istediğim bu. Sadece mizahtan tamamen yoksun biri böyle bir açıklama yapabilir."

Reynolds ona öfke dolu bir bakış attı ama Brimsley bunun içinde biraz da sevgi olduğunu düşündü.

"Gülümseme," dedi Reynolds.

Brimsley sırttı. "Kral için neyin var?" diye sordu Reynolds'ın taşıdığı gümüş tepsiyi işaret ederek.

"Yazışmalar. Ya sen?"

Brimsley tepsisindeki kâğıtlara baktı. "Bir konser planlıyor. Bir çocuk piyanistle. Bana çok garip geliyor ama onu dinlediğini ve olağanüstü olduğunu ısrarla söylüyor."

"Kıtadan mı geliyor?" "Viyana," diye onayladı Brimsley.

"Viyana'dan nasıl seyahat edilir?" Reynolds düşündü. "Karadan mı? Yoksa deniz yoluyla mı?"

Şu anda Kral ve Kraliçe'nin yatak odasının kapısındaaydılar ve en az bir dakikadır oradaydılar. Sadece sohbet ediyorlardı.

"Emin değilim," diye yanıtladı Brimsley. "Kraliçe deniz yoluyla geldi. Cuxhaven'dan karşıya geçti. Korkunç olduğunu söyledi. Kardeşinin üzerine kusmuş."

"Kız kardeşler," dedi Reynolds bilmiş bir kıkırdamayla.

"Sende hiç var mı?" Brimsley sordu. Birden bilmediğini fark etti. O da istedi.

"Kız kardeşler mi?" Reynolds tekrarladı. "İki. İkisi de büyük. Sen?"

Brimsley başını salladı. "Sadece bendim. Ailem beni geç saatlerde hayat." Ve sonra, Reynolds sormamış olmasına rağmen, "Artık yoklar" dedi. "Özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi Brimsley usulca. Çok uzun zamandır yalnızdı. Belki de saray hayatını bu yüzden bu kadar çok seviyordu. Ona ait olabileceği bir yer vermişti.

Ama hüzünlenmek istemiyordu. Yatak odasının kapısına doğru başını salladı. "Birbirlerini görmek isteyeceklerini düşünüyor musun?"

"Bugün tuhaf bir gün," diye hatırlattı

Reynolds ona. "Yani belki de ... sessiz bir gün?"

"Kral zaten-" Reynolds aniden ağzını kapattı. "Kral çoktan ..."

"Kraliyet görevlerini yerine getirdi."

Brimsley, Reynolds'un söylemek üzere olduğu şeyin bu *olmadığından* emindi. Brimsley ne kadar ısrar ederse etsin Reynolds'un daha fazlasını söylemeyeceğini de biliyordu.

O bir kasaydı.

"Kral akşam yemeğine gelecek mi?" Brimsley sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Reynolds. Yüzü bir anda alışılmadık derecede dalgın bir ifade. "O yorgun. Odasında kalmak isteyebilir."

"Eğer bir karar verirse, Kraliçe'ye iletebilmem için lütfen beni bilgilendirin. Planlarını buna göre değiştirmek isteyebilir."

Reynolds kaşlarını çatarken başını hafifçe çevirdi. "Yani diyorsunuz ki: Eğer adam odasında kalırsa, kadının yemekhanede yemek yeme olasılığı *daha yüksektir.* oda?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ne yapacakları hiç belli olmaz." "Kraliyet ailesi mi?"

"Evet." Bu kelimeye bir dünya yorgunluk vardı.

Reynolds kıkırdadı. Birkaç dakika daha süren dostça bir sessizlikten sonra içini çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Görevlerimize dönsek iyi olacak."

"Bir kez daha yarığa mı?"

Reynolds ona bir kez daha gülümsedi; kalbini yerinden oynatan türden bir gülümseme. "Onun gibi bir şey."

Reynolds Kral'ın odasına, Brimsley de Kraliçe'nin odasına döndü ve tek kelime etmeden vedalaştılar.

Kısa bir an için dünya mükemmel bir denge içinde asılı kaldı.

Buckingham Evi

Yemek Odası 22

Ekim 1761

Eşit bir gün.

İnsanın özellikle çift günlerde tetikte olması gerekiyordu.

Kral ve Kraliçe bir gece önce birlikte yemek yemeyi tercih etmemişlerdi ve Brimsley ikisinin barışacağına dair her türlü umudu beslese de (ki bunun için birbirlerinin yanında zaman geçirmeleri gerekiyordu) o bile bu amansız gerilimden uzak bir akşam geçirmenin güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Eğer öfke katı bir şey olsaydı, tüm saray muhallebi içinde yüzüyor olurdu.

Ama muhallebinin tadı güzeldi. Ve vazoları fırlatmıyordu.

Ama bugün iki ile biten bir gündü. Brimsley ve Reynolds, altı James ve bir dizi hizmetçiyle birlikte yemek salonundaydı ve hepsi de dudak ısırtan bir korkuyla Kral ve Kraliçe'yi izliyordu.

"Lütfen bu kadar yüksek sesle nefes almaz mısınız?" diye çıkıştı Kraliçe. Gerçekten mi? Brimsley yüzünü buruşturdu. O bile kızın mantıksız davrandığını düşünüyordu.

Ve her zaman onun tarafını tuttu.

Kral bir parça et sapladı ve ona ters ters baktı. "Lütfen konuşmaz mısın?"

"Konuşmak istersem konuşurum."

"Peki o zaman, nefes almak istersem alırım."

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Sadece bunu çok nahoş bir şekilde yapıyorsunuz."

"Nefes almak mı?" diye söylendi, gözleri inançsızlıkla olduğu kadar alaycılıkla da parlıyordu.

Söylediğimi söyledim dercesine eliyle küçük bir kraliyet hareketi yaptı.

"Hayat böyle bir şey işte," diye mırıldandı Kral, sanki bir konferans veriyor. "İnsan hayatı, daha doğrusu. İnsanın nefes alması gerekir. Hatta *sizin de nefes almaya* ihtiyacınız olduğu söylenebilir, ancak şu anda insan olduğunuza tam olarak ikna olmuş değilim."

"Sen bilirsin." "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti ve James'lerden birine baktı. "Hiç ringa balığımız var mı?" Reynolds odadakilere "Kral'ın yakınında balık yok," diye hatırlattı.

"Onsuz yemek yemeyi tercih etmem için bir neden daha," diye açıkladı Kraliçe.

Kral yumruklarını masaya vurdu. "Sorun tam olarak nedir? Buradaki ilk sabahımdan beri bir çocuk gibi davranıyorsun ve ben de-"

Ama Kraliçe ayağa fırlamıştı. Brimsley bir adım öne çıktı. Sonra onun yüzünü gördü ve bir adım geri çekildi.

"Benim havamı soluyordun!" diye bağırdı.

Yüce Tanrım. Uçurumun kenarına gelmişlerdi. İkisi de.

Brimsley, Reynolds'a bir bakış attı. Gitmeliler miydi?

Reynolds, sadece bir kişinin görmesini istediğinde yaptığı o küçük baş sallamalarından birini yaptı.

Kral ve Kraliçe bir yanardağın patladığını fark etmezdi. yanlarında duruyordu. Kral homurdandı ve masanın etrafında dolandı. Sonunda durduğunda, Kraliçe'nin sadece birkaç santim uzağındaydı.

Brimsley yutkundu. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Gideyim mi?" dedi Kral, sesi alçak ve kışkırtıcıydı.

"Evet." Kraliçe'nin çenesi meydan okurcasına dışarı çıktı.

"Gidin. Şimdi." Ve sonra-

Aman Tanrım.

Kraliçe, Kral'ı ensesinden yakalamıştı ve öpüşüyorlardı.

"Bugün eşit bir gün," diye neredeyse tükürdü. "Öyle," diye kesinlikle hırladı.

Brimsley tam zamanında geri sıçrayarak havada uçuşan koca bir tabak kızarmış tavuğu kaçırdı. Kral masayı tabaklardan ve yiyeceklerden temizlemişti ve-

"Dışarı!" Reynolds bağırdı ve ikisi birlikte personelin geri kalanını neredeyse odadan dışarı ittiler.

Kral'ın poposuna bakma. Kral'ın poposuna bakma.

Kral'ın kışına baktı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu bir marv-

"Brimsley!" Reynolds havladı.

"Gidin, gidin!" Brimsley, kulak misafiri olan üç hizmetçiyle birlikte James'leri koridorun sonuna kadar kovaladı. Reynolds her ikisini de kapattığı sırada yemek odasının kapılarına geri döndü. Cam kırılma sesinden irkilerek kapılara yaslandılar.

Reynolds içini çekti. "Kristal."

Yüksek bir gümbürtü duyuldu. Sonra bir inilti. Sonra Brimsley'nin kaynağını hayal bile edemediği *muazzam* bir gürültü ve ardından Kral homurdanmaya başladı.

"Hatta. Day."

Brimsley utanç içinde gözlerini kapadı.

"Hatta. Day."

Kral'ın poposunu görmüştü. Masanın karşısında, Kraliçe ile birlikte nasıl görüldüğünü hayal etmek oldukça kolaydı-

Yüzünün *çok* sıcak olduğunu hissetti.

"İyi değil misin?" Reynolds sordu.

Brimsley kravatını düzeltirken gözlerini ileriye dikti. "Gün hararetle geçti."

Kraliçe çığlık attı.

Reynolds boğazını temizledi. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Yemek odasından başka bir ses geldi, yüksek ve müstehcen. İkisi de irkildi.

"Daha sonra odanızda serinlememe izin vereceğinizi sanmıyorum... ah...?" Reynolds sordu.

Brimsley doğruldu. Reynolds bu soruyu sormayalı uzun zaman olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse bu oldukça hoş bir duyguydu. "Buna izin verebilirim," dedi. "Bana doktordan söz edebilirsin."

"Doktor yok."

Brimsley döndü ve onunla yüzleşti. Yalan söylenmesinden bıkmıştı. "Sen-
" "Evet! Evet! Evet! Evet!"

Tekrar dikkatini topladı. Şimdilik Reynolds'ı unut. Koruması gereken bir kapı vardı.

Buckingham House

The Orangery

2 Kasım 1761

Gerçek bir iş söz konusu olduğunda beş adımlık mesafeyi korumanın zor olduğu ortaya çıkmıştı, bu yüzden Brimsley yürümesine izin verdi Kraliçe ile birlikte nişan günlüğünü gözden geçirdiler.

"Artık balayı sona erdiğine göre," dedi, "görmeniz için galerilerimiz, operalarımız ve oyunlarımız var. Majesteleri ayrıca istediğiniz hayır işlerini de yapabilir."

"Harika." Gülümsedi. Kral'la sürekli tartışmasına rağmen bugünlerde neşeli olmanın ötesinde bir ruh hali vardı. Brimsley bunun o günkü faaliyetleriyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu ama tabii ki spekülasyon yapmak ona düşmezdi.

"Hastanedeki yoksul anneler için bir şeyler yapmak istiyorum," diye karar verdi.

"Çok iyi, Majesteleri. Göreceğim-"

Kraliçe alçak bir daldan bir portakal koparmak için uzandı. "Portakal!"

Brimsley havladı.

İki görevli aceleyle öne çıktı. İkisinden daha hızlı olanı portakalı aldı ve yavaşça Kraliçe'nin eline koydu.

Brimsley, "Söylediğim gibi," diye devam etti, "bunları ben halledeceğim. düzenlemeleri acilen yapın. Ayrıca, bekleyen diğer hanımlarınızla da yarın tanışacaksınız."

"Bu çok saçma." Kraliçe kaşlarını çatarak elindeki portakala baktı, sonra da kaşlarını çatarak ona baktı. "Bundan sonra kendi portakalımı kendim alacağım."

Brimsley durumun hassasiyetini düşündü. Kendi portakallarını toplayamaması gerçekten de saçmaydı. Öte yandan, portakal bahçesinde iki görevlinin çalışmasını haklı çıkaracak kadar iş de yoktu.

Şu anda işlerinin yarısı, hangi kraliyet mensubu uğrarsa uğrasın etrafta dikilip portakal toplamaktan ibaretti.

"Majesteleri-" diye başladı Brimsley.

"Portakalımı başkasına toplatmak çok saçma. Ben kendi portakalımı kendim toplayacağım. Tartışma olmayacak."

"I-" Ama tartışmamaya karar verdi. Nasıl tartışabilirdi ki? O Kraliçe'ydi. Onun yerine en nazik başını salladı ve "Evet, Majesteleri" dedi. "Peki ya resmi nişanlar?" Charlotte mutlulukla sordu.

Muhtemelen az önce bir adamın işine mal olduğunun farkında değildi.

"Balolar mı? Akşam yemekleri mi? Ne sıklıkla saray etkinliklerine ev sahipliği yapacağım?"

"Kral sarayda sosyal etkinliklere izin vermiyor. Her türlüüne."

Kraliçe gezintisine ara verdi. "Ne kadar tuhaf. Sanırım sosyalleşmek için dışarı çıkabiliriz. Ben sadece düşündüm ki-"

Brimsley, "O sosyalleşmez," dedi. Kadının bunu şimdiye kadar bildiğini düşünebilirdi.

"Elbette unvanlı sınıfla ..."

"Ton'un hiçbir toplantısına katılmıyor, Majesteleri."

Döndü ve delici bir ifadeyle ona baktı. "Neden olmasın?"

"I . . ." Brimsley gözlerini kırptırdı. "Biliyor musunuz, gerçekten bilmiyorum, Majesteleri.

Bu sadece onun tarzı."

"Her zaman böyle miydi?"

Brimsley son birkaç yılı düşündü. "Bir süre için. Evet." "Ama neden?"

İnsanlara karşı utangaç görünmüyor. Kekelemiyor. Onun Sosyal zarafeti bozulmamış. Güzel bir gülümsemesi var. Uzun boylu, güçlü, yakışıklı ve bir erkek gibi kokuyor."

Brimsley gülümsedi. Reynolds'ı tarif ediyor olabilirdi.

Brimsley yüksek sesle, "Bunun doktorla bir ilgisi olabilir," diye düşündü.

"Doktor mu? Ne doktoru?"

Kanlı. Lanet olsun. Bunu söylemek istememişti.

"Yanılıyor olabilirim," dedi Brimsley hemen. "Aslında, yanlış konuştuğuma eminim."

Charlotte eğildi, buyurgan ve korkutucuydu. Sonra geri çekildi ve diğer hizmetkârları tersledi. "Bizi yalnız bırakın!"

Brimsley bir adım geri çekildi ama Brimsley onu bakışlarıyla durdurdu.

"Hayır. Sen.

Şimdi söyle bana," dedi, "*hangi doktor?*"

Agatha

*James's Palace
Prenses Augusta'nın Oturma
Odası 8 Kasım 1761*

Agatha bu çaylardan nefret ederdi.

Çay enfesti. Bisküviler ilahi. Eşlik eden? Çok asil.

Kral'ın annesi davet ettiğinde kimse hayır diyemezdi. İnsan yaptığı her şeyi bırakır, en güzel günlük kıyafetini çıkarır ve aceleyle arabaya doğru yola koyulur.

Yine de her şeyin aciliyeti küçük bir iyilik sağlamıştı. Lord Danbury çağrı geldiğinde saldırmak üzereydi. Bu yüzden Agatha *bunu* yapmaktan kurtulmayı başarmıştı.

Danbury bile Kral'ın annesinin öncelikli olduğunu anlamıştı.

Agatha sandalyesine yerleştikten sonra Prenses Augusta, "İyi ki geldiniz," dedi.

"Beni davet ettiğiniz için her zamanki gibi çok nazıksınız."

Augusta hemen konuya girdi. "Bana Kraliçe'yi birkaç kez ziyaret ettiğiniz söylendi."

Agatha hizmetçiden bir çay fincanı aldı. Nasıl aldığını söylemesine gerek yoktu. Bunu artık biliyorlardı.

Agatha, "Bahçede yürümekten keyif alıyoruz," dedi.

Prenses Augusta öne doğru eğildi. "Demek size güveniyor."

"Öyle."

"Eee?"

Agatha yalan söylemeye karar verdi. "O ve Kral şu anda birlikte çok mutlular." "Gerçekten mi?"

Bu bir soru değil, daha çok bir şüphe ifadesiydi.

"Gerçekten de öyle," dedi Agatha çayından zarif bir yudum alarak. "Birkaç gergin ilk günün ardından harika bir balayı geçirdiler. Ve taç giyme töreni onları daha da yakınlaştırdı."

Prenses Augusta, "Manastırda çok güzel görünüyorlardı," diye mırıldandı. "Oh, gerçekten. Tam bir mutluluk tablosu." En azından bu bir yalan değildi.

Kral ve Kraliçe'nin kusurları ne olursa olsun, hiç kimse onların muhteşem aktörler olmadığını söyleyemezdi. Gülümsemişler, el sallamışlar, el ele tutuşmuşlar ve öpüşmüşlerdi. Agatha, Charlotte'un tüm şikâyetlerini dinlemek zorunda kalmasaydı, o bile kraliyet çiftinin birbirlerine deliler gibi aşık olduğunu düşünebilirdi.

"Ondan nefret ediyorum," demişti Charlotte bir gün önce. "Sinir bozucu biri. Herkesi çok kibar olduğuna inandırıyor ama bu bir yalan. O yalancı bir yalancı..."

Yüce Tanrım, kurtar beni, diye düşündü Agatha. "... yalanlar," diye bitirdi Charlotte sonunda.

Ama Agatha sevgisiz bir evlilikte olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu, bu yüzden elinden geldiğince destekleyici olmaya çalıştı. "Bunu atlatacaksın," dedi Charlotte'a. "Sadık kaldığın sürece."

"Çocuk sahibi olmak," diye sözünü kesti Charlotte sınırcasına. "Lütfen. Biliyorum." Agatha daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama Charlotte'un sözü bitmemişti.

"Ben *kararlıyım*," dedi Charlotte. "Ben kararlılığın tam tanımıyım. Ben *sağlamım*. Ben *inébranlable*'ım. Bana bir tercüman bulursanız dördüncü bir dilde de kararlı olurum. Tek yaptığım bu. Tek yaptığımız bu. Rahmimi bir bebekle doldurmaya çalış."

"Çok üzgünüm," dedi Agatha, çünkü gerçekten de kulağa korkunç geliyordu. "Bu bir kâbus."

"Zor bir durum. Biliyorum. Hareket ..." Agatha, Lord Danbury'nin ona tekrar tekrar vurduğunu düşündü. Garipti, rahatsız ediciydi ve Tanrı aşkına, akıl almaz derecede sıkıcıydı. O işini yaparken Agatha da alışveriş listelerini ve yazışmalarını hazırlamaya başlamıştı.

Charlotte tüm bunlara bütün bir ulusun dikkatli bakışları altında katlanmak zorunda kaldı. *Gerçek anlamda* değil elbette ama yine de. Kraliçe'nin gücü vardı ama mahremiyeti yoktu. Her hareketi dikkatle inceleniyor, didik didik ediliyor, ters yüz ediliyordu.

Agatha onunla asla yer değiştirmezdı ve bu çok şey ifade ediyordu. Ne de olsa Herman Danbury ile evliydi.

"Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum," dedi Charlotte. "O gülünç yüzünden nefret ediyorum.

Sesinden nefret ediyorum. *Nefes alış* şeklinden nefret ediyorum."

Nefes mi alıyor? Agatha kaşlarını kaldırdı. Bu biraz fazla değil miydi? "Majesteleri," dedi, "mümkün değil-"

"Bu tahammül edilemez!" Charlotte patladı. "Yapamam- O-" *Huff huff puff puff puff*.

Agatha dehşet içinde bakakaldı. Kraliçe sanki kukla ipleri tarafından ele geçirilmiş gibi sallanıyordu. "Majesteleri," diye dikkatle sordu. "İyi değil misiniz?"

"İşte böyle *nefes alıyor!*" Charlotte neredeyse bağıırıyordu.

Kral kesinlikle böyle nefes almıyordu ama Agatha bunu belirtmeyecek kadar akıllıydı.

Tıpkı bunları Prenses Augusta ile paylaşmayacak kadar bilge olduğu gibi.

"Hamile olduğuna dair herhangi bir belirti gösteriyor mu?" diye sordu Prenses. "Yakında bir bebek olacağını düşünüyor muyuz?"

Agatha, Kral ve Kraliçe'nin evleneli ancak iki ay olduğunu söylemekten kaçındı. Charlotte bu kadar çabuk çocuk sahibi olmayı başarmış olsa bile, henüz hiçbir belirti olmazdı. Onun yerine, "Ben bir şey fark etmedim," dedi.

Prenses Augusta, "Dikkatinizi üzerinde tutun," diye emretti. "Basınç var."

İşte bu ilginçti. Agatha, "Lord Bute'dan mı?" diye sorarken yüzünü kasıtlı olarak yumuşak tuttu.

"Baskının nereden geldiği sizi ilgilendirmez." Agatha bekledi.

Bir, iki . . .

"Evet, Lord Bute," dedi Prenses Augusta sınıanırcasına. "Bir bebeğe ihtiyacımız var. Kraliyet bebeği halk için bir kutlama sebebidir. Tüm ulus için. Herkes için bir sevgi işaretidir ve kraliyetin devamını sağlar. kan bağı."

"Elbette," dedi Agatha.

Prenses Augusta öne doğru eğildi ama sadece bir santim. "Bir bebek Büyük Deneyi mühürler. Başarısız olamayız."

Agatha onun açığını gördü. "Belki de," diye önerdi, "bir balo Büyük Deney'e yardımcı olur?"

"Top mu?"

"Evet. Lord Danbury ve ben sezonun ilk topunu atmak istiyoruz."

Bu tam olarak doğru değildi. Lord Danbury sezonun ilk topunu atmayı çok istiyordu. Agatha bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu. Danbury, White'ın üyeliğini kazandığı için herkesin katılıp eğleneceğinden emindi ama Agatha daha iyisini biliyordu. Çoğu insan -yani eski insanlar- Danbury'lerden gelen bir daveti reddederdi. Gülümsüyormuş gibi yapıp "Kaçırdığımız için çok üzgünüz" gibi şeyler söylerler ve sonra aynı anda başka bir yerde toplanıp gülerlerdi.

Agatha onu Prenses Augusta'nın bunu onaylamayacağı konusunda uyarmıştı. Verdiği yanıt o kadar umutsuzdu ki neredeyse Agatha'nın kalbini kıracaktı. "Neşeyi önümde sallıyorlar ama onu kavramama asla izin vermiyorlar," derken çok üzgün ve küçük görünüyordu.

Agatha, kocasından hoşlanmadığı her şeye rağmen ona, "Sen de en az onlar kadar iyisin," demişti.

Çünkü doğrudu. Herman'ı berbat bir koca yapan şeyler tüm erkekler için geçerliydi, en azından Agatha'nın anlayabildiği kadarıyla. Ve sırf derisinin rengi yüzünden Herman'ın kendisini bir erkekten daha az hissetmesine tahammül edemiyordu.

Ve böylece Agatha deneyeceğine söz vermişti. Belki de başaracaktı. Ne de olsa Kral'ın annesini onlara mülk vermeye ikna etmişti. Bir parti ne kadar zor olabilirdi ki?

"Ekselansları," dedi tüm saygısıyla, "Kraliçe'nin hanımefendilerinden biri olarak, sezonun ilk balosuna ev sahipliği yapmam mantıklı. *Ton* için çok canlandırıcı bir birlik gösterisi olurdu, değil mi?"

Agatha daha sözünü bitirmeden Prenses başını sallamaya başlamıştı. "Sezonun ilk balosu mu? Sizinle mi? Hayır. Bu kabul edilemez."

Agatha kocasından çok daha korunaklı bir yaşam sürmüştü. Bir bedeni yıpratıcı, yaralar açılana ve iltihaplanana kadar yavaş yavaş biriken günlük kesikleri ve hakaretleri yaşamamıştı.

Ya da belki de sadece denemediği içindi. Kocasının aksine, kendisini kabul etmeyeceğini bildiği kurumlara girmeye çalışmamıştı. Asla eşit muamele görmeyeceği okullara gitmemiş, parasını alıp çay ikram etmeyecekleri bankalara girmemişti.

Şimdi Prenses Augusta daha davasını anlatamadan onun sözünü kesiyordu. Ona açık açık kendisinin yeterince iyi olmadığını, Danbury'lerin yeterince iyi olmadığını, tüm yeni *tonun* yeterince iyi olmadığını söylüyordu.

Bu kabul edilebilir bir durum değildi.

Agatha fincanını bıraktı. Biraz daha açık sözlü olmanın zamanı gelmişti. "Majesteleri, çaylarımızın devam etmesini istediğinizi biliyorum. Kraliçe'nin hamile olduğunu uzun zaman sonra duymak sizin için çok zor olurdu, değil mi?"

Prensler iç çekti.

Agatha çayını tekrar aldı. Gülümsemesini gizlemek için porselene ihtiyacı vardı.

Prensler Augusta, "Bu konuyu Lord Bute ile görüşeceğim," dedi.

Lanet olsun. Agatha bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İzin çıkmayacaktı.

Vermesi gereken bir karar vardı. Üç saniyesini aldı.

Danbury'ler gerçekten de sezonun ilk balosuna ev sahipliği yapacaklardı. Sadece Prensler Augusta'nın Lord Bute'a konuyu açmasına fırsat vermeden davetiyelerin teslim edildiğinden emin olması gerekiyordu.

Mor, diye düşündü eve doğru giderken. Moru her zaman sevmişti. Süslemeler için harika bir renk olurdu. Gümüş ve beyaz ile mor. Her şeyi zihninde canlandırabiliyordu.

Muhtemelen de öyle kalacaktı. Lord Danbury evi altın rengine boyamak isteyecekti. En sevdiği renk.

Önemli değil. Küçük bir savaştı. Uzun vadede anlamsızdı. Herman kontrolün kendisinde olduğunu düşünebilirdi ve o da çoğunlukla bu fanteziye izin vermekten memnundu.

Gerçeği biliyordu. Büyük Deney'i o düşünmemiş olabilirdi ama şu anda ondan o sorumluydu. Ve başarısız olmasına izin vermeyecekti.

Buckingham Evi 14

Kasım 1761

Bir hafta sonra Agatha kendinden o kadar da emin hissetmiyordu. Danbury Balosu davetiyelerine cevaplar gelmeye başlamıştı ve şu ana kadar eski *tonun* tek bir üyesi bile kabul etmemişti.

Prensler Augusta resmen iptal etmesini istemişti.

Sormak abartılı olabilir. Aslında Augusta'nın söylediği şeydu: "Senin balon Büyük Deney'i mahvedecek. Onu iptal edeceksin."

En kötüsü de Augusta'nın yanılmamış olmasıydı. Danbury'lerin sezonun ilk balosuna ev sahipliği yapması ve sadece *tonun* yarısının katılması bir felaket olurdu.

Tüm muhalifleri haklı çıkaracaktı: Toplum birleştirilemezdi ve bunu denemenin de bir faydası yoktu.

Tüm bunlar olurken Kraliçe Charlotte'un hiçbir şeyden haberi yoktu. Sarayının güzel taş duvarlarının ötesindeki İngiliz toplumunu anlamak için hiçbir çaba sarf etmedi.

Agatha kızmamaya çalıştı; zavallı kız daha çocuk denecek yaşıydı. Evinden koparılmış, bir yabancıyla evlendirilmiş ve bütün bir kültürü değiştirmekle görevlendirilmişti.

Ama bunu ona kimse söylememişti. Durum bu kadar vahim olmasaydı komik olabilirdi. Büyük Britanya gerçekten büyük ve canlandırıcı bir şeyin eşiğinde duruyordu ve tüm bunların nedeni kahverengi tenli genç bir kızın Kraliçe olarak seçilmesi idi.

Ama o bilmiyordu. Charlotte binlerce kişi için umut ve değişimin sembolü olduğunun farkında değildi. Hayır, sembol değil. O umut ve değişimdi.

Agatha sabırlı olmaya çalıştı. Charlotte yeni hayatına alışmak için zamanı hak ediyordu. Daha on yedi yaşındaydı.

Ama Agatha'nın ve yeni *tonun* geri kalanının zamanı yoktu. Büyük Deney *şimdi başlamıştı*.

Prences Augusta tüm bunların ne kadar önemli olduğundan, Saray'ın toplumu birleştirme arayışında sabit kalması gerektiğinden bahsetmeyi severdi ama Agatha, Augusta'nın Danbury'lerin ve diğerlerinin kaderini gerçekten umursamadığını biliyordu.

Basset'ler ve Smythe-Smith'ler. Başarısız gibi görünmek istemiyordu. Augusta Büyük Deney'in başarılı *olmasını* istiyordu çünkü bunu *o* düzenlemişti. Kral'ın annesi için hiçbir şey kraliyet ailesinin itibarından daha önemli değildi.

Ama Agatha, Lord Danbury, Basset'ler ve Smythe'ler için Smiths ve diğer pek çokları için şöhretten daha fazlasıydı. Onların hayatlarıydı.

Agatha bunun için savaşmak zorundaydı. Etmek zorundaydı.

Böylece ilk kez Buckingham Sarayına çağrılmadan gitti. Büyük revaktan geçip baş uşağa Kraliçe'yi görmek için orada olduğunu söylediğinde kimse onun gelişini beklemiyordu.

Hayatının bu olduğuna, bir kraliyet sarayına her türlü beklentiyle girebileceğine inanmak zordu. Bu inançsızlığın derisinin rengiyle hiçbir ilgisi olmadığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Şüphesiz Kraliyet ailesiyle bu kadar yakın ilişkiler içinde olmak herkesi şaşırtır.

Ve yine de buradaydı.

"Leydi Danbury."

Yukarı baktı. Kraliçe'nin en sevdiği hizmetkâr Brimsley'di.

"Kraliçe kütüphanede leydim," dedi. "Sizi ona götüreceğim." "Kitap mı okuyor?" Agatha sordu, onlar sohbet ederken

Buckingham Evi'nin uzun ve zarif salonlarından birine doğru ilerliyordu.

"Daha fazla İngilizce okumak istediğinden bahsetti. Hâlâ çoğu zaman Almanca düşündüğünü söyledi."

"Düşünceleri hakkında spekülasyon yapamam," dedi Brimsley, "ama hayır, okumuyor."

"Oh. Ne yapıyor o zaman?"

Boğazını temizledi. "Manzaranın tadını

çıkartıyor." "Kütüphaneden mi?"

"Sebze bahçesine bakıyor leydim."

"Sebze bahçesi," diye tekrarladı Agatha, çünkü kesinlikle doğru duymamıştı.

"Evet," dedi Brimsley başını

sallayarak. "Ne kadar heyecan

verici."

"Bunu böyle buluyor."

Kraliyet ailesi, diye düşündü Agatha. Onları asla anlayamayacaktı.

Gerçekten de kütüphaneye girdiklerinde Kraliçe bir pencerenin yanında, neredeyse cama dayanmış bir şekilde duruyordu.

"Leydi Agatha Danbury, Majesteleri," diye anons etti Brimsley.

Charlotte arkasını dönmeden, "Bugün bir araya gelmememiz gerekiyordu," dedi.

Agatha, "Sizinle diğer bekleyen hanımlar olmadan konuşmayı umuyordum," dedi.

"Pekâlâ," dedi Charlotte, dikkati hâlâ dışarıdaki manzaradaydı.

Agatha'ya yaklaşması için eliyle işaret etti.

Agatha ona katıldıktan sonra, "Ev sahipliği yaptığım balo hakkında," dedi. "Bir baloya ev sahipliği yapıyorsun. Ne kadar hoş."

Tamamen ilgisiz bir şekilde konuşuldu. Agatha yine de devam etti.

"Katılmayacağınızı biliyorum," dedi, "çünkü Kral sosyal randevuları kabul etmez."

"Bu garip değil mi?" Charlotte sonunda onunla yüzleşmek için döndü.

"Nedenini biliyor musun?"

"Yok. I . . ."

Ama Charlotte tekrar pencereye dönmüştü. Ne arıyordu acaba? Agatha yanına gitti ve dışarı baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Sadece bahçeler ve ... daha fazla bahçe. Kraliçe kelimenin tam anlamıyla lahanaların büyümesini izliyordu.

Agatha derin bir nefes aldı. "Balo," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Bekleyen diğer hanımları da katılmaları için teşvik edip etmeyeceğinizi sormak istedim."

"Onları davet etmedin mi?" "Ben davet ettim."

"O zaman sorun nedir?"

Agatha kendine Charlotte'un genç olduğunu hatırlattı. Yabancı bir yerde. Yabancı bir ülkede. Bu kadar akıl almaz derecede kalın kafalı olduğu için affedilmeliydi. Agatha sabırla, "Majesteleri," dedi, "eğer -"

"İşte orada!" Charlotte haykırdı.

Agatha neredeyse inliyordu.

Charlotte daha iyi görebilmek için sola doğru kayarken tüm yüzü buruştu-

Agatha onun karşısına baktı.

-Görünüşe göre Kral.

Charlotte şimdi başını sallıyordu. "O gerçekten ... ? Aslında bahçıvanlık yaptığını inanıyorum."

"Majesteleri?" Agatha söyledi.

Charlotte şaşkınlık içinde, "George," dedi. "Bahçeyle uğraşıyor. Kendi elleriyle. Bunu neden yapsın ki? İnsanlar var." Agatha'ya döndü. "İnsanlarımız var."

"Majesteleri," dedi Agatha, "balo hakkında ..." "Bunun bir oyun olabileceğini düşünmüştüm, ama her gün bahçe. Çok ilginç."

Aşkına-

Agatha tersledi.

"Majesteleri," dedi keskin bir sesle, Charlotte ile pencere arasına yerleşerek. "Lütfen."

"Ne yapıyorsun?"

"Prenses Augusta benden balomu iptal etmemi istedi."

Charlotte ona sabırsız bir bakış attı. "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Eğer Prenses Augusta çoktan sorduysa-"

"Siz Kraliçesiniz," diye araya girdi Agatha. "Ve bunun size yakışmadığını anlıyorum. Ama eğer Kraliçe olmasaydınız-"

Charlotte gayet basit bir şekilde, "Ama ben öyleyim," dedi.

Agatha onu boğma isteğiyle savaştı. "Ama öyle *olmasaydın*, buradaki hayatın çok farklı olurdu. Anlamıyor musun? Sen türünün ilk örneğisin. Kapıları siz açtınız. Ve bizi *türümüzün* ilk örneği yaptınız."

Charlotte durgunlaştı.

"Bizim için her şeyi değiştirdin," dedi Agatha açıkça. "Biz yeniyiz. Bizi görmüyor musun? Bizim için ne yapman gerektiğini? Sana söylüyorum evliliğinizi tamamlayın. Sana çocuk sahibi olmanı söylüyorum. Sana dayanmanı söylüyorum. Bir *sebepten dolayı*."

Agatha sözünü kesip kesmeyeceğini anlamak için Brimsley'e hızlı bir bakış atmaya cesaret etti. Çok ince bir buzun üzerinde yürüyordu. Ama Kraliçe'nin adamı hiçbir şey yapmadı ve Agatha daha da cesaretlendi.

"Bir erkeğin senden hoşlanıp hoşlanmadığıyla çok meşgulsün. Sen yapmacık bir kız değilsin. Sen bizim Kraliçemizsin. Odak noktanız ülkeniz olmalı. Halkınız. *Bizim tarafımız*. Kaderimizin ellerinizde olduğunu neden anlamıyorsunuz? Lütfen, bu odanın ötesine bakmalısınız." Dışarıyı işaret etti

Pencereden çapa yapan Kral'a baktı. "Bu bahçenin ötesine bakmalısınız."

Charlotte hiçbir şey söylemedi.

Agatha yapılacak tek şeyi yaptı. Reverans yaptı. "Sarayınızın duvarları çok yüksek, Majesteleri."

Charlotte

Buckingham House

The Orangery

O günün ilerleyen saatlerinde

Charlotte azarlanmaya alışık değildi. Çocukken, evet, bir hanımefendiye yakışır şekilde davranmadığında annesinin onu eleştirdiğini tahmin ediyordu ama bu onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Prenses Elisabeth Albertine en küçük kızını azarladı, en küçük kızı genellikle bunu bir oyun haline getirdi.

Mutti kaç yönden hatalıydı? Charlotte onu nasıl alt edebilirdi? Gölde yüzme hakkı konusunda ısrar eden belge sadece bir başlangıçtı. Charlotte annesinden daha akıllıydı. Annesinden daha zekiydi. Belki Adolphus hariç ailesindeki herkes ve o bile sadece bir kravat demeyi umabilirdi.

Ama Agatha Danbury aynı zamanda zekiydi. Hem de çok. O aldığı anda Charlotte'un kütüphanede görev alması canını yakmıştı. Çünkü Agatha haklıydı.

Charlotte bencillik etmişti. Etrafındaki insanlara dikkat etmemişti.

Her türlü mazereti vardı. Londra'ya geleli ne kadar olmuştu, iki ay mı? Kimse ondan iki ayda dünyayı değiştirmesini bekleyemezdi.

Kraliçe olması dışında.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o diğer insanlarla aynı değildi. Ve görünüşe göre insanlar ondan bir ay içinde dünyayı değiştirmesini bekliyorlardı.

İçini çekti ve portakal bahçesinin kenarına doğru ilerledi. Yağmur yağıyordu ve su cam duvarlara tatmin edici vuruşlarla çarpıyordu. Ses bile

ve düzenli, bir orkestradaki iyi eğitimli bir perküsör gibi.

Müziği özlemişti. Genç Mozart'ı sahneye çıkarmıştı, ama bunun dışında-Charlotte eline baktı. Farkında olmadan bir portakal koparmıştı.

Döndü ve her zamanki gibi beş adım ötede duran Brimsley'e

baktı. "Kendi portakalımı kendim seçtim," dedi.

Yüzü ifadesiz kaldı. "Evet, Majesteleri."

Charlotte etrafına bakındı. "Portakal bahçesine hizmet eden adamlar nerede?" "Onlara ihtiyaç yok, Majesteleri."

"Onları kovdunuz mu?"

Brimsley, "Artık portakallarınızı kendiniz topluyorsunuz Majesteleri," diye açıkladı. "Bana onların kovulacağını söylememiştiniz."

"Tartışmaya girmeyeceksiniz, Majesteleri." Kimse ona söylememişti.

Eğer bilseydi.

Brimsley ona anlatmak için daha çok çabalamalıydı. Ya da belki dinlemeliydi.

Elindeki portakala baktı. Brimsley'e, "Al bakalım," dedi.

İştahını kaybetmişti.

Charlotte o gece hâlâ düşünceli ve tedirgin hissediyordu. Eşit bir gündü ve George'un odasında, yatağındaydı. Hâlâ o portakalı ve soru sorma zahmetine katlanmadığı için pozisyonlarını kaybeden iki adamı düşünüyordu.

Brimsley ile yaptığı başka bir konuşmayı hatırladı, Brimsley mahzendeki doktordan bahsetmişti.

Soru sormaya başlamasının zamanı gelmişti.

Çıplaklığını örtmek için çarşafı çekiştirerek doğruldu ve George'a baktı. "İyi değil misin?"

Gözlerini kırıştırdı, sorusundan ürktüğü belliydi. "Bu senin standartlarına uygun değil miydi? Çünkü ben bunun oldukça-

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti. "Geçen gün bir doktorla görüştün. Kilerde."

Onu yakından izledi ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

"Ne demek istediğinizden emin değilim," dedi. Ama ses tonu çok dikkatliydi. "Taç Giyme Günü'ydü," dedi kadın.

"Ve sen mahzende miydin?"

"Brimsley öyleydi. Seni görmüş."

"Ah."

Onun daha fazlasını söylemesini bekledi. O söylemeyince, kızgın bir iç çekişi bastırdı ve "Tüm söyleyeceğin bu mu? Ah?" dedi.

Parmaklarıyla çarşafı karıştırdı. "Hizmetçiniz tarafından gözetlenmekten hoşlanmıyorum."

"Seni gözetlemiyordu. Oraya neden gittiğini bilmiyorum. Sadece oradaydı. Ve seni gördü. Bir doktorla birlikte. Ama Kraliyet Hekimi değil. Başka biri olduğunu söyledi."

George kaşlarını çatı. Charlotte onun olayı mı hatırlamaya çalıştığını yoksa ne söyleyeceğine mi karar verdiğini anlayamadı.

"Taç Giyme Günü mü demiştiniz?" diye cevap verdi sonunda. "Nedeni buydu. Kraliyet Taç Giyme Günü'nde incelenmelidir."

"Kilerde mi?"

Omuz silkti.

"Kraliçe'yi de incelemek isteyeceklerini düşünürsünüz," dedi. "Herkesin umurunda olan tek şey bu. Benim bebek yapmam. Sanırsınız ki her tarafımda doktorlar olurdu." "Bu

hoşuna gitmezdi," dedi.

"Yapacağımı söylemedim. Aslında, bundan nefret edeceğimden oldukça eminim."

Burnu kırıştı ve pencereye doğru bir bakış attı. Ama Charlotte onun kendisine bakmadığı kadar bir şeye baktığı izlenimini *edinmedi*.

Özellikle de gece olduğu ve perdeler çekili olduğu için.

"Yine de," dedi, neredeyse yüksek sesle düşünerek, "benim için doktor yoktu. Bebeği taşıyacak olan ben olmama rağmen."

"Emin değilim-"

Sözünü kesti. "Bunun yerine sizin için doktorlar var. Hem de mahzende."

"Mahzende olmamız sizin için önemli görünüyor." "Çünkü mahzen bir sır gibi hissettiriyor."

"Kiler onun muayene odasının olduğu yer."

"Muayene odası bodrumda," diye tekrarladı. "Ben de az önce öyle dedim."

Başını iki yana salladı. "Çok tuhaf görünüyor. Bir doktor neden mahzende olsun ki?"

"Bu tür yerleri kimin tahsis ettiğini bilmiyorum," dedi omuz silkerek.

"Hayır, tabii ki hayır," diye mırıldandı. Böyle sıradan işlerin sorumluluğunu alamayacak kadar meşguldü. Ve sonra, tam da normalde sabahlığını giyip kendi odasına döneceği sırada, "Neden seni tanımama izin vermiyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Şaşırılmış görünüyordu.

Tedirgin.

"Neyin peşindesin?" diye sordu. "Mahkemeye çıkmayı reddediyorsun. Dışarı çıkmayacaksın."

"Katılmam gereken görevlerim var."

"Görevleriniz tanıdığım hiçbir krala benzemiyor. Günlerinizi nasıl geçiriyorsunuz?"

Biraz omuz silkti. "Çiftçilik."

"Gerçekten mi?" Kendi gözleriyle gördüklerine rağmen buna inanmak imkânsız görünüyordu. Ne tür bir kral günlerini toprakta geçirmeyi seçerdi? Belki bir hobi olarak, orada burada bir saat . . .

Başını salladı.

"Ve bunu tatmin edici mi buluyorsun? Bütün günü bahçede geçirmek?" "Nadiren bütün günümü orada geçirebiliyorum. Yine de umurumda değil. I

size bilimi sevdiğimi söylemiştim. Bu bilimin bir parçası da tarım. Çiftçilikten hoşlanıyorum."

"Yani Kral George, Çiftçi George."

"Evet," dedi, sanki kendisiyle alay etmesini istermiş gibi. "Çiftçi George. Ben Çiftçi George'um. Bunlar bir kralın ve çiftçinin elleri. Bir çiftçi kralın."

Tırnaklarını uzattı. Tırnakları kare şeklindeydi ve düzgünce manikürlenmişti ama birinin altında koyu bir kir çizgisi vardı. Kadın gülümsedi. Yıkanırken bunu bir şekilde gözden kaçırmış olmalıydı.

Elleriyle çalışmayı gerçekten seviyordu, diye düşündü biraz şaşkınlıkla. Herkes yapmadı.

Başparmağıyla o küçük toprak çizgisini takip etti. "Özür dilerim," dedi çabucak. "I-"

"Hayır," dedi elini onun eliyle kapatarak. "Bunu sevdim.

Dürüstçe." *Onun* gibi hissetti.

Sadece George.

Kral olmak için doğmamış olsaydı hayatı nasıl olurdu? Daha mutlu olur muydu?

Saat çaldı.

Gece yarısı.

"Artık eşit bir gün değil," diye belirtti George.

"Değil. Kesinlikle tuhaf."

"Neler oluyor Charlotte?" diye sordu. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun? Genelde ... sonra gidersin." Başını yatağa doğru eğdi.

"Sen büyük bir ulusun mutluluğu ve sefaleti için yaşıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Charlotte-"

"Hayır." Koluna nazik bir el koydu. "Anladığımı söylüyorum. Büyük bir ulusun mutluluğu ve sefaleti için yaşıyorsunuz. Bu çok yorucu olmalı. Ve yalnızlık. Kendinizi kafeste hissediyor olmalısınız. Bahçede bu kadar çok vakit geçirmenize şaşmamalı."

"Bahçede sıradan bir adamım." "Çiftçi George."

"Benim için üzülme. Başka bir şey bilmiyorum. Ben hep böyleydim. Bir insan yerine bir sergi."

Kulağa korkunç geliyordu. *Korkunçtu*. Bunu biliyordu çünkü hayatı bu hale gelmişti. O da bir sergi haline gelmişti. Asla yalnız değildi. Konuşacak kimse olmadığında, bir düzine boş sandalyenin olduğu bir yemek masasında oturduğunda bile yalnız değildi. Her zaman küçük bir Bir sürü hizmetçi hazır olda durmuş, onun her hareketini izliyordu.

Çocukken özgürce koşardı. Hatta vahşice koşardı. Ona hiç böyle bir özerklik verilmemişti.

İroni. Özgürlüğü olmayan bir kral. Nasıl bir hayat sürmüş.

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen benim için bir insansın. Benimle bir insan olabilirsin."

Gözleri onunkilerle buluştu ve haftalardır ilk kez kendini o derinliklere gerçekten bakmaya zorladı. Dikkat ve ihtiyat gördü ama aynı zamanda umut da gördü.

Yanağına dokundu.

"Beni öpecek misin?" diye sordu usulca.

Başını salladı ve dudakları onunkilere değdi. Nazikti ve gerçikti.

"Artık çift ve tek günler yok," dedi Charlotte.

Gülümsedi ve alnını onunkine yasladı. "Sadece günlerimiz olacak."

"Günler," diye mırıldandı. Günler kulağa hoş geliyordu. Sadece Charlotte ve sadece George.

Elini tuttu, başparmağını hafifçe parmaklarının arkasına sürttü. "Buna neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

"Kendi portakalımı kendim topladım." "Kendi portakalını kendin topladın-"

"Sorma. Açıklamam mümkün değil."

Başını salladı. "Pekâlâ."

"George," dedi. "Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. davrandın. Sosyal etkinliklerden hoşlanmadığını da biliyorum. Ama bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Neye ihtiyacınız var?"

Agatha Danbury'yi düşündü. Ve hayatları ve konumları terazinin kefelerini tuttuğu bir dengeye bağlı olan tüm yeni soyluları. Yapması gereken şey zor değildi. Aslında, neredeyse gülünecek kadar kolaydı.

Kocasına döndü ve "Sarayımızın duvarları çok yüksek" dedi.

Danbury House

Balo Salonu

6 Aralık 1761

"Hazır mısınız, Majesteleri?"

Charlotte kocasına döndü ve gülümsedi. "Öyleyim, Majesteleri."

En güzel kraliyet kıyafetlerini giymişlerdi; George gümüşü beyaz brokar bir elbise, Charlotte ise pembenin en soluk tonunda, karmaşık bir şekilde dökümlü bir elbise giymişti. Kumaş yüzlerce kristal ile süslenmişti ve Charlotte gece gökyüzü gibi parlıyordu.

George, "Majesteleri Kral George III ve Kraliçe Charlotte!" diye gürleyen Danbury House kahyasına başıyla işaret etti.

Bir hareketlilik yuvası olan balo salonu bir anda sessizliğe büründü. Charlotte sinirlerini yuttu; bu tür şeylere alışması gerekecekti. Öne doğru bir adım attı, kolu George'un kiyle birleşti.

Odanın sol tarafına baktı. Eski *ton*. Sağ tarafa baktı.

Yeni *ton*.

Tamamen ayrı.

George sessizce, "Bu olmaz," dedi.

"Hayır," dedi Charlotte. "Olmayacak."

Birlikte ev sahiplerine doğru yol aldılar.

"Lord ve Leydi Danbury," dedi George, sesi belki de olması gerekenden biraz daha yüksek çıkmıştı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Lord Danbury eğilerek selam verdi. "Majesteleri."

Charlotte Agatha'nın gözlerine baktı. Sessizce, *ben buradayım*, dedi. *Başarısız olmayacağız.*

Yüksek sesle, "Eviniz mükemmel, Leydi Danbury. Davetiniz için çok minnettarız."

"Gerçekten." George Agatha'nın elini öptü, sonra dönüp Charlotte'a gülümsedi. "Bence her sezon bir Danbury Balosu ile başlamalı, öyle değil mi aşkım?"

"Evet," diye kabul etti Charlotte. Dikkatini Lord ve Leydi Danbury'ye verdi ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Emrediyoruz," dedi.

Lord Danbury konuşmaktan aciz görünüyordu. Neyse ki Leydi Danbury her zamanki vakar ve soğukkanlılığına sahipti ve şöyle dedi: "Onur duyduk Majesteleri. Her sezonun ilk balosuna ev sahipliği yapmak bizim için büyük bir ayrıcalık olacak."

"Elbette katılacağız," diye açıkladı Charlotte. "Sezonun ilk balosunu asla kaçırmak istemeyiz."

George ev sahiplerine bir kez daha başını sallayarak yola devam etme niyetini belirtti ve elini Charlotte'a uzattı. "Gidelim mi?"

Kral ve Kraliçe'nin gelişiyile orkestra sessizliğe bürünmüştü ama onlar dans pistinin ortasına adım attıklarında müzik yeniden başladı. Şarkı yavaş ve son derece romantikti.

Ellerini birleştirirken Charlotte, "Sadece George," diye fısıldadı.

"Sadece Charlotte," diye gülümseyerek karşılık verdi.

Charlotte göz ucuyla Agatha'nın dışarı çıkarıldığını gördü. tarafından dans pistine davet edildi. Charlotte adamın adından emin değildi ama onun nedimelerinden biri olan Vivian Ledger'ın kocası olabileceğini düşündü.

Eski *ton* ve yeni *ton*. Birleşik.

Pistte onlara bir başka birleşmiş çift daha katıldı ve sonra bir başkası. Ardından Smythe-Smith'ler ve onun ardından da eski bir *ton* çifti geldi ve çok geçmeden dans pisti doldu. Bazı çiftler eski ve yeninin bir karışımıydı, bazıları değildi, ama hepsi aynı minueti dans ediyordu.

Charlotte kocasına, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdi. Bir parmağını kızın burnuna dokundurdu; bu, kesinlikle bu oyunun bir parçası olmayan hızlı ve sevecen bir hareketti.

Dans. "Biz bir takımız," dedi. "Değil miyiz?"

"Öyleyiz. Büyük işler başaracağız."

"Birlikte."

"Birlikte," diye kabul etti. "Ama önce bensiz bir şey yapmanı istiyorum."

"Neymiş o?"

"Leydi Danbury ile dans etmelisiniz. Dansımız biter bitmez." "Seninle dans etmeyi tercih ederim."

"Tüm danslarınızı yapmak isterdim ama bu daha önemli."

Alaycı bir şekilde iç geçirdi. "Umalım da tüm krallık görevlerim Leydi Danbury'yi dansa kaldırmak kadar kolay olsun."

"Gerçekten."

Dans pistinden ayrılırken George sessizce, "Ne yaptığınızı anladınız mı bilmiyorum," dedi. "Bir gecede, bir partide, Britanya'nın son yüzyılda yarattığından daha fazla değişim yarattık, daha fazla adım attık. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını."

Charlotte onun elini sıktı. "Her şeyi yapabilirsin, George."

Ve belki o da yapabiliirdi. O sadece Charlotte değildi, sadece Lottie de değildi. O bir kraliçeydi.

O bir insandan daha fazlasıydı, bir semboldü. Bunu elbette biliyordu ama bu akşam kendi gözleriyle görene kadar bunun önemini tam olarak anlamamıştı.

Gücü vardı. George'un bir zamanlar dediği gibi, bir doğum kazası. Ya da Belki de evlilik kazasıydı. Her iki durumda da gücü vardı ve bunu kullanma zamanı gelmişti.

Bunu hak etme zamanı gelmişti.

"Git Leydi Danbury ile dans et," dedi. "Ben annenizin yanında duracağım ve sohbet etmekten memnun görüneceğim. Bu da aynı etkiyi yaratacaktır."

George, "Benimki daha küçük bir kurban," dedi.

"Git," dedi Charlotte, onu şefkatle dürterek. "Ne kadar erken dans edersen, o kadar erken eve gidip yalnız kalabiliriz."

"Zihninin çalışma şeklini seviyorum."

Kadın ona gülümsedi.

"Ama önce, sanırım yapabileceğimiz bir şey daha var." "Oh? Neymiş o?"

Gülümsedi. "Öp beni."

"Ya da sen beni öpebilirsin."

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, bence beni öpmelisin."

"Oh, pekala." Parmak uçlarına kalktı ve ona bir öpücük kondurdu.

Yanak.

Birinin nefesi kesildi.

"Sadece gerçek bir eş bunu seyircilerin önünde yapar," dedi George sessizce. "Ben gerçek bir eş miyim?"

"Sonsuza dek," diye yemin etti. Büyük ellerinden biriyle onun yanağını okşadı, sonra eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Yumuşak bir öpücüktü, nazik bir öpücüktü ama aynı zamanda bir sözdü. Sevgi, saygı ve kararlılık sözü.

Birlikte dünyayı değiştireceklerdi. Bu gece sadece başlangıçtı.

Agatha

*Danbury House
O gecenin
ilerleyen
saatlerinde*

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim." "Çok keyifliydi."
". . . açıkça Kraliçe'nin favorisi . . ."
"Limonata enfesti."
". . çok güzel bir ev."

Eski ve yeni ton balo salonundan ön kapıya doğru ilerliyordu. Agatha ve kocası revakta durmuş, onlara veda ediyorlardı.

Balo bir zafer olmuştu.

Agatha Kral'la dans etmişti. Kralla!

Kral, Kraliçe'yle dans etmişti ve sonra da *onunla dans etmişti*.

Ve başka kimse yok. Annesi bile. Onayını daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

Danbury'ler resmen kraliyetin gözdesiydi.

Toplum birleştirilecekti.

Britanya'da yeni bir gündü.

O gece iki zafer vardı. İlki gürültülüydü ve herkes ne anlama geldiğini anlamıştı. Eski *ton* yolu sona ermişti. Toplum karışacak ve kişinin ten rengi artık rütbesini belirlemeyecekti.

Ama ikinci zafer. Bu sessizdi. Ve onun zaferiydi. Agatha bunu asla kimseyle paylaşamayacaktı ama biliyordu. Bunu *o* yapmıştı.

Gücün karşısında doğruyu söylemişti. Charlotte'un sorumlulukları olduğunu ve genç bir kraliçe olarak konumunu dünyayı değiştirmek için kullanabileceğini anlamasını sağlamıştı.

Tıpkı Agatha'nın genç bir kraliçenin sırdaşı olarak konumunu kullanabileceği gibi.

Agatha, kadınların açık bir güce sahip olduğu hiçbir toplum ya da kültür tanımıyordu. Perde arkasında çalışmak, erkekleri tüm iyi fikirleri kendilerinin bulduğuna inandırmak zorundaydılar.

Kadın olmak, kişinin başarılarından asla övgü alamaması anlamına geliyordu.

Ama bir Kraliçe için değil. Bir Kraliçe *harekete* geçebilir. *Yapabilir*. Bir şeyleri gerçekleştirebilir.

Ya da yapabilir miydi? Agatha kaşlarını çattı. *Kraliçe*'den Danbury Balosu'na katılarak toplumu birleştirmesini istemişti ama Charlotte'un asıl yaptığı *Kral'ın* Danbury Balosu'na katılmasını sağlamaktı.

Agatha kılı kırk yarmamaya karar verdi. Başarılarıyla gurur duymayı hak ediyordu. Ve Charlotte büyüdükçe Yeni rolünde rahat olduğunda, kendi gücünü iyilik için kullanmayı öğrenecekti.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi son konuklar ön merdivenlerden inerken.

"İyi geceler!" Agatha seslendi. O ve kocası, tüm personelin ön salonda beklediği içeri geri döndüler.

Uşak kapıyı kapattı. Lord Danbury elini kaldırdı ve herkes nefesini tutarak onu izledi. Pencereden dışarı baktı, sonuncusunu bekledi. arabası kalkacaktı. Ve sonra, kimsenin duymayacağı belli olduğunda, bir sevinç çılgılığı attı.

Hepsi öyle yaptı. Danbury, Agatha, tüm çalışanlar mutluluktan kükrediler, zaferlerinde birleştiler.

Agatha kocasına, "Başarıyız," dedi. Kocasının yüzünde hiç böyle bir sevinç ve gurur ifadesi görmediğini hatırlamıyordu. Neredeyse ona sarılacaktı.

Bunu hak etmişti. Tüm hatalarına rağmen -ki hataları çoktu- bu zafer anını hak etmişti. Bir ömür boyu süren hakaret ve aşağılamalardan sonra

Kral'ın gözdesi seçildi. Sonunda her zaman olduğunu hissettiği adam olmuştu.

Çok güzel bir şeydi.

"Kral!" Herman haykırdı. "Katılmayı planladığını bildirmek için *tonlara* bizzat mektup yazdı. Onun iyiliği daha açık olamazdı."

Agatha, "Gerçekten de olamaz," dedi.

"Lord Ledger beni avlarından birine davet etti," diye devam etti Herman. "Ashbourne Dükü de bir ev partisinden bahsetti."

Agatha, "Bu muhteşem," dedi.

"Bütün bunları bekliyordum. Sadece beni görmeleri yeterliydi." "Bu doğru."

"Ben başarılıyım!" Herman tezahürat yaptı. "Gidip kutlayalım!"

Agatha'nın elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti. Mutluluktan gülüyordu ve Agatha da gülmek istiyordu, ancak - ugh - açıkça onunla yatmasını istiyordu ve bu o anda yapmak istediği son şeydi.

Ama bu onun işiydi. Tıpkı Coral'ın banyoları hazırlaması ve Bayan Buckle'ın

Agatha ekmek için kocasıyla yatmak ve ara sıra bebek büyütme zorundaydı. Eskiden olduğu kadar kötü değildi; çoğunlukla buna alışmıştı. Bazen bu zamanı haftalık görevlerini ve yazışmalarını planlamak için bile kullanıyordu.

Ama akşamı bu şekilde kutlamak istemiyordu.

Odasına girdiklerinde içini çekti. Danbury çok heyecanlıydı. Belki de uzun sürmeyecekti.

"Kalk bakalım!" dedi ve kızın poposuna vurdu.

"Elbette canım," dedi. "Önce geceliğimi giyeyim."

"Gerek yok. Bunu senin kraliyet elbisenle yapacağız," diye böbürlendi.

Ve böylece kendini yatağında elleri ve dizleri üzerinde buldu, altın ipek sırtına yapışmıştı. Danbury ileri geri iterek iyi vakit geçiriyordu. Agatha'nın aklı başka yerdeydi, dans partnerlerini sayıyordu. Bir bakalım, önce Lord Ledger vardı, sonra Kral, sonra da Danbury ile dans etmişti çünkü bir kocadan başka kimse Kral'ı takip edecek kadar cesur değildi.

Sonra Lord Bute-Agatha bunu Prenses Augusta'nın yaptığından şüphelendi- sonra Danbury'nin arkadaşı Frederick Basset. Sonra Lord Smythe- Smith, sonra Sir Peter Kenworthy, sonra-

Bu garipti.

Kocası durmuştu.

"Lordum?"

Başını çevirdi. İşinin bittiğini düşünmemişti ama gerçekten dikkat etmemişti.

"Lordum, bitirdiniz mi?"

Sessizdi ve sırtına ağır bir yük bindiriyordu. Kadın adamın ağırlığı altında debelenerek iki büküm oldu ve sonra adam gürültüyle yere düşerek devrildi.

"Lordum?" dedi tekrar, ama bu sefer fısıltıyla konuşuyordu. Yatağın kenarına doğru süründü ve aşağı baktı. "Herman?"

Ama adını söylemek için bir neden yoktu. Sırt üstü yatmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Öldü.

Agatha yutkundu. Bu O ...

Dikkatlice kocasının bedeninin etrafından dolaştı ve sabahlığını topladı. O anda ne hissetmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi.

Lord Danbury'ye geri döndü ve ayak parmağıyla onu hafifçe dürttü. Ne olur ne olmaz.

Hâlâ ölüydü.

Pekala.

Bu her şeyi değiştirdi.

Balo elbisesinin üzerine geçirdiği mor sabahlığıyla gülünç görünüyordu ama yine de kapıyı açtı ve başını koridora uzattı. Hizmetçisi Coral, birkaç adım ötede bir sandalyede bekliyordu.

Coral ayağa kalkarak, "Leydim," dedi. "Üst kattaki uşağa banyo için su getirmesini söyledim."

Agatha başıyla onayladı. Bu onların standart prosedürüydü. Coral evlenmeden önce de onunla birlikte olmuştu. Lord Danbury'nin dinçliğinin Agatha'nın cildini rahatlatmak için sık sık ılık bir banyoya ihtiyaç duyması anlamına geldiğini biliyordu.

"Teşekkür ederim Coral," dedi Agatha. Boğazını temizledi. "Erhm, bu kadar sık banyo yapmana gerek yok."

"Saçmalık, leydim. Artık tam bir personelimiz olduğu için oldukça basit. Bugün yeni hizmetçiye lavanta yağı bile sıktırdım. Harika kokuyor ve bana cildi daha az küllü yaptığı söylendi-"

"Coral," dedi Agatha.

Mercan gözlerini

kırpıştırdı.

Agatha yavaş ve net konuştu. "Bu kadar sık banyo yapmana gerek yok." Coral'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Öne doğru eğildi. "Leydim," diye fısıldadı.

"İşimiz bitti mi?"

Agatha kenara çekildi ve Coral'ın odaya bakmasına izin verdi. "İşimiz bitti."

Coral nefesini içine çekti, sonra sessizlik için bir parmağını kaldırdı. Dikkatli bir tıkırtıyla kapıyı kapattı.

Agatha kendini daha fazla tutamadı. Küçük bir sevinç çılgılığı attı ve kollarını diğer kadına doladı. Birlikte küçük bir dans yaptılar, aşağı yukarı zıpladılar, sonra yana kaydılar çünkü Tanrı aşkına, Lord Danbury hâlâ yerdeydi ve evet, bu onursuzca ve muhtemelen ahlaksızcaydı ama *o özgürdü!*

Agatha Danbury sonunda özgürdü.

Mercan geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Önce üstünü değiştirmek ister misin?" "Hayır, sanırım- Şey, sanırım sabahlığı almamalıyım."

Agatha, Coral'ın onu omuzlarından indirmesine ve sandalyenin üzerindeki yerine koymasına izin verdi.

"Hazır mısın?" Coral sordu.

"Öyleyim," dedi Agatha. Öyleydi. Gerçekten öyleydi. "İyi şanslar. Koltuğuma geri döneceğim."

Agatha başıyla onayladı ve kapıyı kapattı. Üç kadar saydı, Coral'a görev yerine dönmesi için yeterli zamanı verdi ve sonra çılgılık attı.

Aman Tanrım, böyle bir ses çıkarabileceğini bilmiyordu. "İmdat! İmdat! İmdat! Olamaz! İmdat!"

Kapı uçarak açıldı. Coral panik içinde görünüyordu. "Ah, leydim!" diye bağırdı. "Ne oldu?"

"Bu Lord Danbury!" Agatha bağırdı. "Sanırım o-"

"Hayır!" Coral haykırdı. "Olamaz!"

"Aşkım!" Agatha hıçkırarak ağladı. "Ah, aşkım!"

Salon hızla uşak ve hizmetçilerle doldu, çoğu hâlâ akşam üniformalarını giyiyordu.

Coral, "Lord Danbury'ye bir şey oldu," dedi. "Henry, sen doktoru getir. Charlie, uşağını uyandır. Hemen yap!"

"O gitti!" Agatha feryat etti. "Aşkım gitti!"

Coral hâlâ koridorda toplanmış olan personelin geri kalanına döndü. "Burada bekleyin. Leydim için her şeyin asil bir şekilde yapıldığından emin olmalıyım, sonra gelip yardım edebilirsiniz."

Kafasını odaya soktu ve Agatha'ya bir bakış attı. Agatha yeniden hıçkırdı.

"Sizi odadan çıkarmalıyız," dedi Coral. "Lord Hazretleri'nin cesediyle burada kalamazsınız."

"Hayır! Hayır! Hayır, hayır! Onunla kalmalıyım. Kalmalıyım!"

"Benimle gelin leydim." Coral koluna girdi ve onu dışarı çıkardı. Hizmetçiler ona şefkatle bakıyorlardı. Agatha onları bunca zaman kandırdığı için suçluluk duyuyordu ama bazı görünüşlerin korunması gerekiyordu.

Coral, "Sizi misafir odasına götürüyüm," dedi.

"Bana ne olacak?" Agatha inledi. "Bize ne olacak? Çocuklarım ... çocuklarım ..."

"Gelin leydim, gelin. Diğerleri doktor geldiğinde onunla ilgilenecek."

Agatha gözyaşları içinde başını salladı ve Coral'ın onu misafir odasına götürmesine izin verdi.

Agatha yerleştikten sonra Coral, "Sana giyecek başka bir şey getireyim," dedi.

"Evet." Agatha hâlâ altın rengi elbisesini giyyordu. Herman ona kraliyet elbisesi demişti. Çok güzeldi. Enfesti, gerçekten ve üzerinde muhteşem duruyordu.

Ama bir daha o tonda bir altın rengi giyip giymeyeceğinden emin değildi. Kendi renklerini seçmek istiyordu. Kendi elbiselerini seçmek istiyordu.

Her şeyini o seçmek istedi.

Danbury Evi

Lord Danbury'nin

Çalışma Odası Birkaç

saat sonra

Agatha neredeyse bir saattir evde dolaşıyordu. Nedenini bilmiyordu ama yorgun değildi, kendini çok tuhaf hissediyordu ve bir şekilde merhum kocasının eşyalarına bakması gerekiyormuş gibi geliyordu.

Kutsal emanetleri.

O bir kalıntıydı.

Ama ev yeniydi. Duvarlarında hiç anı yoktu. Bu iyi bir şeydi. *Onun* olacaktı. Onun değil.

Asla onun değil.

Kitaplarının sırtlarına dokundu. Onları hiç okumuş muydu? Onu kitap okurken gördüğünü hatırlamıyordu.

Gazete. Gazeteyi okurdu.

Uşak gazeteyi ütiledikten sonra Lord Danbury'ye verdi. O bitirince Agatha okudu. Sonra da ateşe atmış.

Bunda bir metafor var mıydı? Olmalıydı, ama Agatha bulamadı. En azından o anda değil.

"Leydi Danbury?"

Agatha kapıya doğru baktı. Coral oradaydı.

"Leydim, burada ne işiniz var?"

"Hiçbir şey," dedi Agatha. Her şey.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Coral sordu. "Hayır," dedi Agatha. Sonra,

"Bekle."

"Evet?"

"Dadı çocukların hemen uyuduğunu söyledi."

"Dominic'in birkaç sorusu vardı ama bu beklenen bir şeydi. O bir en yaşlısı." Mercan Agatha'ya nazık bir ifadeyle baktı. "Üşüdün mü? Yoksa aç mısın?"

Agatha başını salladı. "Babalarının ölümüne pek üzülmüş gibi görünmüyorlardı. Sanırım bu bir sürpriz değil. Lord Danbury onlar için bir yabancıydı. Onu ayda sadece birkaç kez görüyorlardı."

Coral buna ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Charlie'yi uyandırabilirim ve ateş yakmasını söyle. Ya da aşçı soğuk bir tabak hazırlayabilir. Ya da erken kahvaltı." "Kahvaltı mı?"

"Saat neredeyse sabahın dördü, leydim."

Agatha'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Fark etmemiştim. Özür dilerim. Coral, lütfen yatağına dön."

"Sizi terk etmeyeceğim. Onun yasını tutmanız şaşırtıcı değil. O senin kocandı, öyle olsa bile-"

Agatha'nın kaşları kalktı.

"Belki biraz çay," dedi Coral. "Onun yerine... ne içiyorsun?"

Agatha elindeki bardağa baktı. "Porto şarabı. Barbattır. Ama Lord Danbury'nin favorisidir. *Öyleydi*. En sevdiği idi."

Onu yere bıraktı. İçmek istemedi.

Eli titriyordu. Eli neden titriyordu? Üzgün değildi. Onu özlemeyecekti. Eli neden titriyordu?

"Leydim?" Coral'ın sesi endişeli geliyordu.

Agatha bardağı kendisinden biraz daha uzağa kaydırđı. "Ailem beni ona söz verdiğinde üç yaşındaydım. Bunu biliyor muydun?"

Coral başını salladı.

"Üç yaşında. Geçen yıl Dominic üç yaşına girene kadar bunun ne kadar küçük bir yaş olduğunu tam olarak anladığımı sanmıyorum. O yaşta bir adamla sözlenmiş. Ne düşünüyorlardı ki?"

Coral sessiz kaldı.

"Onun karısı olmak için yetiştirildim," dedi Agatha duvara bakarak. "Bana en sevdiğim rengin altın olduğu öğretildi çünkü onun en sevdiği renk altındı. En sevdiğim yemeklerin onun en sevdiği yemekler olduğu söylendi. Sadece onun sevdiği kitapları okudum. Piyanoda onun en sevdiği şarkıları öğrendim. Bu Porto şarabını içiyorum çünkü onun en sevdiği şarap ve bu yüzden benim de olmalı."

Coral'a baktı. "Porto şarabını sevmem." "Hayır, leydim."

"Ne kadar çok hayal kursam, umut etsem ve plan yapsam da, onun gitmesinin nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim. Bu dünyadan silinip gitmesinin. Ben onun için büyüdüm. Ve şimdi ben ... yeniyim."

Agatha şaraba baktı.

"Ben yepyeni biriyim," dedi. "Ve onun vermediğı havayı nasıl soluyacağımı bile bilmiyorum."

Döndü, yüzünü kapıya döndü. "Sanırım artık yatmaya gideceğim."

"Elbette leydim." Coral onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi ama Agatha hareket etmeye tam olarak hazır değildi.

"Bu dünya sürekli değişiyor," dedi.

"Öyle, leydim."

Agatha başını salladı ve sonunda gitti. Bu yeni dünyada yerini bulma zamanı gelmişti.

Ama önce, uyu.

George

*Buckingham Evi
Aynı gece Kral'ın Yatak
Odası*

George gecenin bir yarısı neden uyandığından asla emin olamayacaktı. Belki de evin dışından gelen bir ses? Rüzgâr mı? Bir kuş sesi? Ya da belki hiçbir neden yoktur.

Ay hala parlarken bir adamın göz kapaklarının neden açıldığını kim bilebilirdi? Tek bildiği, bir kez uyandığında artık *uyanık olduğuydu*.

Uyuyamayacak kadar mutlu olduğunu fark etti.

Ayrıca acıkmıştı. İstiyordu. Ne istiyordu? Yulaf ezmesi dışında her şeyi. O sefil lapayı bir daha asla yemeyecekti. Yarın - yoksa bugün müydü? - Doktor Monro'ya işlerinin bittiğini bildirecekti.

Doktorun alışılmadık tedavilerinin işe yaradığını düşünmüştü ama şimdi bunun başından beri Charlotte olduğunu görebiliyordu.

Onun sağlığının anahtarıydı. Onun mutluluğunu besliyordu. Onu o yaratacaktı.

O akşam Danbury Balosu'nda başardıklarına bir bakın. Toplum değişmişti. Ve bu çok kolay olmuştu. George, Kral olmanın ne anlama geldiğinden yakınmak için o kadar çok zaman harcamıştı ki, bunun diğer herkes için ne anlama geldiğini unutmuştu.

Bu bir doğum kazasıydı. Charlotte'a da böyle söylemişti ve bunda ciddi idi. Ama bu kazayla *iyi* şeyler yapabilirdi. Yanında ona yol gösterecek, yardım edecek yeni karısı varken.

Yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Ama önce bir şeyler atıştırması gerekiyordu.

Charlotte'u uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydı, sabahlığını giydi ve odadan çıktı. Saatin kaç olduğundan emin değildi. İki miydi?

Sabahın üçü mü? Buckingham uyuyordu ve bir şeyler atıştırmak için kimseyi uyandırmaya gerek görmüyordu.

Bir parça ekmek ve peynir bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Mutfakların nerede olduğunu biliyordu; her gün Doktor Monroe'nun laboratuvarına giderken mutfakların önünden geçiyordu. St. Petersburg'da nereye gideceğini bilebilir miydi? James'in mi? İşte bu ilginç bir soruydu. Oradaki mutfaklara hiç gittiğini sanmıyordu.

Önemli değil. Buckingham artık onun eviydi. Charlotte'la birlikte. Önemli olan buydu.

Kiler daha soğuktu ve mutfağa yaklaşırken terliklerini giymediği için pişmanlık duyuyordu. İnsanın ayakları neden vücudunun geri kalanından daha çok *üşürdü*? Kalbe olan uzaklıktan olmalı. İnsanın kanı ayak parmaklarına ulaştığında o kadar sıcak değildi.

Bir ayağını diğerine sürtmek için bir an durakladı, sonra kapı aralığından içeri adım attı ve-

Yalnız değildi.

"Monro," dedi, odaya bir adım kala kısa bir süre durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Monro ocakta karıştırdığı tencereden başını kaldırdı. "Uyuyamıyor musunuz, Majesteleri?"

"Hayır, sadece-"

"Uykusuzluğunuz beni şaşırtmıyor," diye araya girdi Monro. "Burası senin için doğru ortam değil. Kew'de çok daha fazla ilerleme kaydediyorduk."

"Kew'e dönmüyorum."

Monro'nun ağzı sinirlenerek büzüldü. "Bütün bu yerin etkileri hakkında endişeleniyorum. Buckingham'a taşındığınızdan beri bir kez bile sandalyeye çıkmadınız. Eğer tedaviye bir an önce başlamazsak, her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırız. başardık."

"Biz mi?" George neredeyse gülecekti. "Siz ve ben, doktor, hiçbir şey başaramadık. Benim için başarılan her şey gelinimin eseridir. Onun yöntemleri benim için sizin ve sandalyenizin yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı."

"Yöntemler," diye alay etti Monro. "Bah. Onun eğitimi yok. Öğrenimi

yok. Eğer Majesteleri onun size yardım ettiğini düşünüyorsa-"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye araya girdi George. Ama Monro'nun neşenin kurtarıcı gücünü anlamasına imkân yoktu. O akşam -Danbury Balosu'nda- George'un ruhuna herhangi bir buz banyosunun ya da huş ağacı çubuğunun yapabileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı.

"Majesteleri kendini unutuyor," dedi Monro sınırcasına.

"Pervasızlaşıyorsunuz.

En kaprisli dürtülerinizi serbest bırakıyorsunuz."

George kollarını kavuşturdu. "O da öyle."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye mırıldandı Monro.

George mutfakta yavaşça yürüdü ve parmaklarını ahşap tezgahın üzerinde gezdirdi. "Ben bebekken," diye düşündü, "koliğim asla sadece kolik değildi. Koliğim bir felaketti, kötü bir alametti, İngiltere'nin potansiyel yıkımıydı. Çocukken bezelyelerimi yemeyi reddetmem İngiltere'nin potansiyel yıkımıydı. Matematikte yanlış bir toplam, İngiltere'nin potansiyel yıkımıydı. Hayatım boyunca yanlış hareket etmekten korkarak yaşadım, çünkü her yanlış hareket İngiltere'nin mahvolması anlamına geliyordu. Bu korku beni neredeyse yıkıyordu. Saklanacak yerler buldum. Çiftliklerim. Gözlememim."

Monro'ya döndü, gözleri sertti. "Benim deliliğim."

Monro hiçbir şey söylemedi. George bir somun ekmek buldu ve bir parça kopardı. "Kraliyet mensubu olmanın bedelinin terör olduğunu sanırdım. Ama şimdi ..."

Ağızına bir parça attı ve çiğnedi. Yuttu.

"Şimdi asla korkmayan bir kadınla tanıştım. İstedikini yapan. Kuralları çiğneyen. Skandala yol açan. Akla hayale gelmeyecek terbiyesizlikler yapan. Ve o şimdiye kadar tanıdığım en asil insan."

Monro omuz silkti.

"O beni iyileştirecek." George'un sesi keskinleşti. Doktorun tepkisizliğine bir anlam veremiyordu. Bu onu tedirgin ediyordu.

"Geç oldu Majesteleri," dedi Monro. Kaşığı tencereden çıkarıp bir süre kokladıktan sonra karıştırmaya devam etti. "Yatağınıza dönmeniz gerekecek. Şu anda tedavi için müsait değilim."

Yüce Tanrım, adam hiç dinlemedi mi?

"Belki de daha önce açık konuşmadım," dedi George. "Artık benim doktorum değilsiniz."

"Hayır mı? Yazık." Monro kıpırdanmaya devam etti, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "Yine de Kraliçe'nin olarak kalacağım."

George dondu kaldı. "Az önce ne dedin sen?"

Monro tencerede fokurdayan karışımı işaret etti. "Şu anda onun için bu lapayı hazırlıyorum."

George'un kolları karıncalanmaya başladı. Kulaklarında aceleci, kükreyen bir ses yankılandı. Sesini bulduğunda boğazından kopmuş gibi hissetti.

"Ondan uzak dur."

Monro gülümsedi. "Ama Majesteleri, o bana geldi."

"Gelmezdi," dedi George.

Ama Monro çoktan onun yerine konuşmaya başlamıştı. "Kral'ın doktorunun burada olduğunu duymuş ve anlaşılan Kral'ın doktorundan daha azına razı olmaması gerektiğini düşünmüş." Başını kaldırıp işine baktı. "Zeki kadın."

George bu küçük espriyi görmezden geldi. "Neden bir doktora ihtiyacı olsun ki?" "Şey, tabii ki, çünkü hamile."

George'un ağzı titremeye başladı, sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi dudakları titriyordu. Ama sadece dehşet vardı.

"Emin değildi," dedi Monro. Ağzı gülümsedi. Ama gözleri gülmedi. "Ama ben eminim."

"Hayır," dedi George. "Hayır."

"Ama neden bu kadar şaşırdınız ki? Uğruna çalıştığınız şey buydu, değil mi?"

Evet. Hayır. Henüz değil. Hazır değildi.

Monro kaşığı tekrar kokladı. "Mükemmel." Kaşığın sapını tencerenin kenarına vurarak, serseri damlaların dönen karışıma geri düşmesini sağladı. "Bunu doğrudan ona uygulayacağız- Şey, tüm detayları gerçekten istemezsiniz, değil mi?"

George bir adım geri çekildi. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı; tek ışık Monro'yla birlikte mutfağa getirdikleri fenerlerden geliyordu. Fenerler Titreşimler doktorun yüzüne uğursuz gölgeler düşürüyordu. George sadece kendi yüzüne ne yaptıklarını merak edebiliyordu.

Korkmuş görünüyor
muydu? Grotesk?

Çılgınca mı?

Tüm bunları ve daha
fazlasını hissetti. Hissetti

...

O hissetti . . .

Çok fazla şey hissetti. Çok fazla şey hissetti. Tüm bunlarla ne yapacağını bilmiyordu.

"Kraliyet bebeği," dedi Doktor Monro. "Tebrikler, Majesteleri. İngiltere için sevinçli bir gün."

George yavaşça mutfaktan çıktı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Nasıl düşüneceğini bilmiyordu. Bu iyi bir haberdi. Bir bebek. İyi bir haber olmalı.

Charlotte. Charlotte bebekle. Charlotte bebekli ve doktorlu. Doktor Monroe.

Doktor Monroe sandalyesini severdi. Ve buz banyolarını. Huş ağacı çubuğunu ve kayışlarını.

Charlotte bebekle.

Charlotte bebekli, doktor sandalyeli.

Hayır. Charlotte Doktor Monroe'yu görmeyecekti. O buna izin vermez. Başka biri olmalı. Bilmediği biri-

Charlotte. Charlotte bir yıldızdı. Bir kuyruklu yıldız. Parlıyordu. Bebekle, doktorla ve sandalyeyle birlikte parıldadı.

Gözlerini kırıştırdı. Odasına geri dönmüştü. Buraya nasıl gelmişti? Yürümüş müydü?

Yürüdüğünü hatırlamıyordu.

Yatağına baktı. Başlık kırmızıydı. Aşk gibi kırmızı. Kan gibi kırmızı.

Charlotte'a baktı. Charlotte uyuyordu. Çok huzurlu görünüyordu.

Biliyor muydu?

Hamile olduğunu biliyor

muydu? Adamın deli olduğunu

biliyor muydu?

Hangisi daha güçlüydü? Aşk mı, kan mı?

Charlotte bebekle, doktorla ve-

Ne oluyordu? Bu aynı şey değildi. Benzer ama aynı değil.

Gökler neredeydi? Yıldızlar neredeydi?

Venüs, Venüs'ün geçişi.

Pencereye koştu, kırarak açtı.

Neden bulutlar vardı? O göremiyordu. O kraldı. Gitmelerini emretti.

Venüs. Venüs neredeydi?

Hesaplayabilirdi. Bir yıldızı bulabilirse, bir başkasını da bulabilirdi ve sonra Venüs'ü hesaplayabilirdi.

Venüs, Venüs'ün geçişi.

Charlotte bir yıldızdı. Parlıyordu.

Bir kalem. Kaleme ihtiyacı vardı. Kalemi neredeydi?

Masasına koştu. Kalemi yoktu ama kömürü vardı. Neden kömür vardı?

Umurunda değildi. Önemli değildi. Kömür kullanabilirdi.

Duvarda boş bir yer buldu ve yazmaya başladı. Hesaplamalar. Kalkülüs. Dengede denklemler.

"Venüs'ün geçişi," dedi kendi kendine. O da yazdı. *Venüs'ün Geçişi. 1769. Bir artı yedi artı altı artı dokuz.*

Yazdı. Hesapladı. Daha çok yazdı.

Çiftçi George, Çiftçi George, Çiftçi Kral, Venüs'ü Bulmak, doğru yapmalı.

Resimler. Onun da resimlere ihtiyacı vardı. Geometri. Açılar. İkizkenar geniş.

İkizkenar akut. *Akut akut akut akut.*

"George?" Bu onun sesiydi ama o bir yıldızdı. Konuşamaması gerekirdi. *Venüs Geçişi, Çiftçi Kral, Çiftçi George, bu doğru değil.*

"George, neler oluyor?"

"Sessiz ol, sen bir yıldızsın."

Karladı. Yazdı. Hesapladı. *Bir artı yedi artı altı artı dokuz.* "George, beni korkutuyorsun."

"Dur. Hayır. Denemem gerek." Rakamları ekledi. Bir anlam ifade etmiyorlardı. "Çiftçi Kral," diye hatırlattı kendine. "Astronom Kral. Bulmak için yeniden hesapla. Venüs'ün geçişi. Venüs, Venüs, Venüs."

Ona baktı. Kimdi o? O bir yıldızdı. Neden buradaydı? "Gitmem gerek," dedi ona. "Görmem gerek."

Koridora çıkın. Bu taraftan dışarıya. Orada gökyüzünü görebiliyordu. Gökyüzüne ihtiyacı vardı.

Önüne biri çıktı. "Majesteleri. Yardımcı olabilir miyim?" "George çalışıyor," dedi yıldız. "Görev yerine geri dön. Biz de iyi."

İyi değildi. Gökyüzüne ihtiyacı vardı. Gökyüzüne hangi yoldan?

Gökyüzü, gökyüzü. Gökler. Venüs. Venüs'ün geçişi. Bir artı yedi artı altı artı dokuz. Bir artı yedi artı altı artı dokuz.

Bu taraftan. Sonra şu tarafa. Dışarı çıkmak için çok fazla kıvrım ve dönüş var. Bu doğru değildi. Özgür olmalıydı. O bir çiftçiydi. Çiftçi George. Dışarıya aitti.

"George, hava soğuk," dedi yıldız. "Ayaklarında hiçbir şey yok."

Ayakları önemli değildi. *Bir artı yedi artı altı artı dokuz.* Neredeyse varmıştı. *Bir artı yedi artı altı artı dokuz.*

Kapıyı fırlatıp açtı ve gecenin içine doğru koştu.

"SENİ GÖRÜYORUM!" diye bağırdı. Çimlerin üzerinde koştu. Daha hızlı. Daha hızlı.

Ama yıldız onu kovalamaya devam etti. Gökyüzü gibi parlıyordu ve çok hızlıydı.

"Ben buradayım," dedi. "Merak etmeyin."

"Sen bir yıldız değilsin," dedi. Adam merakla baktı. Onun kim olduğunu biliyordu. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? "Sen Venüs'sün."

"Ben Venüs'üm," dedi. "Evet, ben Venüs'üm." "Seni görüyorum! Venüs! Benim meleğim! Ben buradayım!"

Adam ona uzandı ama kadın geri çekildi. Neden? Venüs neden onu istemiyordu?

"Konuş benimle," diye yalvardı. "Gitme! Konuş benimle! Geleceğini biliyordum. Biliyordum. Venüs, gitme. Gitme. Korkma. O benim. Beni tanımıyor musun?"

Cübbesini yırttı. Tenini geceye bağladı. "Beni görmüyor musun?"

"Majesteleri!" diye bağırdı biri.

George döndü. Bu bir altın tepeydi. Sıcak görünüyordu. Tepesi yanıyordu. Ona dokunmamalıydı.

Güneş gibi sıcak. Bir yıldız gibi yanıyor.

"Majesteleri," dedi altın tepeli. "Belki ısınmak istersiniz diye düşündüm. Hatırlıyor musunuz? Biz küçükken? Sıcak çay. Ya da ılık süt. Tatlı gibi olması için şekerle birlikte. İçeri girebilirdik ..."

George başını salladı. Üşümüyordu. "Bu Venüs!" dedi, onu göstererek. "Onu görüyor musun?"

"Evet, Majesteleri," dedi altın tepeli.

"Merhaba deyin!"

"Merhaba Venüs," dedi altın tepeli. "Majesteleri-"

"Çiftçi George!" George mutlulukla bağırdı. Kollarını havaya kaldırdı, gökyüzüne doğru uzattı. "Astronom George!"

"Astronom George, seni bununla kaplayalım..."

George ona dikkatle baktı. Altın tepeli ne tutuyordu? Ne yapmaya çalışıyordu? "Hayır, Venüs'ü istiyorum," dedi. Yan tarafa doğru çalım attı. Altın tepeli onu yakalayamayacaktı. Çok hızlıydı. "Sadece Venüs." Venüs'e baktı ve ışıltı ışıltı gülümsedi. "Merhaba, Venüs!"

"George," dedi Venüs.

Sağa doğru adım attı. Altın tepe hâlâ onun peşindeydi.

"George," dedi Venüs tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "ÇİFTÇİ GEORGE!" Adam durdu. Ona baktı.

"Ben Venüs'üm," dedi.

"Biliyorum. Merhaba, Venüs. Sen Venüs'sün."

"Evet. Ve Venüs içeri giriyor. Sen de benimle gelmelisin."

"Pekâlâ." Venüs'ü sevdi. Venüs ısıldıyordu. Venüs nazikti. Ama burada, bahçede olması tuhaf değil miydi? Merakla ona baktı. "Gökyüzünde olduğunu sanıyordum?"

"Gökyüzündeydim," dedi koluna yumuşak bir el koyarak. "Ama şimdi Buckingham Evi'ne gidiyorum. Benimle gelmeyecek misin?"

Ona, eve, sonra da altın tepeye baktı.

"Al," dedi ve adamın omuzlarına bir şey koydu. "Bu seni sıcak tutar."

"Hava soğuk," dedi.

"Benimle gel," diye ısrar etti ve birlikte binaya doğru yürüdüler. "Venüs içeride," diye belirtti. "Bir gezegen. Evin içinde. Çok çok garip."

"Bu çok tuhaf," dedi Venüs. "Çok çok tuhaf."

Arkasını döndü. Altın tepeli onları takip ediyordu ama Venüs aldırıyor gibiydi. Ona baktı, sonra başını arkalarına doğru salladı. fark etmemiş olabilir.

"O bir arkadaş," dedi.

"Emin misin?"

"Eminim. Gel bakalım. Artık içerideyiz. Venüs içeride. Seninle birlikte. O seninle."

Venüs.

Venüs'le birlikteydi.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, Venüs."

Kadın başını salladı ve bir an için ağlıyor olabileceğini düşündü ama hayır, bu mümkün değildi. Gezegenler ağlamazdı.

Sadece bir parıldıydı. Çünkü Venüs parıldıyordu.

Venüs içerideydi.

Çok garip.

Ama o içerideydi.

Onunla birlikteydi.

Charlotte

*Buckingham Sarayı
Anlar sonra*

"Bu taraftan," dedi Charlotte, George'a sarayın sessiz koridorlarında nazikçe rehberlik ederek.

"Venüs," dedi yorgun bir gülümsemeyle.

Ayakta uyuyakalacakmış gibi görünüyordu.

İki adım gerisinde duran Reynolds'a, "Çok ağır," dedi. Reynolds hemen öne çıktı ve Kral'ı diğer taraftan destekledi.

"O bir altın kafa," dedi George.

Charlotte ve Reynolds birbirlerine baktılar.

"Altın tepeler iyidir," dedi Charlotte George'a. Başka ne diyeceğini bilemiyordu. "Naziktirler."

"Ona dokunmamalıyım," dedi George. Kıkırdadı. "Ama dokunacağım." Uzandı ve Reynolds'ın saçlarını okşadı.

Parlak *altın* saçları. Charlotte sonunda anlamıştı.

"Sıcak değildi," dedi George. "Sıcak olacağını düşünmüştüm."

Battaniye omuzlarından kaydı ve Charlotte onu tekrar yukarı itmek için durakladı. Battaniyenin altında çıplaktı ve Buckingham Evi'nin halka açık bir salonundaydılar. Gecenin bir yarısıydı ve etrafta kimse yok gibiydi ama yine de.

Reynolds, "Brimsley bölgeyi güvence altına aldı," dedi.

Charlotte sadece ona baktı. Bu sözlerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evin bu kısmına kimsenin gelmediğinden emin oluyor. Gerekirse hizmetçileri odalarına kilitlemesini söyledim."

"Oh. Teşekkür ederim. Sanırım." Sözleri biraz ölü gibiydi. Kesinlikle körelmiş.

Bu garipti. Yüksek bir durumda olması gerekirdi. Öfke, endişe ya da sıcak ve uçucu bir şeyle dolu olmalıydı ama bunun yerine uyurgezer gibi hissediyordu. Sanki zihni ve bedeni ikiye bölünmüş gibiydi.

Bir şekilde vücudu ne yapması gerektiğini biliyordu - Kralı yatak odasına götürmek, vücudundaki kiri yıkamak ve onu yatağına yatırmak. Zihni ise... Başka bir yerdeydi. Soruları vardı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu

Reynolds. "Majesteleri?"

"Ne zamandır böyle?"

"Tam olarak söyleyemem, Majesteleri."

Enerjisi olsaydı Charlotte ona vurabilirdi. Ve eğer Kral'ı tutuyor olmasaydı. "Tam olarak söyleyebilir misiniz?"

"Birkaç yıl," diye itiraf etti.

"Bu normal mi? Bu gece mi?"

Reynolds, "Bu normalden daha kötüydü," diye itiraf etti.

Kral'ın yatak odasına varmışlardı. George esnedi. "Çok yorgunum," dedi.

Reynolds ona, "Seni yakında yatağa yatıracağız," diye güvence verdi.

"Onu yıkamamız gerek," dedi Charlotte, sesi hâlâ ağır ve donuktu.

"Evet," diye kabul etti Reynolds. "Ben biraz sabun ve su getirirken onunla kalabilir misin?"

Charlotte başıyla onayladı. George'u ele geçiren, onu manyak gibi koşturan ve bağırta şeytan her neyse, artık gitmiş, geriye çok yorgun bir adam kalmıştı. George tekrar esnedi ve Charlotte ile Reynolds, George yavaşça yere çökerken ona destek oldular. Onu duvara yasladılar -şimdi kara kalem karalamalarıyla kaplı olan duvara- ve o da gözlerini kapattı.

"Uyuyor mu?" Charlotte sordu. Uyuyor gibi görünüyordu ama ne bilebilirdi ki? O gece kocasının davrandığı gibi davranan bir adam görmemişti hiç. Tek bildiği, uykunun artık uyku olmadığıydı.

"Sanırım öyle," dedi Reynolds. "Sonrasında çok yorgun olması olağan bir durum..."

Ona baktı, bunu söylemesi için cesaretlendirdi. Ne olduğunu söylemesi için.

"Sabun ve su getireyim," dedi. "Getir."

Reynolds ayrıldı ve Charlotte'u hâlâ gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmış olan George'la yalnız bıraktı. Yine de bir şeyler mırıldanıyordu. Charlotte'un anlayabileceği bir şey değildi. Tek bir kelimeyi bile seçemiyordu. Sanki ateşten güç almış gibiydi ve devasa Onu dışarıya iten alev şimdi titrek bir kora dönüşmüştü.

Bitkin bir halde yerde onun yanına oturdu. Adam seğiriyordu, bu yüzden onu sakinleştirmek umuduyla ellerinden birini kendi eline aldı.

"Bu da ne George?" dedi yüksek sesle.

Adam iç çekti.

"Beni bu yüzden mi terk edip Kew'e gittin? Seni böyle görmemi istemedin."

Mırıldandı. Daha fazla saçmalık.

Charlotte gözlerini kapadı, sonra sıkıca kapattı ve yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Bu adamla evliydi. Ve ondan hoşlanıyordu. Hatta onu seviyordu.

Yoksa o mu? Sevddiği George. Var mıydı ki? Bilinemez bir bütünün sadece bir parçası mıydı ve eğer öyleyse, bu parça ne büyüklükteydi?

Ya *George -onun* George'u- sadece bir parçaysa?

Matematikten bahsetti. Çok iyi, toplamları, çarpımları ve yüzdeleri de yapabiliyordu. George yüzde kaçtı? Zamanın yarısında onu bulabilir miydi? Dörtte üçünü mü?

Az mı?

"Seninle ne yapacağım ben?" dedi usulca.

Cevap vermedi. Cevap vereceğini düşünmemişti.

Kapı hafifçe vuruldu ve Reynolds onun yanıtını beklemeden kapıyı açtı. Bir leğen su getirdi. Arkasında Brimsley havlu taşıyordu.

Charlotte ona baktı. Brimsley biliyor muydu? Bunca hafta boyunca beş adım ötede ona hizmet etmiş ve kocasının bir deli olduğunu ona hiç söylememiş miydi?

Brimsley rahatsız bir şekilde yutkundu. "Majesteleri çekilmeyi tercih ederse, Bay Reynolds ve ben bunu yapabiliriz-"

"Kralı yıkamaya iznim yok mu?" Charlotte talep etti. Brimsley acı çekmiş görünüyordu. "Bu her zamanki gibi değil."

"İtiraf etmeliyim ki saray prosedürü hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey var," diye tersledi Charlotte. "Mesela az önce Kralı sebze bahçesindeki bir delikten çıkardım. Gökyüzüyle konuşmakla meşgul olduğu yerden. *Bu olağan bir şey mi?*"

Brimsley cevap vermedi ki bu büyük bir şanstı. Adam her ne söylemek istiyorsa, kadın bunu duymak istemiyordu. Bu gece değil.

Reynolds Brimsley'e, "Bunu yapacağız," dedi. "Sadece ... koridorda nöbet tutun."

"Elbette," dedi Brimsley. Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Eşmerkezli daireler," dedi Charlotte.

Reynolds ona baktı. "Özür dilerim."

"Bizler Kral'ın etrafındaki eşmerkezli daireleriz. Sen ve ben, en yakın olanlar. Bedenini yıkayacağız. Sonra Brimsley. O kapıyı korur. Sonra- Şey, ben

O zaman kim olduğunu biliyorum. Annesi, sanırım. Lord Bute? Earl Harcourt? Sanırım hepsi biliyordur."

"Var, Majesteleri."

Charlotte havluyu leğene daldırdı. Su ılıktı ama çok sıcak değildi. Yavaşça George'un ellerini yıkamaya başladı. Reynolds da ayaklarını.

"Hepsi biliyordu," dedi Charlotte. "Bana nasıl da gülmüş olmalılar."

"Hayır, Majesteleri. Gülmediler."

"Peki sen nereden biliyorsun? Kral'a yakın olduğunuzu görebiliyorum. Büyük ihtimalle en güvendiği sırdaşı. Ama hükümet toplantılarına katılmıyorsunuz. Parlamento'nun kulağına sahip değilsiniz."

"Hizmetkârlar düşündüğünüzden daha fazla şey duyuyor Majesteleri."

Charlotte acımasız bir kahkaha attı. "Demek gülen *sendin*. Personel."

"Hayır!" dedi Reynolds. Hararetli bir ifadeyle Charlotte'a döndü.

"Biz sana hiç gülmedik. Aksine, sen benim en büyük umudumsun."

Ona baktı. Gözlerinden yaşlar aktığını hissediyordu ama ağlamayacaktı. O Kraliçe'ydi. Bu adamın önünde ağlamayacaktı.

Reynolds, "Onun için hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaptınız," dedi. "Onun için çok iyisin."

Ama o benim için iyi mi?

Bu, asla yüksek sesle dile getiremeyeceği bir soruydu.

James's Palace

Ertesi sabah

Charlotte uyumamıştı.

Reynolds'la birlikte Kral'ı yatağına yatırdıktan sonra kendi yatak odasına dönmüştü. Yorganının altına girmiş, vücudunu en yumuşak çarşaflara sarmış ve sırtüstü yatarak gölgeliklerine bakmıştı.

Bir noktada, hissizliği umutsuzluğa dönüşmüştü. Ve ondan sonra bir noktada, umutsuzluk yerini öfkeye bıraktı.

Şu anda bulunduğu yer de orasıydı. Öfkeli.

Yanıyor.

Ve Prens August'a'yı görmeye gidiyordu.

"Majesteleri-"

Charlotte koridorda ilerlerken botları her adımda öfkeli takırtılar çıkarıyordu. "Beni takip etmeyi bırak, Brimsley."

"Yalvarırım, bunun sonu iyi bitmeyecek."

Charlotte dönüp baktı, yüz ifadesi öylesine öfkeliydi ki Brimsley bir adım geriledi. "Bu işin sonu iyi bitmeyecek, öyle mi? Bunun sonu iyi bitmeyecek, bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun? Bunca haftadır neredeydin? Bana hizmet etmek için burada olduğunu söylüyorsun. Hayatını benim iyiliğim için adadığını söylüyorsun. Ve yine de bu sırrı saklıyorsun?"

"Bilmiyordum, Majesteleri."

Charlotte neredeyse tükürürcesine, "Bilmiyordun," dedi. Onu dün gece görmüştü. "Sana inanmıyorum."

Brimsley, "Bilmiyordum," diye bağırды ve neredeyse onun kolunu tutacakmış gibi uzandı. Ama tabii ki yapmadı. "Şüphelenmişim," diye itiraf etti. "Bundan değil. Bundan asla şüphelenemezdim. Ama bir şeylerin saklandığını biliyordum. Ne olduğunu bulmaya çalıştım. Yemin ederim ki buldum."

Charlotte kolunu sert bir hareketle Prens August'a'nın oturma odasına doğru uzatarak, "Bunu anlayabiliyorum," dedi. "O bencil biri. Sadece Kraliyet'i önemsiyor. Ama senin benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Öyleyim, Majesteleri."

Charlotte cevap vermedi. Çoktan oturma odasına ulaşmıştı. Edep ya da protokole aldırmadan içeri daldı. Prens August'a bir arkadaşıyla kahvaltı ediyordu.

"Charlotte mu?" August'a hem şaşkınlık hem de şefkatle gülümsedi. "Seni beklemiyordum. Danbury Balosu tam bir zaferdi. Aferin kızırıma."

Charlotte bunu dinleyemezdi. "Ekselansları hiç kör bir bıçakla İngiliz koyun eti kesmeyi denediler mi?"

Prences Augusta kıpırdamadan durdu. "Affedersiniz?"

"Buckingham Sarayı'ndaki bıçaklar eskiden yeterince keskindi. Sonra bir gün hepsi köreldi."

"Ne demek istediğinizi anlamadığım
eminim." "Kral'ın bana katıldığı gündü."

Charlotte yüzüne sakın bir ifade yerleştirmiş, Augusta'nın cevap vermesini bekliyordu.

Augusta arkadaşına döndü. "Sanırım orucumuzu başka bir sabah açmak zorunda kalabiliriz, Leydi Howe."

Leydi Howe mümkün olan tüm aceleyle ayrıldı. Yine de Augusta, kapı arkasından kapandıktan birkaç saniye sonrasına kadar elini kaldırmadı.

"Ne diyordun?" Augusta söyledi.

"Bıçaklar," diye hatırlattı Charlotte ona. "Birdenbire donuklaştı. Garip, diye düşündüm, ama kesinlikle bir tesadüf. Aynı gün üst katlardaki pencerelerin kapatılması da kesinlikle bir tesadüftü. Bunu biraz rahatsız edici buldum. Uyurken temiz havayı severim."

"I-"

"Ama birden her yerde kilitler belirdi. Cephanelikte, mutfakta, bahçıvanların makaslarını sakladıkları kulübede kilitler. Kesinlikle bir tesadüf." Charlotte bir adım öne çıktı, gözleri Augusta'ninkileri kesercesine kısılmıştı. "Yine de tesadüf olduğuna kendimi pek inandıramadığım şey, kütüphanedeki Shakespeare setinde birden *Kral Lear'in* kaybolmasıydı."

"Bağışlayın beni," dedi Prences Augusta taş suratıyla. "Ben bir Shakespeare hayranı değilim."

"Değil misin? O zaman seni eğitmeme izin ver. Kral Lear, deli kralla ilgili olandır."

"Charlotte."

Onu çileden çıkararak da buydu. Augusta'nın, sanki Charlotte her şeyi hayal ediyormuş gibi patronluk taslayan, yatıştırıcı ses tonu. Sanki Charlotte aptalmış, sanki aklını kaçıran *kendisiymiş gibi*.

"Neyi fark ettiğimi biliyor musun *Augusta*?"

Augusta, Charlotte'un kendi adını kullanmasına gözle görülür bir şekilde sinirlendi.

"Bir tımarhanede yaşıyorum." Duygularını kontrol etmeye çalışarak sola doğru birkaç adım attı. Başarısız oldu. Etrafında dönerek neredeyse çığlık atacaktı,

"Kral deli ve ben de bir tımarhanede yaşıyorum." "Kendini unutuyorsun," diye uyardı Augusta.

"Bunca zaman hasarlı olanın ben olduğumu, bir şekilde eksik *olduğumu* düşündüm. Ne zaman o-"

"Kral deli değil," diye tısladı Augusta. Sanki o ana, o gerilime kendini sabitlemek için ihtiyacı varmış gibi, elleri önünde sıkı pençeler halinde dondu. "Kral sadece dünyanın en büyük ulusunu omuzlarında taşımaktan yorgun düşmüş durumda," dedi, her kelimesi hecelerden ve yalanlardan oluşuyordu.

"Yapma-"

"Hayır, *bilmiyorsun*," diye tersledi Augusta, ayağa kalkarken sandalyesini kenara itti. "Buraya sanki her şeyi biliyormuşsun gibi geliyorsun. Ama bilmiyorsun. Sen bir çocuksun."

"Ben bir piyonum."

"Belki de öylesinizdir. Ne olmuş yani? Şikayet mi edeceksin? Büyük Britanya ve İrlanda Kraliçesi oldunuz. Bu konuda şikayet etmeye nasıl *cüret edersin*?"

"Kimse bana söylemedi-"

"Kimin umurunda?" Augusta tükürdü. "Benim kesinlikle umurumda değil. Bu konuda ne bilebilirdin ki? Ne anlayabilirdin ki? Bir çocuğun omuzlarındaki ulusun ağırlığını mı? Oğlunun çatlamaya başlamasını izleyen annesinin üzerindeki ağırlığı? Tanrı izin verir de bir gün bir varis sahibi olursanız, o zaman öğrenmeye başlayabilirsiniz ve ilk dersiniz de bu olacaktır: Çatlamayı durdurmak için her şeyi yaparsınız. İğrenç doktorları ve onların binlerce iğrenç tedavisini devreye sokarsınız."

Charlotte'un gözlerinin içine baktı ve "Ona yardım edecek kadar minnettar bir kraliçe bulmak için Avrupa'yı didik didik edersin," dedi.

Charlotte irkildi. Keşke yapmasaydı. Güçlü, gururlu ve duygusuz olmak istiyordu. Duygusuz olmayı *her şeyden* çok istiyordu.

Bunu hissetmemek için her şeyi yaparım.

"Derimin renginin beni minnettar yaptığını mı sanıyorsunuz?"

dedi. "Bence sen dünyayı değiştirdin."

"Dünyayı değiştirmeyi ben istemedim."

"Pürüzlü bir oğlum olsun istemedim. Ama sahip olduğum şey bu ve onu her şeyimle koruyacağım."

"Pürüzlü kenarlar mı?" Charlotte inanamayarak yineledi. "O adamla konuşuyordu gökyüzü."

"Peki ne olmuş? Sen bir hiçtin. Hiçbir yerden gelmedin. Şimdi dünyanın dümeninde oturuyorsun. Kocan, senin gibi bir adamla tuhafliklar?"

"Tuhafliklar mı? Siz buna tuhaflik mı diyorsunuz? Majesteleri, dün gece onu görmediniz."

Augusta kısık bir sesle, "Onu daha önce de gördüm," dedi. "Benim Venüs olduğumu sanıyor."

"O zaman Venüs ol."

Charlotte duyduklarını güçlükle anlayarak başını salladı. "Dünyanın dümenine oturmayı ben istemedim. Bir koca istemedim. Ama bir kocam olması gerekiyorsa, evimi, ailemi, dilimi, hayatımı terk etmem gerekiyorsa ..."

"Ne, Charlotte?" Augusta sordu. Sesi tuhaf bir şekilde düzdü. "Ne?"

"Tanımadığım bir adam için olamaz. Tanımama *izin* verilmeyen bir adam." "Onu artık tanıyorsun."

"Bana yalan söyledin!"

"Ve sen bunu isteyerek yedin."

Charlotte neredeyse gülecekti. Artık isteyip istememesinin ne önemi vardı ki? O bir kralla evliydi. Bunu bozmak mümkün değildi. Çözmek isteyip istemediğini de bilmiyordu. O sadece-

Ne?

Ne istiyordu?

Dürüstlük m ?

Gerçe

k mi?

Güven

mi?

Prenses Augusta'dan bunların hiçbirini elde edemeyecekti. "Söyle bana," dedi Augusta. "Hamile misin?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Charlotte. Öyle olduğundan oldukça emindi. Doktor Monro da kesinlikle öyle düşünmüştü.

Augusta, "Emin olduğun anda bana söyleyeceksin," diye emretti. "Sana söylemek istediğim zaman söyleyeceğim."

"İnat ılık uğruna inatçılık yaparak kazanılacak hiçbir şey olmadığını göreceksiniz."

"Ah, onu bilemiyorum," diye mırıldandı Charlotte. Augusta'nın yüzündeki kısılmış ifade sabahının tek parlak noktasıydı.

Tüm lanet hayatındaki tek parlak nokta.

İki kadın da oturma odasının hemen dışındaki koridorda duran adamı görmedi. Adam saraydan çıkıp kendisini Buckingham Sarayı'ndan getiren arabaya binerken ayak seslerini de duymamıştı. Ve ikisi de adamın daha sonra Kew'e gittiğini ve orada Doktor Monro'yu laboratuvarında bulunduğunu bilmiyordu.

"Majesteleri?" dedi doktor. Eşyalarını topluyordu. Kralı görmeyi beklemiyordu.

George odanın içinde yürüdü ve hortlaklı sandalyeye oturdu. "Beni tekrar bağla."

Agatha

Danbury Evi
Agatha'nın Özel Okuma Odası
12 Ocak 1762

"Lord ve Leydi Smythe-Smith sizi görmeye geldiler leydim."

Agatha derin bir iç çekti. Misafir kabul etmek istemiyordu ama kocasının ölümünün üzerinden bir ay geçmişti. Görgü kuralları onu yalnız bırakmayı gerektiriyordu.

Yasının ilk birkaç haftasında yalnızdı ama artık toplumun saygılarını sunma zamanı gelmişti.

Ayağa kalktı, siyah eteklerini düzeltti. "Onları misafir odasında kabul edeceğim."

"Çok iyi leydim," dedi uşağı. "Onları çoktan oraya koydum." "Elbette."

"Hastings Dükü ile birlikte."

"Ne?" Agatha inledi. Bu adamı Frederick Basset iken de sevmemişti, şimdi Hastings Dükü olduğu için de sevmiyordu.

"Ve Lord ve Leydi Kent."

"Rus Çarı da burada mı?" "Hayır, Leydim."

Danbury uşağının hiç espri anlayışı olmamıştı. Onu Herman tutmuştu elbette.

"Ama Lord ve Leydi Hallewell burada."

Agatha uşağa dehşete yaklaşan bir ifadeyle baktı. "Ve hepsi bizim salonda mı?"

"Çay için gönderdim leydim."

"Ama bisküvi yok," dedi Agatha. "Uzun süre kalmalarını istemiyorum."

"Elbette hayır leydim." Kadının çıkabilmesi için okuma odasının kapısını açtı ve ardından onu takip etti.

Salona girdiğinde, "Hepinizin araması büyük incelik," dedi. Salon ağzına kadar doluydu. Yeni *tonların* yarısı oradaymış gibi görünüyordu.

Her birini ayrı ayrı selamladıktan sonra yeni kanepesine oturdu. Altın şam, tabii ki. Lord Danbury'nin ölümünden önce sipariş edilmişti.

"Agatha, hayatım," dedi Leydi Smythe-Smith. "Senin için yıkıldık. Kaybınız için. Yas tutuyoruz."

Sen istiyor musun? Agatha söylemek istedi. Herman Danbury'yi yeni Hastings Dükü dışında kimse sevmemişti.

Dük, "O büyük bir adamdı," dedi.

Lord Smythe-Smith, "O bir şampiyondu," dedi.

Leydi Smythe-Smith'in bir kez daha devreye girmesiyle tamamlandı. "Yas tutuyoruz."

Agatha bir an bekledi. Smythe-Smith'lerin arkasında duran Kent'lere ve Hallewell'lere baktı. Yüzleri en şefkatli ifadeleriyle boyanmıştı ama konuşmayı diğerlerinin yapmasına izin vermeye meyilli görünüyorlardı.

"Ancak," dedi Agatha sonunda. Hava, söylenmemiş kelimelerin ağırlığı altında olumlu bir şekilde gerildi. "Burada bir *ancak* var, değil mi?"

Çünkü elbette hepsi birden taziyelerini sunmak için gelmezlerdi. Taziye telefonları normalde teker teker yapılırdı.

Lord Smythe-Smith boğazını temizledi. "Gerçekten de öyle. Ve toplu halde geldiğimiz için özür dileriz. Ama bilmemiz gereken bir şey var. Ne? Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne olacak?" Agatha yineledi.

"Ne duydun?" diye sordu.

"Ne olacaksın?" diye merak etti karısı.

"Ne olacağız?" dedi Hastings Dükü daha büyük bir güçle. "Bağışlayın beni," dedi Agatha, bir yüzden diğerine bakarak. "Daha önce ne konuştuğunuz hakkında en ufak bir fikrim yok."

Lord Smythe-Smith, "Siz sarayın güvenilir bir üyesisiniz," dedi.

"Kraliçe'nin gözdesisiniz," dedi karısı.

Hastings Dükü öne doğru eğildi. "Eminim Saray size bir şeyler söylemiştir. Prosedür hakkında. Bundan sonra ne olacağına dair."

Agatha gözlerini kırptırdı. Sıradaki?

Lord Smythe-Smith, "Aramızdan ilk ayrılan Lord Danbury oldu," diye patladı. Mendiliyle alnını sildi. "Bizim tarafımızdaki ilk unvanlı beyefendi. Ve bir oğlunuz var."

Oh.

Oh.

Agatha sonunda anlamıştı. "Bana dört yaşındaki oğlumun artık Lord Danbury olup olmadığını soruyorsunuz."

"*Onların* tarafındaki veraset yasalarının *bizim* tarafımıza uygulanıp uygulanmayacağını bilmemiz gerekiyor. Unvan ona miras mı kalacak?"

"Hiç düşünmemiştim . . ." Yüce Tanrım. Danbury öleli bir ay olmuştu ve onun unvanını koruyup korumayacaklarını merak etmek hiç aklına gelmemişti. Sadece oğlunun konumunun garanti altında olduğunu varsaymıştı.

Yukarı baktı. Bir düzine kadar yüz onunkine sabitlenmişti. "Bir nesil içinde hepsini kaybedebiliriz."

"Evet," dedi Leydi Smythe-Smith. "Siz ne kaybederseniz, biz de kaybederiz. Emsal teşkil eden sizsiniz. Emsal *sizsiniz*."

Hastings Dükü kaşlarını çatarak ona baktı. "Leydi Danbury olarak mı kalacaksınız yoksa sadece *Bayan* Danbury mi olacaksınız?"

"Ben ... öğreneceğim," dedi Agatha. Başka ne seçeneği vardı ki? Dük, "Mümkün olduğunca çabuk, lütfen," dedi.

Leydi Smythe-Smith elini Agatha'nın elinin üzerine koydu. "Sana güveniyoruz. Hepimiz."

Agatha zayıfça gülümsedi. Büyük Deney'in kaderi bir kez daha onun omuzlarına yüklenmişti.

Danbury Evi

Lord Danbury'nin

Çalışma Odası O günün

ilerleyen saatlerinde

Agatha bir çekmece daha açarak kâğıtları karıştırdı. Bunu daha önce yapmalıydı, miras meselesini çözmek için değilse bile, artık tek başına bir kadın olduğu ve mali durumunu anlaması gerektiği için.

Açıkçası, Lord Danbury hayattayken mali durumunu anlaması gerekirdi ama Lord Danbury buna asla izin vermezdi.

"Lanet olsun Herman," diye mırıldandı. Dosyaları hiçbir mantık ya da neden olmaksızın sıralanmıştı. O aptal bir adam değildi. Daha iyisini yapmalıydı.

Mercan odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Uşağı herhangi bir bilgi vermedi," dedi. "Uşak da öyle. Belki de Lord Danbury'nin bir avukatı yoktu."

"Kocamın bir avukatı vardı," dedi Agatha. "Onunla sayısız kez görüştü. ... şeyler hakkında." Ne tür şeyler olduğunu Agatha bilmiyordu. Dikkatini vermemişti. Belli ki dikkat etmeliydi. "Tek yapmam gereken onun isim."

Coral birkaç dakika kapının yanında durdu ve boş boş önlüğünün kumaşını karıştırdı. "İyi tarafından bakmaya çalışıyorum leydim."

Agatha şaşkınlık ya da inançsızlıkla başını kaldırdı. Hangisi olduğundan emin değildi. "İyi tarafı mı?" diye yineledi. Son zamanlarda bunu bulmakta zorlanıyordu.

"Artık özgürsün," dedi Coral. "İstediğin bu değil miydi?"

Agatha neşesiz bir iç çekti. "Beni özgür mü sanıyorsun? Özgür olacağımı sanmıştım. Lord Danbury'nin ölümünün beni yüksüz bırakacağını düşünmüştüm ama tek bulduğum, bir erkeğe bağlı olmayan bir kadın olmanın ne anlama geldiğinin yükünü taşıdığım."

"Bu iyi değil mi?"

Agatha omuz silkti. "Kim bilir? Tek başımayım ama hayat ulaşılamaz bir yerde.

Yeni bir özgürlüğüm yok. Emin olabileceğim tek şey yas tutmak, nakış işlemek ve diğer dullarla sessiz çaylar içmek. Sonsuza kadar."

Coral hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek ne vardı ki?

Agatha bir çekmeceyi kapatıp diğerini açtı. "Ve şimdi de avukatın adını bulamıyorum! Düzinelerce iyi insanın unvanını korumakla görevlendirildim ve bana yardım edebilecek adamın adını bile bulamıyorum."

"O kadar kötü mü olurdu leydim?" Coral sordu. "Unvanı kaybetmek."

Agatha başını kaldırdı. "Evet, Coral. Bu kötü olurdu. Buraya geldiler, hepsi de cevap arıyor. *Bana* güveniyorlar."

"Elbette bu sizin sorumluluğunuzda değil."

"O baloya ev sahipliği yapmakta ısrar ettiğimde bu benim sorumluluğumdur. Kral ve Kraliçe'den katılmalarını istediğimde. Yeni *tona* umut verdik. A

nadir havanın tadı. Eşitlik. Bunu o kadar kolay bırakamayacaklar." Bir yığın kâğıdı daha karıştırdı. "Neden bıraksınlar ki?"

"Ama-"

"Buldum!" Agatha muzaffer bir edayla mektubu havaya kaldırdı. "Avukat mı?"

"Evet." İsmine baktı. "Bay Margate. Bu işi o halledecektir. O ne yapacağını bilir. Ona yazacağım ve o da gelecek."

Agatha, Lord Danbury'nin masasının arkasındaki yerine oturdu ve bir mektup yazmaya başladı. Ama sonra Coral, "Gerçekten bir avukatın bir kadını görmeye geleceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Lanet olsun.

Bazen erkeklerden nefret ederdi. Gerçekten.

"Mektubu sadece 'Danbury' diye imzalayacağım. Umalım da görgü kuralları zayıf bir adam olduğumu varsaysın."

"Ama lord hazretlerinin öldüğünü bilmiyor mu?"

"Beni kardeşi, kuzeni ya da benden başka biri sanacak. Erkekler böyledir."

"Umarım haklısınızdır leydim."

"Öyle olmak zorundayım," dedi Agatha iç çekerek. "Yanılıyor olamam. Bu konuda değil."

Danbury Evi

Agatha'nın Yatak

Odası Üç gün sonra

"**Bir** beyefendi sizi görmek istiyor."

"Bir beyefendi mi?" Agatha kitabından başını kaldırdı.

"Avukat olduğunu söylüyor," dedi Coral. "Tam adını yazmayan bayanı arıyormuş."

"Aman Tanrım." Agatha yataktan fırladı. "Prezentabl mıyım? Bu elbise yeterince ciddi görünüyor mu?"

"Bu siyah, leydim. Siyah her zaman ciddidir."

"Evet, sanırım haklısınız. Yas tutmak ciddi bir iştir." "Lord Danbury'nin çalışma odasında bekliyor."

Agatha başını salladı ve ayaklarını ayakkabılarının içine soktu.

"Bana şans dile." "Buna ihtiyacın olmayacak."

Agatha ona minnettar bir gülümseme verdi ve sonra aceleyle merdivenlerden indi. "Bay Margate," dedi rahmetli kocasının çalışma odasına ulaştığında.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Yaşlı ve perukluydu, bir avukatın olması gerektiğini düşündüğü gibi görünüyordu.

Lord Danbury'nin masasının yanına gitti ve diğer sandalyeyi işaret etti.

"Lütfen oturun."

"Korkarım ki iyi haberlerim yok."

Agatha dişlerini sıktı ama bir şekilde sakın görünmeyi başarak,
"Lütfen detaylandırın," dedi.

"Böyle bir davanın emsali yoktur. Buna boşuna deney dememişler."

"Ve ilk ölen benim kocamdı."

Bay Margate yüzünü buruşturdu. Agatha'nın avukatlarla çok az deneyimi vardı -gerçekten hiç yoktu- ama o bile Bay Margate'in yüz ifadesinin kötü bir haber vermek üzere olduklarında kullandıkları özel bir ifade olduğunu anlayabiliyordu.

"Sorun şu ki," dedi, "unvan ve mülk, Tanrı ruhunu şad etsin, merhum Lord Danbury'ye özellikle verilmişti. Size değil."

Agatha sabırsızlıkla, "Tabii ki hayır," dedi. "Unvanlar neredeyse hiçbir zaman kadınlara verilmez."

"Normalde hepsi bir sonraki Lord Danbury'ye geçerdi."

"Benim bir oğlum var, biliyorsunuz."

Bay Margate bunu kısa bir baş sallamayla onayladı. "Ancak bu yeni asaletlerin yeni bir nesle geçip geçmeyeceği hiçbir yerde açıklanmadı. Kraliyete geri dönmeleri oldukça olası."

"Bana hiçbir şey bırakmadan. Kocamın eski evi ve parasından başka bir şeyim kalmadı."

Bay Margate yine o ifadeyi takındı.

"Olamaz," dedi Agatha. "Şimdi ne olacak?"

"Sadece ..." Derin bir iç çekti. "Kocanız yeni mülkü kabul ettiğinde, yeni hayatınızı desteklemek için mal varlığının önemli bir kısmını kullandı. Terziler, kulüp ödemeleri, atlar, ekstra personel ..."

Agatha başını salladı. Duyduklarına inanmasının imkânı yoktu. "Kocam tüm kıtanın en büyük servetlerinden birine sahipti. Sierra Leone'yi duyduunuz mu Bay Margate? Oradaki zenginlikleri biliyor musunuz? Elmas madenlerini?"

"Korkarım kocanız size servetini abartmış olabilir. O da bir lorda yakışır bir yaşam sürdürmek için epeyce harcama yaptı."

"Bu unvana uzun süredir sahip değildi."

"Ama daha önce bile. Onun giysileri. *Senin giysilerin* ..." Sanki şu anki çöküşünden bir şekilde bu kıyafet sorumluymuş gibi siyah bombalı elbisesine baktı.

Agatha çığlık atmak istedi. Masanın üzerinden atlamak ve bu adamın boğazını sıkmak istedi. Ama yapmadı. Saygınlığını korudu, çünkü görünüşe göre tutunması gereken tek şey buydu.

"Lord olduktan sonra daha özgürce harcadığını söylüyorsunuz," dedi.

Bay Margate başını salladı.

"Yani, belki de elimizde bile tutamayacağımız bu soyluluk unvanı yüzünden ... ne? Beş parasız mı? Eski evimiz ne olacak?" Bu yeni malikâneye geleli çok olmamıştı.

"Kiralanmıştı. Sahipleri çoktan yeni kiracılara kiraladı."

"Sadece beş parasız değilim. Ben de evsizim."

Bay Margate yine yüzünü buruşturdu. Agatha bu ifadenin hukuk eğitiminin bir parçası olarak öğretilip öğretilmediğini merak etmeye başlamıştı. Biri kötü haber yüz buruşturmasını öğrenene kadar avukat olarak sertifika alamazdı. Gerçek bir avukat olabilmek için biraz sahte sempati duymak yeterliydi.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu.

"Neden, bütün yoksul dullar ne yapar. Erkek bir akrabanın iyiliğini isterler. Ya da yeniden evlen."

Danbury House
Ön Salon İki gün
sonra

Bay Margate haklıydı. Agatha'nın bir erkek akrabasından yardım alması gerekiyordu. İşin en can sıkıcı kısmı ise bu erkek akrabanın dört yaşındaki oğlu olmasıydı.

Kapının yanında beklerken, "Dominic, lütfen," dedi. "Dadı kravatını bağlasın."

"Gel, haylaz," dedi dadı. "Bu sadece bir boyun atkısı."

"Daha çok bir cellat ilmiği gibi!" Dominic uludu.

Agatha gözlerini devirdi. Hiçbir fikri yoktu.

"Oh ho," diye azarladı dadı. "Ne terbiyesizlik."

Ona sırtıttı. Kendi anne babasına hiç göstermediği bir gülümsemeydi bu. Agatha bir pişmanlık hissetti. Bu konuda bir şeyler yapacaktı. Olduğundan daha iyi bir anne olacaktı ama bugün onun gülümsemesini kızdırmak için uygun bir gün değildi.

"Dominic, hemen kes şunu," dedi sertçe. "Bugün önemli bir gün ve uslu durmalısın."

Yol göstermesi için Dadı'ya baktı. Dadı ona küçük bir baş selamı verdi. "İyi bir çocuk ol," dedi. "Annenin sözünü dinle."

Agatha onun elinden tuttu ve bekleyen arabaya doğru götürdü.

"Dadı'ya ne zaman dönüyoruz?" diye sordu.

Agatha yutkundu. "Dominic," dedi, sesi haftalardır olmadığı kadar yumuşaktı, "beni tanımadığın için üzgünüm. Ben de ailemi iyi tanıımıyordum ve Dadi'yı bu şekilde terk etmenin çok korkutucu olduğunu biliyorum.

Ama ben senin annenim ve baban meleklerle gitti ve şimdi ailenin erkeği sensin."

Dört yaşındaki vakur gözleriyle ona baktı. "Ailenin erkeği."

Tanrı onlara yardım etsin.

Agatha devam etti. "Ailenin senin görevini yapmana ihtiyacı var."

"Tamam o zaman." Bir an için bunu düşündü, sonra parladı. "Bir prensesle mi tanışacağız?"

"Öyleyiz."

"Gerçek bir

tane mi?" "Çok

gerçek."

"Taç takacak mı?"

Agatha bunu düşündü. Prens Augustus'u taçsız gördüğünü hiç sanmıyordu. "Muhtemelen."

"Benden hoşlanacak mı?"

"Nasıl yapamayacağını anlamıyorum."

Dominic gülümsedi. Yolculuklarına başlarken pencereden dışarı baktı. Uzun sürmeyecekti. Yeni Danbury Evi son derece iyi bir konumdaydı, St. James Sarayı'na sadece bir mil uzaklıktaydı.

"Sayabildiğimi biliyor muydun anne?" Dominic sordu.

Agatha bunu bilmiyordu ama yalan söyleyerek, "Elbette," dedi.

"Bir. İki. Üç."

Küçük kafası her sayıyla birlikte başını

salladı. "Dört." Durakladı. "Ben dört

kişiyim."

"Biliyorum."

"Bir sonraki beş," dedi. "Ben de yakında öyle olacağım." "Belki de bir parti vermeliyiz."

"Kek ve bisküvi ile mi?" "Kesinlikle

kek ve bisküvi ile."

Dominic ellerini birbirine vurdu ve saymaya devam etti. "Altı geliyor Sıradaki," dedi. "Sonra yedi. Sekiz." Tekrar yukarı baktı. "On dokuzdan sonra yardıma ihtiyacım olacak."

"Size yardım edebilirim," dedi Agatha.

Ve böylece arabadan indiklerinde kendilerini yüz kırk üç yaşında buldular.

Dominic'in elini tuttu. "Sana söylediklerimi yapmayı unutma."

Agatha, onun kim olduğunu çok iyi bilmesine rağmen kartvizitini uşağa uzattı.

"Prenses sizi bekliyor mu?" diye sordu.

"Değil," diye yanıtladı Agatha. "Ama beni kabul edecek."

Kâhya büyük koridorlardan birinde bir bankta beklemelerini işaret etti. Birkaç dakika sonra geri döndü.

Agatha yine oğlunun elini tuttu. Kendini küçük hissediyordu ama yine de, kaderi Herman Danbury'yle nişanlanmasıyla mühürlendiğinde olduğundan daha büyüktü.

Kâhyayı Prenses Augusta'nın oturma odasına kadar takip ettiler. Kanepesinde her zamanki yerindeydi, geniş etekleri neredeyse tüm minderi kaplıyordu. Her zamanki gibi Lord Bute ve Earl Harcourt her iki yanında birer tane olmak üzere arkasında duruyorlardı. Agatha onları görmezden geldi, bunun yerine sözlerini doğrudan Prenses'e yöneltti.

"Oğlum Lord Danbury ile tanışmanızın tam zamanı olduğunu düşündüm, Majesteleri."

Dominic'in omzunu cesaretlendirmek için hafifçe sıktı ve Dominic de "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim" demeden önce sevimli bir selam verdi.

Ekselansları."

Prenses Augusta gülümsedi, belli ki bu sevimlilik gösterisi karşısında büyülenmişti. "Sizinle tanışmak bir zevk, Lordum-"

Lord Bute şiddetli bir öksürük çıkardı.

Augusta Agatha ve Dominic'e arkasını döndü. "Sen iyi misin?" diye sordu Bute'a.

"Miras meselesi," diye fısıldadı. Agatha duymamış gibi yapmak zorunda kaldı.

Earl Harcourt, "Karar verilmiş olmaktan çok uzak," dedi. "Endişeler söz konusu-"

Agatha bu cümlelerin sonunu duyamadı ama Earl Harcourt'un Prenses Augusta'ya, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dediğini gayet net duydu.

Sessizlik.

Prenses Augusta misafirlerine döndü. "Ne kadar yakışıklı bir çocuk," dedi. "Dua edin, ikiniz de yakında bizi tekrar ziyaret edin."

Bileğinin bir hareketiyle onları uğurladı.

Agatha'nın Bute, Harcourt ve Dominic'in önünde söyleyebileceği başka bir şey yoktu, bu yüzden reverans yaparak odadan çıktı.

"Görevimi yaptım mı anne?" Dominic salona döndüklerinde sordu.

Yapmamıştı ama denemişti. İkisi de denemişti. Agatha onun önünde diz çöktü ve küçük ellerini avuçlarının içine aldı. "Onlara kim olduğunu gösterdin."

Ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Dominic Danbury. Herman Danbury'nin oğlu."

"Evet. Öylesin. Sen de Lord Danbury'sin ve hak ettiğin yeri alacaksın çünkü buna hakkın var. Çünkü sen de *benim* oğlumsun. Sen Sierra Leone'deki Gbo Mende kabilesinin asil kanından gelen, Soma doğumlu Agatha Danbury'nin oğlusun. Savaşçılardan geliyorsun."

"Savaşçılar mı?" diye fısıldadı.

"Biz kazandık." Onun ellerini sıktı. "Bunu asla unutma."

Bunu sadece kendisinin hatırlaması gerekiyordu.

Brimsley

Buckingham Evi
Kralın Bahçeleri 31
Ocak 1762

Kral'ın olayının üzerinden neredeyse iki ay geçmişti.

Bölüm.

Brimsley buna başka ne ad vereceğini bilemiyordu ama Tanrı şahidimdir ki, *olay* fazlasıyla iyi huylu görünüyordu.

Reynolds'ı böyle bir sırrı sakladığı için affedebileceğinden emin değildi. Evet, Reynolds'un Kralı savunma ihtiyacını anlıyordu ama Kraliçe'nin bunu bilmeye hakkı vardı.

Bu da Brimsley'e söylenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ona destek olabilirdi. Onu hazırlayabilirdi.

Pekala, onu hazırlayamazdı. Hiçbir şey onu *buna* hazırlayamazdı. Ama deneyebilirdi. O kadar da dehşet verici olmaması için bir şeyler yapabilirdi.

Kral'a gelince, o meşum günden beri Buckingham Sarayı'nda bir kez bile görülmemişti. Kew'e doğru yola çıkmış ve ziyaretçi kabul etmeyi reddetmişti.

Kraliçe bile.

Ona mektuplar yazdı. Ona o kadar çok mektup yazdı ki, ama hiçbir yanıt alamadı.

Brimsley cevap almaya çalıştı ama Reynolds ona neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sadece Kral'ın bilimsel çalışmalarına geri döndüğünü söyledi. Ve hastalığı için tedavi gördüğünü. Brimsley ona ne tür bir

(çünkü dürüst olmak gerekirse, insan böyle bir şey için ne yapabilirdi ki?), ama Reynolds ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemişti.

Ve ayrıca çeneni kapat.

Brimsley o günlerde Reynolds'tan memnun değildi.

"Yeterince sıcak mısınız Majesteleri?" diye sordu. Ocak ayı için hava ılıktı ama yine de Ocak ayıydı ve Kral'ın bahçelerinin kenarında duruyorlardı.

"Evet," diye cevap verdi. "Uzun süre dışarıda kalmayacağım."

Brimsley bahçe tarlasına baktı. Artık hayat dolu değildi ama birkaç dayanıklı sebze hâlâ büyüyor ve çiçek açıyordu. Gerçekten de dikkate değerdi.

"Kral oldukça yetenekli," dedi.

"Anlayamadım?"

"Kış boyunca büyüyen kültür bitkilerine sahip olmak."

"Bilimini seviyor."

Brimsley aşağı baktı. "Nedir bu? Brokoli mi? Küçük lahanalar mı? Eminim çok lezzetlidirler."

"Onları hasat ettirin, fakirlere verin" dedi.

"Derhal, Majesteleri." Tam bu konuda kiminle irtibata geçmesi gerektiğine karar veriyordu ki bir uşak aceleyle geldi.

"Prenses Augusta geldi," dedi uşak sessizce. Brimsley sesli bir şekilde inlememeye çalıştı.

"Yazdı mı?" diye sordu Kraliçe. Sesinde umut vardı. En çok acı veren de bu umuttu.

"Korkarım hayır, Majesteleri. O, Dul Prenses."

Kraliçe hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadı. "Ne istiyormuş?"

Brimsley uşağa baktı.

"Lord Bute ile birlikte geldi," dedi uşak.

Charlotte, "Ziyaretçi kabul etmiyorum," dedi ve uzaklaştı.

Uşak Brimsley'nin kolunu tuttu. "Dahası var," dedi aceleyle. "Kraliyet Doktoru'nu getirdi."

Kraliçe uşağı duymuş olacak ki arkasını döndü. "Doktoru görmeyi kesinlikle reddediyorum."

Buckingham Evi

Kraliçe'nin Yatak Odası

Otuz dakika sonra Kraliyet Doktoru yatağında sırtüstü yatan, etekleri yukarı kalkmış ve bacaklarını açmış olan Kraliçe'yi muayene ediyordu. Brimsley uzak duvarın dibinde duruyor, yüzünü titizlikle başka tarafa çeviriyordu. Prenses Augusta ona gitmesini emretmeye çalışmış ama Kraliçe müdahale etmişti. Bunu söylememişti ama Brimsley onun bir müttefik istediğini düşünüyordu.

Onun da kendisini böyle gördüğünü umuyordu. Sadakatsizliği olarak algıladığı şey için onu affetmesi biraz zaman almıştı. Kral'ın hastalığının boyutunu gerçekten bilmediğini anlamasını umuyordu.

Ya da gerçekten hasta olduğunu.

Prenses Augusta, muhtemelen doktora hitaben, "Çok uzun zamanınızı alıyor," dedi.

"Çok uzun bir süre," diye ekledi Lord

Bute. "Kesin konuşuyorum," diye yanıtladı doktor.

Kraliçe bir iç çekti. Daha çok inledi aslında.

"Majesteleri?" Brimsley seslendi. Doktorun cihazlarını görmüştü. Yataktaki yerini almadan önce. İşkence aletlerine benziyorlardı. Parlak metaller ve garip şekiller. Brimsley kadın vücudu hakkında pek bir şey bilmiyordu (dürüst olmak gerekirse, muhtemelen aylar önce Leydi Danbury'nin çaydaki dersi sırasında Kraliçe kadar çok şey öğrenmişti), ama bu korkunç mekanizmaların herhangi bir yere nasıl sığıldığını göremiyordu.

Kraliçe metanetle, "Önemli bir şey değil," diye cevap verdi.

"Önemli bir şey değil," dedi doktor sonunda. "Hamile."

Prenses Augusta neşeye yakın bir ses çıkardı. "Bitti o zaman?" "Emin misiniz?" Lord Bute sordu.

"Hiç şüphe yok ki," dedi doktor.

Prenses Augusta, "Kuşkular bir kadının iç dünyasının en iyi yanıdır," dedi. Brimsley irkildi. Bu da ne demek oluyordu?

"Olabildiğince emin misiniz?" Prenses Augusta devam etti.

"Oh, kesinlikle," dedi doktor. "Aslında, Majesteleri oldukça ilerlemiş durumda.

Muhteşem bir ilerleme kaydediyoruz."

Lord Bute, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Anons edebilir miyiz?"

Prenses Augusta stratejik bir saldırı planlayan birinin ses tonuyla, "Hızlanmaya kadar olmaz," dedi. "O ne zaman olacak?"

"Bir ay içinde, sanırım," dedi doktor. Prenses neşeli bir cıvıltı daha çıkardı.

Lord Bute Prenses Augusta'ya, "Tebrikler, Majesteleri," dedi. Işıl ışıldı.

"Sanırım sizi de tebrik etmek gerekiyor Lord Bute," diye cevap verdi.

Peki ya Kraliçe? Brimsley merak etti. Neden kimse *onu* tebrik etmiyordu? Karnında bir bebek büyüten oydu. Odada bu kraliyet varisinin oluşumuna gerçekten katkıda bulunan tek kişi oydu.

Brimsley ona bir göz attı. Başına ayaklarından daha yakındı, bu yüzden uygunsuz bir şey görmedi. Onunla göz göze geldi. Kadın tavana baktı, sonra içini çekti.

"İşi bitti mi?" Brimsley sordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, hiç de rahat görünmüyordu.

Görmezden gelindi. Prenses Augusta Charlotte'un başına doğru ilerledi ve ona baktı. "Eşyalarımı hemen Buckingham Sarayı'na taşıtacağım."

Brimsley yüzünü buruşturdu. Kraliçe bundan hoşlanmazdı.

Augusta onun omzunu okşadı. Muhtemelen anaç bir tavidir ama Brimsley'e göre bunda korkunç bir şey vardı. Zavallı Charlotte yataktaydı ve Augusta'nın yüzü tüm görüşünü dolduruyordu.

"Tacı siz taşıyorsunuz," dedi Prenses Augusta. "Güvenliğiniz çok önemli. Sizi bir an bile yalnız bırakmayacağım. Müstakbel kralın gelişini birlikte bekleyeceğiz."

Kraliçe zayıf bir sesle, "Birlikte," dedi.

"Doktor," dedi Prenses Augusta. "O şey hâlâ onun içinde."

"Ah, doğru, bunun için üzgünüm." Kraliçe'nin içinden bir şey çıkardı. Demir bir ördeğe benziyordu.

Brimsley gerçekten de izlememiş olmayı diledi.

Erkekleri seven bir erkek olmak kolay değildi, ama Tanrı adına, kadın olmaktan daha iyiydi.

*Kew Sarayı
Ön Portiko 24
Şubat 1762*

"Bir tane daha mı?" Reynolds sordu.

Brimsley, "Ona her hafta en az iki kez yazıyor," dedi. "Başka bir mektubu teslim etmek için burada olduğuma şaşırmamalısınız."

"Genelde parkta buluşuruz."

"Kraliçe, parkta size teslim ettiğim mektuplara yanıt alamadı. Kew'e kendim gitmenin daha akıllıca olacağını düşündüm."

"Brimsley," dedi Reynolds iç çekerek. Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Brimsley, lütfen."

"Ne?"

"Sadece bu-" Ama Reynolds cümlesini bitirmedi. Kral hakkında hiçbir cümlesini bitirmedi.

"Kraliçe acı çekiyor," dedi Brimsley. Sesi keskindi, Reynolds'a karşı kullandığından daha keskindi.

Reynolds sadece başını salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun.

Benim görevim ..." *"Acı çekiyor,"* diye tersledi Brimsley.

"Yapamam Yapamam ..."

"Her ne kadar burada durup kelimelerinizi bulmanıza yardımcı olmak istesem de, yerine getirmem gereken kendi görevlerim var. Mektubu Majestelerine iletin."

Brimsley zarfı ona uzattı ve uzaklaşmaya başladı, ama sonra Reynolds onun adını seslendi. "Bekle!"

Brimsley döndü.

Reynolds duraksayarak, "Bilmeni isterim ki," dedi, "onları ben teslim ediyorum. Hepsini ben teslim ediyorum. Şahsen."

"Peki onları okuyor mu?"

Reynolds rahatsız bir şekilde yutkundu. "Bilmiyorum. Söyleyemem."

Brimsley bunun hayır anlamına geldiğinden çok şüpheleniyordu. "Belki de onları tekrar bir araya getirmek için yapabileceğimiz bir şey vardır," dedi. Şüphesiz en iyisi budur."

Reynolds kuşkulu, neredeyse acı çekmiş görünüyordu.

Brimsley ona, "Duvarları temizledim," dedi. "O geceye dair hiçbir iz kalmadı. Bahçeyi de koruyabiliriz. Majesteleri isterse

Giysileri olmadan ay ışığında yıkanmak için zamanı olursa, bir perde

yapabiliriz." Reynolds inanmayarak, "Bir perde," diye tekrarladı. "Bunun olabileceğini mi düşünüyorsun?

bir ekranla mı çözüldü?"

"Başka bir şey daha var," dedi Brimsley. "Majesteleri daha önce hiç görmediğim bir durumda. Endişeleniyorum, Reynolds. Kraliçe'nin felaketin eşiğinde olmasından korkuyorum. Acaba Majesteleri o adamı tekrar görse iyi olur mu? Kral'ın doktoru. Bu sefer aklı için."

"Kesinlikle hayır," dedi Reynolds sert bir sesle. "Reynolds, sadece dinle-"

"*Hayır dedim!*" Ve bu sefer, bir kükreme oldu.

Brimsley yüzünün kızardığını hissetti. "Bana hiçbir şey vermiyorsun," diye öfkeleni. "Bana yalandan başka bir şey söylemiyorsun. Senden yardım istiyorum ve sen bana bir ortak ya da eşitmişim gibi davranmayı reddediyorsun."

"Size yardım edemem!" Reynolds gürledi. Yoksa bu bir feryat mıydı?

Bir şekilde her ikisiydi.

Ama ön kapıya dönmeden önce Brimsley'den gelen mektubu elinde sıktı.

Brimsley başını salladı ve koçuna geri döndü. "Bekle!"

Brimsley arkasını döndü.

"Söyle ona. Onu özlediğini söyle," dedi Reynolds.

"Özlüyor mu?"

"Öyle. Bundan eminim."

"Bunu o mu *söyledi*?" Brimsley sordu.

Reynolds cevap vermedi.

Hayır o zaman.

Brimsley o günün ilerleyen saatlerinde Buckingham Sarayına döndüğünde bunu aklında tuttu.

"Bir haber var mı?" diye sordu Kraliçe. Bir portre için oturmaya gidiyordu ve düğün kıyafetlerini giymişti. Bu acı verici derecede ironikti.

"Korkarım hayır, Majesteleri."

"Mektupları aldığından emin misiniz?"

Brimsley bunları almadığından emindi. Ya da en azından onları okumadığından. Ama "Onları teslim ediyorum, Majesteleri" diyerek açıkça yalan söylemekten kaçındı.

Kraliçe kaşlarını çatı ve koridora baktı. "Hâlâ burada mı?" diye sordu Prenses Augusta'yı kastederek. "Merdivenlerden düşmedi ya da bir küp etle boğulmadı değil mi?"

"Hayatta ve iyi durumda olduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum, Majesteleri." Kraliçe inledi.

Brimsley ona, "Portreniz için oturmanızın vakti geldi Majesteleri," diye hatırlattı. Kadın yine inledi, ama belki de eskisi kadar yüksek sesle değil Prenses Augusta. "Çok sıkıcı."

"Yine de kraliyet hayatının vazgeçilmez bir parçası, Majesteleri. Bir Kraliçe çağlar boyunca hatırlanmalıdır."

"Garip, değil mi? Benim benzerliğim yüzyıllar boyunca bu duvarlarda asılı kalacak.

Ve seninki olmayacak."

Kaba olmak istememişti. Brimsley bunu biliyordu. O sadece Kraliçe'ydi. O farklıydı.

"Siz de bir şekilde hatırlanmalısınız," dedi Kraliçe. "Belki de hepimiz hatırlanmalıyız."

"Bu kulağa neredeyse devrimci geliyor, Majesteleri."

"Öyle, değil mi?" Kadın ona esprisiz bir gülümseme verdi. "Muhtemelen Dul Prenses'in ikametgahından bu kadar rahatsız olduğum içindir."

"Hepimiz gibi," diye mırıldandı Brimsley.

"Cesaretin artıyor, Brimsley," dedi Kraliçe.

"Özür dilerim."

Kraliçe, kraliyet portresi için oturduğu salona doğru adım atarak, "Gerek yok," diye cevap verdi.

"İşte buradasın!" Prenses Augusta trıl trıl

öttü. "Şeytana bak," diye mırıldandı

Charlotte. Brimsley gülümsememeye çalıştı.

Prenses Augusta, "Bay Ramsay sizi bekliyordu," dedi. "Lütfen pozunuza devam edin."

Brimsley, "Bu taraftan Majesteleri," diyerek onu kendisine ayrılan yere götürdü. "Size bir şey ikram edebilir miyim? İçecek?"

Prenses Augusta, "Portrede bir bardak limonata içmiyor," dedi.

Kraliçe ona, "Ben iyi olacağım," dedi.

Brimsley odanın kenarındaki yerine geri döndü. Bu Kraliçe Charlotte'un en azından dördüncü oturuşuydu. Dayanılmaz derecede sıkıcıydı ama muhteşem görünüyordu. Saçları tıpkı düğün gününde olduğu gibi gelin tacını desteklemek için bir bulut gibi sarılmıştı.

Biri onu nasıl sevmez?

"İşimiz bitmek üzere mi?" diye sordu Kraliçe.

Bay Ramsay, "Korkarım daha yarısını bile bitirmedim," dedi.

"Ramsay," dedi Kraliçe. "Bu doğru olamaz. Ben o kadar büyük bir kadın değilim."

"Hayır, Majesteleri, ama ..."

Tuvali ters çevirdi. Brimsley daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktı. Kraliçe Charlotte neredeyse tamamlanmıştı ve mükemmel bir benzerlikti. Ama

Yanında Kral'ın olması gereken yerde esneyen bir boşluktan başka bir şey yoktu.

"Hâlâ Kral'a ihtiyacımız var," dedi Bay Ramsay
beceriksizce. Prens Augustus, "Henüz müsait değil,"
dedi.

"Yine de," dedi ressam, "bu bir düğün portresi. Majestelerinin isteği üzerine."

"Evet," dedi Kraliçe dikkatle. "Majesteleri bir düğün portresi istedi."
Prens Augustus, "Majesteleri oldukça düşünceli," dedi.

Brimsley'nin gözleri bir kadından diğerine kaydı. Konuştukları kelimeler arasında koca koca konuşmalar geçiyordu. Diatribes. Savaşlar.

"Tenim çok açık renk," dedi Kraliçe aniden. Sanatçıya döndü. "Tenimi daha koyu boyayın. Gerçekte olduğu gibi."

"Majesteleri," dedi Ramsay. Brimsley neredeyse onun için üzülecekti.

"Bir bakayım," dedi Prens Augustus. Koltuktaki pozisyonundan kalktı ve yarım kalmış portreyi inceledi. "Hayır," dedi o keskin sesiyle onun sesi. "Tenini daha açık renge boyayın. Soluk. Majesteleri onun parlamasını istiyor." Kraliçe ve Prens birbirlerine baktılar.

"Olduğum gibi resmedileceğim," dedi Kraliçe Charlotte.

Prens Augustus, "Tebaanızın istediği gibi resmedileceksiniz," dedi.

"Belki de bugünlük bu kadar yeter," diye araya girdi Brimsley. İki kadının arasına girdi.

"Yorgunsunuz, değil mi?" dedi Kraliçe'ye. Gözleri öfkeyle kısıldı. "Ben-"

"Yorgunum," diye araya girdi, kız pişman olacağı bir şey söylemeden önce.

Kız pişman olmayacaktı, bundan emindi. Ama o pişman olacaktı, çünkü sonuçlarıyla o ilgilenmek zorunda kalacaktı.

"Hamilesin," dedi. "Yalnızlığı hak ediyorsun. Ve huzurlu bir arkadaşlığı." Sivri bir ifadeyle Bay Ramsay'e baktı. "Ve ışığı kaybettik, değil mi?"

"Oh," dedi Bay Ramsay. "Oh evet. Bulutlar. Çok çabuk geldiler." Prens Augustus, "İçerideyiz," diye işaret etti.

"Yine de," dedi Bay Ramsay.

Brimsley, "Belki başka bir gün," dedi. Kraliçe'ye döndü. "Majesteleri? Belki uzanmak istersiniz?"

"Evet," dedi.

Ama ses tonunda onu tedirgin eden bir şey vardı. "Bir mektup daha yazmam gerekiyor."

"Bir tane daha mı, Majesteleri?" Brimsley şaşırmıştı. Genelde en az bir gün beklerdi.

"Kocamdan başka insanlarla da yazışıyorum," dedi ve odadan çıktı.

Öyle mi yaptı?

"Öyle mi?" diye sordu.

"Beni takip etmeyi bırak," dedi.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Belki de sadece söylemeyi seviyorumdur."

"O zaman dinlemekten keyif almaya devam edeceğim."

Yüksek sesle, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkaracak kadar uzun süre yerinde durdu.

Brimsley sabırla bekledi. Buna alışkındı. Bunu ilk kez yapmıyordu.

Yatak odasına doğru yürüdü, sonra kapıda durdu. "Sanırım ben çıkana kadar burada bekleyeceksiniz?"

"Elbette, Majesteleri."

"Güzel. Seni gördüğümde görüşürüz."

Kapıyı adamın yüzüne kapattı.

O da buna alışkındı.

*Kew Sarayı
Giriş Salonu
Gecenin
ilerleyen
saatlerinde*

"Geri dönmüştün," dedi

Reynolds. "Döndüm ve bu hiç iyi değil." "Ne demek istiyorsun?"

Brimsley boğazını yakan asidi görmezden gelmeye çalıştı. "Bir mektubum daha var."

"Şimdiden mi?"

"Kral için değil."

"O zaman neden buraya getirdin?"

"Dük Adolphus'a mektup yazmış."

Reynolds'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ne, Kraliçe'nin kardeşi mi? Almanya'da mı? Ne için?"

"Çünkü kendisine güvenli bir sığınak sağlayacak bir ülke olmadan İngiltere'den ayrılamaz."

"Ne?" Reynolds geri dönmeden önce arkasını döndü. "Hayır. Gitmeyecekti."

"Yapardı. O perişan durumda, Reynolds. Sana anlatmaya çalıştım." "Ve sen onun istediğinden eminsin-"

"Eminim." Brimsley kendisiyle gurur duymuyordu ama mührü dondurmak için buz kullanmıştı, böylece kırmadan açabilecekti. Dikkatlice tekrar mühürlemeden önce Kraliçe'nin özel yazışmalarını okumuştı.

"Oh," dedi Reynolds.

"Oh. Oh? Tüm söyleyeceğin bu mu? Reynolds, Kraliçe'nin özel yazışmalarını okudum. Bunun idamlık bir suç olduğundan oldukça eminim."

"Söylemeyeceğim."

"Bunu *biliyorum*," dedi Brimsley, ölçüsüz bir hayal kırıklığıyla. "Sana sadece onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi göstermek için söylüyorum. Endişeliyim, Reynolds. Korkuyorum."

Reynolds başını salladı, cevapları olmayan birinin boş, akılsız hareketiyle. "Benden ne istiyorsun?"

"Yardım et," diye yalvardı Brimsley.

"Göndereyim mi?" "Bana mı soruyorsun?"

"Evet, sizden rica ediyorum. Kral'ın kulağı başka kimsede değil. Bu . . . *Gitmek* istiyor."

Reynolds uzaklara, ufuktaki uzak bir hiçliğe baktı. Brimsley,

"Bunu postalayamayabilirim," dedi. "Göndermeyeyim mi?"

Reynolds rahatsız bir şekilde yutkundu. "Bu sizin takdirinize kalmış bir şey." "Hayır. Bu bizim Birlikte çalışıyoruz. Majestelerine söyleyebilirsiniz. O söyleyecektir.

harekete geç. Ona geri dönün. Her şey çözülecek."

Brimsley bekledi. Ama Reynolds hâlâ cevap vermemişti. "Göndermeyeyim mi?" Brimsley bir kez daha sordu.

Reynolds gözlerini kapattı. Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Yapılabilecek bir şey yok. Gönderin."

Brimsley küfretti. Bu savunulamaz duruma ve sevebileceğini düşündüğü bu adama küfretti.

"Her Şey tehlikede," diye uyardı. "Ve sen sır saklıyorsun."

Reynolds, "Bunlar benim açıklayacağım sırlar değil," dedi. Yürüyerek uzaklaştı.
Brimsley buna da alışmış olması gerektiğini düşündü.

Charlotte

Buckingham Evi
Kabul Odası 22
Nisan 1762

Charlotte okumaktan bıkmıştı. İğne işlerinden bıkmıştı, hizmetçilere yoksullar için sepet hazırlamalarını söylemekten bıkmıştı. Her şeyden bıkmıştı. Sıkılmıştı, yalnızdı ve sahip olduğu tek eğlence cadı olduğuna yemin ettiği Prenses Augusta'dan kaçmak için yeni yollar bulmaya çalışıyordu, çünkü o kadın her yerdeydi.

Kaçınılmaz insan. Bu onun yeni kelimesi olacaktı. George ona Kraliçe olarak istediği her kelimeyi uydurmaya hakkı olduğunu söylemişti.

Overmotherfuss. Bunda belli bir zarafet vardı.

Ya da belki de denenmiş ve doğru olana geri dönmelidir.

Backpfeifengesicht.

Yumruğa ihtiyacı olan bir yüz.

Evet. Bu haftalardır yaşadığı en eğlenceli şeydi.

Brimsley topuklarını hafifçe vurarak odaya girdi. Onun için biraz daha Alman gibi davranmaya çalışıyor olabileceğini düşündü. Oldukça tatlıydı.

"Majesteleri," dedi, "Mecklenburg-Strelitz Dükü Adolphus Frederick IV geldi."

Kardeşi! Charlotte derin bir rahatlama duygusuna kapıldı. Sonunda o buradaydı. Eve dönebilirdi.

Adolphus odaya girdi ve son derece resmi bir selam verdi.

Charlotte Brimsley'e bir bakış attı. "Nerede o?" İkisi de onun Augusta'dan bahsettiğini biliyordu.

"Sanırım modistiyle birlikte."

Charlotte rahat bir nefes aldı. "Dışarıda bekle, Brimsley."

Pek mutlu görünmüyordu ama gitti.

Adolphus tekrar eğildi. "Majesteleri."

Gözlerini devirdi. "Ayağa kalk. Gülünç görünüyorsun." Sırıttı. "Seni görmek de güzel, Rahibe." "Daha hızlı yapamaz mıydın?" diye sordu. "*Tanrım*, Kraliçe olmak sana yakışıyor."

Charlotte kendini ayağa kaldırdı -kendi bedeninde biraz garipleşmeye başlamıştı- ve onun yanına gitti. Onun sevgili yüzüne gülümsedi ve sonra ona sarıldı.

Adolphus, "Buraya daha erken gelebilirdim ama zorlu bir geçiş oldu," dedi. "Hâlâ yemek yiyemiyorum."

"Ortak bir noktamız var." Geri adım attı ve elbisesini düzeltti, giderek büyüyen göbeğini ortaya çıkardı.

"Majesteleri!" Sevinçle gülümsedi. "Amca olacağım. Ne mutlu bir haber."

"Sadece ben mutlu değilim." Onun elini kendi eliyle kavradı. "Eve gitmek istiyorum, Adolphus."

"Ev mi? Saçmalık. Ayrıca"- lüks çevrelerini işaret etti-"burası artık senin evin."

Büyük bir kibir ve küçümsemeyle konuşuyordu. Tanrım, bazen erkeklerden nefret ediyordu.

"Sakın beni saçmalıklarla suçlamaya kalkma," diye çıkıştı Charlotte.

"Yapacaksın

Beni eve götür. Şimdi. Ve beni reddedemezsin. Buraya geldiğimizde, bana Britanya İmparatorluğu'na hayır diyemeyeceğini söylemiştin ve şimdi ben onların

Kraliçe."

"Duygusalsın," dedi Adolphus.

"Lütfen," dedi, "bunu bir kez daha söyle. Senin kelleni uçururum."

"Charlotte," dedi en tepeden bakan ses tonuyla, "içinde İngiltere'nin meyvesi olgunlaşıyor. Ve o meyve olgunlaşana kadar, bedeninin sadece bir ..."

"Bana çiçek deme," diye uyardı. "Bir ağaç," dedi onun yerine.

Ne büyük bir gelişme.

"Sen Kraliyet'in bahçesindeki bir ağaçsın. Ve öyle bir zamanda çiçek açacaksın ki-"

"Ben bir ağacım," dedi Charlotte kesin bir ifadeyle. Onu öldürecekti.

"Sadece içindeki çocuğun sana ait olmadığını söylemek istiyorum." "Onu büyüten benim bedenim."

"Ne önemi var?"

"*Ne önemi var?* Sen yetiştir o zaman."

"Bedenin sana ait değil," dedi Adolphus sertçe. "Krallığı şimdi terk etmek vatana ihanet olur. Kral kaçırmak. Belki de bir savaş sebebi."

"Sadece evde olmak istiyorum," dedi Charlotte. Sesinin altındaki gözyaşlarının fokurdadığını duyabiliyordu. Mutsuz olduğunu biliyordu ama kardeşinin yüzünü görene kadar ne kadar umutsuz olduğunu fark etmemişti. "Schloss Mirow'da olmak istiyorum. Kendi ailemle birlikte," dedi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kraliçeler ağlamadı.

"Ben artık senin ailen değilim," dedi Adolphus. Sesi pişmanlık dolu geliyordu ama ona yardım edecek kadar değil.

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı. "Çiftlik hayvanları gibi takas edildim.

Sen

beni *sattı*."

"Charlotte."

"Bu doğru. Beni sattınız ve bu da ailemin artık bana ait olmadığı anlamına geliyor." "Kral George artık senin ailen," dedi Adolphus. "Ta ki-" Yüzü gerçek bir endişe ifadesi aldı. "Yanlış bir şey mi var, Charlotte'a mı? Belki de yazıya dökemediğiniz bir şey?"

"Hayır," dedi çabucak. Umarım çok hızlı değildir. Ama George'un sırrını ifşa edemezdi. Umutsuzca mutsuzdu ama ona asla bu şekilde ihanet edemezdi. Her ne oluyorsa, bu onun suçu değildi.

Adolphus araştırmaya devam etti. "Sana zarar vermiyor, değil mi?" "Hayır, elbette vermiyor. Her şey yolunda."

Kadın onu ikna etmiş olmalı çünkü adam şöyle dedi: "Bunu duymak içimi rahatlattı. Karşı çıkmak çok zor olurdu. Elbette öyle yapardım. Sen benim kız kardeşimsin. Ama yine de."

Adamın ses tonundaki rahatlama seviyesinin hoşuna gittiğinden emin değildi. "Ne diyorsun, Adolphus?"

Yan masada duran bir tabak bisküviyi fark etti ve bir tane almak için yanına gitti. "Nişanınızı zekice müzakere ettim. Eyaletimiz ile Büyük Britanya arasında bir ittifak kurmayı başardım."

"Bir ittifak," dedi Charlotte. "Bu yüzden mi beni bu insanlarla evlendirdiniz?"

"Herkes için iyi oldu." Bir ısırık aldı. "Bu çok lezzetli."

"Adolphus."

"Özür dilerim." Çiğnedi ve yutkundu. "Ama Charlotte, aslanlar kapıdaydı. Bu ittifak, Mecklenburg-Strelitz'in Büyük Britanya'nın gücü tarafından savunulduğu anlamına geliyor."

"Elbette," dedi. Bunların hepsini zaten biliyordu. Sadece ağabeyi ilk kez bu kadar açık bir şekilde söylemişti.

"Kaderlerimiz birbirine bağlı," diye devam etti Adolphus, onun çalkantılarına aldırmadan. "İşte bu yüzden burada mutlu olman iyi bir şey."

Ona baktı.

Anlamsızca gülümsedi.

"Ama ne fark eder ki?" dedi iç çekerek. "Bedenim onun, değil mi? Bedenim tüm bu lanet ülkeye ait."

"Charl-"

"Artık Tatar sülünlerimiz var," diye duyurdu. Ve gülümsedi. O güzel, boş, kraliçe gülümsemesiyle. "Onları görmek ister misiniz?"

Tüm yüzü aydınlandı. "Bu harika olur. Bana her şeyi göster. Nasıl bir hayat sürüyorsunuz, Rahibe. Tek kelimeyle muhteşem." Gerçekten de görkemli.

Buckingham House

Yemek Odası

Gecenin ilerleyen

saatlerinde

Her zamanki gibi Augusta kaçınılmazdı. Charlotte kardeşiyle nispeten daha resmi bir yemek yemeyi umuyordu ama Dul Prenses onun evde olduğunu duyunca onlara katılmakta ısrar etti.

"Kız kardeşini ziyaret etmen çok hoş," dedi Augusta. "Evlendiğimde ailemi bir daha zor gördüm. Charlotte, çok şanslısın."

Charlotte tabağına baktı. *Sole meunière*. George'un gidişiyle balık yemelerine izin verilmişti.

"Charlotte?"

"Hmmm?" Şaşkınlığını üzerinden attı. Ağabeyi ona endişeyle bakıyordu. Augusta da öyle. Ya da yüzünde endişe olarak geçen şey her neyse.

"Çok yorgun," dedi Augusta. "Hapsedilmek. Çok iyi hatırlıyorum. Geleceğin kralını taşımak kolay değildir."

"Bir kız olabilir," diye mırıldandı Charlotte.

Augusta, "Ve tabii ki bu tamamen kabul edilebilir bir şey," dedi. "Benim de sevgili George'umdan önce bir kızım vardı." Adolphus'a döndü.

"Muhtemelen yakında evlenecek. Brunswick Hanedanı ile görüşmelerimiz sürüyor."

"Tebriklerimi
sunarım." Charlotte iç
çekti.

"Şimdiki Kral nerede?" Adolphus sordu. "Majesteleri bize katılacak mı?"

"Majestelerinin işi var," dedi Augusta, peçetesiyle ağzını özenle silerken.
"Charlotte ona çok destek oldu."

Charlotte pencereye baktı. O pencereden geçebilirdi. Önce o açardı; o kadar da deli değildi. Ama oradan geçebilir ve yürüyüp gidebilirdi.

"*Majesteleri*?" Augusta dikkatle sordu.

Charlotte gözlerini kırptırdı. "Özür
dilerim."

"Majesteleri için ne kadar büyük bir destek olduğunuzdan bahsediyorduk."

"Oh. Evet, elbette." Küçük bir gülümsemeyi başardı. "Ona mektuplar yazıyorum." "Mektuplar mı?" Adolphus sordu.

"O Kew'de," diye yanıtladı Charlotte. Bir lokma dil balığını ağzına götürdü, sonra da bıraktı. Hamile burnu için fazla balık kokuyordu. Bu sadece

en zarif ironi? Sonunda masada balık vardı ve onu yemeye dayanamadı.

"Kew?" Adolphus söyledi.

Augusta hızla, "Majestelerinin Londra'daki diğer malikânesi," dedi.
Charlotte'a uyarıcı bir bakış fırlattı.

Charlotte gözlerini kapattı. Yorulmuştu.

"Buckingham Evi'ne yakın mı?" Adolphus sordu.

"Ah evet," dedi Augusta. "Çok yakın. Bilimsel deneylerini yapmayı sevdiği yer burası. Bir gözlemevi var."

"Evet," dedi Charlotte itaatkâr bir tavırla. "Türünün tek örneği olan muhteşem bir gözlemevi. İngiltere'de tek."

"Georgie'nin oldukça parlak bir zekâsı var," diye devam etti Augusta.

"Gerçekten de
bizim neslimizin en büyüğü. Çalışmalarını yürütürken rahatsız edilmemelidir."

Adolphus Charlotte'a baktı. Charlotte başıyla onayladı ve Pencere. Kalkıp pencereye doğru yürüse herkes ne derdi? Ne yaparlardı?

Acaba açabilecek miydi? O pencereyi hiç açık görmemişti. Yapışkan olabilir.

Bir kapı daha iyi olurdu. O kadar dramatik bir çıkış olmazdı ama basitlik ve kolaylığın da bir değeri vardı. Kalkıp dışarı çıksa kimse onu durdurur muydu? Yürümeye devam etse?

Yenmemiş balığı çatalından itti ve onun yerine küçük bir haşlanmış patatesi ikiye böldü. Aslında aç değildi ama bir şeyler yemesi gerekiyordu, eğer bunu daha sonra Augusta'dan duyacaksa başka bir nedeni yoktu.

Kral'ın annesinin gelecekteki bir hükümdarın en iyi nasıl yetiştirileceği konusunda birçok fikri vardı.

Böylece Charlotte patatesi yedi.

Ve çok istemesine rağmen bir pencereden sürünerek çıkmadı ya da bir kapıdan geçmedi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, oturma odasında müzik dinlerken Augusta eğildi ve sadece Charlotte'un duyabileceği bir sesle, "Canım, zor kısım tamamlandı. Sen görevini yaptın. Bir varise gebe kaldın. Artık özgürsün."

Charlotte kendini özgür hissetmiyordu ama bunu söylemenin ne anlamı olabilirdi ki? "Oğluma gelince," diye devam etti Augusta, "eğer istediğin buysa, onu bir daha görmek zorunda bile değilsin. En azından bir başkasına ihtiyacımız olana kadar. varisi."

Charlotte ona sıkı, küçük bir gülümseme verdi. "Ben şimdi yatmaya gidiyorum," dedi.

"Elbette," dedi Augusta. Onun kolunu okşadı. "Yorgunsun. Dinlenmelisin."

Ama Charlotte yorgun olmaktan çok daha fazlasıydı. Bu farklı bir şeydi.

Bu

uyku ihtiyacından daha fazlasıydı. Dinlenmeye ihtiyacı olduğu için değil, yürümeye, konuşmaya, gülümsemeye ve insanların ondan beklediği her şeyi yapmaya devam edemediği için uzanmak istiyordu.

Sadece uzanmak istedi. Gözlerini kapatmak.

Kaybol.

Buckingham House

Bahçeleri

Üç gün sonra

Hava izin verdiği sürece Charlotte kendini her gün en az bir saat dışarı çıkmaya zorluyordu. Serin hava tenine iyi geliyordu. Bazen bu acı ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlatan tek şey gibi geliyordu.

Beyni lapa gibi hissediyordu. Aklını kullanmıyordu ve her zaman çok yorgundu. Yine de, omurgasının küçük bir parçası onu pelerinini giymeye ve kış havasına çıkmaya zorladı.

Ya da belki de korsesinin küçük bir parçasıydı. Bugünlerde aradaki farkı anlamak zordu.

Her zamanki gibi kendini Kral'ın bahçelerinin yakınında dolaşırken buldu. Kayda değer hiçbir şey kalmamıştı, sadece kurumuş sarmaşıklar ve çürüyen yapraklar vardı.

"Gelecek yıl için yeniden ekim yapalım mı?" diye sordu Brimsley. "Hayır," dedi. "Bırakalım ölsün."

Bitkilere bile umut vermek doğru değildi.

"Majesteleri," dedi Brimsley.

Ona baktı. Adamın gözleri endişeyle doluydu. Ve kederle. Gülümsemeye çalıştı. Ona gerçekten değer veriyordu ve bunun için ona yeterince teşekkür etmemişti.

"Gidemezsin," dedi.

"Bunu biliyorum." Adolphus'a yazmamalıydı. İçten içe bunun hiçbir yere varmayacağını biliyordu.

"İngiltere," dedi. Kravatını düzeltti, sanki aniden yarım santim fazla daralmış gibi çekti. "İngiltere'den ayrılamazsın."

Gözleri onunkileri tuttu. Onu doğru anlamış mıydı? Ona sarayı terk etmesini mi tavsiye ediyordu?

"Benimle gelemersin," dedi. "Senin yanında kalmalıyım-"

"Hayır," diyerek onun sözünü kesti. "Bana eşlik edersen suçlanacaksın. Burada kalmalısın."

"Ama-"

"Cezamı almanıza izin vermeyeceğim. Sen yaptın-" Yutkundu. Brimsley onun İngiltere'deki tek değişmeziydi, her zaman onun yanında olan tek kişiydi. "Suçsuz kalmalısın."

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?" diye sordu. Ama bu aslında bir ifadeydi. İkisi de onun nereye gideceğini biliyordu.

Danbury House
Oturma Odası

Bir saat sonra

"Majesteleri. Bu zevki neye borçluyum?"

Charlotte odayı geçti ve Leydi Danbury'nin işaret ettiği sandalyeye oturdu. "Elbette resmi taziyelerimi sunmak için buradayım. Üzüntüler. Dualar."

Agatha kocasının ölümünün üzerinden birkaç ay geçtiğini söylemeyecek kadar kibardı. Charlotte buna güveniyordu.

"Ne kadar nazıksınız," dedi Agatha. "Ama Majesteleri yatıyor olmalı. Evde dinleniyor. Bu çok kritik bir dönem."

Charlotte'un dudakları titremeye başladı. Gözyaşı yok. Gözyaşı olamazdı. O Kraliçe'ydi. O ağlamazdı.

"Majesteleri?" Agatha uzandı ve onun elini tuttu. "Charlotte?" "Evim," diye tekrarladı Charlotte. "Orası ev değil. Orayı terk ettim. ve asla ama asla geri dönmeyeceğim."

Agatha açıkça dehşete düşmüş görünüyordu. "Ama Majesteleri nereye gidecek?" Charlotte yüksek sesle burnunu çekti. "Neden, ben buraya geldim."

Agatha gözlerini kırptırdı. Birkaç kez. "Burada mı, Majesteleri?" "Elbette fazladan bir odanız vardır."

"Evet, elbette, ama-"

"Rahatsızlık vermeyeceğim."

"Sizi ağırlamaktan elbette onur duyarım ama-"

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte. Büyük bir duygusallıkla.

Agatha ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verirsiniz." Aceleyle kapıya yöneldi. "Benim yokluğumda iyi olacak mısınız?"

"Elbette," dedi Charlotte.

"Bisküvi göndereceğim."

"Bu çok hoş olur." "Çay?"

"Evet, teşekkür ederim."

Agatha tekrar başını salladı. Dürüst olmak gerekirse biraz telaşlı görünüyordu. Sonra kapıyı kapattı.

Charlotte içini çekti ve kendini sandalyeye bıraktı. Bunu yaptığına çok memnundu. Burada rahat edecekti.

Buckingham House'dan çok daha iyi.

Agatha

*Danbury Evi
Oturma Odasının Hemen
Dışında 25 Nisan 1762*

Kraliçe'den kurtulmak zorundaydı.

Şimdi.

Mümkünse dün.

Agatha kapıları dikkatle arkasından kapattı. Giriş holü, Kraliçe'ye eşlik eden kraliyet muhafızlarıyla birlikte bir şekilde hem daha küçük hem de daha büyük görünüyordu. Çok fazla yer kaplıyorlardı ama parlak kırmızı kıyafetleri kesinlikle krallara layıktı.

Coral'ın gözlerinde onlarca soruyla ona doğru koştüğünü gördü. Agatha parmağını dudaklarına götürerek başını iki yana salladı. Kulak misafiri olmayacakları bir yerde konuşmaları gerekiyordu.

"Majesteleri kalmak istiyor," diye fısıldadı

Agatha. "Kalmak mı?" Coral haykırdı. "Ne büyük bir onur."

"Hayır, bu bir onur değil," diye tersledi Agatha. "Korkunç bir şey. O hamile. Kraliyet çocuğu. Kelimenin tam anlamıyla Britanya İmparatorluğu'nun geleceğini karnında taşıyor. Ondan ben sorumlu olamam."

"Ama bir öğleden sonra için bile mi?"

"Bir öğleden sonra hakkında konuşmuyor! Misafir odalarımızdan birine yerleşmek istiyor."

"Ooooh." Coral büyülenmişti.

"Dur. Şimdi." Agatha hizmetçisine sert bir bakış attı. Sert ve taş kesilmiş. Sert, taşlaşmış ve paniklemiş. "Böyle bir şey olamaz. Anlıyor musunuz?"

Ben mi? Bir ... barındırıyor olurdum."

"Kraliçe mi?" Coral yardımsever bir şekilde cevap verdi.

"Benden vatana ihanet etmemi istiyor

Coral." "Aman Tanrım." Coral kaşlarını

çattı. "Emin misin?"

"Evet, eminim." Hayır, emin değildi. Ama ihanetin Saray neye karar verirse o olduğundan emindi. Ve Kraliçe'yi onların isteklerine karşı tutmak hoş karşılanmayacaktı.

"Ne yapmamı istersiniz?" Coral sordu.

"Buckingham Sarayı'na bir uşak gönder.

Hemen."

Coral hızla uzaklaştı. Agatha misafir odasının kapılarına endişeyle baktı. Ne yapmalıydı? Tekrar içeri mi girmeliydi? Dışarıda mı beklesin? Kraliçe'ye çay ve bisküvi göndereceğini söylemişti. Ama Coral'ı çoktan göndermişti ve aşçıdan bir tabak hazırlamasını istemek için bulunduğu yerden ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Bir sandalye kaptı ve salonun kapısının önüne itti.

Gardiyanlara gülümsedi. Oturdu.

Kollarını kavuşturdu.

Bu noktadan ayrılmayacaktı. Bir
ulusun kaderi buna bağlıydı.

Yirmi dakika sonra Brimsley, kendisine Kraliçe'nin kardeşi Mecklenburg-Strelitz Dükü Adolphus olarak tanıtılan esmer tenli yakışıklı bir adamla geldi.

Agatha yorumlarını hangi adama yöneltmesi gerektiğinden emin olamayarak, "Misafir odasında," dedi.

İkisi de ileri atıldı.

Bir elini kaldırdı. "Belki de sizi duyurmalıyım. Yolu yumuşatmak için."

Sandalyeyi kenara çekti ve kapıyı arkasından kapatarak salona geri döndü.

"Çay mı gönderecektiniz?" diye sordu Kraliçe. Agatha'nın koltuğuna yığılmıştı ve sadece hamile kalmış başka bir kadının anlayabileceği şekilde bitkin görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Agatha ona. "Tamamen unutmuşum. Ama adamınız Brimsley'nin burada olduğunu size bildirmeliyim."

"İşinde çok iyi," diye mırıldandı Kraliçe.

"Kardeşin de burada."

Kraliçe, "Onları görmeyeceğim," dedi.

Agatha boğazını temizledi ve nasıl devam edeceğini düşündü.
"Majesteleri, dışarıda sizi hangi sorunların beklediğini bildiğimi iddia edemem. Ancak burada çözülemeyeceklerini biliyorum."

"Hiçbir yerde çözülemeyecekler," dedi Charlotte ona.

Agatha titrek bir iç geçirdi. "Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek ister misin?"

"Hem de çok. Ama söyleyemem. Kimseye söyleyemem. Tek söyleyebileceğim

Bu ülkede senden başka herkes tarafından yalan söylendi ve ihanete uğradım. Sen benim tek dostumsun."

Ama değildi. Agatha Charlotte'un dostu değildi. Sırlarını bu evin bedeli için Prenses Augusta'ya satmış, Lord Danbury için White'a kabul edilmişti ve şimdi de muhtemelen oğlunun veraset hakları için.

Charlotte'a mümkün olan her şekilde ihanet etmişti.

Agatha onun karşısına oturarak, "Majesteleri," dedi, "ben sizin arkadaşınız değilim. Ama olmak istiyorum. Ancak şu anda sadece sizin tebaanızım. Ve ben de sizin tebaanız gibi davranıyorum. Senin duygularını dikkate almadım. İnsanlığınızı yaşamanıza izin vermek yerine sizi bir taç haline getirdim. Ve özür dilerim."

Charlotte'a ne yaptığını söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordu. Geriye dönük dürüstlikle bir şey elde edilip edilemeyeceğini bilmiyordu. Ama daha iyisini yapacağına yemin etti.

"Eğer arkadaş olacaksak, yeniden başlamamız gerek," dedi Agatha.

"Çünkü benim de bir arkadaşına çok ihtiyacım var."

Charlotte ona baktı. Çok uzun bir süre. Ve sonunda, bir kraliçeye değil de bir kıza ait olan bir sesle, "Arkadaşım olacak mısın?" dedi.

Agatha minnetle başını salladı. "Senin arkadaşın olacağım."

Charlotte onun elini tuttu ve sıktı. "İstediğim hayat bu değildi."

"Çok mutsuz olduğunuzu görebiliyorum." "Bana ne yapmamı tavsiye edersiniz?"

Agatha kelimelerini dikkatle seçti. "Durumunuzu anlamadan tavsiyede bulunamam."

Charlotte'un ağzı titredi. Ama gözleri sabitti, "Sağduyunuzu alabilir miyim?" dedi.

"Yapacaksın," diye yemin etti Agatha. "Kral O ... "

Agatha'nın aklından bir saniyeden kısa bir süre içinde yüzlerce şey geçti. Hiçbiri Charlotte'un sonunda söylediği şey değildi.

"O ... hasta."

"Ne?" Agatha'nın nefesi kesildi. "Ölüyor mu?"

"Hayır," diye güvence verdi Charlotte. "Öyle bir şey değil. Hastalığı kafasının içinde."

Agatha'nın gözleri büyüdü. Cevap vermeye bile cesaret edemedi.

Charlotte aceleyle, "Her zaman değil," diye ekledi. "Çoğu zaman -en azından onu gördüğüm zamanların çoğunda- aklı başında biri. Ama sonra" Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Korkunçtu." Agatha öne doğru eğildi. "Sormak zorundayım. Sana zarar verdi mi?"

Charlotte, "Hayır," dedi ve Agatha bunu kararlılıkla ve tereddüt etmeden yaptığı için Tanrı'ya şükretti.

"Hayır," dedi Charlotte tekrar. "Ve hiçbir zaman yapacağını da sanmıyorum. Ama *o o* haldeyken beni tanımıyordu. Beni tanıdığını sanmıyorum. kendisi."

Agatha, "Ve onunla evlenmeden önce kimse size bundan bahsetmedi," diye tahmin yürüttü.

Charlotte başını salladı ve sesi kırılganlaştı. "Beni seçmelerinin nedeni buydu." Yüzünü, güzel kahverengi tenini işaret etti. "Bu pozisyon için o kadar minnettar olacağımı ve onun tuhaflıklarını görmezden geleceğimi düşündüler."

"Tuhaflıklar mı?"

Charlotte acımasız bir homurtu çıkardı. "Prenses Augusta böyle demeyi seviyor. Pek yeterli görünmüyor."

"Emin değilim-" Agatha'nın soracak o kadar çok sorusu vardı ki, ama ayrıntılar için nasıl baskı yapılabilirdi ki? Sadece sormak bile muhtemelen hainlikti.

"Bunun olduğunu sadece bir kez gördüm," dedi Charlotte. "Uyuyordum ve Uyandığımda yıldızlar ve gökyüzü hakkında saçma sapan konuşuyordu ve açıkçası başka ne olduğunu bilmiyorum."

Agatha Charlotte'un elini sıktı. Söyleyecek sözü yoktu; bir jest yapmak zorundaydı.

"Duvarlara yazı yazıyordu. Ve sayıları tekrarlıyordu. Sanırım matematiksel bir denklemi anlamlandırmaya çalışıyordu ve sonra ... o ... " Yukarı baktı, gözleri yalvarıyordu. "Bana *söz ver*. Hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Çocuklarımın hayatı üzerine yemin ederim."

"Dışarı koştu ve giysilerini yırttı."

Agatha'nın nefesi kesildi. Elinde değildi.

"Gökyüzüne bağırmaya başladı. Beni Venüs sandı."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Agatha. "Buna kim tanık oldu?"

"Ben. Brimsley, sadece bir kısmı. Ve Reynolds, Kral'ın adamı. Sanırım o herkesten daha çok şey biliyor."

"Ne yaptın sen?"

Charlotte üzgün bir şekilde omuz silkti. "Onu içeri geri getirdik, Reynolds ve

I. Onu yıkadık, yatağına yatırdık. Çok yorgundu. Hemen uykuya daldı. Ve ertesi gün ..."

Agatha öne doğru eğildi. "O gitmişti."

"Gitti mi?"

Charlotte başıyla onayladı. "Kew'e gitti. O zamandan beri onu görmedim." Agatha bütün bunları özümsemeye çalıştı. "Ne kadar zaman oldu?"

"Dört aydan fazla."

"Ne?" Agatha bunu beklemiyordu.

"Tüm bu süre boyunca Kew'deydi. Ben Buckingham House'da kalıyorum. Yalnız." Charlotte acı bir kahkaha attı. "Bir filo dolusu personel varken ne kadar yalnız olunabilirse o kadar. *Ve* Prenses Augusta. *Tanrım*, o kadın her yerde."

Agatha başını salladı. Daha önce saraya gitmişti. Kraliçe'nin gerçek bir mahremiyeti olmadığı açıktı. "Kral tedavi görüyor mu?" diye sordu.

"Evet, bir doktor var. Onunla bir kez karşılaştım. Ondan hoşlanmadım. Nedenini size söyleyemem. Sadece içimde bir his vardı."

"İyileşiyor mu?"

Charlotte çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor. Ona mektuplar yazıyorum ama cevap alamıyorum. Sadece iyiye gitmediğini varsayabilirim. İyileşiyor olsaydı mutlaka biri bana söylerdi."

Agatha arkasına yaslandı ve bir an için kendini toparladı. Kraliçe'nin az önce ona söylediği şey, monarşiyi yıkmaya potansiyeline sahipti. Hükümeti. Yaşam tarzlarını.

"Bunu kim biliyor?" diye sordu.

"Annesi tabii ki."

Elbette, diye düşündü Agatha acımasızca.

"Lord Bute. Earl Harcourt. Ama üçünün de durumun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum. O gece onu görmediler."

"Charlotte," dedi Agatha. "Sana Charlotte diyebilir miyim?"

Charlotte'u daha önce de aramıştı ama nedense bu sefer sormak doğru geldi.

Charlotte başıyla onayladı. "Ne istiyorsun?"

Charlotte ona boş boş baktı. Sanki onun fikirlerinin önemli olduğu hiç aklına gelmemişti. Sonuç üzerinde söz sahibi olduğunu.

"Bunu bana hiç kimse sormadı," dedi.

"Gitmek istiyor musun?" Agatha sordu. "Çünkü gidemezsin. Elbette bunu biliyorsun. Ama gerçekten istediğin bu mu?"

"Hayır," dedi Charlotte. "Bugün buraya neden geldiğimden bile emin değilim. Sadece..." Charlotte başını salladı ve Agatha'ya, Charlotte'un bu soruyu ancak şimdi gerçekten düşünmeye başladığı izlenimini verdi.

Agatha ona, "Yapamayacağın şeyler var," diye öğüt verdi. "Ülkeyi terk edemezsin. Kral'dan boşanamazsın. Ama istersen ondan ayrı yaşayabilirsin. Burada olmaz," diye ekledi çabucak.

"Ben de öyle yapıyordum," dedi Charlotte. "O Kew'de, ben de Buckingham'dayım."

"Ama istediğin bu mu?"

Agatha Kral'la sadece iki kez karşılaşmıştı. Önce düğününde, ancak bir düzine kelime konuşabilmişlerdi, sonra da Danbury Balosu'nda, onu dansa davet ederek dünyayı değiştirmişti. Bir adamı iki görüşmeyle yargılamak imkânsızdı ama Agatha onun iyi bir adam olduğunu iliklerine kadar hissetmişti.

Ve belli ki, sorunlu biri de.

"Charlotte," dedi genç kadının iki elini de kendi ellerinin arasına alarak, "Kral nasıl bir adam? Bana ondan bahset. Gerçekte nasıl bir adam olduğunu. Kendisi olduğunda..."

Charlotte'un dudakları titreyerek bir gülümsemeye dönüştü. "O komik biri. Ve nazik. Ve çok zeki. Hiç beklemiyordum. Biliyorum ki birçok kişi Kraliyet mensupları rollerinin içine doğmuş beceriksiz aptallardır, ama o gerçekten zeki. Dev bir teleskopu var. Hiç bunlardan birini gördün mü? Hayır, tabii ki görmediniz. İngiltere'deki tek teleskop onda."

Agatha Charlotte'u yakından izledi. Kocasını hakkında konuşurken bambaşka bir insan gibiydi. Ondan bir erkek olarak bahsederken, Kralları olarak değil.

"Beni görüyor," dedi Charlotte. "Beni *görüyor*. Sadece temsil ettiğim şey ya da bedenimde taşıdığım bu bebek için değil, kendim için. Benim fikrimi soruyor. Sen

Düğünden önce istersem gidebileceğimi söylediğini biliyor musun? İşte oradaydık, kardeşimle ve-oh, *Himmel*." Kapıya doğru baktı. "O hâlâ salonda mı?"

"O bekleyebilir," dedi Agatha. Bu çok daha önemliydi.

"Düğünden önce kaçmaya çalıştım," dedi Charlotte, gözlerinde muzip bir neşe parlıyordu.

"Biliyordum!"

"Ne? Nasıl?"

"Seni gördüm. Balkonda. Ve her şey çok geç oluyordu. I bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu." Agatha öne doğru eğildi. Bu kadın kadına harika bir sohbe dönüşmüştü ve her ikisinin de bağlantı için umutsuzdu. "Unut bunu. Bana ne olduğunu anlat." "Bahçe duvarına tırmanmaya çalıştım."

"Yapmadın!"

"Denedim. Yani, denedim. Başaramadım. Sonra George çıktı, kim olduğunu bilmiyordum ve ondan duvardan geçmeme yardım etmesini istedim."

Agatha kahkahalarla çığlık attı.

"Biliyorum!" Charlotte

haykırdı.

Kapı çalındı. "İçeride her şey yolunda mı?" diye sordu Charlotte'un erkek kardeşinin Alman aksanlı sesi.

"Bir dakika bekle," dedi Agatha. Koşarak kapıya gitti ve başını dışarı çıkardı. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var."

Dük Adolphus, "Zamanımız yok," diye cevap verdi. Agatha ona kayıtsızca baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü-" Omuz silkmiş olan Brimsley'e baktı. "Sanırım zamanımız var," dedi, "saraya döndüğü sürece."

"Olacak," dedi Agatha. "Ama şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var." Dük Adolphus'un şaşkın yüzüne kapıyı kapattı ve Charlotte'un yanına döndü. "Sonra ne oldu?" diye sordu merakla.

"Konuştuk ve çok çekiciydi."

Agatha başını salladı. "Çok çekici biri. Onunla dans etmişim, hatırladın mı?" "Evet, elbette. Her neyse, sonra Adolphus çıktı ve dehşete düştüm."

Agatha güldü. "Hayal edebiliyorum."

"Sonra George onunla evlenmek isteyip istemediğime karar verdiğimi söyledi ve Adolphus da 'Tabii ki evlenecek' gibi bir şey söyledi.

George da 'Hayır, hâlâ karar veriyor. Bu tamamen ona bağlı."

Agatha bunun hayatında duyduğu en romantik şey olduğunu düşündü. "Sanırım ona aşık olabilirim," diye fısıldadı Charlotte.

"O zaman onun için savaşmalısın."

Charlotte sertçe başını kaldırdı. "Bunu ona bir kez söyledim. Ondan benim için savaşmasını istedim."

"Belki de deniyordur," dedi Agatha. "Kendi yöntemleriyle."

Charlotte'un gözleri hüznü ve dalgın bir ifade aldı. "Onun yöntemini asla anlayamayacağım. Hiç kimse anlamayacak."

Agatha'nın buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ama ben seni sormadım bile," dedi Charlotte birden. "Aylar geçtiğini biliyorum ama hâlâ büyük bir kaybın yasını tutuyorsun. Ve Çocuklar? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Agatha'nın dudakları aralandı. Kalbi durdu. Charlotte'un yapabileceği çok şey vardı. Elini sallayabilir ve Agatha'nın tüm sıkıntıları ortadan kalkabilirdi. Dominic gerçekte Danbury Lordu olur, Danbury topraklarına bin baş sığır yerleştirilir ve birdenbire gelir elde edilirdi.

Ve yine de . . . Agatha soramazdı. Arkadaştan başka bir şey olmayacağına yemin etmişken olmazdı.

"Bu," dedi kararlılıkla. "İhtiyacım olan tek şey bu. Bir arkadaşla vakit geçirmek. Çok yardımcı oluyor."

Charlotte o eşsiz gülümsemesiyle, "Harika," dedi. "Şimdi, Kraliyet Doktoru'na sordum ve benden bir bebek yapmanın hızlı ve acısız olacağını söyledi. Senin bebeğin var. Söyle bana. Acıyor mu?"

"Çocuk sahibi olmak hayal edilebilecek en kötü acıdır."

"Biliyordum." Charlotte başını kaldırdı. "Bekle. Gerçekten mi?"

Agatha onun gözlerindeki mide bulantısını gördü ve küçük bir kahkaha attı. "Hayır, sadece biraz acıyor," diye yalan söyledi. "Ve bittiğinde neredeyse hiç hatırlamayacaksın."

"Oh," diye iç geçirdi Charlotte. "Güzel."

Agatha ona, "Endişelenecek bir şey yok," diye güvence verdi.

"Kapının dışındaki kardeşim ve Kew'de kim bilir o doktorla ne yapan kocam hariç."

Agatha öne uzandı ve Charlotte'un ellerini tuttu. "Biz kadınız," dedi. "Ve kaderimizi ellerinde tutan erkekler, bizim ne kadar

kendi arzularımız ve hayallerimiz. Eğer istediğimiz hayatı yaşayacaksak, bunu onlara da kabul ettirmeliyiz. Cesaretimiz, irademizin gücü onların kanıtı olacaktır."

"Evet," dedi Charlotte. Sadece bu. Sadece *evet*. Ayağa kalktı.

Agatha da öyle.

Charlotte, "Bugün benim için yaptıklarınızdan dolayı size herkesin önünde asla teşekkür edemeyeceğim," dedi. "Bana nasıl yardım ettiğin için. Ama lütfen kalbimde her zaman minnettar olacağımı bilin."

Agatha alçakgönüllülükle reverans yaptı. "Majesteleri."

Charlotte ona ayağa kalkmasını söyledi. "Şu anda, sana, sadece Charlotte'a."

Bunun üzerine kapıya doğru yürüdü ve açtı. Salona adımını attığı anda değişti. Duruşu, tavrı, gözlerindeki bakış.

O artık Charlotte değildi. O

Kraliçe'ydi.

"Ağabey," dedi, "gelip beni alman ne büyük incelik."

Dük'ün sinirlerinin yıprandığı belliydi. "Charlotte, yapamazsın-"

Elini havaya kaldırarak onun sözünü kesti ve Agatha'ya döndü. "Lütfen ev halkınıza misafirperverlikleri için teşekkür edin, Leydi Danbury."

"Yapacağım, Majesteleri."

Agatha onun koridoru geçip ön kapıya yönelmesini izlerken, Dük Adolphus onun yanına doğru ilerledi.

"Ben de size teşekkür edebilir miyim Leydi Danbury? Sağduyunuz ve zarafetiniz için." Agatha, "Majesteleri için her şeyi yaparım," dedi.

Ciddiydi.

Ama sonra Charlotte durdu. Agatha'nın yanına döndü ve elini tuttu. *Güç*, der gibiydi.

Agatha geri sıktı. *Güçlüydü*.

"Ben hazırım," dedi Charlotte.

Agatha onları kapıya kadar takip etti; Charlotte'a kardeşi eşlik ediyordu. Brimsley, beş adım geride.

Agatha, Adolphus'un, "Bir Kraliçe'nin ilk sorumluluğu kaprislerine değil, halkına karşıdır," dediğini duydu.

Zavallı Charlotte. Şimdiden dersini aldı.

"Kraliçeler sizden önce bu yükü omuzladılar," diye devam etti, "ve siz de onlardan daha kötü durumda olmayacaksınız. Zamanla büyüyecek ve

asil sorumluluklarınızı sevin. Bu sizin asil karakterinizin doğal bir sonucudur."

Charlotte yürümeyi bıraktı.

"Charlotte?" dedi kardeşi.

Orada öylece durdu. Agatha ağzını açmamaya çalıştı. "Brimsley," dedi Charlotte.

Bir kalp atışında onun yanındaydı.

Adolphus'a döndü. "Buckingham Evi'ne dönüş yolunu kendin bulmalısın. Belki Leydi Danbury size arabasını ödünç verir." "Sen neden bahsediyorsun? Sizi daha yeni aldık. Neredesiniz? Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Beni İngiltere Kraliçesi olmak için sattın." Charlotte dik durdu.

"İngiltere Kraliçesi *olmaya* gidiyorum."

Leydi Agatha Danbury dışarıdan bakıldığında zarafet ve asalet timsaliydi, uşağına Alman dükü için bir araba hazırlamasını sessizce emrediyordu.

Ama içeride-oh, nasıl da neşelendi!

Charlotte

*Kew Sarayı
Giriş Sürüşü 25
Nisan 1762*

Charlotte'un ayakları daha yere değmeden arabadan uzaklaşmaya başlamıştı. Kraliçe olma zamanı gelmişti.

"Kral nerede?" diye sordu.

Reynolds koşarak geldi. Kendine onun iyi bir adam olduğunu, George'un iyiliğini çok önemseydiğini hatırlatmaya çalıştı ama o anda görebildiği tek şey çileden çıkarıcı bir engeldi.

Eğildi, sonra da "Çok üzgünüm Majesteleri, ama Kral şu anda sizi göremez" dedi.

"Saçmalık. Beni ona götürün."

"Majesteleri, bundan daha çok istediğim bir şey yok-"

"Onu görmesi gerekiyor," diye sertçe araya girdi Brimsley. "Bu onun hakkı." Reynolds kararsız görünüyordu. "Keşke yapabilsem-"

Ama tam o sırada ellerini bir beze silen başka bir adam koşarak dışarı çıktı. Bu o doktordu. Sevmediği doktor.

"Majesteleri," dedi, sesi derin ve otoriterdi. "Böyle bir yolculuk yapmak için kendinizi zahmete soktuğunuz için üzgünüm. Ama korkarım ki

Kral'ı görmem imkansız."

Charlotte kendini tuttu. "Bu tamamen mümkün. Onu görmek istiyorum. Nerede o?"

"Hayır," dedi doktor küçümseyerek. "Majesteleri bunu istemezdi."

Charlotte kraliçe soğukkanlılığını korumak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Asıl istediği adamın boğazına sarılmaktı. "Bana ne istediğimi söylemeyin doktor. Şimdi bana onu gösterin, yoksa adamlarımın tüm saray."

Doktorun çenesi sertleşti ve bir adım attı. Küçük bir hareketti ama niyetinin onun yolunu kesmek olduğu açıktı.

Charlotte Reynolds'a döndü. "Adı nedir?" "Doktor
Monro, Majesteleri."

"Doktor Monro," dedi, her hecesi bir elmas gibi kesilmişti. "*Ben sizin Kraliçenizim.*"

Yine de yerinden kımıldamadı.

Sonra Reynolds aralarına girdi ve sırtını dikkatle doktora döndü.

"Benimle gelin, Majesteleri. Sizi Kral'a götüreceğim."

"Hayır," diye itiraz etti Doktor Monro. "Yapamazsınız. Benim işim Çok tehlikeli bir noktadayız."

Charlotte onu görmezden geldi. O ve Brimsley, Reynolds'ı saray boyunca takip ettiler, görkemli halka açık odaların ve konforlu özel odaların önünden geçtiler. Uzun bir koridorda ilerlediler ve sonunda oldukça mütevazı bir kapıya vardılar.

Monro yol boyunca onu takip etti ve durmaksızın korkunç uyarılar yağdırdı. "Biri şu adamı sustursun," diye mırıldandı Charlotte.

"Sakın o kapıyı açma!" Monro öfkelendi.

Charlotte kapıyı iterek açtı.

Ve doğruca cehenneme yürüdü.

Her yerde kafesler vardı. Bazıları açık, bazıları üzgün küçük hayvanlar vardı. Tanrı'ya şükür hiçbiri bir insan için yeterince büyük değildi, ama orada ne yapıyorlardı ki?

Ve kan. Kan vardı. Çok fazla değil, ama yerde korkunç sarı lekelerle birlikte oraya buraya sıçramış.

Sandalyeler devrilmiş, grotesk metal aletler etrafa saçılmıştı. Kırbaçlar. Zincirler. Ve hepsinin ortasında, korkunç bir demir sandalyeye bağlanmış George vardı.

Tutarsızca inliyordu ve başı sallanıyordu, saçları terli topaklar halinde alnına yapışmıştı. Vücutunda çürükler, kızgın kırmızı yaralar vardı. Ve çok zayıftı, çok çaresizce, acı verecek kadar zayıftı.

"*Tanrım,*" diye nefes aldı Charlotte. Hayal bile edemezdi. Asla hayal edemezdi.

Doktorun asistanları onun içeri girdiğini görmediler, işlerine o kadar odaklanmışlardı ki. George sandalyeye sıkıca bağlanmış olmasına rağmen, biri hala omuzlarını destekliyor, diğeri ise sıcak bir demiri derisine bastırıyordu.

George acı içinde çığlık attı. Charlotte da öyle.

"Çözün onu," dedi, kelimeleri güçlükle boğarak.

Asistanlar onay için doktora baktılar.

"*Kralı çözün!*" diye kükredi.

Ellerindeki düğümleri     mek için acele ettiler. Brimsley ve Reynolds ayağındakilerle uğraştılar. Sonsuza kadar sürecek gibiydi. Charlotte etrafta bir bıçak aradı. Brimsley son düğümü de        nde ve George sonunda bağlarından kurtuldu unda Charlotte'un g  zleri bir bı a a takılmıştı. Sandalyeden fırladı ve hıçkırarak ona doğru koştı, omuzlarına yapıştı.

"Herkes dışarı!" Charlotte bağırdı. "Hemen!"

Monro ve yardımcıları kaçtı, ancak Reynolds ve Brimsley hareket etmekte tereddüt etti.

"Emin misiniz, Majesteleri?" Brimsley sordu. "O çok çökeli. Ve sizden daha g    ." "

Eminim."

Ama bunu s  ylerken bile George onu duvara doğru itiyordu.

"Hayır, evet,  ift i George," diye inledi. Mırıldanmaları tutarsızlaşırken y    n  onun boynunun kıvrımlarına g  md .

Brimsley onun yanına koştı. "O çok g    . Seni onunla yalnız bırakamam."

"Her şey yolunda. Her şey yolunda." Charlotte George'un omzunun   zerinden Brimsley'e bakabilmek için boynunu b  kt . "Sadece o lanet sandalyeden kurtulmaya çalışıyor. şimdi git! Lütfen."

O ve Reynolds odadan  ıktılar. Charlotte onların beş adım ötede kalacaklarını tahmin ediyordu.

"Hiç kimse hiç kimse. Ben hiç kimseyim ama deneyece im.

Deneyece im, deneyece im. Deneyece im." Onun Elleri omuzlarını kavramıştı ve g  zleri çılgına d  nm şt . "Deneyece im. Deneyece im. Sadece durdur şunu. Deneyece im. Yapaca ım. Yapaca ım."

"George, dur," diye yalvardı Charlotte. Bu, yıldızların altında çılgınca koştu u zamanlara hiç benzemiyordu. Bu acı çeken bir adamdı. Tamamen kaybolmuş, neredeyse parçalanmıştı.

"Hayır," diye yalvardı. Başını hızla salladı. Daha hızlı. "Hayır, hayır. Yapaca ım, yapacağım. Ben yapmadım."

"George," dedi Charlotte sert bir sesle. "Bak George, benim." Adamın gözleri kızın yüzünde gezindi.

"Venüs," diye denedi. "Venüs burada, George."

Yine de onu tanıyamadı. Ona sarıldı, yalvardı ama onu tanıyamadı.

"Lanet olası Venüs," diye yemin etti. "Ben Charlotte'um. Ben Charlotte'um ve senin tekrar George olmana ihtiyacım var. Denemeni istiyorum."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve titremesini durdurmaya çalıştı. "Sen sadece George'sun, ben de sadece Charlotte. Bana geri dön. Lütfen, George. Geri dön."

İnledi. Ağzından fısıltıyla kelimeler döküldü ama kadın onları anlayamadı. Çaresizlik içinde adamın ellerinden birini tuttu ve karnının üzerine koydu.

"Bunu hissediyor musun, George? Tekmeliyor. Büyüyor. *O bizim.*"

Daha sessizleşir gibi oldu ve gözlerinin çılgınca fırlayışı yavaşlamaya ve sakinleşmeye başladı.

"Ben Charlotte," dedi bir kez daha, "bu bizim çocuğumuz ve senin George olmana ihtiyacımız var. Yoksa hiçbirimiz hiç kimse olmayız."

Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı ve başını kaldırdı. "Charlotte," diye fısıldadı. "Charlotte."

"Evet," diye fısıldadı. Sarsılarak başını salladı ve ağlayamayacağına yemin ettiği gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Ben seninleyim," diye söz verdi. "Buradayım ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

"Sadece iyi olmaya çalışıyordum," diye sızlandı. "Sadece iyi olmaya çalışıyordum."

"Ve olacaksın da. Ama bu şekilde değil."

Başını salladı ama gözlerinde korkmuş bir çocuk gördü.

Ona ne yapmışlardı? Bunun olmasına nasıl izin verebilmişti? "O doktor bir daha asla yanına yaklaşmayacak," diye yemin etti. "Söz veriyorum sen."

"İyi olmak istiyorum." Onun yanağına dokundu, sanki gerçekten orada olduğuna dair kendine güvence verir gibiydi. "Senin için iyi olmak istiyorum."

"Olacaksın," dedi ama sözlerinin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Belki de her zaman bu şekilde hasta olacaktı. Onun zihninin içini göremiyordu; kendini kaybetmesine neden olan her neyse ona ulaşır onaramazdı.

Ama hiçbir şey Doktor Monro'nun yaptığından daha kötü olamazdı. Charlotte George'u iyileştiremeyebilirdi ama onu kesinlikle şu an olduğundan daha iyi bir hale getirebilirdi.

"Ne yemek istersin?" dedi, sesini yumuşak ve nazik tutmaya dikkat ederek. "Çok zayıfsın. Tatlı bir şey ister misin? Tuzlu?"

"İkisi de mi?" Adam ona küçük bir gülümseme attı ve kadın bu gülümsemede o çok sevdiği adamdan bir iz gördü.

"Ve bir banyo," dedi, kokusundan irkilmemeye çalışarak. "Bunu da halledeceğiz."

"Teşekkür ederim."

Onun yüzüne yakından baktı. Hâlâ içi boş görünüyordu.

Perili.

Ama belki birazcık umutla.

Kapıya gidip açarken onun elini tuttu. Reynolds ve Brimsley hemen dışarıda bekliyordular.

"Majesteleri," dedi ikisi de anında.

"Reynolds," dedi Charlotte, "lütfen Kral'la ilgilenir misin? Biz uygun bir yemek ayarlayana kadar banyo yapmaya ve küçük bir şeyler yemeye ihtiyacı var."

George ona, "Yulaf ezmesi dışında her şey," dedi ve ikisi bakıştılar. Charlotte o ana tanıklık ettiği için minnettardı. Dostluktan söz ediyordu. İnsanlıktan bahsediyordu.

George'a döndü. "Kısa süre içinde sizinle birlikte döneceğim. Önce halletmem gereken önemli bir iş var."

Reynolds George'u götürürken bekledi, sonra Brimsley'e dönerek, "Gel. Doktorla ilgilenmeliyiz."

"Memnuniyetle, Majesteleri."

Saraya doğru geri döndüler, ne yazık ki Doktor Monro ve yardımcılarını binanın önündeki yolda bulmadan önce yanlış bir dönüş yaptılar. Güneş batmaya başlamıştı ve hava altın rengindeydi ve umutla parıldıyordu.

"Sen," dedi Charlotte uğursuzca, doktoru göstererek. "Buradan ayrılacak ve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

Doktor Monro, duruşu hâlâ başarı bekleyen bir adaminkine benzeyen adımlarla yaklaştı. "Özür dilerim Majesteleri-"

"Çok yakın!" Brimsley Kraliçe'nin önüne geçerek havladı.

Doktor bir adım geri çekildi. "Sizi beklemiyorduk, Majesteleri." "Belli ki," dedi Charlotte.

"Anlamalısınız, tedavimizin bu kısmını görmeyi tercih etmezdim."

"Tedavinin *güzel* kısımları da var mı?" Charlotte sordu. "Onlar ne olabilir? Ona yara açan kısımlar mı? Çürükler mi?"

"Majesteleri-"

Ama daha bitirmemişti. "Onu *aç bıraktığın* kısım mı?" diye devam etti, sesi tehlikeli bir şekilde kırılganlaşıyordu.

Monro ellerini neredeyse bir rahip gibi bir araya getirdi. "Majesteleri anlamalı. Yöntemlerim üzücü olsa da, kanıtlanmışlardır. I Kral'ın akıl sağlığının yerinde olmasını en az Majesteleri kadar arzuluyorum."

"Onun akıl sağlığı umurumda değil," diye karşılık verdi Charlotte. "Ben onun mutluluğunu önemsiyorum.

Onun ruhu. İhtiyacı olan şey delilikse bırakın delirsin." "Yanılıyorsunuz," dedi doktor.

Brimsley, "Kendine dikkat et," diye uyardı.

Charlotte parmağını doktora doğru uzattı. "Sen mi? İşin bitti."

Muhafızlara döndü, kendisine buraya kadar eşlik eden adamlara. "Onu araziden uzaklaştırın."

"Bu bir hata!" Doktor Monro bağırdı. "Onu yok edecek bir hata!"

Charlotte dönüp ona baktı, öfkeden kuduruyordu. "*Seni* yok etmemi emretmediğim için minnettar ol."

Muhafızların onu çekip götürmesini izledi. Bundan zevk aldı. Ve artık onun öfke çılgınlıklarını duyamadığında Brimsley'e dönerek, "Eşyalarımı toplamam gerekecek. Her şeyimi. Kew'e taşıyoruz."

Kew Sarayı

Gözlemevi Bir

saat sonra

Charlotte, George'u kendi süit odasında bulacağını düşünmüştü ama Reynolds'la birlikte gözlemevine gitmiş olmalarının mantıklı olduğunu tahmin etti. En mutlu olduğu yer orasıydı.

Yeni yıkanmış ve giyinmiş olarak bir masada oturmuş, önüne konan ziyafeti çılgınca yiyordu. Koyun eti (tabii ki), sıcak ekmekler, en sevdiği patates kızartması. Kew'de de bir portakal bahçesi vardı ve birkaç portakal soyulmuştu, bölümleri onun eğlenmesi için yayılmıştı.

"Sıcak bir yemek ve banyo iyi gelmiş olmalı," dedi Charlotte. "Daha kendinde görünüyorsun. Daha iyi görünüyorsun."

Çatalını tabağıyla ağzı arasında gezdirerek ona baktı. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Yavaşça çatalını yere bıraktı. "Gelmemeliydin."

Yutkundu. Bunun kolay olmayacağını bilmeliydi. Ama gülümsemesini hafif ve neşeli tuttu. "Geldiğim için çok mutluyum."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu bir hataydı."

"Çok özür dilerim aşkım." Ona doğru yürümeye başladı ama adamın yasaklayıcı ifadesi durmasına neden oldu. Yine de, "Daha erken gelmeliydim. Ama korkma. Senin yanında kalacağım, biz-"

"Hayır, Charlotte." Adam sesini yükseltti. Bunu yapacak enerjiyi nereden bulduğundan emin değildi ama adam ayağa kalktı ve net bir şekilde, "Sözlerimi dinle: Buraya gelmemeliydin. Seni burada istemiyorum."

Ona inanmadı. Ona inanmayı reddetti. "Buckingham

Evi'ne geri dön," dedi. "Lütfen."

Konuşmadı. Adam hatalıydı. Bunu biliyordu ve tek ihtiyacı olan onun da bunu anlamasıydı. Yavaşça ona doğru yürüdü.

"Beni duyuyor musun? Buckingham Evi'ne geri dön dedim. Orada yaşıyorsun. Ait olduğun yer orası." Titreyerek kolunu uzattı ve kapıyı işaret etti. "Git!"

Yine de itaat etmedi.

Ayağa kalktı. Odayı geçip kadının durduğu yere gitti. "Seni istemiyorum" diye bağırdı. Seni hiç görmek istemiyorum. Defol! Defol!"

"Hayır."

Bütün vücudu titriyordu. "Sana

emrediyorum!" "Hayır. Hayır,

George."

"Charlotte-"

Kararlı bir şekilde durdu. "Beni zorla götüremezsiniz.

Gitmeyeceğim." "Emrediyorum. Git!"

Sonunda kükredi. "Ben kalacağım! Bunu emrediyorum!"

George sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünmüş, Charlotte ona doğru yürürken ona bakıyordu. "Lütfen, Charlotte." Sesi daha da kısılmıştı ve sanki

çatlayabilir. "Lütfen git."

Tekrar söyledi.

"Hayır."

"Charlotte, dinlemiyorsun."

"Öyleyim. Keşke gelmeseydim dediğinizi, gitmemi istediğinizi, beni görmek istemediğinizi duydum."

"O zaman dinle," diye yalvardı.

"Duymadığım şey beni sevmediğin." Kıpırdamadan durdu.

"Acı çekiyoordum, yalnızdım ve bir eş ve Kraliçeniz olarak başarısız olduğuma inanıyordum çünkü sanki bir hastalıklmışım gibi benden uzak duruyordunuz. Ve bugün aniden aklıma geldi ki belki de başka bir nedeni vardır. Daha iyi bir neden. Belki de bana değer verdiğiniz için benden uzak duruyorsunuz. Belki de beni sevdiğiniz için uzak duruyorsunuz."

Bir adım daha yaklaştı. "Beni seviyor musun?" "Seni korumaya çalışıyorum."

"Beni seviyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yapamam ... yapamayız ... bu konuşma ... değil."

Kadın kaşlarını kaldırarak onu izledi. "Bunu yapamam," dedi.

Buna tahammül edemezdi. "Beni seviyor musun?"

"Hiçbir zaman evlenmeyi düşünmedim," dedi başını sallayarak. "Asla evlenmek istemedim."

."

"Beni seviyor musun?"

Acımasızdı. Öyle olmak zorundaydı.

"Charlotte, lütfen dur." Ama yüzü kalp kırıklığının resmiydi. Belki de tekrar bir araya getirebilmesi için kalbinin kırılması gerekiyordu.

"Seni sevebileceğime inanmadığın için mi?" diye sordu. "Çünkü seviyorum. Seni seviyorum, George. Seni o kadar çok seviyorum ki, ne istersen yapacağım."

Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın elini kaldırarak, "Eğer beni sevmiyorsan," dedi.

Ani bir hareket etme, içinde büyüyen bebeği sallama ihtiyacı hissetti, bu yüzden pencereye doğru birkaç adım yürüdü ve dışarı baktı. "Tek söylemen gereken beni sevmediğin ve ben de gideceğim." Arkasına döndü, gözleri onunkilerle yılmaz bir açıklıkla buluştu. "Buckingham Evi'ne geri döneceğim ve ayrı hayatlarımızı yaşayabiliriz ve bu bebeği tek başıma doğuracağım ve günlerimi doldurup tek başıma hayatta kalacağım. Bunu yapacağım. Ama önce beni sevmediğini söylemelisin."

Ve sonra: "Bana bu dünyada tamamen yalnız olduğumu söylemelisin."

Gözleri onunkileri aradı. Vücudunda yürek parçalayıcı bir gerginlik vardı, sanki paramparça olacağından korkuyordu. Belki de kaçmaya hazırlanmış gibi hazır ve nazırdı. Sonunda, sessizlik gerildiğinde, "Ben bir deliyim. Ben bir tehlikeyim."

Başını iki yana salladı.

"Hayır. Dinle. Zihnimin içinde başka dünyalar var. Gökler ve yer çarpışıyor ve ben nerede olduğumu bilmiyorum."

Charlotte önemli olan tek soruyu sordu. "Beni seviyor musun?" "Bu bir anlam ifade etmiyor," dedi. "Benimle bir hayat yaşamak istemiyorsun. kendin. Kimse bunu istemez."

Erkeklerin ona ne istediğini söylemesinden bıkmıştı. Özellikle de şimdi, kalbi tehlikedeyken. "George," diye yalvardı, "seninle gökler ve yer arasında duracağım. Sana nerede olduğunu söyleyeceğim."

"Charlotte, sen-"

"Beni seviyor musun?" diye neredeyse ağlayacaktı.

Ve işte oradaydı. Yalvarıyordu. Kendini çırılçıplak bırakmış, ona gururunu, kalbini ve her şeyini vermişti ve-

"*Seni seviyorum.*" Kelimeler sanki ruhundan sökülüp alınmış gibiydi. Bunu içinde tutuyor, kendi kalbini inkâr ediyordu. Gözleri yaşlarla dolarken bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

"George," diye fısıldadı.

"Hayır, bırak bitireyim. Duvarı aşmaya çalıştığını gördüğüm andan beri seni umutsuzca sevdim. Sen yanımda olmadığında nefes alamıyorum. Seni seviyorum, Charlotte." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kalbim seni çağırıyor isim."

Öpücüğü sevgi, açlık ve çaresizlikten ibaretti. Sanki yeterince yaklaşamayacakmış gibi, sanki asla yeterince yaklaşamayacakmış gibi öptü onu.

Sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi.

"Sana söylemek istedim," dedi. "Bilmeni istedim ama bu delilik hayatım boyunca benim sırrım oldu, bu karanlık benim yüküm. Sen ışığı getirdin."

"George." Ona, sevgili yüzüne, kara kaşlarına ve eğlenirken ısırmayı sevdiği alt dudağına baktı. Onu tanıdığını fark etti. Onun içindeki adamı tanıyordu ve bazen o adam acı dolu sulara gömülse bile yüzeye çıkmasına yardım edebilirdi. Onun yanından ayrılmayacaktı.

"Sen ve ben," diye yemin etti. "Bunu yapabiliriz. Birlikte."

Brimsley

Kew Sarayı
8 Mayıs
1762

Brimsley Kew'de yaşamayı sevdiğine karar verdi.

Buckingham House'dan çok daha rahattı, bir kraliyet konutuna ne kadar rahat denebilirse artık. Bir uşak ve kahya olmasına rağmen o ve Reynolds'a en kıdemli hizmetliler gibi davranılıyordu. Ama hepsinden önemlisi, Kew çok keyifliydi çünkü Kral ve Kraliçe çok keyifliydi ve birbirlerinden çok hoşlanıyorlardı.

Yine de ilk birkaç gün zor geçti. Kral'ın çektiği çileyi atlatması zaman aldı. Brimsley tıptan pek anlamazdı ama birinin Kral'a işkence etmenin onun zihnini rahatlatacağını nasıl düşünebildiğini anlayamıyordu.

Ayrıca Reynolds'un Kral'a bakarken bir yandan da tüm bunları bir sır olarak saklamaktan dolayı ne kadar zorlandığını anlamaya başlamıştı. Kraliçe'nin Doktor Monro'yu muhteşem bir şekilde gönderdiği o ilk gece Brimsley yardım teklif etmeye çalışmıştı ama Reynolds yükünü tek başına taşımaya o kadar alışmıştı ki yardım kabul etmekte zorlanmıştı.

Olaylar yatıştıktan ve Kral ile Kraliçe geceyi geçirmek üzere istirahate çekildikten sonra Brimsley ve Reynolds yürüyüşe çıkmışlar ve kendilerini ahırda buldular. Hafif bir yağmur yağıyordu ve bu yüzden kuru kalmak için içeri girmişlerdi. Brimsley'nin korktuğu kadar kötü kokmuyordu; belli ki ahır

Eller, mekânı taze tutmak için yapmaları gereken her şeyi mükemmel bir şekilde yapıyorlardı.

İki adam bir saman balyasına yaslanarak oturacak bir yer buldular. Reynolds iç çekti. Brimsley onu hiç bu kadar yorgun gördüğünü sanmıyordu.

"Bu işe nasıl girdiğimi size hiç anlattım mı?" Reynolds söyledi.

Brimsley başını eğdi ve alnının yan tarafının Reynolds'ın omzuna. "Sanırım genç yaştan itibaren eşsiz bir dürüstlük ve üstünlük taslamana dikkat çekmişsindir."

Reynolds ona küçük bir sırtış attı, ama bu sırtışta iyi niyetin izleri vardı. "Kral ve ben birlikte büyüdük. Ben Majesteleri'nin oyun arkadaşıydım. Balık tuttuk, ağaçlara tırmandık ve birlikte çocuk olduk."

Brimsley başını salladı. Reynolds bundan bahsetmişti. Pek sık değil; geçmiş hakkında ihtiyatlı davranma eğilimindeydi.

"Sarayın buna neden izin verdiğinden hâlâ emin değilim," diye devam etti Reynolds. "Prens ve prenseslerle kimin vakit geçireceği konusunda korkunç derecede katıydılar. Sanırım bunun nedeni annemin güvenilir bir hizmetçi, babamın da saray kuyumcusu olmasıydı. Ve ben doğru yaşıyordum. Doğum günlerimiz arasında sadece iki ay vardı."

"Yaşlı olan kim?" Brimsley sordu.

"Ben." Reynolds ona o çok sevdiği gülümsemelerinden birini verdi. "Elbette."

"Tabii ki."

"Yabancı bir devlet adamı ya da prens ziyarete gelmediği sürece onun için başka kimse yoktu, ama bunlar her zaman garip ilişkilerdi. İki küçük çocuk en gülünç kıyafetlerini giymiş ve arkadaş olmaları emredilmişti."

"Kulağa pek iyi gidecekmiş gibi gelmiyor."

"Hayır," diye düşündü Reynolds, "hiç olmadı. Çoğu zaman aynı dili bile konuşmuyorlardı. Yani sadece ben vardım. Ben ve George. O zamanlar ona hâlâ George diyordum."

"Şimdi değil mi?"

Reynolds ona bir bakış attı. "Yapmadığımı biliyorsun. Ve çocukken etrafımızda başka biri varken de bunu hiç yapmadım."

Brimsley kıkırdadı. "Hayır, bunun pek hoş karşılanmayacağını tahmin edebiliyorum."

"Elbette konumumu biliyordum ama Georgie'yi seviyordum. Yetişkinler onun önünde eğilip bükülme telaşıyla beni bir kenara ittiklerinde bile onu sevdim." Reynolds başını kaldırdı ve sırtıttı. Duygusal bir gülümsemeydi bu, içinde hüznü bir şeyler de vardı.

"Cana yakın biriydi," diye devam etti. "Ve iyi mizahla doluydu. Hiç gösteriş yapmazdı. Belki de onun tuhaflıklarını ilk fark eden bendim. Ama onu daha az sevmedim. Arkadaşa en yakın kişi bendim, bu yüzden sırrını sakladım. Düşüncelerinin kontrolünü kaybettiğinde dikkat dağıtıcı şarkılar söyledim. Titrediğinde kollarını tuttum."

Brimsley'e daha doğrudan baktı. "Onu canavar büyükbabasından sakladım."

Brimsley sessizce, "Çok iyisiniz," dedi. George hakkında bir şeyler duymuştu. Pek nazik bir adam değildi.

Reynolds yavaşça başını salladı, insan kabul ederken değil, hatırlarken böyle yapardı. "Babamın peşinden Kuyumcu Loncası'na girme zamanı geldiğinde, onun yerine George'la kalmak istedim. O kadar kazançlı olmayacaktı ama bu seçimi seve seve yaptım. Çünkü bana ihtiyacı vardı. Ve çünkü
_"

Yutkundu.

"Çünkü o benim sırlarımı da biliyordu. Benim özelliğimi. Ve umursamadı. Ben onunkini saklarken o da benim sırrımı sakladı. Saklamak zorunda olduğum gibi. Senden bile."

Brimsley, "Sana çok kızdığım için özür dilerim," dedi.

"Ben de aynı şekilde davranırdım," diye itiraf etti

Reynolds. "Sadece ... Kraliçe ..."

"Anlıyorum."

"Onu korumak benim yeminli görevimdir."

Reynolds ona küçük bir gülümseme verdi. "Kralı korumak benim yeminli görevimdir."

"Ne tuhaf hayatlar yaşıyoruz," diye düşündü Brimsley. "Kendimizi ne zaman koruyacağız? Ya da birbirimizi?"

Reynolds onu yanağından öptü. "Umarım her gün. Ama biz asla önce gelmeyiz."

Brimsley dramatik bir iç çekiş numarası yaptı. "Sanırım ikinci gelmem gerekiyorsa, bu Kral için de olabilir."

Reynolds kıkırdadı ama kısa süre sonra ciddileşti. "Onun sırrı artık sadece bizim değil. Onu saklayamazdım. Denedim. Ama önce annesi vardı, sonra Bute ve Harcourt. Buradaki her lanet oda hizmetçisi Şimdi onun hakkında fısıltılar var. Sonra o doktor." Reynolds Brimsley'nin elini tuttu. Sıkıca. "Onu Kraliçe'den uzak tutman için sana neden yalvardığımı şimdi anlıyorsun."

"Evet," dedi Brimsley çabucak. "Hayal bile edemiyorum. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

"Majesteleri çok acı çekti. Bunu tarif etmeye başlayamam." "Gördüğüm kadarıyla ..." Brimsley söyledi.

"Müdahale etmeye çalıştım," dedi Reynolds. "Sanırım daha çok çabalayabilirdim."

Brimsley daha fazla dayanamadı. Reynolds'ın gözlerindeki acıya dayanamıyordu. Bir an için bile olsa bu acıyı dindirmek istiyordu. Uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Şefkatle.

Sevgileri

me.

Tutup tutamayacağını bilmediği bir sözle.

Kew Sarayı

Kraliçe'nin Oturma

Odası 1 Haziran 1762

Kraliçe nakış işliyordu ve Brimsley bunu hep tuhaf bulmuştu. Kraliçenin böyle tekrarlayan bir eğlenceye uygun bir mizacı olduğunu hiç düşünmemişti ama

Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ve onun hoşuna gitmesi de hoşuna gitmişti, özellikle de ona sürekli hazır olda durmak yerine kapının yanındaki sandalyeye oturabileceğini söylediği için.

Ama sonra Kral hızla içeri girdi, bu da Brimsley'nin kesinlikle ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu. Reynolds beş adım geriden geldi ve onun yanında durdu.

"Tarlada çalışmaya gidiyorum," dedi Kral ve gerçekten de çiftlik işleri için giyinmişti, her zamanki şıklığından eser yoktu. "Darı devşiriyoruz." Eğildi ve Kraliçe'nin başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bana katılmak ister misiniz?"

"Asla," dedi gülerek. "Burada kalacağım ve küçük Kralımızı büyüteğim."

Parmaklarını öptü, sonra karnına dokundu ve gitmek üzere yola koyuldu.

"George!" diye seslendi Kraliçe aniden. "Neredeyse unuttuyordum. Bir mektup aldın.

Mektup. Nerede o?"

Brimsley bir adım öne çıkarak, "İşte burada," dedi. Mektubu yan masadan aldı ve Kral'a uzattı. "Prenses Augusta'dan."

"Annem bana mı yazıyor?" Kral gözlerini devirdi ve açılmamış mektubu şömineye fırlattı. Brimsley dehşete mi kapıldı yoksa sevindi mi bilemiyordu.

Ama Kral'ın mutluluğu kesinlikle bulaşıcıydı. Kraliçe'ye doğru yürüdü ve onu tekrar öptü. "Çok güzelsiniz!" diye haykırdı. "Karım çok güzel!"

Ve sonra gitti.

Brimsley gözlerini kırptırdı. Sanki odanın içinde dönen bir güneş ışığı topu yuvarlanmış gibiydi. Kraliçe onu o korkunç doktordan kurtaralı birkaç hafta olmuştu ama yine de aradaki fark mucizevi olmaktan öteye gitmiyordu.

Kral'ı takip etmek için henüz ayrılmamış olan Reynolds'la gülümsemesini paylaşmak için döndü ama Reynolds düşünceli bir ifadeyle Kraliçe'ye bakıyordu.

"Bir şey mi söylemek istiyordun, Reynolds?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri."

Brimsley bu alışverişi ilgiyle izledi. Reynolds *açıkça bir* şeyler söylemek istiyordu.

Kraliçe, Reynolds'un gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu görmek için başını kaldırdı. "Konuş," dedi.

Boğazını temizledi. "Majestelerinin iyi günleri vardır. Ve kötü günleri."

"Öyleydi," diye yanıtladı Kraliçe. "Ama şimdi ben buradayım, onun günleri güzel.

O daha iyi. Öyle değil mi?"

Reynolds, "Şimdi daha iyi," diye onayladı. Ama yüzü farklı bir hikâye anlatıyordu.

Brimsley onu gözlerindeki endişeyi görecektik kadar iyi tanıyordu.

"Ama?" diye dürttü Kraliçe.

"Belki de dikkatli olmak-"

"Reynolds," diye araya girdi, "onu rahat bırak. Tek ihtiyacı olan karısı, bir rutin ve o korkunç doktordan kurtulmaktır. O iyi."

Reynolds ikna olmuş görünmüyordu ama eğildi ve "Elbette Majesteleri" dedi.

"Tarlaya kadar ona eşlik eder misin?" diye sordu.

"Evet, Majesteleri, bisiklet darılarını her şeyden çok severim."

Brimsley kahkahalara boğuldu.

Kraliçe Reynolds'a sinsi bir bakış attı. "Sen iyi bir adamsın, Reynolds."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Darılarınızın tadını çıkarın."

"Evet, Reynolds," dedi Brimsley, "darılarınızın tadını çıkarın."
Reynolds çıkarken ona öyle bir kaş çattı ki Kraliçe bile güldü.
Brimsley kapının yanındaki sandalyesine tekrar oturdu ve gülümsedi.
Hayat böyle olmalıydı.

Kew Palace
Reynolds'ın Odası
Gecenin ilerleyen
saatlerinde

Saat geç olmuştu ve Kral ile Kraliçe emekliye ayrılmışlardı; bu da Brimsley ve Reynolds'ın teorik olarak görevde olmadıkları anlamına geliyordu.

Reynolds'ın tam boy bir küveti olduğu için akşamı orada geçirmeyi tercih etmişlerdi.

Güzel bir gün için mükemmel bir sondu.

"Sence uzun sürecektir mi?" Brimsley sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kral. Olduğu gibi kalacak mı?"

Reynolds üstü kapalı bir şekilde, "Umut edilebilir," dedi. Brimsley'nin sırtını köpürtmeye başladı. Cennet gibiydi.

"Reynolds?"

"Hmm?"

"Eğer devam ederse, birbirlerine sahip olacaklar. Birlikte olurlar. Gerçek bir evlilik yaparlar. Bir olarak yaşlanırlar."

Reynolds Brimsley'nin sırtına su dökerek köpükleri duruladı.

Brimsley sessizce, "Onlara birlikte servis yapardık," dedi.

"Bir ömür boyu," diye mırıldandı Reynolds.

Bu, onlar gibi erkeklerin asla hayal etmeye cesaret edemeyeceği türden bir şeydi. Kral ve Kraliçe gibi onlar da birlikte olacaklardı. Gerçek bir ortaklık kuracaklardı. Bir olarak yaşlanacaklardı.

Brimsley, Reynolds'un yüzünü görebilmek için döndü. Çok yakışıklı, çok asıldı. Diğer hizmetkârlar onun bir düke benzediğiyle ilgili şakalar yaparlardı ve bunda pek de haksız sayılmazlardı. Brimsley bazen Reynolds gibi bir adamın kendisiyle birlikte olmayı seçtiğine inanamıyordu.

Sonra kendine Reynolds'ın da şanslı olduğunu hatırlattı. Brimsley bir Adonis'in yüzüne sahip olmayabilirdi ama bir trol de değildi. Ve daha fazlası

önemliydi, zekiydi ve kararlıydı. İyi bir adamdı ve değerini biliyordu.

"Sizce bu mümkün mü?" Brimsley sordu.

Reynolds başını salladı. "Bilmiyorum. Belki de. Büyük aşk mucizeler yaratabilir."

"Olabilir."

Ve belki de, Tanrı'nın izniyle, olur.

Agatha

Danbury Evi
Leydi Danbury'nin Yatak
Odası 28 Haziran 1762

Agatha makyaj masasında otururken Coral saçlarını yatmak için hazırladı. Ertesi gün saçını ne kadar resmi bir şekilde yapmayı planladığına bağlı olarak bu karmaşık bir işlem olabilirdi.

Bu akşamki hazırlıklar gerçekten de karmaşıktı. Agatha, Prenses Augusta'dan bir çağrı almıştı. Öğleden sonra çaylarından biri daha. Dowager Prenses'in ne istediğini biliyordu. Kraliçe'nin Kew'e taşınması.

Kraliyet çifti hakkında söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Kral'ın akli melekeleri hakkında hiçbir şey yoktu; en azından bu, saray duvarlarının dışına yayılmamıştı. Ama halk Kral ve Kraliçe'nin neden münzevi olduklarını, neden Kew'den hiç ayrılmadıklarını bilmek istiyordu. Parlamento huzursuzlanmaya başlamıştı; daha dün Agatha bir dükkânda bir adamın, eğer Kral Cesede yakında hitap ederse, onların güvenini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalır.

Prenses Augusta gerginleşiyordu. Çok gergin. Davet bu yüzden.

"Prenses'e ne söyleyeceksin?" Mercan dedi ki.

"Hiçbir şey. Ne söyleyebilirim ki?"

"Prenses Augusta'ya en küçük ayrıntıları bile verebileceğinize eminim. Armutlar.

Majesteleri buradayken armut istedi."

Agatha armutlarla ilgili bir şey hatırlamıyordu ama bunun pek önemi yoktu.

Augusta meyve hikâyeleriyle yetinmeyecekti. "Ben yapmayacağım

Agatha Coral'a, "Prenses'le ilişki kurun," dedi. "Kraliçe'ye dostluk sözü verdim."

Coral, "Eğer arkadaşsanız, belki Majestelerinden araya girmesini isteyebilirsiniz," dedi. "Çok nazik görünüyordu. İstersen küçük Dominic'i Danbury Lordu yapacağından eminim."

Agatha kesin bir tavırla, "Majesteleri Kew'e gitti," dedi. "Oraya öylece gidip bir iyilik dilenemem. Ve o hamile. Şu anda zor durumda. Onu üzecek ya da endişelendirecek bir şey yapamam."

Coral dramatik bir iç çekişle, "Zaten yeterince var," dedi. Agatha sertçe arkasını döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Mercan paçavra buklelerden birini bağladı ve başka bir kumaş şeridi aldı. "Söylentileri de göz önünde bulundurmak gerek."

"Söylentiler mi?" Bu Agatha'yı tedirgin etti. Hizmetkârlar her zaman *tonlardan* farklı söylentiler duyardı. Ve onlarınki muhtemelen daha doğrudu.

Coral Agatha'nın saçını yapma numarasını bıraktı ve onun önüne oturdu. "Sarayın sağlam bir zeminde durmadığını duyuyorum. Kral hasta ya da yaralı ya da ... şey, bir şeyler doğru değil."

"Coral, bu *dedikodu*."

"Hayır, ben dedikodu yapacak biri değilim. Öyle olsaydım," dedi Coral, "birkaç mutfak hizmetçisinden Lordlar Kamarası üyelerinin Kral'ın iyiliği için endişelendiğini duyduğumu söyledim. Şöyle bir söylenti var Saray tehlikede."

"Ama sen dedikodu yapan biri değilsin." "Asla."

Agatha yorgun bir iç geçirdi. Bu sadece dükkânda duyduklarını doğruluyordu. "Eğer bu doğruysa Majestelerinden kesinlikle yardım isteyemem."

"Hayır," dedi Coral, "ama yine de dedikodu yapsaydım -ki tabii ki yapmıyorum- tüm gücün artık Prenses Augusta ve Lord Bute'da olduğunu duyduğumu söyledim."

Coral saçını düzeltmeye devam ederken Agatha yansımasına baktı. Ne yapmalıydı? Kraliçe'ye ihanet edemezdi. İhanet *etmezdi*. Ama Büyük Deney'in geleceğini güvence altına almanın tek yolu Prenses Augusta.

Ve sırlar istedi.

James's Palace

Prenses Augusta'nın Oturma Odası

Ertesi gün

Geri dönmüştü.

Leydi Augusta'nın son derece resmi oturma odasında her şey yaldızla kaplıydı ve tavan bile zarafetin bir resmiydi: Agatha'nın Sistine Şapeli'ne rakip olabileceğini düşündüğü bir tablonun bulunduğu oval bir kubbe.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Agatha. "Beni ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Danbury."

"Lord Danbury ile tanıştığınıza çok sevindim." Agatha kasıtlı bir duraklama yaptı. "Yeni Lord Danbury."

"Öyle mi?" Prenses Augusta hanımlarından biri bir fincan çay hazırlarken bekledi. Agatha'ya vermesini işaret etti. "Oğlunuzla tanıştığımı biliyorum.

Çok yakışıklı. Çok tatlı bir çocuk."

Agatha aynı şeyi yapmadan önce Prenses Augusta'nın kendi çayını yudumlamasını bekledi.

"Prenses Augusta, "Bana Majesteleri tarafından ziyaret edilme şerefine nail olduğunuz söylendi," dedi.

"İki ay önceydi," dedi Agatha. Kraliçe'yi Kew'e gittiğinden beri görmediğini açıkça belirtmek istiyordu.

"Evet," dedi Prenses Augusta.

"Farkındayım." Elbette farkındaydı.

"Prenses Augusta sözlerine şöyle devam etti: "Kraliçe'nin nedimelerini evlerinde ziyaret etmesi pek sık rastlanan bir durum değildir.

"Kraliçe sevgili kocamın kaybindan dolayı başsağlığı dileme nezaketini gösterdi. Merhum Lord Danbury."

"Evet. Başınız sağ olsun. Bir kocayı kaybetmek ... rahatsız edici." Prenses Augusta gülümsedi ama dudakları zorlukla kıvrıldı. "Kraliçe size çok düşkün olmalı. Hapsedildiği sırada ortaya çıktığına göre."

"Evet," dedi Agatha. Augusta'nın nasıl bir oyun oynadığını biliyordu ve bu oyuna katılmayı reddetti. Bu kez olmazdı. Charlotte'a gerçek bir dost olacağına dair yemin etmişti.

Prenses Augusta, "Evet," diye tekrarladı.

Agatha çay fincanının kenarından ona baktı.

Prenses Augusta da aynısını yaptı.

Agatha nefes aldı. Ya şimdi ya da asla. "Şu bir gerçek ki," dedi, "oğlum babasının unvanını miras alacak-"

"Öyle mi?" Prenses Augusta araya girdi. "Gerçek mi?"

"Öyle değil mi?"

"Büyük Deney'in bu nesilden sonra da devam edip etmeyeceğine sadece Majesteleri karar verebilir." Prens Augustus fincanını yere bıraktı ve elleriyle anlamsız bir hareket yaptı. "Ne kadar karmaşık bir tartışma," dedi iç çekerek.

"Anlıyorum."

"Elbette," diye devam etti Prens, "cevabınızı hızlandırabileceğimden eminim. Eğer işinize yarayabilecek bir bilginiz varsa."

"Ekselansları kadar zeki birinin kendi başına elde edemeyeceği hangi bilgiye sahip olabileceğimden emin değilim."

Ve dürüst olmak gerekirse, bu doğrudu. Agatha ne biliyordu? Kralın hasta olduğunu mu? Prens Augustus bunu zaten biliyordu. Ama bunun boyutunu bilmiyor olabilirdi. Charlotte'un paylaştığı şey gerçekten de lanetleyiciydi.

Yine de bundan bahsetmezdi. Kimseye. Charlotte'a sadakat yemini etmişti ve bu sözü bozmayacaktı.

Kadınların çok az gücü vardı. Birlikte hareket etmeleri gerekiyordu. Bu olayda olduğu gibi, başka bir kadınla karşı karşıya geldiklerinde bile.

"Pekala," dedi Prens Augustus. "Sanırım unvan mirası meselesini çözmek zor olacak. Biraz daha çay?"

"Hayır," dedi Agatha. "Teşekkür ederim. Sanırım yoluma devam etsem daha iyi olacak." "Düşünmeniz gereken çok şey var," dedi Prens Augustus.

"Her zaman üzerinde düşünecek çok şeyim vardır."

Prens buna gerçekten güldü. Ve kaba bir şekilde değil. "Siz çok zeki bir kadınsınız, Leydi Danbury."

"Bunu iltifatların en büyüğü olarak kabul ediyorum," dedi Agatha, "siz de öyle olduğunuza göre."

Prens Augustus başını salladı. "Kadınlar bu dünyada erkeklerden farklı şekilde hareket etmelidir. Bunu anladığınıza inanıyorum."

"Biliyorum, Majesteleri." Ve her gece uyumaya çalıştığında kalbinin taş gibi hissetmesinin nedeni de buydu.

Prens Augustus, "Umarım yakında tekrar karşılaşırız," dedi.

Agatha başını salladı, reverans yaptı ve kendini dışarı bıraktı. Duvara yaslanıp derin bir nefes almamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Leydi Danbury!"

Yukarı baktı. Kraliçe'nin kardeşi Dük Adolphus'tu. Belli bir amaçla ona doğru yürüyordu. Yakışıklı bir adamdı. Kız kardeşi Kraliçe'nin oldukça güzel olduğu düşünülürse, bu şaşırtıcı değildi.

"Oh, iyi günler," dedi reverans yaparak. "Prenses Augusta ile çay içiyordum."

"Ne güzel. Arkadaş mısınız?"

Agatha, "Bir bakıma," diye geçiştirdi.

"Sizi görmek çok güzel," dedi. İngilizceyi mükemmel konuşuyordu ve aksanı büyüleyiciydi.

"Ve sen," dedi Agatha.

"Sizinle yürüyebilir miyim?" diye sordu. "Elbette."

Nazikçe gülümsedi. "Yaklaşan yeni gelişle birlikte, İngiltere'de beklediğimden daha uzun süre kalabilirim gibi görünüyor."

"Senin için ne kadar güzel. Yani, güzel olduğunu varsayıyorum. Belki de dönmeniz gereken görevleriniz vardır."

"Elbette var ama bekleyemeyecek bir şey değil. İnsan her gün yeğenin doğumuna şahit olmuyor." Biraz sırtarak eğildi. "Geleceğin kralı olacak olan."

Agatha ona, "Bir kız olabilir," diye hatırlattı.

"Doğru. Eğer durum buysa, Kral George'a bol şans dilerim. Benim babam da Charlotte sekiz yaşındayken vefat etti. Onun yetiştirilmesinde benim de payım var."

"Neden bana onun ele avuca sığmaz biri olduğunu söylemeye çalıştığn izlenimine kapılıyorum?"

"Bir avuçtan çok daha fazlası," dedi gülerek. "Ama ruhu onu takdir ediyor. Harika bir Kraliçe olacağına inanıyorum."

"Sanırım haklısınız."

Ona tekrar gülümsedi. Agatha midesinde küçük bir kıpırtı hissetti. Daha önce ne zaman böyle yakışıklı bir adam onunla flört etmişti ki? Üç yaşındayken Herman'la sözlenmişti ve ailesi onu düğününe kadar toplumdan uzak tutmuştu. Zaten bir eşleşme sağlanmışsa onu ortaya çıkarmanın bir anlamı yoktu.

"Kraliçe'nin Mecklenburg-Strelitz'deki evini özlediğini düşünüyor musunuz?" Agatha sordu.

"Sanırım bir kısmını özlüyor," diye yanıtladı Adolphus. "Umarım beni özlüyordur."

Agatha güldü.

"Özgürlüğün bir kısmını özlediğini tahmin ediyorum," diye ekledi.

"Ama özgürlüğün kaybıyla birlikte büyük bir güç de geliyor. Eğer kız kardeşimi tanıyorsam, onun

bu gücü sever."

Agatha yine güldü. Ne kadar eğlenceliydi. Prenses Augusta'yla geçirdiği o sıkıntılı öğleden sonra ne hoş bir sürprizdi.

"Ama zaman zaman kendini yalnız hissediyor," dedi Adolphus. "Sana sahip olduğu için çok mutluyum."

"Onun arkadaşı olmaktan onur duyuyorum."

"İktidarda olanlar için gerçek dostluğu bulmak zor olabilir," dedi. "Eminim zamanı geldiğinde başkalarını da bulacaktır. Ama şimdilik sen varsın ve bu iyi bir şey."

"Teşekkür ederim," dedi Agatha. "Ya da *danke* mi demeliydim?"

Keyifli bir kahkaha attı. "*Danke schön*," dedi, "eğer gerçekten minnettar olmak istiyorsan." Gözlerinde bir parıltıyla eğildi. "Anlamı 'çok teşekkür ederim'. Size doğru anlamı vermeden bir şey söylemenizi tavsiye etmek istemem."

"İşte şimdi gerçekten minnettarım." Gülümsedi.

Gülümsedi.

Sarayın ön kapısına ulaştılar ve adam onu bekleyen arabasına kadar geçirdi. "Leydi Danbury," dedi, "İngiltere'de biraz daha kalacağım için, acaba size uğrayabilir miyim?"

Agatha neredeyse kendi ayağına takılıyordu. "Benim üzerime mi?"

"Evet. Yastan çıktınız mı? Yoksa yanılıyor muyum? ?"

"Yastan çıktım," dedi. "Ya da neredeyse öyle. Yarı yas," diye açıkladı lavanta rengi elbisesini göstererek.

"Ah. O zaman umarım beni çok cüretkâr bulmazsınız." "Hayır," dedi.

"O zaman arayabilir miyim?"

"Bunu çok isterim."

Arabaya binmesine yardım etmek için elinden tuttu. Adeti olduğu üzere yüzü öne dönüktü ama yolculuklarının yarım dakikasına geldiklerinde arkasını döndü.

Dük Adolphus hâlâ onu izliyordu.

Danbury Evi

Leydi Danbury'nin Yatak

Odası O gecenin ilerleyen

saatlerinde

Agatha makyaj masasında otururken Coral saçlarını yatmak için hazırladı. Bir önceki geceye göre çok daha basit bir işti bu. Ertesi gün kendi oturma odasından başka bir yere gitme planı yoktu.

"Coral," dedi, "sanırım sorunumu çözdüm."

Mercan onunla yüz yüze gelebilmek için öne doğru kayd. "Prenses Augusta'ya mı sordunuz? Unvanı o mu alacak?"

"Hayır. Her zamanki gibi inatçıydı."

"O zaman . . . ?"

"Kraliçe'nin kardeşiyle konuştum."

"Prens Adolphus? O ne yapabilir ki?"

"Bana kur yapmak istediğini söyledi. Ben de evet dedim." "Bir prens!" dedi Coral.

"Teknik olarak, sanırım o bir dük olabilir."

"Her iki şekilde de!" Mercan haykırdı.

Agatha düşünceli düşünceli alt dudağını çiğnedi. "Sanırım onunla evleneceğim." Coral, "O bir Alman," diye işaret etti.

"O iyi bir adam. Kesinlikle Lord Danbury'den daha iyi biri. Beni güldürdü. Birkaç kez."

"Bu kesinlikle Lord Danbury'nin hiç yapmadığı bir şey."

Agatha başını salladı. "Kendi topraklarını yönetiyor, bir deney yüzünden değil. Unvanı kendisine ait."

Mercan gözlerini hızla kırıştıtarak olanları anlamaya çalıştı. "Almanca öğrenmen gerekecek."

"Yapacağım." Sırıttı ve Coral'ın kolunu okşadı. "Sen de öğreneceksin."

"Ben mi?" Mercan biraz şaşkınlıkla söyledi.

"Sensiz hayatta kalamazdım. Eminim bunu biliyorsundur." "Almanca öğrenecek kadar zeki olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Elbette öyle. Bu öğleden sonra zaten biraz öğrendim. *Danke schön*." "Bu ne anlama geliyor?"

"Çok teşekkür ederim."

"Sanırım bu işe yarar."

"Neredeyse 'Lazımlık nerede?' kadar kullanışlı."

İkisi de buna güldü.

"Almanya'dakiler iyi mi?" Coral sordu.

"Kraliçe iyi biri. Kardeşi de çok iyi biri."

"Almanya," dedi Coral. "Düşünebiliyor musunuz?"

Agatha başını salladı. "Bunu bir düşünsene."

Charlotte

*Kew Sarayı
Gözlemevi 2
Temmuz 1762*

Charlotte'un Kew'e gelmesinin üzerinden birkaç ay geçmişti. George yeniden kilo almış, çürükleri ve yaraları artık görünmeyecek kadar iyileşmişti. Charlotte bunun onların gerçek balayı olduğuna karar verdi. Nispeten yalnızdılar ve birbirlerinin arkadaşılığının tadını çıkarabiliyorlardı.

Hem arkadaş hem de sevgili olabilirler.

Başka bir nöbet geçirmede, ancak mücadele ettiğini gösteren işaretleri nasıl fark edeceğini öğrendi. Elleri titreyebilirdi. Gözlerini garip, titrek bir şekilde kapatıyordu, sanki kendi düşüncelerine karşı savaşıyormuş gibi. Bazen birkaç kelime tekrarlıyordu, genellikle Venüs, Venüs'ün Geçışı ya da Venüs'ün Geçişinin bir sonraki gerçekleşmesi beklenen zaman olduğunu bildiği 1769 tarihi hakkında.

Bir gün gözlemevinde ona, "Daha erken olacağını düşünmüştüm," dedi. "Konuşma tarzınızdan anladığım kadarıyla."

Gülümseyerek başını kaldırdı. Kızın işini bölmesinden hoşlanıyor gibiydi. "Aslında geçen yılın Haziran ayında oldu."

"Ne? Ve sen bana söylemedin mi?"

"Sen burada değildin."

"Evet, ama belli ki senin için çok önemli. Bana bundan bahsederdin diye düşünmüştüm."

Ona kuru bir gülümseme verdi. "Zamanın çoğunda başka işlerle meşguldüm."

"O canavar hakkında nasıl şaka yapabiliyorsun anlamıyorum," dedi Charlotte. Doktor Monro'yu George'a yaptığı muameleden dolayı tutuklatmak istiyordu ama Monro onu bunun sadece daha fazla sorun yaratacağına ikna etti.

Omuz silkti. "Bazen mizah başa çıkmanın tek yoludur."

"Sen öyle diyorsan." Teleskoba doğru yürüdü ve parmaklarını uzun tüp boyunca boş boş gezdirdi. Hiçbir düğmeye dokunmamaya dikkat ediyordu. düğmeler ya da yerinden çıkabilecek herhangi bir şey. George her şeyi çok hassas bir şekilde ayarlama eğilimindeydi.

"Transit nasıldı?" diye sordu. "Görkemli miydi?" "Ne yazık ki buradan bütünüyle göremedik. Bu bir

Utanç verici. Çok uzağa gitmem gerekmezdi. Sadece

Norveç'e kadar." "Neden gitmedin?"

Ona hoşgörölü bir bakış attı. "Ben kralım. Yıldızları görmek için Norveç'e öylece gidemem."

"Bir kralın tam olarak bunu yapabileceğini düşünürdüm. Hayatın zevklerinden hiçbirine izin yok mu?"

Hinzırca gülümsedi. "Sana sahibim."

Paytak paytak onun yanına doğru yürüdü. "Öyle yapıyorsun. Her gün benden daha çok." George onun karnına dokundu. "Ne zaman gelecek?

Küçük Kralımız." "Korkarım yakında. Çok yakında."

Eğildi ve tam karnına doğru konuştu. "Merhaba, Küçük Kral. Merhaba."

Charlotte bir tekme hissettiğinde güldü. "Sanırım selamınıza karşılık verdi." Adamın elini tuttu ve üzerine koydu. "Sadece bir dakika bekle.

Bunu tekrar

yapacaktır."

"Emin misin?"

"Hiç durmuyor."

George gülümsedi. "İyi, sağlıklı bir delikanlı."

Charlotte teleskopa doğru yürüdü. "Bakabilir miyim?"

Onu takip etti. "Elbette, gerçi şu anda görülecek ne var emin değilim. Gün ortasında falan."

"Bulutlar, belki. Bulutları

severim." "Bulutları sevmen

hoşuma gidiyor."

Gözlerini devirdi. O adam olmazdı. Ve onu seviyordu.

Teleskoptan yukarı baktı, ama uyardığı gibi teleskop çok heyecan verici bir şey göstermiyordu. "Venüs'ün bir sonraki geçişini görebilecek misin?" diye sordu.

"Hesaplamalarımız doğruysa, yine kısmi bir görüntü elde edeceğiz."

Yüzünü mercekten çekip ona baktı. "Daha iyi bir yere seyahat edebilir misin? Bence gitmelisin."

"Ne yazık ki, geçen seferkinden daha az uygun durumdayız. Amerika'ya gitmem gerekecek. Ya da Güney Denizlerine."

"Tanrım. Norveç'e gitmeliydin."

"Belki de. Ancak her iki geçiş için de kısmi görüntülere sahip olacağımız için şanslıyız. Pek çok coğrafi bölge bu kadar şanslı değildir."

"Bir sonraki için ne olacak. . . ." Charlotte bazı zihinsel hesaplamalar yaptı. "1787, doğru mu?"

"Yanlış, üzülerek söylüyorum." "Her sekiz yılda bir değil mi?"

"Korkarım öyle değil. Bu aslında iki yüz kırk üç yıllık bir döngü."

Charlotte yanlış duyduğundan emin bir şekilde ona baktı. "Ve yine de bu sefer sekiz yıl mı geçirdik?"

"Evet, aslında çok mantıklı. Yüz beş yıl gidiyor, sonra sekiz yıl, sonra yüz yirmi iki yıl, sonra sekiz yıl tekrar."

"Çok mantıklı," diye yineledi.

"Aslında yüz beş buçuk yıl." "Tabii ki."

"Doğru," dedi, onun alaycılığını tamamen kaçırarak. "Ve yüz yirmi bir buçuk yıl da öyle."

Gülümsemekten kendini alamadı. Çok az anladığı bir konuda bile olsa, onu bu kadar tutkulu görmek hoşuna gidiyordu.

"Neye benziyor?" diye sordu. "Transit mi?"

"Evet. Gözlemlenebildiğini söylüyorsunuz. Neye benziyor?"

"Güneşin üzerinde seyahat eden siyah bir nokta. İşte burada." Yığınla çizelgeye doğru ilerledi ve onları karıştırmaya başladı. "Bir yerlerde bir diyagramım var. Bana bir dakika verin. . . İşte buradayız!" Büyük bir parşömen kâğıdı çıkardı ve masanın üzerine düz bir şekilde yaydı.

Charlotte yere baktı. Tam olarak söylediği gibiydi. Büyük bir küre boyunca ilerleyen küçük siyah bir nokta.

George, "Gerçek hayatta daha etkileyici," dedi.

"Sanırım öyle." Oturdu, ayakları birdenbire yorulmuştu. "Astronomi hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim."

"Evet, bahsetmiştiniz."

"Ama sanırım farklı türde bilimler hakkında daha fazla şey öğrenmeyi tercih ederim."

O kadar da uzakta olmayan şeyler." "Ne gibi?"

Bunu düşündü. "Tıp, belki. Hayır," diye karar verdi, "hareket."

"Hareket mi?" Şaşırmış görünüyordu. Sevinçli bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir yerden başka bir yere seyahat etmenin ne kadar uzun sürdüğünü düşünün. Bir gün evimi tekrar ziyaret etmek isterim. Schloss Mirow ile ilgili çok güzel anılarım var ve size orayı göstermeyi çok isterim. Ama bu çok pratik değil. Siz kralsınız. Venüs'ün geçişini izlemek için Norveç'e gidecek vaktiniz yoksa, çocukluk evimi görmek için Mecklenburg-Strelitz'e gidecek vaktiniz de yoktur."

"Belki de çocukluk eviniz benim için Venüs'ün geçişinden daha anlamlıdır."

"Romantik bir şair olmaya çalıştığımı biliyorum," diye azarladı. "Ama bir düşünsene. Ya şu anda olduğumuzdan daha hızlı hareket etmenin bir yolu olsaydı?"

"Daha iyi yollar," diye önerdi. "Büyük bir fark yaratırlar. Yine de pahalı."

"Sanırım. Herhangi bir cevabım var mı bilmiyorum. Aslında olmadığından da oldukça eminim. Ancak bunun hakkında okumak ve çalışmak için ilginç bir konu olacağını düşünüyorum."

"O zaman size kitap bulalım. Bunu benim için her zaman yapan bir adamım var."

"Kral olmak ne kadar da uygun."

Ona bir bakış attı. "Çoğu zaman."

Bu tam olarak aradığı açılış değildi ama yine de kabul etmeye karar verdi. "Son zamanlarda nasıl hissediyorsun aşkım?"

Başını işaret etti, parmağı bir silah gibi gösteriyordu. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Belirtmek için farklı bir hareket kullanabilirdim," dedi. "Daha iyi." Sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü ve onun yerine şöyle dedi,

"Geliştirildi." Masasına gitti ve bazı kâğıtları karıştırdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Keşke yapabileceğini hissetseydin."

İç çekti. "Bunu açıklamak çok zor."

"Deneyebilirsin."

"Kendimi bu kadar iyi hissederken olmaz. Neden kendime hatırlatmak isteyeyim ki?" Kollarını uzatarak gözlemevinin görkemli yuvarlak odasını işaret etti. "Bütün bunlara sahibim. Sen varsın. Zihnim düzgün çalışıyor. Olmadığı zamanların tatsızlığını *neden* düşünmek isteyeyim ki?"

"Bundan nasıl kaçınılacağını öğrenmek için mi?"

"Bu bilinemez," dedi sert bir sonlulukla. "Bana güvenin. Ben denedim. Huzurlu bir dünya yaratabilirim ve bu biraz yardımcı olur, ama yanılmaz değildir.

Bilmek yok ve durmak yok. İşte bu yüzden bu kadar tehlikeliyim."

"George." George'un eline uzandı ama George onun elini tutmasına izin vermedi. "Tehlikeli değilsin. Çok tatlısın. Ve nazıksın. Sen harika bir Kralsın ve harika bir baba olacaksın. Biz sadece kendimizi bu güzel kozanın içinde. Sen, ben ve yakında bebek. Mutlu olacağız."

"Hiç şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım," dedi ona.

Kadın elini tekrar uzattı ve bu sefer adam elini tuttu.

"Sadece üçümüz," dedi.

"Sadece üçümüz."

Ve kısa bir süre için, bu doğrudu.

Kew Sarayı

Oturma Odası 8

Temmuz 1762

"Prenses Augusta geldi, Majesteleri."

Charlotte hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmeden Brimsley'e baktı. "Onu burada olmadığımıza ikna etme şansımız var mı?"

"Yok," diye onayladı. "Zaten çok inatçı olduğunu kanıtladı."

Charlotte iç çekerek, "Peki, onu içeri al," dedi. "Ama sadece oturma odasına. Hiçbir koşul altında Kral'ı görmesine izin verilmiyor."

Kral'ın annesi huzurlu bir varlık değildi ve Charlotte, George'un hayatını mümkün olduğunca stresten ve çekişmeden uzak tutmaya kararlıydı.

Augusta içeri girdiğinde, "Majesteleri," dedi. "İyi görünüyorsunuz."

Charlotte onu selamlamak için ayağa kalktı, açık konuşmak gerekirse, bunu yapmak zorunda değildi. Ne de olsa Augusta'dan daha kıdemliydi. Yine de insanın kayınvalidesine, özellikle de hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğu kayınvalidesine karşı kibar bir jest gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve Augusta'yı iki yanağından öpmek için öne çıktı. "Korkarım gün geçtikçe daha da büyüyor."

"Bu harika bir haber. Sizin için rahatsız edici ama ulusumuz için harika."

Charlotte karnını okşadı. "Yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Dokuz kez yapmam gerekeni yaptım," dedi Augusta olağanüstü bir sükûnetle. "Belki sen beni bile geçersin."

Charlotte hamileliğinin başlangıcında kaç kez kustuğunu saymaya başlayamadığı için, çocuk doğurmanın çift haneli rakamlarına ulaşmayı düşünmek istemiyordu. "Bu yarış senin kazanmana izin vermekten mutluluk duyabilirim," dedi gülerek.

Augusta, "En az bir sağlıklı erkek çocuk doğurduğunuz sürece," dedi. "Şimdilik. Her ihtimale karşı fazladan bir tane isteyeceksin." Augusta'nın yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı.

Charlotte'un yüzünde şok ifadesi belirdi, çünkü ekledi: "Çocuklarım söz konusu olduğunda beni bu kadar acımasız sanmayın. Hepsini seviyorum. Hem de çok. Ama kraliyet mensubu olduğumuzu ve farklı görevlerimiz olduğunu gözden kaçıramayız.

sorumlulukları dünyanın geri kalanından daha fazla. George'a bir bakın."

"Ne demek istiyorsun?" Charlotte dikkatle sordu. Augusta'nın da kendisine katılmasını işaret ederek yerine oturdu.

"Doğumundan kısa bir süre sonra öleceğinden emindik. Oldukça prematüreydi."

"Evet, bahsi geçti."

"İlk birkaç yıl bile hep bir endişeydi. Bir çocuk şişman ve sağlıklı doğsa bile bu her zaman bir endişe kaynağıdır. Prens Edward doğduğunda George'un babası ve ben çok daha rahat ettik. Sadece dokuz buçuk ay sonra," diye gururla ekledi.

"Dokuz buçuk ay mı?" Charlotte midesi bulanarak sordu. "Sorumluluklarımı ciddiye alırım."

"Çok takdire şayan birisiniz," dedi Charlotte.

Augusta, "Şimdi," dedi ve işe koyuldu. "Aramamın sebebi. Kral ile konuşmam gerekiyor."

"Ah," dedi Charlotte, ellerini sakın küçük bir bebek gibi önünde kavuşturarak. "Korkarım bu mümkün değil."

Augusta'nın ağız sıkıştı. "Anlamıyorum." "Kral şu anda ziyaretçi kabul etmiyor." "Ben ziyaretçi değilim. Ben onun annesiyim."

"Gelecekte başka bir zaman tekrar gelebilirsiniz." "Şu anda buradayım."

Charlotte yüz hatlarını üzgün bir ifadeye büründürdü. "George şu anda müsait değil."

"Burada olduğumu biliyor mu?" Augusta sordu. Charlotte omuz silkti. "O meşgul."

Augusta, "Kralı iradesi dışında tuttuğunuzdan endişelenmek zorunda kalabilirim," diye uyardı. "Bu da-"

Charlotte neredeyse neşeyle, "İhanet," diye ekledi.

"Evet. Onu görmeme izin vermezseniz bu vatana ihanet sayılabilir."

"Üzgünüm ama Kral şu anda kabul etmek istemiyor."

"Onun adına konuşmaya cüret mi ediyorsun?" Augusta öfkeleni. "Sen Kral değilsin." "Hayır," diye cevap verdi Charlotte, kirli oynamanın zamanı geldiğine karar vererek, "ama ben Kraliçenizim."

Augusta'nın nefesi kesildi. "Pekâlâ. Kesinlikle rahatlamışsın." Charlotte çayından bir yudum aldı. "Beni iyi seçmişsin."

"Rahminde sadece bir kral taşıyorsun," dedi Augusta keskin bir ifadeyle. "Diğer kral? George mu? O kralı ben taşıdım. Ve senin küçük kralın karnının kucığında rahat ve sıcak bir şekilde saklanabilirken, *benim kralım bunu yapamaz.*"

Ayağa kalktı, odanın içinde volta attı ve sonra yüzünde alev alev yanan bir ifadeyle geri döndü. "Benim her zaman anladığım şeyi sen nasıl bilmezsin? Bir kral doğduğu andan itibaren, onun için saklanmak yoktur. Hastalığa ya da zayıflığa yer yoktur. Sadece güç vardır. Onun gücünü garantilemek için elimden geleni yaptım. Ve sen bunu geri alıyorsun."

"Bu değil-"

"Denemiyor bile," diye ısırdı Augusta. "Ve sen de buna izin veriyorsun. Saklanmasına izin veremezsiniz. Onun tacı hayatta kalamaz. Onun bir ülkesi var. İnsanları var. *Yönetmek* zorunda. Lord Bute bekliyor. Hükümet huzursuzlanıyor. Ve şüpheleniyor. George Parlamento ile yüzleşmeli."

"Majesteleri ..." Charlotte söze başladı ama doğrusu ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Augusta haklıydı.

Augusta kapıya doğru yürürken, "Bu artık senin sorumluluğunda," dedi. "O senin."

Charlotte, Augusta'nın bunu gerçekten kastetmediğini biliyordu. Burnunu sokmayı bırakır bırakmaz nefes almayı da bırakacaktı.

Ama bu sefer Augusta yanılmamıştı. George kraldı. Charlotte onu korumak ve teselli etmek için ne kadar çırpınırsa çırpınsın, sonsuza dek saklanamazdı.

Yorgun bir iç çekişle ayağa kalktı ve onu bulacağını bildiği tek yere doğru ilerledi.

*Kew Sarayı
Gözlemevi On
dakika sonra*

"Charlotte!" George onun içeri girdiğini görünce neşeyle seslendi.

"Günün nasıl geçiyor?"

"Annen buradaydı."

George'un bilimsel aletlerinden biriyle oynayan parmakları kıpırdamadan durdu. "Onu görmek istemiyorum."

"Biliyorum. Onu gönderdim."

Gülümsedi. Sevgi ve minnettarlık dolu bir gülümsemeydi bu. Onu anlıyordu. Onu korudu. Ona ihtiyacı olanı verdi. Bunun için ona ne kadar minnettar olduğunu biliyordu.

Tıpkı sonunda onun ihtiyacı olan şeyle istediği şey arasına bir çizgi çekmesi gerektiğini bildiği gibi.

"Ancak," dedi, "biz de gitmeliyiz. Buckingham Sarayı'na dönmeliyiz."

"Hayır," dedi. "Charlotte, hayır."

"Parlamentoya hitap etmek zorundasınız. Halkın Krallarına ihtiyacı var." "Ben hazır değilim."

"Olabilirsin. Olacaksın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bir konuşma yapmam gerekecek. Bir konuşma yazmam gerekecek."

"Ve harika olacak. Sizi her şekilde destekleyeceğim. Ayrıca Buckingham Evi'ndeki bahçeniz çok ihmal edilmiş. Şimdiye kadar yabancı otlarla kaplandığına eminim."

"Bahçıvanların buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun," dedi.

"Peki," diye kabul etti, "ama *senin* istediğin gibi olmayacak." Biraz gülümsedi. Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Bu sefer farklı olacak," dedi ona. "Bu sefer birlikteyiz. Biz biriz."

Karnına dokundu. "Biz üç kişiyiz."

"Biz üç kişiyiz," diye kabul etti. "Ve bir." Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Sen büyük bir kralısın George. Ve daha da büyük bir adamsın. Yapabilirsin Bu."

Başını salladı ama biraz titrekti. "Bunu yapabilirim."

Charlotte odadan çıkmayı başardı ve rahatlamadan önce koridorun sonuna kadar ilerledi. Yüce Tanrım, bunu yapabileceğini umuyordu.

Buckingham House

Kral'ın Ofisi 11

Ağustos 1762

"Beni izlediğini hissedebiliyorum."

Charlotte utangaç bir tavırla kapı aralığındaki yerinden kalktı. Birkaç dakikadır George'u gözetliyordu. "Seni izlemek hoşuma gidiyor."

Başını kaldırdı ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Parmakları mürekkeple lekelenmişti. "Yazmamı daha da zorlaştırıyorsun."

"İyi bir iş çıkarıyorsunuz, bundan eminim."

"Bu bir Parlamento konuşması. İyi bir iş çıkaramam. Çok zeki olmalıyım."

Charlotte, atılmış taslaklarla dolu olan masasına doğru yürüdü. En üsttekini aldı ve göz gezdirdi. "Bunlar kesinlikle zeki bir adamın sözleri," dedi ona. Diğerlerini işaret etti. "Bunlar da öyle."

"Onları okumamışsın bile."

"Gerek yok. Sen bir dahisin, George. Dolayısıyla, sözlerin de öyle olacak. Sana güveniyorum."

Ama kendine inanıyormuş gibi görünmüyordu.

Ona doğru geri yürüdü ve ellerini omuzlarına koyarak kaslarına masaj yaptı. "Belki de biraz kafa dağıtmaya ihtiyacın vardır," dedi biraz da küstahça.

"Dikkat dağıtmak mı?"

"Evet. Sanırım yardımcı olacak bir dikkat dağıtıcıya sahibim." Eğildi ve onu kulağının arkasındaki o hassas noktadan öptü.

Ama görevinden caydırılmazdı. Ya da endişesinden. "Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey tüm Parlamento önünde mükemmel bir konuşma yapmak. Yoksa artık Kral olmamamı mı istiyorsunuz?"

"George, hayır..."

"Belki de basitçe teslim olmalı ve onlara başımı sunmalıyım. Monarşiye bir son vermeliyim. Bana Deli Kral George desinler ve gülsünler. İstedğin bu mu?"

"Dur." Onun bu şekilde konuştuğunu duymaya dayanamıyordu.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Bunun olmasına ihtiyacım var..." Gözlerini sıkıca kapadı ve ellerinden birini yüzüne yaklaştırdı, sanki havada küçük çentikler atıyormuş gibi. "Bu çok önemli. Dikkat dağıtıcı şeyleri başka bir zamana bıraksak daha iyi olur."

Adam haklıydı, diye düşündü. Konuşma önemliydi. Kritik derecede. Ve ne kadar çabalarsa çabalasın, konuşmayı asla tam olarak anlayamayacaktı.

Doğru yapmak için baskı altındaydı. Ama-yüzünü buruşturdu.

Karnını tuttu.

"George?"

"Şimdi olmaz, Charlotte. İşimin başına dönmeliyim." Bir kez daha sıktı. Bu sefer daha sert.

"Bebek ..." dedi, olabildiğince sakın bir şekilde. "Geliyor." Adam sandalyesinden fırladı. "Şimdi mi?"

"Sanırım öyle." Titrek bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

George kapıya doğru koştu, yüzünü tam bir panik kaplamıştı.

"Emin misin?" "Olabildiğim kadar eminim."

Kapıyı kırarak açtı ve "*REYNOLDS!*" diye bağırdı.

Charlotte neredeyse gülmek zorundaydı. Çünkü karısı doğuma girdiğinde başka kimi çağırabilirdi ki?

George

Buckingham Sarayı

Birkaç saat sonra

Vakit gelmişti. Bebek geliyordu ve Tanrı'nın da şahit olduğu gibi, bu insanlık tarihinin en kolay doğumu olacaktı.

O kraldı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Charlotte titizlikle doğum odasına dönüştürülmüş olan yatak odasına götürülmüştü. George burayı sadece kısa bir süre görebilmişti; herkes tarafından çabucak kovulmuştu.

Yine de kulağı kapıdaydı ve arada sırada bir hizmetçi havlu, çay ya da benzeri bir şey almak için dışarı çıkıyordu ve zavallı kız Kral tarafından sorguya çekiliyordu.

Bir ya da iki kişi gözyaşları içinde kaçtı.

Ama en azından düzenli güncellemeler alıyordu. Charlotte iyi gidiyordu.

Ama acı çekiyordu.

Ama bu normaldi.

Ama acı çekiyordu.

Ama tekrar ediyorum, Majesteleri, bu normal. Ve buna bir Kraliçe gibi katlanıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sormuştu hizmetçiye. Kadın gözyaşlarına boğulmuştu. Böylece üç oldu.

İşte o noktada, doktorun ona bakmaya gelmesinin zamanının çoktan geçtiğine karar vermişti. O Büyük Britanya Kraliçesiydi ve

İrlanda, Tanrı aşkına. Ülkedeki her tıbbi beyin onun yanında olmalıdır.

Doktor Monro hariç. Bunu söylemeye gerek yoktu.

Koridorda Reynolds'u aramaya başladı. Şu anda George'un güvendiği tek kişi oydu, muhtemelen Brimsley hariç, ama nedense Brimsley'nin doğum odasına girmesine izin verilmişti. George'un söylediğine göre son dört saatini pencereye bakarak geçirmişti.

"Reynolds!" George bağırdı.

İki uşak ona doğru koşarak geldi.

"Yolumdan çekilin!" George kükredi.

Uşak kaçtı.

George bir köşeden savruldu ve Reynolds'a çarpmadan hemen önce durdu.

"Doktor nerede?" George sordu. "Neden gelmedi? Doktor olmadan bunu yapamaz. Afyon! Afyona ihtiyacı var!"

"Kraliyet Doktoru'nun geldiğini söylemek için sizi arıyordum.

Birkaç dakika önce. Sanırım şu anda Majesteleriyle birlikte."

George'un bunu anlaması yarım saniye kadar sürdü, sonra topuklarının üzerinde döndü ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Ancak Charlotte'un yatak odasına vardığında kapının önünde altı adam toplanmıştı. Yüce Tanrım. Hiç mahremiyet olmayacak mıydı?

"Majesteleri!" diye koro halinde bağırdılar.

George hepsini selamlamaya çalıştı. "Başpiskopos. Başbakan. Lord Bute. Merhaba. Geldiğiniz için teşekkür ederim. İzninizle." Doktorla görüşebilmek için onların yanından geçip odaya yöneldi ama başpiskopos bileğini tuttu.

"Majesteleri," dedi Lord Bute, "kesinlikle doğum odasına girmiyorsunuz. Burada kadın işi var."

"Biz burada bekleyeceğiz," dedi başpiskopos sakın bir sesle.

"Doğru," dedi George, ellerini gergin bir şekilde kalçalarının yanlarına vurarak. "Evet."

Volta attı. Destek için Reynolds'a baktı. Biraz daha yürüdü. Hava bir çığlıkla yırtıldığında irkildi.

"Charlotte," diye fısıldadı, öne doğru atıldı.

Bu kez elini koluna koyan Reynolds oldu. Derin ve yatıştırıcı sesiyle, "Bu normal," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bazı şeyler duydum."

"Bir şeyler duymuşsun," diye tekrarladı George hışımla. "Kız kardeşlerim var. İkisinin de çocuğu var."

"Doğumlar sırasında orada mıydın?" George, Reynolds'a neden böyle bir eşeklik yaptığından emin değildi. Muhtemelen sadece birine eşeklik etmesi gerekiyordu ve bunu başpiskoposa yapamazdı.

Reynolds o her zamanki sakın tavrıyla, "Ben değildim," dedi. "Ama ikisi de müthiş hikâye anlatıcılarıdır ve en ince ayrıntısına kadar bilgilendirildim."

Bir çılgılık daha, belki bir önceki kadar delici olmasa da. "Bu normal olamaz," dedi George.

Reynolds konuşmak için ağzını açtı ama tam o sırada kapı açıldı ve Leydi Danbury başını dışarı uzattı.

George ona biraz şaşkınlıkla baktı. Ne zaman gelmişti?

"Majesteleri," dedi kadın. "Sizi soruyor."

Başpiskopos, "Orada olamaz," diye araya girdi.

Leydi Danbury sert ve doğrudan bir bakışla George'a baktı. "Majesteleri."

George başpiskoposa döndü. "Başpiskopos olmayı seviyor musunuz? Canterbury? Canterbury Başpiskoposu olarak kalmak ister misiniz?" Başpiskoposun çenesi boynuna doğru çekildi.

"Majesteleri-"

George yüzünü onunkinin yanına koydu. "İngiltere Kilisesi Başkanı'na karşı gelerek başpiskopos olarak kalabileceğine inanıyor musun? KİMİLDA!"

Başpiskoposun ağzı, bir kaplumbağaya bile yakışmayacak şekilde ters bir kavis çizdi. Küçük bir onay mırıltısıyla George'un yolundan çekildi.

"Bu taraftan Majesteleri," dedi Leydi Danbury ve onu Charlotte'un yanına götürdü.

"Sevgilim," dedi elini tutarak. "Artık buradayım."

Gülümsemelerin en sallantılısını yönetti. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Korkarım çok geç." Ona kendi gülümsemesini verdi, neşeyle güç vermeye çalıştı. "Ama ben senin yanındayım. Elimden gelse acıya katlanırdım."

"Belki de yeni bir bilim deneyi," dedi Charlotte.

"Hemen ilgileneceğim," diye şaka yapmaya çalıştı George ve ikisi de küçük bir kahkaha attılar.

başka bir kasılmanın üstesinden geldi.

"Aaaaaaaahhhh!" diye inledi.

"Acısı için yapılabilecek bir şey yok mu?" George talep etti.

"Ona zaten afyon tentürü verdim," dedi doktor. "Ama daha fazlasını vermeye cesaret edemiyorum. Dozaj kesin olmalı."

George, Leydi Danbury'ye döndü. "Isırabileceği bir şey. Yardımı olur mu? Bunu yaptınız, değil mi?"

"Dört kez, Majesteleri," diye onayladı Leydi Danbury.

"Ve? Düşünceleriniz neler?"

Leydi Danbury doktora bir bakış attıktan sonra George'a, "Kan kaybediyor," dedi.

"Bu normal mi?"

"Evet," dedi Leydi Danbury tereddütle, "ama bu çok fazla gibi görünüyor."

"Doktor!" George havladı. "Neler oluyor? Neden bu kadar çok kan var?"

"Bir kadın doğum sırasında kan kaybetmelidir," dedi doktor küçümseyerek. "Bu, rahim zarının bir parçası-"

"Anatomiyi *biliyorum*," diye tersledi George. "Neden bu *kadar çok* kaybettiğini bilmek istiyorum."

Doktor Charlotte'un bacaklarının arasına geri döndü. Karnına bastırdı ve sonra içine doğru uzandı. George irkildi; doktorun her hareketi Charlotte'un acıyla inlemesine neden oluyordu.

Doktor sonunda, "Bebek doğdu," dedi. "Doğal evrimi beklemeliyiz."

"Ne kadar sürecektir?" George talep etti.

Doktor omuz silkti. "Bunu bilmenin bir yolu yok. Her hasta için durum farklıdır."

George, Leydi Danbury'ye baktı. O da başını salladı.

"Bunların hepsi çok doğal," dedi doktor. "Tamamen normal."

"Doktor," dedi George, "tüm kararları doğaya bırakacak olsak-"

Charlotte bir kez daha haykırdı. George hemen onun yanına koştu ve serin bir bezle boynunu ve alnını sildi.

"Charlotte, hayır," diye alay etmeye çalıştı. "Böyle olmaz. Komşuları uyandıracaksın."

"Bizde o kadar çok var ki," diye mırıldandı.

"İşte benim kızım," dedi elini sıkarak. Böyle bir zamanda şaka yapabilmesi ... O muhteşemdi. Bunu onu ilk gördüğü andan beri biliyordu. Ama şu anda onun yardımına ihtiyacı vardı.

Tekrar doktora döndü. "Bir atım vardı, çocukken en sevdiğim. Kısrağı kırılmıştı. Seyisler, onlar ... Koyunlarda da görmüştüm,

buzagılarla . . . Bu duruma yardımcı olmanın yolları vardır. Bebeği döndürmek için mi? Yok mu?"

Doktor gözle görülür bir şekilde dehşete kapılmıştı. "Yöntemler var, evet. Ancak, kraliyet mensubu bir hastayla-"

"Hazırlayın onları!" George emretti. "Şimdi!"

"Majesteleri, o bir at değil. Ya da bir koyun."

"Hepimiz hayvanız doktor ve bu bebeğin dışarı çıkması gerektiği çok açık. Eğer bunu bir buzağı ya da kuzuyla yapabiliyorsak, kesinlikle küçük bir bebekle de yapabiliriz.

insan."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Leydi Danbury sordu.

George, "Doktor çalışırken ikimizin onu tutması gerekecek," dedi.

Başını salladı ve hızla onun yanına gitti.

"Sanırım senin taşınmana ihtiyacımız var," dedi George Charlotte'a.

"Sadece orada

kenara. Kollarını boynuma dola." Leydi Danbury'ye, "Onu omuzlarından sabit tut." dedi.

"Ben hazırım," dedi doktor.

"Ben hazır değilim," diye

bağırdı Charlotte.

"Öylesin aşkım," dedi George. "Hatırladın mı? Birlikte. Birlikte her şeyi yapabiliriz."

"Siz tanıdığım en güçlü kadınsınız," dedi Leydi Danbury.

"Ve eğer o etekleri giymemiş olsaydın duvarı aşabilirdin," dedi George.

"Gerçi giymediğin için çok memnunum."

"Bana Almanca küfür etmeyi öğretmen gerekiyor," dedi Leydi Danbury.

"Ne?" Charlotte sordu.

Leydi Danbury George'a baktı ve omuz silkti. Doktor bebeği taşıırken birlikte Charlotte'un dikkatini dağıtmak için iyi bir iş çıkarıyorlardı.

George, Leydi Danbury'ye, "Kelime uydurmayı seviyor," dedi. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Aslında ben yaptım. Bu bir Alman olayı."

Charlotte, "Bu bir Alman meselesi," demeyi başardı.

"Bana öğretebileceğiniz bir şey daha," dedi Leydi Danbury.

"Neden Almanca bilmek istiyorsun?" Charlotte acıdan nefes nefese kalarak sordu.

"Oh, zihnimi genişletiyor. Ayrıca, biz arkadaşız. Gizli bir dilimiz olsa eğlenceli olmaz mıydı?"

"O kadar da gizli değil," dedi George. "Sarayın yarısı bunu konuşuyor."

"Neredeyse bitti," dedi doktor.

Tanrıya şükür, diye düşündü George.

"Bunu duydun mu?" Leydi Danbury söyledi. "Neredeyse bitti, Majesteleri. Yakında-"

"İşte," diye duyurdu doktor. "Bebek döndü." Herkes rahatlamıştı.

"Şimdi ne olacak?" George sordu.

"Diğer bebekler gibi gelmesini bekliyoruz."

"Ciddi misin sen?" George neredeyse bağıırıyordu.

Doktor, "Artık uzun sürmeyeceğine inancım tam," dedi.

Ve gerçekten de öyle değildi. Otuz dakika sonra George yeni doğan oğlunu kucağına aldı. "O mükemmel, Charlotte. Onu kucağına almak ister misin?"

Başını salladı.

George bebeği dikkatle onun kollarına yerleştirdi. Onlar yerleştikten sonra, açıkçası doktordan daha çok güvendiği Leydi Danbury'ye döndü. "Şimdi her şey yolunda görünüyor mu?"

"Evet," dedi. "Art doğum gerçekleşti ve kanama durdu." Önce doktora, sonra da George'a baktı. "Rahatça konuşabilir miyim, Majesteleri?"

"Tabii ki."

Sessizce konuştu. "Majestelerinin -ve küçük Majestelerinin- hayatlarını size borçlu olabileceklerine inanıyorum. Doğum konusunda uzman değilim-"

"Dört kez yapmış olmak dışında," diye araya girdi George.

"Dört kez yapmış olmak dışında," diye tekrarladı gülümseyerek, "ama kadınlar konuşur. Hikayeler duyuyorum. Bir kadın gebe bir bebekle sonsuza dek doğum yapamaz. Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti."

George yutkundu. Kadının sözlerinin kendine güvenini mi artırdığından yoksa içini dehşetle mi doldurduğundan emin değildi. Her şey çok kolay ters gidebilirdi. "Teşekkür ederim

Sen," dedi sonunda. "Burada olduğun için. Kraliçe'ye muazzam bir destek oldunuz. Ve bana."

İltifat karşısında gözleri büyüdü ve zarif bir baş hareketiyle kabul etti. Sonra kapıya doğru işaret etti. "Sanırım yeni prensle tanışmak isteyen birkaç kişi var."

George kaşlarını kaldırdı.

"Annen," diye açıkladı Leydi Danbury, "ve Majesteleri'nin kardeşi."

"Ah. Sanırım onları bekletmesem daha iyi olacak."

"Hayır," dedi Leydi Danbury bilmiş bilmiş gülerek.

"Doğru," dedi George. "Annemle tanışmışsınız." "Beni birkaç kez çaya davet etti," dedi Leydi Danbury.

onaylandı.

"Bebeği görene kadar ondan kurtulamayacağız," dedi George, "ve onu içeri davet etmek istemiyorum. Charlotte'un dinlenmeye ihtiyacı var.

Onunla kalır mısın?

Ben prensi götürürken?"

"Elbette," dedi Leydi Danbury.

George Charlotte'a döndü ve onu alnından öptü. "Onu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Evet," dedi Charlotte. "Aslında çok yorgunum."

"Dinlen," dedi George ona. "Ben oğlumuzu anneme ve kardeşine takdim ederken Leydi Danbury seninle kalacak."

Charlotte uykulu bir şekilde başını salladı ve gözlerini kapattı. George kundaktaki bebeği dikkatle kucağına aldı ve Augusta ile Adolphus'un beklediği salona götürdü.

"Torunum!" Augusta haykırdı.

"Muhteşem biri," dedi Adolphus. "Majesteleri nasıl?" "Hak ettiği dinlenmeyi yapıyor," dedi George.

Augusta yaklaştı. "Sağlıklı mı? Keşke el ve ayak parmaklarını sayabilseydim."

"Sizi temin ederim ki her birinden onar tane var," dedi George. "Ve hemşire tarafından hiçbir koşulda onu kundaktan çıkaramayacağım konusunda uyarıldım."

Adolphus, "Yüksek mühendislik ürünü bir kıvrımlar dizisi gibi görünüyor," diye şaka yaptı.

Augusta küçük prensin yüzüne baktı. "Çok güzel," dedi usulca. Sonra Adolphus'a kaçamak bir bakış attıktan sonra George'a sessizce sordu:

"Herhangi bir ... belirtisi var mı? ?"

"Neyden, anne?" George, neredeyse söylemesi için ona meydan okuyarak söyledi.

Ama Augusta Adolphus'un varlığının fazlasıyla farkındaydı, bu yüzden tek söylediği, "Sadece soruyorum..." oldu.

"O bizim yeni kralımız," dedi George. Annesinin gözlerinin içine baktı. "Mükemmellikten başka bir şey olabilir mi?"

Charlotte

Buckingham House
Çocuk Yuvası
15 Eylül 1762

"Majesteleri," dedi Brimsley. "Size ihtiyacı var."

Charlotte başıyla onayladı ve aceleyle çocuk odasından çıktı. Çoktan George'un yanında olmalıydı ama küçük George huysuzlanmıştı ve her zamankinden daha fazla zaman ayırması gerekiyordu.

Bugün o gündü. George'un Parlamento konuşması. Çok sıkı çalışıyordu. Konuşması için taslak üstüne taslak hazırlıyordu. Charlotte hepsini okumuş, düşünce ve görüşlerini sunmuştu ama bu ülkede hâlâ yeniydi. Tam olarak anlayamadığı kültürel incelikler vardı. "O nasıl?" diye sordu Brimsley'e.

"Gergin. Reynolds endişeli görünüyor."

Charlotte dudağını ısırды. Reynolds çok soğukkanlıydı. Eğer endişeli görünüyorsa, o zaman George'un kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı.

"Benimle yürü," dedi Brimsley'e. "Ben hep seninle yürürüm."

Bu küçük bir gülümsemeye yol açtı.

"Demek öyle." "Eğer rahatça konuşabilirsem, Majesteleri ..." "Bunu sık sık yapıyorsunuz."

Bunu başıyla onayladıktan sonra, "Belki de sadece biraz neşelenmeye ihtiyacı vardır," dedi.

"Teşvik mi demek istiyorsun?"

"Evet, Majesteleri. Son zamanlarda çok iyiydi. Sizce de öyle değil mi? Bu muhtemelen sadece sinir. Böyle bir durumda herkes gergin olur."

"Bu doğru," dedi Charlotte. "Ben bile."

Brimsley gülümsemekten kendini alamadı.

"Reynolds kadar soğukkanlı değilsin, değil mi?" diye mırıldandı. "Anlayamadım?"

Bunu elinin tersiyle itti. Resmi oturma odasına gelmişlerdi.

George pencerenin yanında volta atıyor, bir şeyler söylüyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Reynolds endişeli bir ifadeyle onu izliyordu.

"İşte buradayım!" diye duyurdu, sesi neşeli ve parlaktı.

"Ben de bekliyordum," dedi George. Resmi askeri üniforması içinde muhteşem görünüyordu ama elleri titriyordu.

"Bebekle birlikteydim," dedi Charlotte. "Geç kalmadım. Daha çok zaman var."

George başını salladı ama bu titrek, sarsak bir hareketti.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi Charlotte, paltosundaki hayali bir tiftik parçasını fırçalarken. "Konuşmanı yaptın mı?"

"Elimde," diye onayladı. "Yine de Koloniler ile ilgili orta bölümü yeniden düşünüyorum..."

"Parlamento tüm düşüncelerinizi takdir edecektir," diyerek ona güvence verdi. "Çok sıkı çalıştınız. Artık hazırsın."

Onu öpmek için uzandı. Adam alnını onunkine yasladı ve bu bağ onun sakinleşmesine yardımcı olmuş gibiydi. Onun ellerini kendi ellerine almak için fazladan bir an ayırdı. Titremenin azalması için onları yeterince uzun süre tuttu.

Uzun bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Gidebilirsin," dedi Charlotte. Ya şimdi ya da asla. Ve ikisi de asla diye bir seçeneğin olmadığını biliyordu.

George ayrıldı, Reynolds da hemen arkasından. Charlotte ona kadar saydı, sonra Brimsley'e döndü. "Harika olacak," dedi.

"Elbette, Majesteleri. O Kral."

Buckingham Evi

Kraliçe'nin Oturma

Odası Bir saat sonra

"Majesteleri."

Charlotte başını kaldırdığında Reynolds'un kapıda durduğunu gördü. Bu bir sürprizdi. Onun bu kadar çabuk döneceğini düşünemezdi.

Yüzündeki ifade hiç iyi değildi.

Dehşet midesinde birikmeye başladı. "Ne oldu? Konuşması iyi gitmedi mi?"

Reynolds Brimsley'e bir göz attı, sonra da acı dolu bir ifadeyle ona baktı. "Majesteleri bir konuşma yapmadı. Arabadan hiç inmedi."

Charlotte ayağa kalktı. "Ne demek hiç inmedi?"

"Majesteleri arabadan *inemedi*."

"Peki, ne oldu?" Charlotte sordu. "Ne yaptınız? Buradan ayrıldığında gayet iyiydi."

"O iyi değildi!" Reynolds patladı.

Charlotte donakaldı ve yanındaki Brimsley, Reynolds'un patlaması karşısında sesli bir şekilde nefesini tuttu.

"Majesteleri," dedi Reynolds. "Bağışlayın beni. Lütfen. Sadece ... O iyi değildi. İyi değildi. Bu sadece bir umuttu."

"Umut," diye tekrarladı Charlotte.

Reynolds başını salladı. Gözleri hüznü ve çok yorgundu. "Söylemeye çalıştığım ..." diye başladı.

"Biliyorum," dedi Charlotte. Sadece bilmek istememişti. Ama şimdi başka seçeneği yoktu. "Ne oldu?" diye sordu Reynolds'a. "Söyle bana. her şey."

"İyi başladı," dedi Reynolds. "Arka camdan görebilmek için ayakucuna bindim. Konuşmasına çalışıyordu. Pratik yapıyor, kelimeleri ağzında geveliyordu. Ama yaklaştıkça . . ."

Charlotte titrek bir nefes aldı.

"Elleri titremeye başladı."

Charlotte'un kalbi sıkıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Ve başladı ..." Reynolds çok acı çeken bir ifadeyle ona baktı. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum Majesteleri, küçülmeye başladığı dışında."

"Küçülmek için mi?" Charlotte'un bunu yapamayacağı anlaşılınca Brimsley sordu.

"Sanki kendi üzerine kapanıyor gibiydi." Reynolds omuzlarının kamburlaştığını, karnının içbükey hale geldiğini gösterdi. "Sonra ne olduğunu anlamadan yere yığıldı."

Charlotte'un eli ağzına gitti. "Zemin mi? Arabanın zemini mi?"

Reynolds başını salladı. "Yerdeydi ama benden başka kimse bilmiyordu. Ayak tahtasına binen tek kişi bendim. Parlamentonun önünde durduğumuzda ne yapacağımı bilemedim. İnebildiğim kadar hızlı indim. Başka kimsenin kapıya yaklaşmasına izin vermedim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Charlotte.

"Açmaya çalıştım ama içeriden kilitlemişti." Charlotte gözlerini kapattı. "Olamaz."

"Orada çok insan var mıydı?" Brimsley sordu.

"Evet," dedi Reynolds, histeri olarak adlandırılabilir en ufak bir belirti olmadan. "Evet, orada pek çok insan vardı. Bütün Parlamento onu bekliyordu. Yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Yukarı tırmandım ve arabanın içine baktım."

Charlotte ve Brimsley, "Ee?" der gibi ona baktılar.

"Hâlâ yerdeydi ama durumu öncekinden daha kötüydü. Sanki kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyormuş gibi küçük, sıkı bir topun içine kıvrılmıştı. Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyordu."

Charlotte hıçkırıklarını bastırdı.

"Herkes kapının sıkıştığını söyledim," dedi Reynolds. Charlotte'a pişmanlıkla baktı. "Kimsenin bana inandığını sanmıyorum."

"Yapabileceğin başka bir şey yoktu," dedi Brimsley. Teselli etmek istercesine elini uzatmaya başladı ama geri çekti.

Reynolds kasıla kasıla yutkundu. Charlotte bir an için onun ağlayabileceğini düşündü.

"Gidip onu göreceğim," dedi.

"Majesteleri," dedi Reynolds. "Bilmiyorum..."

"Ben onun karısıyım. Onu görmeye gideceğim."

O kapıya varmadan Brimsley oradaydı ve küçük bir kadeh uzatıyordu. "Elma likörü," dedi.

Bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Tadı evi gibiydi. Hayır, tadı Mecklenburg-Strelitz gibiydi. Londra artık onun eviydi.

"Ben hazırım," dedi.

Brimsley bardağı geri aldı ve başını salladı. "Seni oraya götüreceğim."

Buckingham Evi

Kral'ın Yatak Odası

Birkaç dakika sonra

Charlotte içeri girdiğinde oda karanlıktı, perdeler ikindi güneşine karşı sıkıca çekilmişti.

"George?" diye seslendi. "George mu? Benim."

"Charlotte?" Sesi boğuktu. Charlotte etrafına bakındı. Onu göremedi.

"Evet, sevgilim. Benim. Reynolds bana neler olduğunu anlattı.

Buradayım, George." Pencereleere doğru yürüdü ve perdeleri geri çekti. İçeri ışık doldu ama yine de onu göremedi.

Giyinme perdesinin arkasında mı? Hayır. Masasında mı? Masasının altında mı? Hayır. "George? George, neredesin?"

Ve sonra, en küçük, en üzgün sesiyle, "Özür dilerim."

Bir an sürdü. Kendini yere bıraktı ve yatağın altına baktı. George oradaydı, sırtüstü yatıyordu, üzerinde hâlâ muhteşem üniforması vardı.

Yüreği parçalanarak, "George, canım. Benim için dışarı gelebilir misin?"

"İstiyorum," dedi. "Ama yapamam. Burası gökler. Beni burada bulamazlar. Saklanıyorum."

"Saklanıyorsun," diye tekrarladı sabırla. "Göklerden." "Buranın altında engelleniyorlar."

"George, her şey yolunda."

"Hayır," dedi ona. "Her şey çok ama çok yanlış."

Artık ona nasıl yalan söyleyeceğini bilmiyordu. Adam haklıydı. Her şey çok yanlıştı. Derin bir nefes aldı, sırtüstü uzandı ve yatağın altına girerek tam onun yanına uzandı. Yukarı bakarak yatağın alt tarafında.

"Anlat bana," dedi.

"Arabadan çıkamadım. Sayfadaki kelimeleri bile okuyamadım. Ben bir kral değilim. Kimsenin kralı değilim."

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacaksın," dedi güven verici bir şekilde.

"Hayır. Daha iyisi yok. Tedavisi yok. Ben buyum."

"Olduğun kişiyi seviyorum," dedi.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Bazen burada olacağım ve bazen de ..." Ona baktı, gözleri işkence görüyordu. "Beni terk edebilirsin. Anlarım ve gitmene izin veririm."

"George," dedi, "seni terk etmeyeceğim."

"Bırakmalısın."

"Yapmayacağım."

"Yarım bir kocan var, Charlotte. Yarım bir hayatın. Sana hak ettiğin geleceği veremem. Tam bir ben değil. Tam bir evlilik değil. Sadece yarım. Yarım bir adam. Yarım bir Kral. Yarım bir hayat."

"Elimizdeki yarım, onu en iyi yarım haline getirmeliyiz. Seni seviyorum. Bu yeterli."

Uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Ben senin Kraliçenim," dedi. "Ve öyle olduğum sürece, yanınızdan asla ayrılmayacağım. Sen Kralsın. Kral olacaksın. Çocuklarınız hüküm sürecek." Kadın

elini bir kez daha sıktı. "Birlikte bir bütünüz." Orada uzanmış, yukarı bakıyorlardı.

George sonunda, "Buranın altı oldukça toz dolu," dedi. Charlotte küçük bir kahkaha attı. "Gerçekten de öyle."

Serbest eliyle işaret etti. "Bu bir kümülüs bulutuna benziyor."

Boştaki eliyle işaret etti. "Bu deforme olmuş bir tavşana benziyor."

"Pomeranian mı demek istiyorsun?"

"Hayır, deforme olmuş bir tavşanı kastediyorum. Pomeranyanlar asil ve ağırbaşlıdır."

Adam gülümsedi. Yüzüne bakmadığı için göremedi ama nefesinin tonundan duyabildi.

Ama sonra sesi ciddileşti. Kederli. "Sana bir seçenek sunmadığım için çok üzgünüm. Evlenmeden önce kim olduğumu sana söylemediğim için."

"Bana doğruyu söyledin. Sadece George olduğunu söyledin. Ve sen busun. Yarı Kral. Yarı çiftçi. Ama her zaman sadece George. Olman gereken tek şey bu."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yattılar, tek ses dudaklarından çıkan havaydı ve birlikte nefes alana kadar yavaş yavaş azaldı.

George, "Parlamento'da olanları nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum," dedi. "Krallığımı ele geçirmesinden korkuyorum."

"Eğer Kraliyet Parlamento'ya gidemiyorsa, Parlamento'yu Kraliyet'e getirmeliyiz. Belki de Buckingham Sarayının kapılarını açmamızın zamanı gelmiştir."

"Ne demek

istiyorsun?" "Bir top."

"Burada mı?"

"Neden olmasın?"

"Çok kalabalık olacak."

"Danbury Balosu kalabalıktı," diye hatırlattı Charlotte ona, "ve sen çok güzel bir performans sergiledin."

Yüzünü ona döndü. "Çünkü sen benimleydin." Kadın ona döndü ve gülümsedi. "Aynen öyle."

Agatha

*James's Palace
Prenses Augusta'nın Oturma
Odası 21 Eylül 1762*

Prenses Agatha'ya, "Sizi bu kadar kısa sürede tekrar görmek ne güzel," dedi. "Haberleriniz mi var?"

"Haber mi?"

"Buckingham Evi'nden."

"Hayır," dedi Agatha. "Haberim yok."

Augusta kaşlarını kaldırarak -*O zaman neden buradasın?*

Agatha derin bir nefes aldı. "Bilmem gerekiyor, Ekselansları. Bir karar verildi mi?"

Ama Augusta açıkça cahil numarası yapmaya karar vermişti. "Ne hakkında bir karar?"

"Unvan hakkında. Oğlum Lord Danbury mi olacak?"

Söylenmemiş pek çok şeyle birlikte asıl soru buydu. Lord ve Leydi Smythe-Smith unvanlarını çocuklarına devredebilecekler miydi?

İkinci bir Hastings Dükü olacak mıydı? Pek çok kişinin kaderi bu tek karara bağlıydı.

Prenses Augusta, "Size daha önce de söylediğim gibi," dedi, "bu sadece Majestelerinin verebileceği bir karar. Bu konuda sizin de haberiniz vardır diye düşünüyorum. Siz kraliyet çiftine yakınsınız. Doğum sırasında oradaydınız. Torunumun doğumunda."

"Yapamam ..." Agatha kendini tutmaya çalışarak yutkundu. "Bu tür konularda Kral ya da Kraliçe ile konuşamam."

"Ne kadar yazık. Çok yardımcı olabilirdim." Bir an sessizlik oldu ve sonra Prens öne doğru eğildi, gözleri keskinleşti. "Majesteleri Krallığı yönetmeye çalışıyor. Bundan eminim. Siz ne biliyorsunuz?"

Agatha dilini tuttu. Charlotte'a bir daha ihanet etmeyecekti. Risk ne kadar yüksek olursa olsun.

"Balo o zaman," dedi Prens Augusta. "Buckingham Sarayı'nda bir balo düzenlemeyi planladıklarını öğrendim. Bu konuda ne biliyorsunuz?"

Agatha dürüstçe, "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Henüz bir davet almadım."

"Henüz dışarı çıkmadılar," dedi Prens Augusta. "Eminim siz de konuk listesindesinizdir. *Tonun* geri kalanı gibi... her iki taraf da sanırım?"

Agatha sadece başını salladı. "Bilmiyorum, Majesteleri. Majestelerini birkaç haftadır görmedim."

Prens Augusta'nın ağzı düz, sinirli bir çizgi halinde kenetlendi. "Sanırım Parlamento'da neler olduğunu duymuşsunuzdur."

Agatha dikkatle, "Sadece Majestelerinin kendini iyi hissetmediğini," dedi. "Bir boğaz rahatsızlığı olduğunu duydum."

Böyle bir şey duymamıştı ama Prens'in en çok duymak isteyeceği şeyin bu olduğunu hissediyordu. Agatha'nın Kral'ın durumuyla ilgili bilgisi onu, Kral'ı neyin öldürdüğüne dair her türlü korkunç spekülasyona yöneltmişti. *gerçekten* oldu. Ama Kraliçe'ye asla sormayacaktı. Bu onun işi değildi. Ve bunu Kral'ın annesiyle tartışmak da kesinlikle onun haddine değildi.

Prens Augusta, "Bu topla ne elde etmeyi umuyorlar, merak ediyorum," dedi.

"Tekrar söylüyorum, Ekselansları, tahmin yürütmeye başlayamam. Bu öğleden sonraya kadar bir balo planlandığından bile haberim yoktu."

Prens ona şüpheyle baktı. Açıkça görülüyordu ki Ona inanıyordu. "Peki," dedi, "benimle rahatça konuşmamanız ne büyük talihsizlik. Çok iyi bir anlaşma yapmıştık, değil mi? Tüm ihtiyaçlarınız karşılanmadı mı? Şu anda içinde yaşadığınız bu güzel mülkü kaybetmek sizin için utanç verici olmaz mı?"

Agatha'nın nefesi kesildi. Evini kaybedebileceğini hiç düşünmemişti. Kabul, hiç parası yoktu ve Dominic'in Danbury unvanını miras alamama ihtimali de vardı ama Krallık'ın gelip Danbury Evi'ne el koyabileceği hiç aklına gelmemişti.

Ve sonra . . .

Olamaz.

Lütfen Tanrım, hayır.

Gözyaşlarına

boğuldu. Çirkin,

gürültülü gözyaşları.

Augusta dehşet içinde ona baktı. "Sus," dedi beceriksizce. "Kes şunu. Yapma bunu. Hayır. Hayır."

Ama Agatha duramadı. Geçen yılın tüm stresi. Tüm *hayatının* stresleri... Bir şekilde bu tek, utanç verici anda bir araya gelmişlerdi ve gözyaşlarını nefesini durdurabildiği kadar durduramıyordu.

Kendisini bir kez bile gerçek bir insan olarak görmeyen Herman'la geçirdiği yıllar için ağladı.

Büyük Deneyi desteklemek için yaptığı ve hiçbir zaman zerre kadar takdir görmeyeceği tüm çalışmalar için ağladı.

Prences Augusta, Lord Bute ve diğerleri kalplerini ve zihinlerini kendileri gibi görünmeyen insanlara açamayacak kadar bencil oldukları için tüm bu çalışmaların boşa gideceği gerçeğine ağladı.

Oğlu için ağladı, kendisi için ağladı ve ağladı çünkü ağlamaya ihtiyacı vardı.

Augusta hizmetkârları odadan çıkarırken, "Gidin, gidin," diyordu. Sonra Agatha'ya döndü, "Bunu durdurmalısın."

Agatha yapamadı. İçinde yılların gözyaşları vardı. Onlarca yıl.

Augusta koltuk minderinin altından bir matara çıkardı ve Agatha'nın çayına biraz sıvı döktü.

"Armut brendisi," dedi. "Almanya'dan getirttim. Şimdi iç. Ve hemen ağlamayı kes. Lütfen."

Agatha içti. "Özür dilerim," diye çıkmayı başardı. "I-"

"Hayır," dedi Augusta kararlılıkla. "Sıkıntılarınızı bilmek ya da hayatınıza musallat olan sorunları duymak istemiyorum. Umurumda da değil."

Agatha sulu gözlerle ona baktı. Prences çok tuhaf bir yaratıktı. Anaç davranıyor ve sonra sert bir kesinlik içinde konuşuyordu.

Agatha konyaktan biraz daha içti. Güzeldi. Ve gerçekten yardımcı oldu. Augusta fincanını yeniden doldurdu.

"Beni dinlemenizi istiyorum," dedi Augusta. "Sevgili kocam öldüğünde, kendimi onun babasının, Kral'ın merhametine bırakmak zorunda kaldım. George II. Sanırım onu tanıımıyordunuz. Zalim ve kötü bir adamdı. Kocam

ondan nefret ettim. Ondan nefret ediyordum. Georgie'ye karşı çok acımasızdı. Çürükler. Benim de çürüklerim vardı. Ama başka seçenek yoktu."

Agatha bu kadınla arasında bir yakınlık hissedeceğini hiç düşünmemişti ama tam o anda, birazcık da olsa hissetti.

"Katlandım," dedi Augusta. "Ve yıllar geçtikçe kadın arayışlarının yararsızlığına teslim olmak zorunda olmadığımı öğrendim. Bunun yerine oğlumu Kral olarak güvence altına aldım. Kendi kaderimi kontrol etmenin bir yolunu buldum."

Konyağı tekrar uzattı. Agatha başını salladı ve bir yudum daha aldı.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi Augusta sert bir sesle. "Ancak şimdiye kadar takdire şayan bir rakip oldun. Savaşlarımız beni tatmin ediyor. Yani bu mu?"

Elini havada sallayarak Agatha'nın gözyaşları içindeki yüzünü işaret etti. "Olmaz. Buraya gelip hıçkırma hıçkırma ağlamana izin yok. İstifa edemezsin. Sen bir kadınsın. Çürüklerini ört ve dayan. Kaderinin kontrolünü kaybetme, Agatha."

Agatha kendini toparlamak için birkaç nefes alarak başını salladı. Belki bir yolu vardı. Belki Charlotte'a ihanet etmek zorunda değildi. Belki de Augusta'yı küçük saçmalıklarla mutlu edebilirdi. Ya da en azından, belki kendine biraz zaman kazandırabilirdi.

"Şimdi söyle bana," dedi Augusta, "Buckingham House'da hayat nasıl gidiyor?"

Agatha çenesini kaldırdı. Kraliçe'ye olan bağlılığından ödün vermeyecek bir şeyler söylemenin bir yolunu bulabilirdi. "Sanırım bu haber oğlumun unvanının ne olacağına bağlı, Majesteleri."

Augusta gülümsedi. Düşmanı geri dönmüştü.

Danbury House

Oturma Odası

23 Eylül 1762

"Bugün çok sessizsin," dedi Adolphus.

Agatha ona gülümsedi. Kraliçe'nin kardeşi küçük prensin doğumundan beri onu sık sık ziyaret etmişti. Aralarında bir dostluk oluşmuştu. "Öyle olmak istememişim," dedi. Gerçekte, hâlâ onun hakkında düşünüyordu. Prenses Augusta ile sohbet etti. Kral'ın larenjit olduğuna dair dedikodular duyduğuna dair bir hikâye uydurmuştu, ancak bunun Prenses'i onun -ve Dominic'in- lehine hareket etmeye ikna etmek. Ne de olsa,

Agatha Kral ve Kraliçe hakkında *gerçek* bir bilgi vermemiştir. Dedikodudan başka bir şey değildi, hem de yanlış bir dedikodu.

"Gel," dedi Adolphus'a. "Bana haftanın maceralarını anlat."

"Ticaret anlaşmaları konusunda biraz ilerleme kaydettim," dedi gururla. "İngilizler çok inatçıdır." Başını çapkınca eğdi. "Hanımlardan bahsetmiyorum tabii ki."

Nezaketle başını salladı. "Tabii ki."

Gülümsedi ama akıllı hâlâ Prenses Augusta'daydı. O kadından hiç hoşlanmamıştı. Muhtemelen hiçbir zaman da sevmeyecekti. Ama ona saygı duyuyordu. Prens Frederick öleli ne kadar olmuştu? On yıldan fazla olmuştu. Bu süre zarfında Augusta ailesi ve kendisi için savaşmıştı. Etrafı sürekli olarak ona ne düşünmesi ve ne yapması gerektiğini söyleyen erkeklerle çevriliydi ve tüm bunlara rağmen temelde bağımsız kalmayı başarmıştı.

Agatha Augusta'nın yöntemlerine ya da fikirlerine katılmıyordu ama erkeklerin yönettiği bu dünyada kendine bir yer edinmiş olmasına hayranlık duymaktan da kendini alamıyordu.

"Agatha," dedi Adolphus, "işim tamamlandı. Yeğenim doğdu. Yakında eve döneceğim."

"Kalacağınızı sanmıyordum," dedi Agatha. "Ama bir sonraki ziyaretinizde tekrar görüşeceğimizi umuyorum."

"Hayır," dedi. "Yani Umuyordum ki ..."

Merakla onu izledi. Normalde kendini çok tarz ve güvenle taşırdı. Kekelemesi karakterine son derece aykırıydı.

"Agatha," dedi tekrar, "benimle eve dönmeyi düşünür müsün? Karım olarak mı?"

"BEN-BEN-" Şaşırmaması gerekirdi. Oldukça açık bir şekilde ifade etmişti

Coral'a ona kur yapma arzusunu ve onun kaçınılmaz teklifini kendi sorunlarına bir çözüm olarak gördüğünü söylemişti.

Ama şimdi bu gerçekleştiğine göre, ne yapacağını bilmiyordu.

"Biliyorum," dedi Adolphus. "Daha çok erken. Sen yası yeni yeni atlatıyorsun ve biz de daha yeni flört etmeye başladık. Ama birlikte mutlu olabileceğimize inanıyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı.

"Henüz bir şey söylemene gerek yok," dedi ona. "Kalpli ve çiçekli sözler söylemeyeceğim çünkü senin kalpli ve çiçekli bir kadın olmadığını biliyorum ama burada bir şey olduğuna inanıyorum."

Onun yanına oturdu. Çenesine dokundu. "Aramızda bir şey var," dedi. Onu öptü, önce nazikçe ama sonra giderek artan bir tutku kıvılcımıyla.

"Bana şimdi cevap verme," dedi. "Bunu düşün. Cevabınızı bekleyeceğim."

Ayağa kalktı, duruşu mükemmeldi ve gitmeden önce ona şık bir selam verdi. Agatha, Coral koşarak içeri girmeden önce yaklaşık bir dakika boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdu.

"Evet mi diyeceksin?" Coral talep etti. "Kapıyı dinliyor muydun?"

"Hayır desem bana inanır mıydınız?"

Agatha gözlerini devirdi.

"Oldukça yakışıklı bir adam," dedi Coral.

"Evet."

"Ve geleceğin hakkında endişelenmene gerek kalmayacak." "Evet."

"Ya da unvan sorunu." "Evet."

"Ve kız kardeşinin Kraliçe Charlotte olduğunu gösteriyor. Düşünsenize, biz ziyarete geldiğimizde sarayda kalıyor."

Agatha bir kez daha, "Evet," dedi.

Coral normalde yapmadığı bir şey yaparak kanepede onun yanına oturdu. "Almanca çalışıyordum. *Ich diene der Königin*. Bu 'Kraliçeye hizmet ediyorum' demek. Bu sensin. Sen bir kraliçe olacaksın. Kraliyet mensubu olduğunda bir an bile endişelenme-"

"Konuşmayı kes Coral," diye yalvardı Agatha. *Düşünmeye* ihtiyacı vardı.

Mercan yüzünü buruşturdu, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Son anda geri döndü. "Ona evet diyeceksin. Teklif?"

"*Git*, Coral," dedi Agatha.

Çünkü ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

George

Buckingham House
Galeri

"Güzel bir benzerlik, sizce de öyle değil mi?"

George düğün portresine bakarken karısının elini tuttu. "Oturmadığım bir portre. Ben bir eklentiyim."

"Hâlâ biziz," dedi Charlotte. "Sen ve ben."

"Evet. Ama gerçek değil." Onu endişelendiren de buydu. Hayatında gerçek olmayan o kadar çok şey vardı ki. Charlotte bunun boyutlarını bilmiyordu.

zihinsel karışıklıklarının en kötüsü hariç hepsini saklamakta ustalaştı. Ancak gökler hiç durmadı. Normal bir şekilde konuşabildiği ve hareket edebildiği zamanlarda bile onların yaklaştığını hissediyordu.

Şimdi bile. Sevgilisi yanındayken bile, ev dediği bu sarayda, zihninin küçük bir parçası kendi yönüne doğru ilerliyordu.

Venüs, aradı. *Venüs*. "George," dedi Charlotte.

Kendini o ana geri dönmeye zorladı ve ona tekrar baktı. Muhteşemdi, her santimiyle bir kraliçeydi. Peruk takıyordu - onu ilk kez böyle görüyordu - ama peruk doğal saçlarına benzeyecek şekilde renklendirilmişti. Boyuna neredeyse bir karış ekliyor, hatta onu kendisinden bile uzun yapıyordu.

"Şu haline bak," dedi. "Sen nadir bulunan bir mücevhersin."

Yüzüne dokunmak için uzandı ama eli titriyordu. Kontrolsüzce. En son ne zaman bu kadar sallandığını gördüğünü hatırlamıyordu.

Bakışları onun yüzünden eline kaydı. Gözlerini parmaklarından ayıramıyordu. Parmakları titriyor, titriyor ve her nasılsa parmaklarının arkasında bulanık görünen Charlotte'un yüzü oluyordu.

Ona dokunmadı. Cesaret edemedi. O eliyle değil.

Ama Charlotte cesaret etti. Her zaman cesaret ederdi. Adamın elini kendi elinin içine aldı ve sabit tuttu. "Sen ve ben," dedi.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Sen ve ben." "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi. Bunun doğru olması için dua etti.

Zaten konuklarla dolu olan balo salonuna doğru yürüdüler. Reynolds ve Brimsley her ihtimale karşı arkalarından geldiler.

Ne olur ne olmaz.

George bundan nefret ederdi. Charlotte hayatını, her zaman *ne* olur ne olmaz diyen biriyle geçirmek zorunda kalmamalıydı.

"Majesteleri?" Kapıya vardıklarında Reynolds sordu. George ona başıyla onay verdi.

Reynolds öne çıktı ve "Majesteleri Kral George III ve Kraliçe Charlotte!" diye anons etti.

Venüs. Venüs'ün geçişi.

George Charlotte'un elini tuttu. Sert.

"Buradayım," diye fısıldadı. "Ben Charlotte."

Adam sarsakça başını salladı ama ayakları hareket etmedi.

Reynolds'ın anonsu üzerine kalabalık sessizliğe bürünmüştü, ancak kraliyet çifti hemen ortaya çıkmayınca havada alçak bir uğultu yükselmeye başladı.

Çok fazla ses.

Bir sürü insan.

Venüs. Venüs.

Ve sonra, bir şekilde, Lord Bute'un sesi. "Halkının yüzüne bile bakamıyorsa, işi bitmiştir."

George Charlotte'a, "Yapamam," dedi.

"Yapabilirsin. Sen ve ben," diye hatırlattı ona. "Birlikte. Biz biriz."

Tekrar başını salladı ve bir şekilde -nasıl olduğunu asla bilemeyecekti- ayakları hareket etmeye başladı. Charlotte yanında olduğu halde balo salonuna girdi.

Çok gürültü

var.

Çok fazla yüz

var.

"George," Charlotte'un sesi geldi. "George mu?"

Onun yüzüne odaklandı.

Gülümsemesine. "Gergin hissetme," dedi kadın.

"Ben iyiyim," dedi. "İyi görünmüyor muyum?" "Elimi incitiyorsun."

Aşağı baktı. Yüce Tanrım, kızın parmaklarını ölümcül bir şekilde kavramıştı. Hemen onu serbest bıraktı. "Charlotte," dedi. "Bunu yapmak istememiştim- Bu bir hataydı."

Gitmesi gerekiyordu. Dönmeye başladı. Ama kadın onun elini tekrar tuttu. Nazikçe.

"George, bana bak," dedi. "Sadece bana. Gerekirse elimi sık. Sorun yok. Daha yumuşak. İşte böyle. Şimdi. Gülümseyelim ve el sallayalım. Hazır mısın?"

Gülümsedi. Zoraki bir gülümsemeydi ama yeterince iyiydi. "Şimdi el sallıyoruz," dedi.

Ve yaptılar da. Gülümsediler, el salladılar ve kalabalık alkışladı. "Sen sadece George'sun," dedi Charlotte. "*Benim* George'um. Dans edelim."

Birlikte dans pistinin ortasına doğru yürüdüler. "Gözlerini benden ayırma," dedi Charlotte. "Başka kimseye bakma. Burada kimse yok ama bize."

"Sen ve ben," dedi George müzik başladığında.

"Sen ve ben."

İlk birkaç nota balo salonunda süzüldü ve müzik yükseldi.

George gözlerini Charlotte'un yüzünden hiç ayırmadı. Buna ihtiyacı yoktu. Charlotte'un

Dansın adımları kaslarına yürümek ya da ata binmek kadar yerleşmişti.

Vücudu ne yapacağını biliyordu. Ve zihni ... tek ihtiyacı olan

Charlotte'a odaklan.

Sadece Charlotte.

Elleri birbirine değdi, sonra ayrıldılar. Bir araya geldiler, ayrıldılar.

Daire çizdiler. Başlarını salladılar. Ve müzik onun içinde hareket ederken, mucizevi bir şey oldu. Beyninin o küçük parçası, göklere ait olan kısmı ...

Sessizliğe gömüldü.

Sonsuza kadar sürmeyecekti; bunu biliyordu. Ama şu an için, bu odada, bu müzikle ve en önemlisi bu kadınla ...

O buradaydı.

Her şeyini.

Müzik sona erdiğinde Kraliçe'sinin elini tuttu ve parmaklarını öptü.

Ve sonra düşündü ki-

Bu yeterli değil. Bu asla yeterli olmayacak.

Tam orada, tüm *tonların* önünde, annesinin, Lord Bute'un ve diğerlerinin önünde onu öptü. Karısını, Kraliçesini öptü.

Onun Charlotte'u.

Belki delirmişti ve belki de daha da kötüleşiyordu. Ama bu anın elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Herkes onu sevdiğini, onun Kraliçe olduğunu, başına bir şey gelirse başvuracakları kişinin *o olduğunu* bilecekti.

"George?" diye fısıldadı, öpüşmenin sonunda nefesi kesilmişti. "İyi olacağım," diye güvence verdi ona. "Ben *iyiyim*."

Gülümsemesi genişledi. "Sadece George."

"*Senin* George'un. Ama izin verirseniz, ilgilenmem gereken bazı kraliyet sorumluluklarım var."

"Elbette, Majesteleri."

Gitti. Etkilemesi gereken soylular, güven vermesi gereken parlamento üyeleri vardı.

Yapacak çok şey vardı ve kendini çok iyi hissettiği bu anı iyi değerlendirmesi gerektiğini biliyordu.

Bir saat kadar kendi rolünü oynadı. Birkaç hanımefendiyle dans etti; tabii ki annesiyle ve her zaman yakınlık gösterdiği Leydi Danbury ile. Lord Bute ile sohbet etti, Charlotte'un kardeşiyle şakalaştı ve sonuçta tam da bir kralın yapması gerektiği gibi davrandı.

Kendisiyle gurur duyuyordu.

Ama Charlotte'u tekrar istiyordu. Görevini yapmıştı; şimdi karısıyla yeniden dans etme zamanıydı.

Onu görmeden önce duymuştu. Tam köşeyi dönmek üzereydi ki annesiyle konuşmasına kulak misafiri oldu. Durdu, utanmadan kulak misafiri oldu.

"Çok güzel bir balo," dedi annesi.

"Öyle," diye yanıtladı Charlotte. "Ev sahipliği yapmaktan keyif alıyoruz."

George neredeyse gülecekti. Bu düpedüz bir yalandı. Ev sahipliğinden nefret ederdi. Ama yapacaktı. Bunun gibi daha fazla an anlamına geliyorsa, yapacaktı.

"Bunu daha sık yapmalıyız," dedi Charlotte.

"Güzel," diye yanıtladı annesi.

"Evet."

Garipleşmeye başlamıştı. Belki de müdahale etmeliydi.

Ama sonra annesi, "Ben sadece onun mutlu olmasını istedim," dedi. "O mutlu," dedi Charlotte.

"Onu mutlu ediyorsun."

George gülümsemekten kendini alamadı. Annesi kolay bir kadın değildi ve aşırı derecede gururluydu. Hayatını onun krallığına adamıştı. Ve Şimdi yerini Charlotte'a bırakıyordu.

Köşeden baktı.

"Teşekkür ederim," dedi annesi Charlotte'a. O güne kadar gördüğü en derin reverans hareketini yaptı. Başını kaldırıp Charlotte'a baktı ve "Majesteleri" dedi.

Sonra ayağa kalktı, her zamanki sert duruşuyla doğruldu ve o an geçti. "Lord Bute ile görüşmeliyim," dedi ve Charlotte'u belli belirsiz bir şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı.

George bir adım öne çıktı ve kollarını ona doladı. "Bunu gördün mü?" Charlotte sordu.

"Ben yaptım."

"Emin değilim-"

"Bunu sorgulama." Gülümsedi. "Dans edelim mi?"

"Evet, ama ..." Etrafına bakındı.

"Ne oldu, aşkım?"

"Sadece ikimiz için bir dans edelim. Kimsenin göremeyeceği bir yerde." "Bu seni öpebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Saçımı bozmamalısın," diye onu uyardı. "Buna cesaret edemem."

"Bahçelere mi?"

Adam başını salladı, kızın elini tuttu ve ikisi de okuldan kaçan çocuklar gibi kıkırdayarak oradan uzaklaştı.

"Şşşt ..." Charlotte uyardı. "Biri duyacak." "Kim duyacak?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Ama yine de-" Kısa kesildi.

"Ne-"

Ona dirsek attı, sonra başını önlerindeki bir şeye doğru salladı. George onun görüş alanını takip etti. Dans eden başka bir çiftti.

Reynolds ve Brimsley.

George parmağını dudaklarına götürdü ve Charlotte'u bir çitin arkasına çekti. "Biliyor muydun?" diye fısıldadı.

"Reynolds'ın erkekleri tercih ettiğini biliyordum ama Brimsley'den haberim yoktu." Charlotte dışarı baktı. "Çok mutlu görünüyorlar."

George görebilmek için onu geri çekti. Dans ediyorlardı. Aşık çift. Muhtemelen daha uzun boylu olduğu için Reynolds önde gidiyordu. Gülüşüp fısıldaşıyorlardı ve George onların Charlotte ile kendisine çok benzediklerini fark etti.

Aşık
oldum.
Mutluy
um.

"Bırak gidelim," diye fısıldadı Charlotte'a. "Onların bu ana bizden daha çok ihtiyacı var."

Başını salladı ve sessizce saraya geri döndüler. Kral ve Kraliçe, hırsızlar gibi sessizce.

"Pekâlâ," dedi Charlotte, duyamayacakları bir yere geldiklerinde. "Pekâlâ."

"Bu şaşırtıcıydı." "Ama güzeldi."

Yavaşça başını salladı. "Öyleydi. Öyleydi."

George boğazını temizledi ve balo salonuna doğru baktı. "Muhtemelen kadeh kaldırmamın zamanı geldi."

"Bekle," dedi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Adam ona hoşgörüyü baktı. Kız aniden utangaç görünüyordu ve bu normalde onunla ilişkilendirdiği bir duygu değildi.

"Sen ve ben, George," dedi, "aşkımızla dünyayı değiştirdik. Ancak Kraliyet kırılgan olabilir ve pek çok kişinin kaderi bizim çizgimizi korumamıza bağlı."

Adam bu yorumu sindirirken, kadın adamın elini tuttu ve karnını örten soluk yeşil ipeğin üzerine koydu.

"Bizim çizgimiz," diye mırıldandı, ona şaşkınlığa yakın bir ifadeyle bakarak. "Sen ve ben."

"Ve onlar," dedi. "Küçük Georgie ve bu her kimse ortaya çıkabilir."

Onu öptü ve sonra parmaklarını öpüp karnına dokundurdu. "Bu şimdilik sadece bizim haberimiz, değil mi?"

"Oh, kesinlikle."

"Akşam için dinlenmeyi çok isterdim," dedi üzüntüyle, "ama korkarım yine Kral ve Kraliçe olmak zorundayız."

Balo salonuna geri döndüler. Şarap dolduruldu ve George kalabalığın ortasında durdu. Charlotte'un hamileliği birkaç ay daha sır olarak kalacaktı ama kutlayacakları küçük bir oğulları vardı.

George kadehini kaldırdı, kalabalığın gürültüsünün azalmasını bekledi ve ardından şöyle dedi: "Yeni evladımızın gelişini kutlamak üzere bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederiz.

Prens."

Herkes alkışladı. Bir bebek her zaman büyülü bir şeydi. Kraliyet bebeği daha da büyülüdür.

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, üçüncü olduğumu düşünürsek, ona George IV adını vermeyi seçtik!" Kadehini tekrar kaldırdı. "Gelecekteki Kralınıza!"

Kalabalık da katıldı. "Gelecekteki

Kralımıza!" Geleceğe.

Ne olursa olsun.

Agatha

Buckingham House

Bahçeleri

Kadeh kaldırdıktan kısa bir süre sonra

Agatha iyi bir partiyi severdi, Herman gittiğine ve onun davranışlarını izlemek zorunda olmadığına göre artık çok daha fazla severdi. Ya da Herman'ın her zaman bir kusur ya da ihlal bulmayı başardığı kendi davranışlarını.

Ama bu parti yorucuydu. Sırlarla ve gizli mücadelelerle doluydu. Kral'ın gözlerindeki dehşet ifadesini görmüştü.

Kraliçe balo salonuna ilk adımını attığında. Charlotte'un onun elini nasıl tuttuğunu ve başka hiç kimsenin duyamayacağı sözler fısıldadığını görmüştü.

Ama Agatha'nın onların sırlarına erişmesine izin verilmişti ve bu kelimelerin ne olabileceği konusunda iyi bir fikri vardı.

Arkadaşı için üzülüyordu.

Gelecekte ne olacağını bilemezdi -hiç kimse bilemezdi- ama Charlotte'un önünde Kral'ı güvende ve iyi tutacağı uzun yıllar olduğundan şüpheleniyordu. Onu dedikodu ve entrikalardan koruyacaktı.

Bir noktada bocalayacaktı ve Kraliyet onun olacaktı. Bu ağır bir yükü.

Parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu ama Agatha bir molaya ihtiyacı olduğuna karar verdi ve bahçelere doğru dolaşmaya çıktı. Çok uzağa değil - bir hanımefendinin, kendisi gibi saygın dulların bile düşünmesi gereken bir itibarı vardı- ama hava güzel kokulu ve serindi ve hoş bir huzur duygusu getirdi.

Ancak birkaç dakika sonra bir misafiri olduğunu fark etti. Adolphus. Onu aradığına dair bir his vardı içinde.

"Sen de benim kadar kalabalıktan hoşlanmıyorsun," dedi onun yanına ulaştığında. "Eşleşmemizin bir başka yolu."

"Doğru. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. İçerisi çok kalabalık."

Adolphus, "Kız kardeşim parlak bir başarıya imza attı," dedi. "Onun adına çok mutluyum."

Agatha ona küçük bir gülümseme verdi. Charlotte onunla hiçbir şey paylaşmamıştı.

Agatha bundan emindi. Adolphus, George'un hastalığından, Charlotte'un önümüzdeki yılları atlatmak için ihtiyaç duyacağı güç ve çelikten habersizdi.

Işıltılı bir kraliçe gördü.

Ve o ışıltılı bir kraliçeydi. Ama çok daha fazlasıydı.

Adolphus bir adım daha yaklaştı. "Kendim için de mutlu olmak güzel olurdu."

Agatha anlamamış gibi davranmadı. "Hayatımız nasıl olurdu?" diye sordu. "Evlenseydik ve ben de seninle eve dönseydim?"

Göğsü gururla kabarak genişçe gülümsedi. "Bunu burada söylemek muhtemelen ihanet olur ama benim vilayetim dünyanın en harika yeridir. Yeşil tarlaları ve ışıltılı gölleriyle olağanüstü güzeldir. En iyi insanlar, en iyi yemekler ..."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyle. Elbette ben yönetiyorum ama eşim olarak senin de bazı görevlerin olacak. Orada daha eşitlikçiyiz."

Eşitlikçi kulağa hoş geliyor.

"Saraydaki eşlerin çoğu senden yaşlı ama onları seveceksin," diye devam etti Adolphus. "Dili öğrendikten sonra."

"Elbette," diye mırıldandı. Bunun bir gereklilik olacağını biliyordu. "Ve genç olman iyi bir şey. Bu daha çok şey yapabileceğin anlamına geliyor. çocuklar."

"Daha fazla çocuk," diye yineledi. Yüce Tanrım. Zaten dört çocuğu vardı. Daha fazlasını istemiyordu. Hamile kalmaktan ve doğum *yapmaktan* hiç hoşlanmamıştı.

Kimse bilmiyordu ama o bunun ne kadar tehlikeli bir çaba olduğunun farkındaydı. Charlotte yeni Galler Prensi'ni doğururken neredeyse ölüyordu. Dehşet vericiydi.

Ve hepsi çok yaygın.

"Agatha," dedi, "Danbury çocuklarını kendi çocuklarım gibi yetiştireceğim. Onlara da sana baktığım gibi bakacağım. Ama biliyorsun ki benim de bir varisim olmalı. Belki iki ya da üç."

"İki ya da üç." Yutkundu. İki ya da üç çocuk daha. İki ya da üç çocuk daha istemiyordu.

"Benimle seyahat edebilirsin," dedi mutlulukla. "Evini özlemekten endişeleniyorsan birkaç yılda bir buraya, İngiltere'ye bile gelebiliriz. Ama evini uzun süre özlemeyeceksin. Festivaller, balolar ve hayır işleri olacak. ve-"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. Bunu söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birden içinden geldi. Yasak değildi ama daha az doğru değildi.

"Agatha," dedi, açıkça şaşırmişti.

"Seninle evlenemem." Bunu söylerken gerçeğin farkına varıyordu. "Özür dilerim."

Yüzü şaşkınlığını ele veriyordu. "Bu kadar çok değişimden bahsederek seni sinirlendirdim."

"Hayır. Seninle evlenemem. Ama sadece ..." Ve işte o zaman anladı. "Ben kimseyle evlenemem."

Bir adım geri çekildi, yüzünde anlamayan bir ifade vardı.

"Sen harika bir adamsın," dedi ona. "Bana kur yaptığında içimde bir şeyler uyandı ve kendimi umutlu hissettim. Beni binlerce farklı sorundan kurtarabilirdin. Beni kurtarırdın. Beni dinler ve benimle ilgilenirdin."

"O zaman izin ver," diye yalvardı.

Başını iki yana salladı. "Bu doğru olduğunu bildiğim şeyi değiştirmez. Seninle evlenemem. Kimseyle evlenemem. Bir daha asla evlenmek istemiyorum.

Adolphus, hayatımı başkasının havasını soluyarak geçirdim. Başka bir yol bilmiyordum. Artık kendi başıma nefes almayı öğrenmemin zamanı geldi."

"Agatha," dedi. "Yapma bunu. Sen ... bu yaptığın korkunç bir hata."

"Belki de korkunç bir hata yapıyorum. Ama bu benim hatam. Umarım beni affedersiniz." Nazikçe gülümsedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Güle güle, Adolphus."

Bir adım attı. Ve sonra bir adım daha. Kendi başına yürüyordu. Kendi başına. Kendi başınaydı.

Sonunda.

*Buckingham Evi
Arka Giriş Bir saat
sonra*

Gitme vakti gelmişti. Harika bir geceydi ama önemli bir geceydi ve Agatha çok yorulmuştu. Arabasına doğru ilerledi ama daha adımını atmadan Kraliçe'nin o kusursuz sesini duydu.

"Bayan. Danbury."

Agatha onun bu ses tonunu kullandığını daha önce hiç duymamıştı. Ona karşı değil. Hiç kimseye karşı. Açıkçası rahatsız edici bir amaç ve adımla ona doğru yürüyordu.

"Majesteleri," dedi hızla ve reverans yaptı. "Çok teşekkür ederim-"

"Kardeşimi reddediyor musun?" Charlotte sordu. "Ona bir birliktelik, mutluluk umudu sunup sonra da kalbini mi kırdın? Benim balomda mı? *Benim evimde?*"

Elbette Charlotte, Adolphus'un ona kur yaptığının farkındaydı. Agatha onunla bu konuda özel olarak konuştuğunu hatırlamıyordu ama Adolphus bunu yapmış olmalıydı. Ve şimdi de ona Agatha'nın hayır dediğini söylemiş olmalıydı.

Agatha'nın kalbi dizlerine düştü. Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. "Majesteleri, ben ..."

"Esprileri zekâdan yoksun olabilir," diye devam etti Charlotte. "Ve evet, küçümsemesinin sınırı yok. Bununla birlikte, iyi karakterli ve temiz kalpli bir insan ve sizin konumunuzdaki biri çok daha kötü seçenekler bulabilir, *değil* mi?"

Agatha aceleyle, "Gerçekten de olabilir," dedi. "Majesteleri. Lütfen, özrümü kabul etmenizi rica ediyorum. Söyleyin bana... ne yapabilirim-"

"Adolphus hayatta kalacak," dedi Charlotte sert bir sesle. "Beni asıl ilgilendiren *seninle* ne yapacağım."

"Ben mi?"

"Endişelerinizi bana getirmedığınız gerçeği. Mirasınızla ilgili korkularınız. Unvanınız. Ailenizin kaderi. Yakın zamanda unvan alan tüm ailelerin."

"Nereden biliyorsun?" Agatha neredeyse fısıldayacaktı.

Charlotte kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir önemi var mı?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Ben Kraliçe'yim. Bunları bilmek benim işim. Benim görevim. Ve en güvendiğim dostlarımdan bana dürüstlük ve açıklıkla yaklaşacaklarına güvenebilmeliyim."

Agatha başını eğdi. "Özür dilerim Majesteleri. Sadece kendi yükümü sizin yükünüzün üzerine koymak istemedim. Sizininki öyle görünüyor ki ..."

Cümlesini bitirmeyince Charlotte onu yönlendirdi. "Yani . . . ?"

"Bir ta yeterince ağır," dedi Agatha sessizce. "Ama iki tane taşımak ..."

Charlotte hemen konuşmadı. Agatha'ya, bir hata yapıp yapmadığını merak etmesine neden olan bir yoğunlukla baktı. Kral'ın sorunlarından, Charlotte'un imkânsız sorumluluklarından bahsetmemeliydi. Daha ihtiyatlı davranmalıydı.

Ama sonunda Charlotte konuştu. Ve konuştuğunda, tam da bu an için doğmuş birinin otoritesiyle konuştu.

"Biz tek bir tacız," dedi. "Onun ağırlığı benim, benimki de onun. Tek bir ta. Ta. Tebaamızın refahı için yönetiyoruz. Yeni ve eski. Rakip ve düşman. Unvanlı ya da değil. Sarayımın duvarlarının çok yüksek olduğunu mu söylüyorsun? Olması gerektiğini söylüyorum. Gerekirse gökyüzü kadar yüksek. Seni korumak için, tüm değerlerimizi korumak için konular."

Agatha sadece bakabiliyordu, bir şekilde büyük bir şeyin doğuşuna tanıklık ettiğini hissediyordu. Mucizevi bir şeyin.

"Korkunuzu inanca dönüştürmenizi öneririm. Endişelerinizle *bize* gelin." Charlotte yüz ifadesinin hafifçe yumuşadığını söyledi. "Doğrudan. Aksini yapmak onlara hitap etmekten aciz olduğumuz anlamına gelir. Tabii siz buna inanmıyorsanız, Leydi Danbury?"

Agatha konuşamıyordu. Bu *kız* -bu kadın- bir mucizeydi. Tarihi değiştirecekti. Zaten değiştirmişti.

"Gidebilirsin," dedi Charlotte. "Yakında seni çağırtacağım."

Agatha bir şekilde "Majesteleri," demeyi başardı. Reverans yaptı. Derinden. Charlotte gitmek için döndü ama sadece birkaç adım attıktan sonra döndü ve şöyle dedi,

"Genç Lord Danbury'ye selamlarımı iletin. Adı Dominic, değil mi?"

Agatha'nın göğsünde umut ve evet, sevinç çiçekleri açtı. "Evet, Majesteleri.

Dominic."

"Yakışıklı bir ufaklık. Benim Georgie'm kadar yakışıklı olmayacağı kesin tabii."

Agatha gülümsemesini bastırdı. "Tabii ki."

Kraliçe gidene kadar bekledi, sonra bir uşağın elinden tutarak arabasına binmesine yardım etti. Eve, ailesi için güvence altına aldığı muhteşem *malikânesine* doğru yol alırken, iç çekerek ve gülümseyerek minderlere yaslandı.

Büyük Deney mi?

artık bir deney değildi. Bu bir gerçektir.

Ve çok, çok harikaydı.

Elli Altı Yıl Sonra . . .

Charlotte

Kew Sarayı

Kral'ın Yatak Odası 30

Ekim 1818

Buckingham Sarayı ile Kew arasındaki mesafe çok uzun değildi ama Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı Kraliçesi Charlotte'a sanki tamamen farklı bir gezegene seyahat ediyormuş gibi geliyordu.

Bu yolculuğu gerektiği kadar sık yapmıyordu. George'u görmek ona *acı* veriyordu. Kalbi acıyordu. Kemiklerini incitti. Ruhunu incitti. Yıllarca onun yavaşça fısıldayarak uzaklaşmasını izlemişti ve şimdi ...

Onu tanıyamadı. Belki geçen yıl bir kez ona ulaşabilmişti. Ondan önceki yıl da iki kez. Yürek parçalayıcıydı. O kısacık bağlantıya sahip olmak, sadece George'u hatırlayabildiği ve sadece Charlotte *olabildiği o kısacık an*.

Bunun keyfi, kaçınılmaz olarak deliliğine, göklerine, yıldızlarına ve denklemlerine döndüğünde onu takip eden acıya değmezdi. Son zamanlarda da saçmalamaya başladı. Eskiden onun söylediklerini çok az mantıklı olsa bile anlayabiliyordu. Ama şimdi genellikle sadece anlamsızdı.

George bir hayaletti, ölmeyi bekliyordu.

Ama bugün önemli haberleri vardı. Ve bunu ona söyleyecekti, onu duysa da duymasa da. O onun aşkıydı ve her zaman aşkı olacaktı. Bunu ona borçluydu.

Charlotte odasına girdiğinde onu sık sık yaptığı gibi duvarlara bir şeyler yazarken buldu. Köşede bir görevli oturuyordu. George'un duvarlara yazı yazmasına izin vermekle görevlendirilmişti.

Ne isterse, nerede isterse.

Bu onu mutlu ediyordu. Charlotte'un en çok istediği şey de buydu. Onun mutlu olmasını.

Görevliye, "Gidebilirsiniz," dedi.

Ona "*Emin misin?*" der gibi bir bakış attı. George bazen sert çıkışlar yapardı.

Ona öyle bir baktı ki, "*Ben senin kraliçenim*" dedi. *Çık dışarı.*

Dışarı çıktı.

Görevli kapıyı arkasından kapattıktan sonra Charlotte, "George," dedi.

George arkasını dönmedi ama sanki onu kovar gibi elini salladı. "Beni gökyüzünde rahatsız etme."

"George, benim. Senin Charlotte'un."

Yine de onu görmezden geldi ve ne dediğini anlayamadığı kelimeler mırıldandı.

"Bazı haberlerim var, George. Harika haberler." Ona doğru bir adım attı. "George? George mu?"

Sanki orada değilmiş gibiydi. Adam mırıldanmaya ve duvara yazı yazmaya devam ediyordu ve Charlotte *onun* ölmeyi bekleyen bir hayalet olup olmadığını merak etti.

Onun yatağına baktı. Buckingham Evi'ndeki odasındakiyle aynı değildi ama yine de bir yataktı. Ve düşündü- *Belki, sadece belki ...*

Dizlerinin üzerine çöktü ve bunu yaparken yüksek sesle boğazını temizledi. Adam ona baktı ve kaşlarını çatı.

Sırt üstü yattı ve elbisesinin içinde hiç de kolay olmayan bir şekilde altından geçti. "Sadece George mu?" diye seslendi. "Çiftçi George mu?"

Nefesini tutarak bekledi. Ve sonra adam oradaydı, yatağın altından ona bakıyordu.

"Gel," dedi gülümseyerek. "Benimle birlikte göklerden saklan."

Kısa bir süre onun isteğini düşündü, başını salladı ve ona katıldı.

"Charlotte!" dedi büyük bir sevinçle. "Merhaba."

"Merhaba, George." Ağlamadı, çünkü *ağlamıyordu*. Ama gözleri oldukça tuhaftı.

"Burası çok sessiz," dedi.

"George," dedi, "başardık. Oğlumuz Edward evlendi ve karısı hamile."

"Edward baba mı olacak?" "Evet.

Senin soyun devam edecek."

"Bizim hattımız," diye hatırlattı
ona. "Bizim hattımız," diye
tekrarladı.

Ve sonra, çok tatlı bir şekilde onu öptü. Tadı geçmiş gibiydi. Kalbi gibi
tadı vardı.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi.

Bir kahkaha patlattı. Ama sonra yüzünde artık nadiren gördüğü bir
ifadeyle ona baktı. Ağırbaşlı, ciddi ama yine de sevgi dolu.

"Duvarın üzerinden geçmediniz," dedi.

Gülümsedi. "Hayır, George. Duvarın üzerinden geçmedim."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

